

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

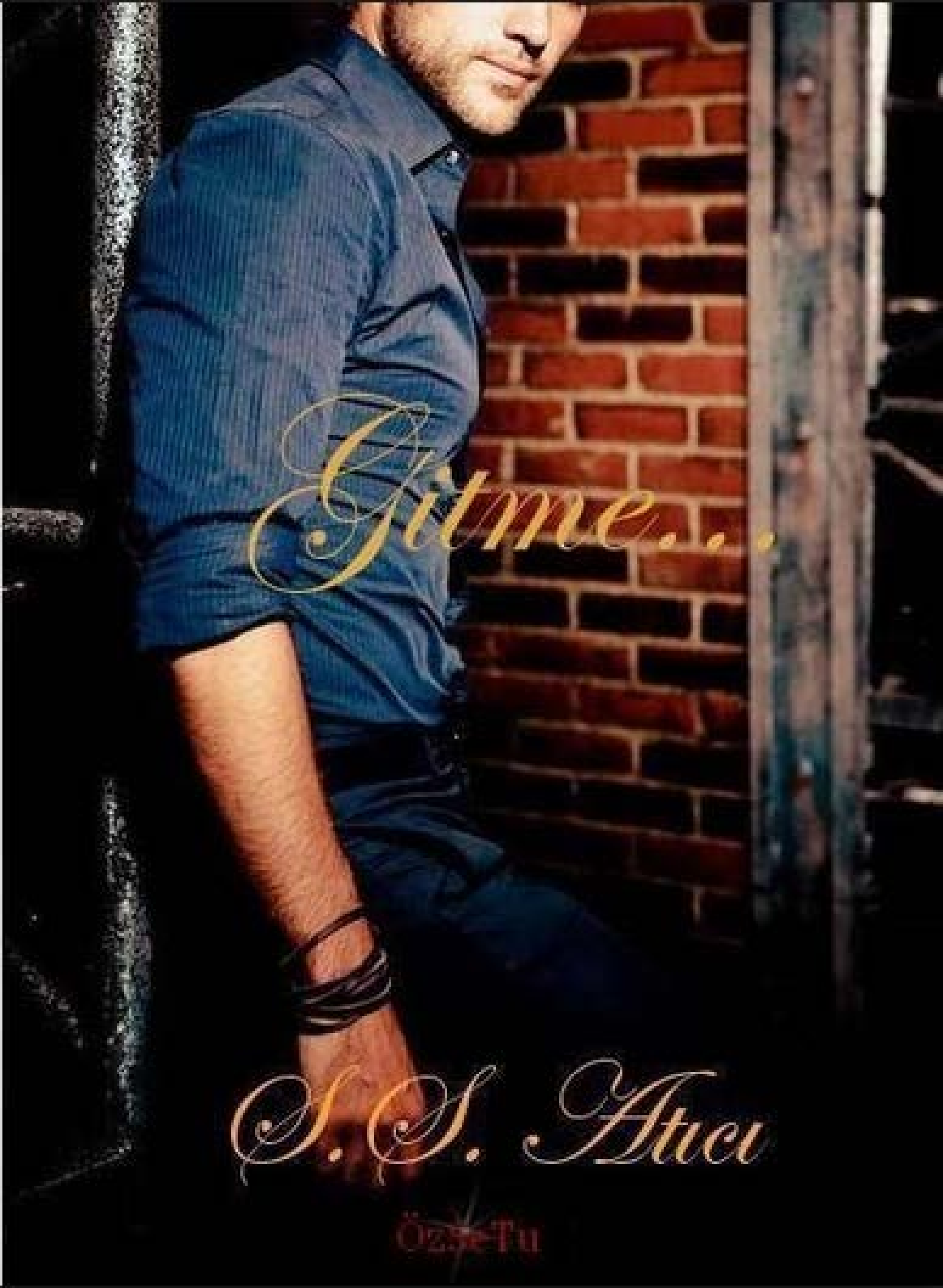
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard, wearing a blue button-down shirt and dark pants, is leaning against a brick wall. He is looking down and to the side. The background is a red brick wall with a dark metal pipe on the left. The lighting is dramatic, with strong shadows.

Gilme...

S.S. Atıcı

Özse Tu

GİTME

SELVİ ATICI

Nefret ve aşk arasındaki mesafe ne kadardır?
Kilometrelerce? Bir adım kadar yakın?
Belki de yoktur ve geçişin hızını sen bile anlayamazsın...
Kim bilir...

Sırılsıklam aşık olan bir kadın...
Tek gecelik ilişkilerin adamı olan bir erkek...
Ve geçirilen tek geceden sonra birbirinden nefret eden
ya da belki tamamen aşık olan iki insan...

"Benim mi?"

"Tatlım, bu gece tüm sorularım, ilgim ve bakışlarım
sadece sana yönelik. Lütfen artık 'Ben mi?'..."
genç kızın abartılı bir taklidini yaptı. "... diye sorup durma."

Hayat'ın kaşları onun kendisini alaya alması ile hafifçe
çatıldı. "Normalde bu kadar aptal değilim."

Mirza, ona şefkatle gülümsedi. "Ne kadar aptalsın?"
Hayat, bir şekilde homurdanmayı başarabildi
ve Mirza, kıkırdadı.

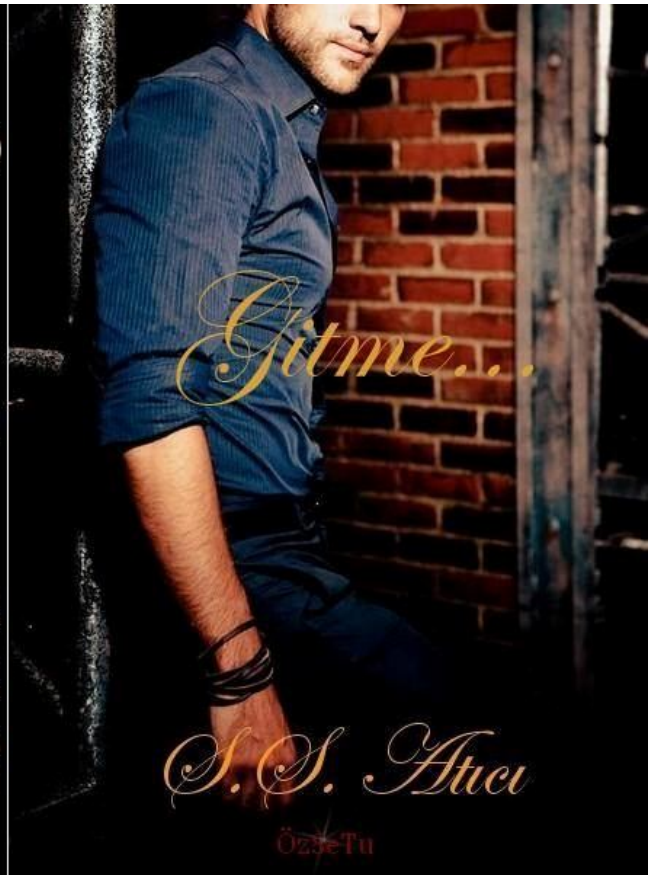
"Normalde aptal değilim."

Özge Tu

GİTME...

S. S. Atıcı

S. S. Atıcı

2013

TANITIM

Nefret ve aşk arasındaki mesafe ne kadardır?
Kilometrelerce?
Bir adım kadar yakın?
Belki de yoktur ve geçişin hızını sen bile anlayamazsın...
Kim bilir?

Sırılsıklam aşık olan bir kadın...
Tek gecelik ilişkilerin adamı olan bir erkek...
Ve geçirilen tek geceden sonra birbirinden nefret eden
Ya da belki tamamen aşık olan iki insan

‘‘Benim mi?’’

‘‘Tatlım, bu gece tüm sorularım, ilgim ve bakışlarım sadece sana yönelik. Lütfen artık ‘Ben mi?’ ... ‘genç kızın abartılı bir taklidini yaptı. ‘... diye sorup durma’’

Hayat’ın kaşları onun kendisini alaya alması ile hafifçe çatıldı. ‘Normalde bu kadar aptal değilim.’

Mirza, ona şefkatle gülümsedi. ‘Ne kadar aptalsın?’

Hayat, bir şekilde homurdanmayı başarabildi ve Mirza, kıkırdadı.

‘‘Normalde aptal değilim’’

ÖNSÖZ

‘Kimliksiz’ hikayesinin yeri ben de çok çok ayrıdır... Deryal, karakteri benim için bir karakterden çok gerçek bir insan gibi oldu. Ve hikayelerimde ondan bir parça katmak çok keyifli... Bambaşka bir hikayeye giriş yapmışken bir anda satırlar değişti, kalem karalayıp durdu ve ortaya Deryal’in kanından bir parça olan oğlu çıkıverdi...

Yazmak çok keyifliydi ama yazarken dostluklarıma, arkadaşlarıma, kardeşlerime yeni yeni isimler ve yüzler katmak çok daha güzeldi... Yazarken her zaman yanımda olan, eli hep üstümde olan ve benim, badem elması yazdığım yerde onu ‘adem elması’ diye düzelten(Hala aklıma geldikçe yerlere seriliyorum) biricik dostum ‘Tubama’(Tuba Özkat) teşekkür ederim öncelikle... Ve yine eksikliklerini hissettirmeyen dostlarıma teşekkür ederim.

Ve Facebook’ta yayımladığımda her bölümde yanımda olan, beni destekleyen, ilerlemem de bana fikir veren okuyuculara da sonsuz teşekkürlerimi iletiyorum... İyi ki varsınız...

– *SELVİ ATICI*

BÖLÜM 1

Kısa boyundan dolayı yere değmeyen ayakları, havada sallanıyordu. Nerdeyse lacivert denecek kadar koyu mavi gözleri, spor ayakkabısının burnuna sabitlenmiş, Onlarla birlikte hareket ediyordu. Bir ileri... Bir geri...

Saatlerdir... Uzun saatler boyunca tek bir kere kalkmamış, başka hiçbir yere bakmamıştı. Muhtemelen ayakları ağrıyordu ama bunun farkında değildi. Minik elleri, oturduğu bekleme koltuğunun kenarlarını sımsıkı kavramış, parmak boğumları bu baskıcı güç karşısında beyazlamıştı.

Yoğum bakım ünitesinin koridoru, ileri geri volta atan kalabalıkla doluydu. Önünden geçip duran insanların gölgeleri ayakkabısının üzerine düşüyor ama umursamıyordu. Ablası, onun yanına iyice sokulmuş, arada bir derin nefes alarak elini yumuşak bir hareketle onun sırtına koyuyor, hafifçe okşuyordu.

İsterdi... O da ablası kadar sakın durmayı, hayattan kopmuş gibi görünen annesinin gözlerine cesaretle bakarak, farkına varamayacak olsa da destek olmak isterdi. Ama annesinin dehşetli bir korkuyla esir alınan yüzünü tekrar görmek istemiyordu. Yedi yaşında kalbinin kaldırabileceğinden çok daha büyük bir acı çekiyordu ve onun yüzüne bakmak bu acıyı ikiye katlamak olacaksa bunu istemiyordu. Kenetli dişlerini açamıyor, ağrıyan kaslarına neyin iyi geleceğini bilemiyordu.

Korku! Korku, aklını alıp götürmüştü sanki. Üç gün önce, kahkahalarını karanlığa gömen bir telefonla birlikte içinde yer eden korku, tazeliğini hala koruyor, saatler ilerledikçe daha da şiddetleniyordu.

Babası kaza yapmıştı! İzmir'den İstanbul'a dönüş yolunda karşı şeritten gelen ve önündeki tırı hiç beklemeden hızla sollayan araba, babasının arabasıyla burun buruna gelmiş ve şiddetli bir çarpışma olmuştu. Ani, çarpışma, babasının arabasının arkasından seyreden arabanın da onun arabasına çarpmasına neden olmuştu. Akordiyon gibi büzülen arabanın içinde sıkışmış kalmıştı babası.

Haber onlara ulaştığında Tunç, annesinin yüzündeki ifadeyi elleriyle bozmak istemişti bir anda. Babası hayattaydı ve dünyadaki herkesten daha güçlüydü. Yaşayacaktı! Onu kimse yenemezdi!

Ama hastaneye koşup, durumu öğrendiklerinde ve haberi aldığı yollara düşüp, onların hemen ardından hastaneye gelen Ömer amcasının gözlerindeki umutsuz bakışı gördüklerinde, tekrar annesiyle göz göze gelme hatasını yapmıştı.

Annesinin yüzüne yerleşen ve babası eğer yaşamından vazgeçerse de orada kalacak olan kaybolmuşluk ifadesi Tunç'un körpe bedeninin kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bir şekilde

babasını kaybederse annesini de kaybedeceğini anlamıştı. Ama küçük aklıyla onu sorgulayamayacağını da biliyordu.

Babasının kalbinin sadece üç kişi için attığını biliyordu. Onun verecek ne kadar sevgisi varsa, hepsini son damlasına kadar ailesine veriyordu. Onlara duyduğu sonsuz sevgisi ve bunu göstermekten hiç çekinmeyen davranışları, eşinin ve çocuklarının onu tapınma derecesinde sevmelerine neden olmuştu.

Tunç, kimi zaman uykuya yenik düşüp, ablasının kucığına yığılsa da onu hastaneden çıkarmaya ve eve göndermeye kimsenin gücü yetmemişti. İster istemez kahkaha dolu anıları onun hafızasına doluyor, onun ağlamak istemesine neden oluyordu. Ama başarmıştı. Gerçek bir erkek gibi tüm acısını, dehşetini ve karanlık korkusunu kendi içinde bir kasırga gibi yaşamıştı. Tek bir damla dökmeden, tek bir kere sızlanmadan... Onu, içten içe zehirlediğinin farkına varmadan, acının aklını ve bedenini ele geçirmesine izin vermişti.

Sonunda, korku ve endişe dolu bekleyiş, sabaha karşı son bulmuştu. Babasının doktoru onlara müjdeli haberi vermesiyle birlikte başını kaldırmış, şişmiş ve kızarmış gözlerle, sevinçli, biraz ağlamaklı ve gevşeyen yüzlere tek tek bakmış, kalplerin en derinliklerinden gelen ve Allah'a yapılan şükür dualarını dinlemiş ama hiçbir tepki vermemişti. Herkes, yerinde zıp zıp zıplamak istiyormuş gibi görünüyordu. Ablasının kolları onu sıkıca sarmış ve taş gibi sertleşmiş bedeninde uzun süre kalmıştı. O, hala yüzleri inceliyordu. Bakışı aradığı yüze sabitlendi ve ablasının onu serbest bırakmasını bekledi sabırla. Sonunda, serbest kaldığında oturduğu koltuktan akyalarının üzerine zıpladı ve ağır adımlarla ilerledi. Annesinin zayıf ve titrek bir sesle kendisine seslendiğini duydu. Ama umursamayarak, arkasına bakmayı reddetti.

Dosdoğru, Yunus amcasının yanına gitti. İfadesiz ama sevinçle ışıldayan gözlerinin içine baktı.

“Okula gitmek için hazırlanmam gerekiyor!” dedi çatlak bir sesle. Boğazı akıl almaz bir şekilde kurumuş ve konuşmakta güçlük çekmişti. Ama ses tonu, o yaşta bir çocuktan beklenmeyecek kadar düz ve boştu. Yunus, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış ama uzattığı minik elini de tutmuştu.

Tunç'un arkasında şaşkınlıkla ve kaygıyla kendilerine bakan Burcu'nun gözlerine onay almak istercesine bakmış, o hafifçe başını salladığında tekrar Tunç'a dönmüş ve hafifçe gülümseyip, “Sanırım seni zamanında yetiştirebilirim.” demişti. Tunç, ağırbaşlılıkla kafasını kaldırdı ve Yunus'un onu yönlendirmesine izin verdi.

Yunus, Tunç'u eve götürüp, yardımcılarıyla birlikte birkaç sat boyunca onun garip davranışlarını izledi. Küçük çocuk, Sinem ablasından banyoyu hazırlamasını istedi. Önce banyo yaptı. Kurulanıp, okul kıyafetlerini giydikten sonra, daha önce arkadaşıyla kavga ederken yırtılmış olan defterinin kabını tamamen söküp attı. Tekrar kaplamak için kap kâğıtlarını biraz uzun da sürse arayıp buldu ve çabucak kapladı. Öğretmenleri, onların derli-toplu ve temiz öğrenciler olmalarını istiyordu.

Daha sonra çantasını hazırladı ve alalecele onun için hazırlanmış olan kahvaltıyı yaptı. Tam zamanında evden çıkmak için hazırды.

Hastaneye bir kez daha gitmedi. Öğretmeninin verdiği ödevleri hiç eksiksiz ve büyük bir

titizlikle yaptı. Babası hastaneden çıkıp eve geldiğinde ona sadece yattığı odanın kapısında durup kuru bir, ‘geçmiş olsun’ dedi. Boynuna sarılmadı. Onu öpmeydi.

Hayır! Babası tamamen iyileştikten sonra bir daha arabalarını yarıştırmadılar, helikopterlerini havada süzdürmediler, büyük havuzda gemilerini yüzdürmediler. Bir daha babasından onu omzunda taşımasını da istemedi.

Öğretmenleri Gülcan Hanım, bir gün ailesine telefon açıp, en kısa zamanda görüşmek istediğini belirtti. Tunç, diğer öğrencilerden çok daha hızlı kavırıyordu ve okul öncesi aldığı eğitim- aslında sadece ablası ödevlerini yaparken onu izliyordu- onun diğer öğrencilerden ayrılmasına neden oluyordu. Ve öğretmen dersi anlatmaya çalışırken o, her seferinde ne bir izin alma ihtiyacı hissederek ne de bir açıklama da bulunarak sınıfı terk etmek için eşyalarını toplayıp kapıya yöneliyordu. Öğretmenleri, onu durdurup açıklama istediğinde sanki duyduğu en aptalca soru buymuş gibi bıkkınlıkla yüzünü buruşturuyordu. Yine de açıklamasını yapıyordu. Çünkü bunları zaten biliyordu ve tekrar dinlemesi boşa zaman kaybıydı.

Tunç, iki kere sınıf atladı. Boş kaldığı her anını kitap okuyarak ya da ders kitaplarında daha ilerideki konuları öğrenmeye çalışarak geçiriyordu. Sonunda kendisine daha fazla boş zaman kaldığında ailesiyle ‘resmi’ bir görüşme yaptı ve basketbol kursuna yazılmak istediğini belirtti. Daha sonra, boks kurslarından birine kayıt oldu ve artık ailesiyle zaman geçiremiyordu çünkü çok meşgul bir çocuktü.

Yedi yaşında araya koyduğu mesafe yıllar geçtikçe uzadı uzadı ve bir daha asla kapanmayacak şekilde uçsuz bucaksız bir boşluk oluşturdu. Ailesinin, özellikle de annesinin onu geri kazanmak adına girdiği bütün girişimlerini kayıtsız bir tavırla karşılamış ve sonunda onlar da durumu kabullenmek zorunda kalmışlardı. Babası belki baskıcı olabilirdi ama suçluluk duygusu buna engel oluyordu. Keşke kaza yapmamış olsaydı. Keşke yola çıkmamış olsaydı. Keşke bir saat sonra hareket etmiş olsaydı. Keşke... Keşke... Keşke...

Aslında neşeli bir çocuktü Tunç. Ama çevresinde bulunan hemen herkesle araya bir mesafe koyuyordu. Liseye giderken kızları keşfetmişti. Ya da belki daha önce kızlar onu keşfetmişti. Koyu kahverengi ve hafif dalgalı saçları vardı. Lacivert, derin bakan ışıltılı gözleri vardı. Uzun ve sık kirpikleri vardı. Kalın dudakları her an muzip ya da çapkın bir kıvrılmaya hazır gibi görünüyordu. Genişçe gülümsediğinde düzgün ve beyaz dişleri ortaya seriliyordu.

Babasından aldığı genle zaten uzun olan boyu, uzun yıllar oynadığı basketbolla birkaç santim daha kazanmıştı. Buna ek olarak boks sayesinde şişkin kollara, geniş omuzlara ve sıkı bir karına sahip olmuştu.

Zekiydi, espriliydi ve kesinlikle karşı cinsle nasıl konuşulacağını, onlara nasıl davranacağını çok iyi biliyordu. Koluna taktığı her kız kendisini dünyanın en güzel kadını gibi hissetmekten alamıyordu. Ve onun aldatıcı, derin gözlerinde boğulmak hiç çaba gerektirmiyordu. Tabii Tunç, başka bir kıza ilgi duyana kadar.

On dokuz yaşında ailesine evden ayrılmak istediğini belirtti. Ve onların kabulüyle, babasının satmaya veya kiraya vermeye yanaşmadığı- nedenini Allah bilir- bir zamanlar yaşadığı stüdyo daireye taşındı. Eğer babası, bu isteğine karşı çıksaydı Tunç, kesinlikle tek kelime etmeden taşınmaktan vazgeçerdi. Uzak kalması bazı şeyleri de bilmediği anlamına gelmezdi. Babasına saygısı vardı ve zaten Deryal Yiğit’e karşı çıkmak yürek isterdi.

Dört dil öğrendi. Üniversiteyi bitirdikten hemen sonra kısa dönem askerlik yaptı. Ve tekrar döndüğünde, babasına nakliye işinin başına geçmek istediğini belirtti. Babası hiç tereddütsüz kabul ettiğinde onun engin bilgisi ve tecrübelerinden faydalanarak iş hayatına kolaylıkla adapte oldu. Babası iş dünyasında ciddi bir isim yapmıştı. Onun zamanında babasından çekinen birçok insan vardı ama onların dönemi geride kalmıştı. Yeni nesilde mantar gibi türeyen ve kendisini mafya zannedip, ortalıkta patlamaya hazır namluya sürülmüş bir mermi gibi dolanan birçok grup vardı. Ve Tunç da en az babası kadar gözü karaydı.

Kulübü yönetmeyi istemedi. O, iş ona göre değildi. Kulüpleri sadece eğlenmek için tercih ediyordu. Hem o işi, Adem amcasının oğlu Ali, çok güzel idare ediyordu. Tunç, üç yılda babasının servetini ikiye katladı. Yük gemilerinin ve tırların sayısını artırdı. İş bağlantılarının sınırlarını genişletti. Ve girdiği bir çok ihalede keskin zekâsı ve ön görüşüyle bir çok başarıya imza attı.

Borsaya el attı, ismi duyulmuş ama batmakta olan firmaları satın alarak yeniden yapılandırdı. Babasının yazıhanesi ona yetmediğinde bir plaza satın aldı ve tüm işlerini buradan idare etti. İş dünyasında kısa zamanda tuttuğunu koparan, katı kuralları olan, disiplinli bir iş adamı olarak adını duyurdu. Ama her attığı adımdan önce babasının onayını ve görüşlerini aldı.

İşine ne kadar düşkünse eşit derecede eğlence ve gece hayatına da düşküncü. Gecelerinin çoğu neredeyse dışarıda geçiyordu. Geniş arkadaş çevresiyle aranılan ve sevilen bir adamdı. Tabii kusursuz da değildi. Eğer onu tanıyan insanlara Tunç Mirza'nın kusurlarını sorsalardı şüphesiz, her hangi bir olaya tepkisel yaklaşımdaki aniden değişen ruh hallerinin en büyük kusuru olduğunu söylerlerdi. Bu tutumu, insanları ürkütüyor, bu ani değişim anlarında etrafındaki insanların çil yavrusu gibi dağılmalarını sağlıyordu. Tunç'un takıldığı belli başlı birkaç mekân vardı ve farklı mekânları denemek ona göre değildi. Düzeni ve prensip sahibi olmayı seviyordu ve nadiren taviz verirdi.

Her doğum gününde, her yılbaşında, her bayramda ve ailesi için özel olan her günde onların yanında oldu. Ama aradaki soğuk mesafeyi asla bozmadı. Onu koruyan duvarları kırmadı, aşmadı. Ölüm, herkesin başına bir gün gelecekti ama Tunç, asla gidenin ardından acı çekmeyecekti!

BÖLÜM 2

Hayat, bornozuna sıkıca sarınıp, kendisini yatağın üzerine fırlattı. Uzun dakikalar boyu suyun altında kalması bedenini hamur gibi yapmıştı. Kızarmış gözlerini kapadı ve inledi usulca.

Ders çalışması gerekiyordu! Kesinlikle bunu yapması gerekiyordu. Ama yine de bunu bile bile başının tepesine görünmez bir çekip vurup dururken her akşam olduğu gibi o akşam da dışarı çıkacaktı. Eğer yaz okulunda da bu derse dair her hangi bir başarı göstermezse sonunda gerçekten babasının gazabına uğrayacaktı. Zaten dersten kalmış olması onu yeterince öfkelenmişti.

“Kahretsin!” soluğunu dışarı verirken sertçe fısıldadı.

Gözlerini açıp, bakışlarını tavana dikti. Bir süre, hafifçe kabarmış beyaz plastik boyayı ve ince çatlakları izledi boş bakışlarla.

Hiç gerçekleşmeyecek bir hayal uğruna bile bile o tek dersten kalmıştı. Sadece yaz okulunda kalabilmek ve onu dışarı çıktığı her hangi bir gecede sadece bir saatliğine bile olsa görebilmek için dersten kalmayı göz almıştı. Hiç çalışmamış, vize haftası gelip çattığında dersteki başarısızlığını fark ettiğinde içten içe aptal gibi memnun olmuştu. Ve şimdi dersi verebileceğini sanıyordu ama yanıldığı gün gibi aşikârdı. Böyle geceleri dışarılarda sürtmeye ve gündüzleri uyumaya devam ederse hiç şansı yoktu. Ve sonunda babasının o hiç gerçekleşmeyen tehditleri sonunda gerçekleşecekti.

Giyinmek, kılını kıpırdatmak istemiyordu. Ama ev arkadaşı Seçil’e söz vermişti. Eğer daha bir hafta önce tanıştığı erkek arkadaşı- Hayat, henüz onunla tanışmamıştı - onları yeni açılan bir mekana değil de Hayat’ın aklındaki üç yerden herhangi birine götürecekti olsaydı Hayat, çoktan hazırlanmış, sabırsızlıkla Seçil’i bekliyor olurdu. Onu, dışarı çıkmaya iten tek şey tek bir bakışla aklını başından alan adamdan başka bir şey değildi.

Lanet olsun! Birçok gece Hayat, onunla karşılaşabileceğinin umuduyla deli gibi süslenip püsleniyor ve heyecanla yollara dökülüyordu. Seçil, onun bu durumuna tatlı bir kızgınlıkla karışık eğlenerek ayak uyduruyor ve Hayat, nereye gitmek isterse Seçil’de onu destekleyerek arkadaş grubunu da peşlerinden sürüklüyorlardı.

Onun takıldığı bir bar ve iki kulüp vardı. Mutlaka haftada iki gece olsun onu görebilme şansını yakalıyordu. Göremediği zamanlarda ise birlikte gittiği arkadaşları çılgın gibi eğlenirken o, kendi sefil haline homurdanıyordu. Yine de bu, ertesi gün aynı heyecan ve hevesle kendisini gecelere atmasına engel olmuyordu.

Bu gece ise... Bu gece hiç çıkmak istemiyordu. Çünkü gidecekleri yerde onun olmayacağını adı gibi biliyordu. Onu görebilme olasılığının bedenine aşıldığı enerji bu gece onu terk etmiş gibi görünüyordu. Yatağa mihlanmıştı sanki. Ama Seçil’e söz vermişti bir kere. Seçil, onun

tüm nazlarına katlanmış, onu yalnız bırakmamış ve hatta sadece onun için İstanbul'da kalarak ailesinin yanına dönmemişti. Bu tek akşam için ona bir iyilik yapması ona olan borcundan kesinlikle düşürmezdi.

Odasının kapısı hızla açıldı ve narin bir figür, teklifsizce içeri daldı. Hayat'ın başı hafifçe yana çevrilip, gözleri şaşkınca ve hafif bir kızgınlıkla kendisine bakan ve tamamen hazır olan Seçil'in yüzüne sabitlendi. Hayat, onun heyecanlı görüldüğünü düşündü.

“Hala bornozlasın!” dedi genç kız sitem ederek.

Hayat, dirseklerini yatağa dayayıp hafifçe doğruldu. “Kılımı kıpırdatamıyorum” diye sızlandı ardından yüzünü buruşturarak. Seçil, tehditkâr gözlerle ona baktı ve işaret parmağı hafifçe doğrulup, Hayat'ı hedef aldı.

“Sakın bana gelmeyeceğini söyleme. Bu akşam beni yalnız bırakamazsın!”

“Söz verdim değil mi?” Hayat, gözlerini devirdi.

“Hatırlayabilmiş olmana sevindim.”

“Sitem edip durma. Halim yok”

“eğer başka bir yere gidiyor olsaydık şimdiden kapının önünde hazır ve nazır bekliyor ve bana homurdanıyor olurdun. “başını iki yana salladı genç kız Hayat'ın sırtması üzerine. “Eser, on beş dakika içinde burada olacak. Yani sadece on dakikan var!”

Hayat, tamamen doğrulup, ayaklarının yataktan aşağıya sallandırdı. “Işık hızıyla giyineceğim” dedi şirin bir sırıtmayla.

“İyi” Seçil, kollarını göğsünde kavuşturup bir ayağını yere vurmaya başladı.

“Ne?” diye sordu Hayat, saçındaki havluyu çekerken.

“Eğer seni biraz olsun tanıyorsam, arkamı döndüğüm anda yatağa serileceksin.”

Hayat, yüzünü buruşturdu. “Tahmin edilebilir biri olmaktan nefret ediyorum.”

Seçil, homurdandı ve bir milim bile kıpırdamadı.

“Üzerimi giyineceğim, dışarı çık!” dedi Hayat kaşlarını kaldırarak.

Seçil, arkasını döndü. “Benden ancak bu kadarını alabilirsin.”

Hayat, gülümseyerek onun bedenini süzdü. Dümdüz karamel rengi saçlarını, başının tepesinde toplamıştı ve böylelikle somon rengi elbisesinin beline kadar inen sırt dekoltesini gözler önüne sermişti. Omzundaki küçük Puma dövmesiyle sırtı şahane görünüyordu. Hayat, ayağa kalktı aynı anda bornozunu çıkararak. Seçil'in poposunu tamamen saran elbisesi kalçasının dört parmak aşağısında bitiyordu. Uzun bacakları, ince parlak bir çorapla kaplanmış, ayaklarını sivri topuklu ayakkabılar sarmıştı. Hayat, üzerine iç çamaşırlarını giydi.

‘‘Hoş popo!’’ dedi Hayat alayla.

Seçil, ona omzunun üzerinden bir bakış atıp sırtıttı. ‘‘Biliyorum.’’ Dedi ona göz kırparak ve tekrar başını çevirdi.

‘‘ ders çalışmam gerekiyordu. ‘’ diye mırıldandı Hayat ve derin bir çekti.

‘‘Bunu da biliyorum. ‘’ dedi Seçil alayla. ‘‘Senin her zaman ders çalışman gerekiyor ama sadece gerekliliğiyle kalıyor. ‘’

‘ eğer babam, her gece kulüplerde sürtüğümü anlarsa bu defa gerçekten bacaklarımı kıracak.

‘‘ Babanın tüm tehditlerinin tehditten öteye geçmeyeceğini artık hepimiz biliyoruz. Sen bir kere gülümsüyorsun ve onda kızgınlıktan eser kalmıyor. ‘’

‘‘O, benim burada harıl harıl ders çalıştığımı düşündüğü için öyle.’’ Hayat, bedenini sıkıca saran, dar paça, beyaz esnek kot kumaşından oluşan yazlık bir pantolon geçirdi bacaklarına. ‘‘ Gerçeği bilse, hiç düşünmeden av tüfeğini bacaklarıma doğrultur ve beni tekerlekli sandalyeye mahkûm eder.’’

‘‘Halis amca, sana asla kıyamaz!’’ Seçil, kıkırdadı. ‘‘Basının güzel çukurlusu... ‘’ Hayat, yatağın üzerindeki havluyu alıp, ona fırlattı.

‘‘Kes şunu!’’ dedi ama o da gülüyordu.

‘‘Saçımı bozuyordun neredeyse. ‘’ Seçil, homurdandı kızgınlıkla.

‘‘ Sende gamzemle dalga geçme!’’

‘‘Neyse sonuçta sana kıyamaz o ton ton ihtiyar.’’

‘‘Hı hı’’ diye mırıldandı ve pantolonunun üzerine turkuaz rengi, ince askılı bir bluz geçirdi. Babası, gerçekten burada ne için kaldığını bilseydi eğer, Seçil’in tahmin ettiği gibi bir gülümsemeyle kandıramazdı babasını. Asla ulaşamayacağı biri için neden bu kadar zahmete girdiğini anlamıyordu. Ama sadece onu uzaktan görmek bile o günün anlamlı olmasına yetiyordu.

Tabii bir de yanında sürekli başka kadınlar olmasaydı daha da anlamlı olurdu. Yine derin bir iç çekti. Bir keresinde masaları oldukça yakındı birbirlerine. O, yanındaki kadın kulağına uzanıp bir şey söylediğinde kahkahalarla güldü ve Hayat, o gülüşün ahenkli sesine kapılıp gitmişti. Kahkahasının nedeninin yanındaki esmer güzeli olması, onu kıskançlıktan yaksa da, gülüşü teninin üzerinden geçmiş gibi titremişti genç kız. Durumu vahimdi ve git gide daha da içler acısı bir hal alıyordu.

‘‘ Dönebilirsin.’’ Diye mırıldandı ve sivri burun yüksek topuklu ayakkabılarını ayaklarına geçirmek için yatağın üzerine oturdu.

‘‘Aman Tanrım!’’ dedi Seçil, arkasını döndüğünde şaşkınlıkla.

Hayat, sadece bıkkınlıkla gözlerini kaldırıp ona baktı. ‘‘Ne?’’ diye sordu sonra ağzı bir karış açık kalmış Seçil’e.

‘Her akşam, podyumda defileye çıkıyormuş gibi giyinen arkadaşın sen olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. ‘‘şaşkınlığını üzerinden atan Seçil’in dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Hayat, omuz silkti. Nasılsa onunla bu gece karşılaşmak gibi bir umudu yoktu. Giyinmese de olurdu. Hatta gitmese ve evde kalıp biraz ders çalışsa daha da iyi olurdu.

Seçil, başını iki yana sallayıp odadan çıktı. Ama onun vahim durumu hakkında bir şey söylemedi. Önceleri, Hayat, bu adama yeni yeni tutulmuşken, Seçil onu uyarıp duruyordu. O, Hayatı fark etse bile Hayat, o adam için sadece geçici bir ilişki olurdu. Sonunda Hayat, onun sözlerini kulak arkası ettiğinde Seçil, onu uyarmaktan vazgeçmiş ama yanından da gitmemişti.

Genç kız, banyoya girdi. Çok hafif bir makyaj yaptı ve saçlarını sadece tarayıp, kurumaya bıraktı. Saçlarının kalın buklelerine şekil vermeyi bile o anda büyük bir zahmet olarak gördüğü için buna yeltenmedi bile. Özelliksiz bir kız olarak görüyordu kendisini Hayat. Saçları kahverengi, gözleri kahverengi, minik bir burnu ve kendisine göre büyük bir ağzı vardı. Sadece saçlarındaki kalın bukleleri seviyordu. Yuvarlak yüzünün çevresini sarıp, omuzlarına döküldüklerinde güzel görünüyorlar gibi geliyordu genç kıza. Aslında bundan bile emin olamıyordu...

Aslında daha önceleri, tam bir inekti. Tabii ki eğleniyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu ama sınırlarını ve sorumluluklarını da biliyordu.

Babası, sahip olduğu toprakları daha verimli bir hale getirip, bu topraklara yatırım yapmak için genç kızın ziraat mühendisliği okumasını istemişti ve Hayat, hiç tereddütsüz kabul etmişti. Okuduğu bölümü seviyordu. Şehir insanı değildi aslında. Toprakla bütün olmayı, yeşili, doğanın her karesini seviyor, adeta tapıyordu. Tatil olur olmaz, soluğu Adana’ da ki Çiftliklerinde alıyor, tatil bitene kadar ve hatta tatilini kendi inisiyatifinde biraz daha uzattığında tek bir gününden bile bıkkınlık duymuyordu.

Ailesiyle olmak, uçsuz bucaksız topraklarda atını sürmek, traktörle şehre inmek, kalabalık akrabalarıyla birlikte olmak ve yeşilin üzerindeki sayısız renkteki çiçekleri saatlerce seyretmek onun bünyesini enerjiyle dolduruyor, mutluluk veriyordu.

Tekrar İstanbul’a döndüğünde kısa zamanda onlara özlem duyuyor ve geri dönmek için gün sayıyordu. Ta ki bir gece arkadaşları onu zorla çıkmaya ikna edene kadar. Ona sadece bir kere bakmış ve gözleri uzun saniyeler boyu onun yüzünde kilitli kalmıştı. Kalbi, sanki saatlerce koşmuş gibi güm güm atıyordu ve nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. İşte, aylar öncesinde bir gece bu genç adam onu İstanbul’a çivilemişti. Çünkü Tunç Mirza Yiğit, büyüleyici bir adamdı. Hem de her yönüyle.

‘‘Hayat!’’ Seçil’in ona seslenişinde bariz bir heyecan vardı. ‘‘Eser geldi.’’ Topuklu ayakkabılarından çıkan uyumsuz takırtılar, onun ne yapacağını bilemez halde dolandığını işaret ediyordu. Hayat, kıkırdadı. Seçil, ilk defa böyle heyecanlanmıştı. Derin bir nefes aldı hüznle. En azından aralarından biri mutlu olacak gibi görünüyordu. Şimdilik...

Eser, nazik bir gençti. Seçil, onları ayaküstü tanıştırdıktan hemen sonra, onlar için arabanın kapılarını açmış, yerleştikten sonra kapamış ve sürücü tarafına geçmişti. Buradan bir artı puan çoktan kapmıştı. Esprili ve neşeliydi de... Ortalama bir boyu vardı. Hayat'ın boyu 1.71'di ve başının tepesi Eser'in alın hizasına denk geliyordu.

Endüstri mühendisliği bölümünden mezundu. Babasının kumaş dokuma makineleri üreten fabrikasında çalışıyordu. Rize doğumluydu. Saman rengi saçları, parlak mavi gözleri, oval bir yüzü ve düzgün yüz hatları vardı. Ve Seçil'e her bakışında gözleri parlıyordu.

“Eğer tercih ettiğiniz başka bir mekân varsa oraya gidebiliriz” diye sordu yumuşak bir tonla. Eser, önce Seçil'e sonra geri görme aynasından Hayat'a baktı. Hayat, bu sorunun sadece nezaketen sorulduğunu bilecek kadar bir şeyler öğrenmişti. Ama az kalsın çenesini tutamayıp, gitmek istediği yeri söyleyiverecekti.

“Hayır. Teşekkürler. ” dedi Seçil, ikisinin adına konuşarak. Hayat, onun sesindeki tizliğe hafifçe gülümsedi.

“Gideceğimiz mekânı seveceğinizi tahmin ediyorum” diye belirtti genç adam nazik bir tonla. Gözleri, pür dikkat ilerlediği yola kilitlenmişti. “ Yakın bir arkadaşım açılışını yaz başında yapmıştı ama işlerin yoğunluğundan davetine iştirak edememiştim.

‘hım’ diye düşündü Hayat. Eğer mekânı sevmezlerse bunun bahanesini de önceden sunmuş olmuştı böylelikle. Hayat için fark etmezdi. Sonuçta o, Seçil'i yalnız bırakmamak için orada bulunuyordu. Seçil, yeni tanıştığı biriyle- ki yeni birileriyle çok zor tanışır- ilk anlarında yalnız kalmaktan hoşlanmıyordu. Çünkü objektif bir bakışla karşısındaki insanı değerlendiremeyeceğini düşünürdü. İnce eleyip, sık dokuyan bir insana göre bu makul bir davranıştı. Her zaman takıldıkları arkadaşlarını davet etmemişlerdi, çünkü bazen nerede nasıl konuşacaklarını gerçekten bilmiyorlardı.

Eser, gidecekleri mekâna yaklaştıklarında, laf arasında orada bir arkadaşının da kendilerine eşlik edeceğini mırıldanmıştı. Hayat, başını yana çevirip, yüzünü buruşturdu. Yalnız olmak, tanımadığı bir insanın konuşma girişimlerine ilgisizce cevap vermekten çok daha iyiydi. Eser, yüzünü buruşturduğunu fark etmiş olacak ki Bebek sırtlarında, rustik bir görüntü sergileyen, tek katlı mekânın otoparkına girerken açıklamada bulundu.

“Tamamen tesadüf” dedi hafif bir gülümsemeyle” Kendisi zaten mekândaydı ve daha önceden birlikte gitmek için sözleştiğimiz için beni aradı.” Arabayı park etti ve onların kapılarını açmak için aceleyle arabanın etrafından dolandı.

Onlar, granit küp taşlarıyla döşenmiş ve yukarı çıkarken daralan merdivenlerden çıkarken, arabada yarıda bıraktığı sözlerine devam etti,” Fazla takılacağını sanmıyorum. Sanırım gitmesi gereken başka bir yer var...”

Hayat, bir anda kendisini tıklım tıklım insan kalabalığının içinde buldu. İçeri girenler, dışarı çıkanlar, ayaküstü sohbet edenler, dans edenler... Hafif bir müzik mekânı sarmış, her ağızdan çıkan ses, bir uğultu bombası olarak, müziğe de karışıp genç kızın kulaklarında patlıyordu.

Eser, korumacı bir tavrıyla Seçil'in beline kolunu atmış, arada dönüp Hayat'ı kontrol ediyordu. Hayat, başını önüne eğmiş, loş ışıktaki önünü görmeye çalışarak dikkatle onların arkasından

ilerliyordu.

Tavandan basık mekân, alabildiğince büyük bir alana sahipti. Ortada bir dans pisti vardı. Mekânın bar kısmında, tezgâhın hemen arkasında maharetli hareketlerle ellerindeki şişeleri çeviren, havaya atıp sonra artistik hareketlerle yakalan barmenler, yüzlerine yapışmış gibi görünen bir gülümsemeyle karşılıyordu insanları. Garson kız ve erkekler, aynı tip kıyafetler giymiş, acele hareketlerle ortalıkta dolanıyorlardı. Erkekler, beyaz gömlek, siyah yelek, siyah papyon ve siyah pantolon giymişlerdi. Kızlar bu pantolonların yerine sadece kalçalarının hemen dibinde biten siyah dar etekler giymişlerdi.

Dans pistine yakın duran küçük ahşap masaların etrafını saran sandalyelerin oturma kısımları bordo deri bir kumaşla kaplanmıştı. Aynı kumaş, barın önündeki tabureleri de kaplamıştı. Duvar diplerindeki geniş masalar ise daha büyüktü ve etraflarını ‘U’ şeklinde yine aynı deri kumaş ve renkten rahat koltuklar çevrelemişti. Bu masalar, zeminden iki basamak yüksekteki bir platformda bulunuyor ve insanlara ister istemez daha özel bir alan sağlıyordu.

Canlı müzik çalan orkestra, barın hemen ilerisinde bir köşede duruyordu. Müzik çok hafifti ve insanlar birbirlerinin konuşmalarını bağırıp çağırmaya gerek kalmadan duyuyorlardı. Hayat, orkestraya ve dans edenlere şöyle bir baktı ve onlar için ayrılmış masalara ilerlerken platforma çıkan iki basamağa geldiğinde dikkatle önüne baktı.

Eser’in neşeli sesiyle Seçil’i birine tanıttığını duydu. Aynı anda, elindeki küçük çantanın fermuarının, daha önce açıldığını fark etmediği köşe kancası pantolonuna takıldı.

‘‘Bu da arkadaşım-‘

‘‘ Lanet olsun!’’ Hayat, kendi kendine söylenirken ve çantayı pantolonundan kurtarmaya uğraşırken ister istemez Seçil’in sözlerini kesti. Ve sonra bir anda oluşan sessizlik ve Seçil’in ses tonundaki bir şey dikkatini çekti ve anında başını kaldırdı. Ve öylece, uzun saniyeler boyu kaldı. Karşısındaki adamın kaşları alayla havaya kalkmış, delici lacivert gözleri, kendi yüzüne kilitlenmiş, dudakları muzipçe kıvrılmıştı. Gülmemek için, kendisini zor tutuyor gibi görünüyordu. Tunç Mirza Yiğit! Aman Tanrım!

Aynı anda birkaç şeyi birden fark etti genç kız... Çenesi aşağıya düşmüştü, hala bir eli delice çantasını pantolonundan kurtarmak için çırpınıp duruyordu. Kalbinin durduğunu sanıyordu ve biraz daha nefes almazsa ölecekti.

Sert bir soluk çekti içine ve ani hava girişi ciğerlerini zorlayarak öksürmesine neden oldu. Şükür ki çantası o anda pantolonundan kurtuldu.

‘‘Aman Tanrım!’’ dedi Mirza, bariton sesiyle. Yüzündeki alaylı ifadeye karşılık ses tonu ciddiydi. ‘‘ dünya üzerinde böyle güzel bir yaratık var ve ben daha yeni tanışıyorum.’’ hayıflanır gibi başını sağa sola salladı. ‘‘bunun için seni affetmeyeceğim Eser’’ Ama Eser’e değil, doğrudan Hayat’ın yüzüne bakıyordu.

‘‘Ben de daha bu akşam tanıştım. ‘ diye mırıldandı Eser, o sırada.

Hayat, önce dönüp sol omzunun üzerinden, sonra sağ omzunun üzerinden arkaya baktı. Kime söylüyordu? Ona mı? Tekrar Mirza’ya döndü.

‘‘Ben mi?’’ diye sordu afallamış bir halde. Mirza ve Eser, kıkırdadı. Seçil, usulca ona yaklaşıp, onu yönlendirmek ister gibi kolunu beline atıp, hafifçe çimdikledi genç kıızı kendisine gelmesi için. Ama Hayat, bunu fark etmedi bile. Etini kesseler de fark etmezdi belki.

‘‘Ve üstelik bu güzelliğin kendisinden haberi yok’’ dedi Mirza gülerek. Hayat, kaybolmuş gibi üçünün yüzüne de aptalca baktı. Birazdan uyanacak ve hepsinin bir rüya olduğunu anlayacaktı.

Seçil, onu bir kez ama daha sert bir şekilde çimdikledi ve Hayat, irkildi. Eğer, orada öylece dikilmeye ve boş boş bakmaya devam ederse kimse oturamayacaktı.

Mirza, uzun parmaklı, zarif elini uzattı genç kıza. ‘‘Ben Tunç’’

Hayat, kendinden habersizce uzanan elini gördü havada ve küçük eli, genç adamın sıcak avucu içine yerleşti usulca. Sıcacık temas genç kıızı ürpertti.

‘‘Biliyorum’’ dedi genç kız onun parıldayan gözlerinin içine bakarak şaşkınca. Bilmemesi mümkün müydü?

‘‘hım’’ diye mırıldandı Mirza ve gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi göründü. Bir anda diğer elini de genç kızın elinin üzerine koydu. Ani ama sevimli bir manevrayla, onu kendisine çekip, daha önce yerleştiği koltuğa oturttu genç kıızı. Hemen sonra, kendisi de yanına oturdu. Hayat, o saniyeler ayaklarının yere değil, havaya bastığını düşündü. Hayal meyal, Eser ve Seçil’in karşısındaki koltuğa yerleştiklerini fark etti. Hayat, o an kaybolmuş bir şekilde Mirza’ya bakıyordu. Aman Tanrım! O!

‘‘Belki ben de öğrenebilirim?’’ çapkın bir gülüş dudaklarını kıvırdı ve bembeyaz dişlerin bir kısmı ortaya serildi.

‘‘Neyi?’’ Kaşlarını kaldırarak sordu genç kız.

‘‘Bu güzelliğin adını!’’

‘‘Hayat’’ soluğunu dışarı verirken cevap verdi genç kız.

‘‘Anlaşılan mükemmeliyetin şahane bir örneğiyle karşı karşıyayım’’

Hayat’ın, onun yoğun ve derinden gelen sesiyle içine hapsoldüğü hayal baloncuğu bir anda patladı ve genç kız, gerçek dünyanın farkına vardı. Tanrım! Gözlerini irice açarak onun aptalca davranışlarına hafifçe gülümseyen güzel yüze baktı. Oydu! Allah belasını vermesin ki oydu! Aylardır, dur durak bilmeden sadece bu güzel yüzünü biraz olsun izleyebilmek için kendisini gecelere atmasına neden olan büyüleyici varlık tam karşısındaydı, ona bakıyor ve onu iltifat yağmuruna tutuyordu.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Saçına hiç özen göstermemiştii! Doğru düzgün makyaj bile yapmamıştı. Acaba kıyafeti nasıl duruyordu? Eser ve Seçil, kendi aralarında konuşmaya dalmışken Hayat, şoka girmiş ve felç geçiriyormuş gibi Mirza’nın gözlerine bakıyordu.

‘‘Sorun ne?’’ diye sordu genç adam kaşları hafifçe çatılarak, ciddiyetle.

‘‘Saçım!’’ diye cevap verdi genç kız, kendisine engel olamadan. ‘‘Makyajım...’’ Hay dilini eşek arısı sürüsü soksun!

‘‘Ne?’’ Mirza’nın kaşları onun anlamsız sözlerine karşılık hafifçe yukarı kalktı.

‘‘Tanrım’’ diye soludu Seçil fısıltıyla. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa arkadaşı kendisini rezil edecekti. Ve sonra, utançtan kafasını bir yere gömüp ömür boyu orada yaşayacaktı. Hayat gibi her adımını sağlam atan ve her söyleyeceği sözden önce nereye gideceğini durup düşünmeden dile getirmeyen genç kızın, şimdi karşısında annesini kaybetmiş, nereye gideceğini bilemeyen yavru ördek gibi görüntüsü dehşet vericiydi. Şaşkın ördek!

Zaten, daha ilk anda onları tanıştırmak isterken, Hayat’ın başını kaldırıp ağzı açık ayran budalasısı gibi Tunç Mirza’nın yüzüne bakmasıyla, genç adamın gözleri resmen parıltılar saçmıştı. Aslında Tunç, Hayat’ın ona hayran hayran bakmasından hemen önce gayet asık suratlı görünüyordu. Hayat’ın ona olan ilgisini çabucak fark ettiğinde ise yüz ifadesi tamamen değişmiş, sert hatlar yumuşamış ve o andan sonra her sözü, her davranışı alay dolu olmuştu. Keşke, Hayat’ta bunu anlayabilseydi.

Ama Hayat’ın bunun farkına varabilecek durumu yoktu. Kahretsin! Keşke daha önceden haberleri olsaydı. Eser’e döndü ve hafifçe gülümsedi. ‘‘Bizim lavaboya gitmemiz lazım!’’ Eser, anlayışla gülümsedi ve hafifçe genç kızın elini sıktı.

‘‘eşlik etmemi ister misin?’’ diye sordu ama onun neden bu derecede acele davrandığını o da anlamıyordu. Yine de nezaketen sormuştu.

‘‘Hayır. Teşekkür ederim.’’Genç kız, ayaklandı.

‘‘Hayat?’’

Hayat, bir anda başını kendisine çevirdi. ‘‘Komutların girildiği ve buna göre hareket eden bir robot gibi’’ diye düşündü Seçil. Ne kadar da heyecanlı görünüyordu.

‘‘Evet?’’ dedi titrek bir sesle.

‘‘Hadi bana eşlik et!’’ sözleriyle resmen acele et diye bağıırıyordu Seçil.

‘‘Nereye?’’ Seçil, gözlerini devirmemek için kendisini zor tuttu.

‘‘ Lavaboya! Hadi’’ dedi baskıcı bir tonla.

‘‘Evet. Harika bir fikir!’’ İstemsizce eli saçlarına gitti genç kızın. Bir anda ayağa kalktı ve Seçil’e çevirdi tamamen bedenini. Aynı anda Tunç Mirza’dan acı bir inleme duyuldu. Hayat, şaşkınlıkla yüzünü buruşturan genç adama döndü.

‘‘Bir yerin mi acıyor?’’ diye sordu telaşla. Seçil, Eser’in bastıramadığı kıkırtısını duydu. Lanet olsun!

‘‘Ayağım!’’ diye soludu Mirza ve yüzünü buruşturdu. ‘‘Topuğun ayak parmağımı eziyor!’’ genç kız ona boş boş bakmaya devam edince’’Hala!’ diye soludu tekrar.

‘‘Aman Tanrım!’’ Hayat bir anda iki adım geriledi. ‘‘Çok özür dilerim. Fark etmedim.’’ Hayat’ın sesi utançtan karga gaklaması gibi çıkmıştı.

‘‘Bunu anlayabiliyorum.’’ Dedi genç adam dişlerinin arasından sonra, genç kıza zorlukla gülümsedi.

Hayat, bir anda öne atıldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

‘‘Tanrım. Hayat, ne yapıyorsun?’’ dedi Seçil, içinden kaygıyla.

‘‘Bakmamı ister misin?’’ diye sordu Hayat, gerçek bir üzüntüyle.

Tunç Mirza, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve hızla büyük elleri genç kızın omuzlarını buldu. ‘‘Ne yapıyorsun?’’ diye sordu derin bir sesle. Yine eğlenir gibi bir hali vardı.

‘‘Ben... Çok üzgünüm.’’ diye mırıldandı Hayat.

Seçil, genç adamın Hayat’ı baştan aşağıya ağır ağır süzmesini izledi dişlerini sıkarak. Tunç’un gözlerindeki anlamın değiştiğini fark etti. ‘‘İyiyim.’’ Dedi genç adam güven veren, tok bir sesle. Kızı hala omuzlarından tutarak ayağa kaldırdı ve kulağına eğildi. ‘‘Arkadaşın seni bekliyor’’ Hayat’a yönelik, kısık sesle söylenmişti ama herkes duymuştu.

Hayat, sanki onun emri altındaki bir asker gibi başını salladı ve bastığı yere dikkat ederek Seçil’in yanına ilerledi.

Seçil, kolunu onun beline doladı ve onu yönlendirdi. Masadan biraz uzaklaştıklarında, ‘‘İyi misin?’’ diye sorduğunu duydu Eser’in.

‘‘Sanırım ayak parmaklarımdan birini kaybettim.’’ Dedi Tunç alayla ve Eser, kahkahalara boğuldu.

Hayat, Seçil’in kendisini sürüklemesine izin verdi. Başını dönüyordu ve kaybolmuşluk hissi onu terk etmemişti. Heyecandan ve kalp atışlarının hızından kulakları uğulduyordu. Bastığı yeri görmüyor, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu.

Seçil, bayanlar tuvaletinin kapısını açtı ve içeriye sürükledi genç kıızı. Sonra, içeride kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Şanslarına şükretti. Kimse yoktu! Bir anda şaşkınca ve öylece ortada dikilen genç kıza döndü. ‘‘Yemin ediyorum seni tokat manyağı yapacağım!’’

Hayat, bir anda ellerine yelpaze görevini üstlendirerek yanan yüzünü serinletmeye çalıştı. Kalbi hala olması gerekenden çok daha hızlı atıyordu.

‘‘Mirza! O! Burada! Bizim masamızda!’’

‘‘Evet!’’ dedi dişlerinin arasından Seçil. ‘‘Rica ediyorum şu adamdan, Tanrıdan bahsediyormuş gibi konuşma’’

Hayat, bir anda arkasını dönüp aynaya baktı ve saçlarına götürdü ellerini. Sonra kıyafetlerine baktı.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu umutsuz bir tonla. “Kıyafetim nasıl? Kahretsin! Makyaj bile yapmadım. Hiç özenmeden giyindim. Çok çirkinim! Ne yapacağım ben şimdi?”

Seçil, onun omuzlarını kavradı ve genç kızı kendisine çevirdi. “Önce sakın olacaksın. ” dedi hiddetle. “ derin nefesler alıp, kendine geleceksin. Yoksa böyle davranmaya devam edersen kendini rezil edeceksin. ” Kaşlarını çatı. “Ayrıca çok güzelsin.”

Hayat, neşesizce güldü. “ Ne kadar güzel olduğumu ikimiz de biliyoruz. ” Bir anda ağlayacak gibi oldu ve Seçil’in elinin altındaki omuzları çöktü. “ Zaten kendimi rezil ettim. Adamın ayağını ezdim ve fark edene kadar üzerinde tepindim.”başını kaldırıp tekrar Seçil’in gözlerinin içine baktı çaresizce. “Allah’ım.” Dedi “ Hareketlerimi kontrol edemiyorum.”Sonra kendisine olan kızgınlığıyla yüzü hiddetli bir ifadeye büründü”ve dilime de hakim olamıyorum. “bir elini dudaklarının üzerine koydu sertçe.

Seçil, ona şefkatle baktı. Elindeki çantasını ona doğru uzattı. “Al bunu. İçinde bir sürü malzeme var. Bana göre harika görünüyorsun ama seni biraz olsun kendine getirmek için oyalayacaktır.”

“Teşekkür ederim.” Dedi Hayat minnetle ve aynalara döndü hızla. Çantayı mermer tezgâhın üzerine bıraktı ve fermuarını açıp içinden bir ruj çıkardı.

Seçil, kollarını göğsünde kavuşturup, kalçasını tezgâha dayadı ve dikkatle makyajını tazeleyen arkadaşının yüzüne baktı. “Şimdi beni dikkatle dinle.” Ses tonu, onu uyuracak kadar ciddiye.

Genç kızın eli, gözlerindeki farı tazelerken bir an duraksadı.”Tamam’ diye mırıldandı çabucak.

“ dediğim gibi... Önce sakın olacak ve kendini rezil etmeyeceksin. Eser, bana onun erken ayrılacağını ve onu bekleyen kız arkadaşının yanına gideceğini söyledi. “Bu sözlerinin Hayat’ı etkileyeceğini biliyordu ve nitekim de öyle olmuştu. Genç kız, kaşlarını çatarak başını ona çevirdi.

“Öyle mi?” dedi sırf konuşmuş olmak için.

“Aynen! Ama...”Seçil, derin bir soluk aldı ve elini alnına götürdü. “ Bak! Son anda sana olan bakışlarını hiç sevmedim. Hani sen hangi akla hizmet hareket ettiysen adamın önünde dizlerinin üstüne çöktüğünde olan bakışlarını. ”

Hayat’ın omuzları dikleşti tedirginlikle. “Nasıl bakıyordu?”

“Yiyecek gibi. Kesinlikle yiyecek gibi bakıyordu!”

“Ne demek istiyorsun?” Hayat, ellerini yine saçlarına götürdü ve bariz bir sıkıntıyla kalın buklelerine şekil vermeye çalıştı.

“Çocuk değilsin Hayat! Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Sakın onun kurlarına kapılayım deme! Sen onun takıldığı kızlar gibi değilsin.”

Hayat'ın bir dudağının kenarı yana kaydı. "Umarım yapabilirim" dedi fısıltıyla. Tedirgin görünüyordu."Kalbim davul gibi. Başını iki yana salladı. "Kendimi rezil edeceğim." Başı öne düştü ve sonra hemen tekrar Seçile baktı. "Belki de eve geri dönmeliyim."

"Saçmalama"ellerini yine genç kızın omuzlarına koydu ve hafifçe sıktı." Kendin gibi ol yeter. Kesinlikle rezil olmazsın."

"Çok çirkinim." Diye sızlandı Hayat.

"Bebeğim, şu anda dünyanın en güzel kıyafetini giysen ve en iyi makyajını yapsan bile beğenmeyeceksin! Ama ben sana söylüyorum ve sözlerime güven; harika görünüyorsun." Göz kırptı."Gerçekten."

Seçil, Tunç Mirza'nın onunla alay ettiğini söylemeye cesaret edemedi çünkü söylerse onun hareketlerini kontrol edemeyeceğini tahmin ediyordu. "Hadi bakalım."Güven verircesine gülümsedi" Sakin olmayı unutma." Hayat'ın fermuarını kapadığı çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

"Ben de kalbime söylüyorum aynı şeyi ama beni dinleyen kim?" dedi arkasından Hayat, alayla.

Seçil, gülümsedi. Biraz olsun kendine gelmişti Hayat.

Hayat, tekrar masalarına dönene kadar derin soluklar aldı. Onlar, masaya yanaştıklarında iki erkek de ayaklandılar ve kızların oturmasını beklerken öylece kaldılar. Hayat, yanına rahat bir tavırla oturan genç adama çevirdi başını ve onun kendisine baktığını gördü. Göz bebekleri genişledi ve yüzü boşaldı. Kalp atışları yine atış hızını değiştirdi. Bayılacak ve kendini rezil edecekti. Sonra, bir anda aklına onun kız arkadaşının yanına gideceği gerçeği düştü ve bu gerçeğe sıkıca tutundu genç kız. Yutkundu. Boğazını temizledi.

"Ayağın nasıl?" diye sordu kaygıyla.

"İyi"alçak ve derinden gelen sesi genç kızın tenini üzerinde gezindi ve Hayat, irkilmemek için zor tuttu kendisini. "Ama ayak parmaklarım için aynı şeyi söyleyemem."Sevimlice yüzünü buruşturdu genç adam.

Hayat'ın yüzü suçluluk duygusuyla gerilince genç adamın gözleri parladı birden. Sanki onun bu halinden zevk alıyor gibi görünüyordu. Ah... Onunla uğraşıyordu.

"Çok üzgünüm." Diye mırıldandı genç kız. Sesi de oldukça üzgündü.

Mirza, ona doğru eğildi. Kolunu, genç kızın omzunun üzerinden uzattı ve oturdukları koltuğun arkalığına koydu. "Sadece seni telaşlandırmak istiyorum." Dedi kısık bir sesle.

Hayat'ın duruşu, onun yakınlığıyla dikleşti."Neden?" diye fısıldadı.

"Belki suçluluk duygusuyla, daha sonra yapacağım dans teklifini kabul edersin diye." Göz kırptı genç adam.

Hayat, gülümsedi." Bunu kabul etmek için suçluluk duygusuna ihtiyacım yok" genç kız,

gölümsediğinde sol yanağındaki çukur belirginleşti ve genç adamın gözleri bu çukura kaydı.

‘‘Gamzen var!’’ genç adamın kaşları havalandı hafifçe. Hayat, kendisini biraz daha iyi hissediyordu. Kalp atışları hala anormal derecede hızlı olsa da bunu görmezden gelebiliyordu. Gamzesinden nefret etmesi ve genç adamın bu gamzeye dikkatini vermesi onun heyecanından biraz daha sıyrılmasına neden oldu. Yüzünü buruşturdu.

‘‘Ne?’’ diye sordu genç adam şaşkınca.

‘‘Görmezden gel!’’ dedi genç kız ve bir ayağını diğerinin üzerine attı.

‘‘Gamzeni mi?’’ başını iki yana salladı. ‘‘Yüzünü böyle baş döndürücü bir ifadeye bürüyen o küçük çukuru görmezden gelmem imkânsız!’’

‘‘Şaka yapıyorsun?’’ diye sordu Hayat, gözleri irileşerek.

‘‘ Kesinlikle, çok ciddiym.’’ Genç adam doğruldu ve kendi aralarında konuşmaya dalan diğer iki kişiye çevirdi başını.’’ Ne içiyoruz?’’ diye sordu hafifçe gülümseyerek.

Hayat, bu kısa anı onu baştan aşağıya süzmek için değerlendirdi. Her zaman, rahat kot pantolonlar ve üzerine giydiği tişört ve gömleklerle görmeye alıştığı genç adamı takım elbiseyle görmek onu şaşırtmıştı.

Onun, gazete ve dergilerde ara sıra çıkan haberlerini takip ediyordu- tabii ki!- fazla medyatik biri değildi ve muhtemelen magazine haber olmaktan dikkatle kaçınıyordu ama genç kız bu haberleri her gördüğünde deli gibi mutlu oluyor, bulduğu her fotoğrafı bir defterde topluyordu. Her sayfasına o günün tarihini atıyor, onun hakkında ya da resimdeki görünüşüyle ilgili yorumlar yazıyordu. Koca defterin sayfalarının bitmesine birkaç sayfa kalmıştı ve bu gidişle yeni bir ‘Tunç Mirza Yiğit’ albümü yapacaktı. Kapaktaki ismi yine koca bir kalp süsleyecekti muhtemelen.

Onun hakkında edindiği bilgiye göre, onun iş dışında takım elbise giydiği zamanlar yok denecek kadar azdı. Ama her ne giyerse giysin taşımasını biliyor ve muhteşem görünmeyi başarıyordu. Genç adam bir anda başını ona çevirdi.

‘‘Sen?’’ diye sordu hafif bir gülümsemeyle. Hayat, yine onun kendisine olan dikkatli bakışıyla dondu kaldı. Yüzünü boş bir ifade kapladı ve göz bebekleri büyüdü. Soru neydi?

Mirza, kıkırdadı başını iki yana sallayarak. Bir elini kızın çenesine uzattı ve parmakları hafifçe teninde dolaştı. Mirza, ona doğru eğildi. ‘‘Tercihim senin için uygun mudur?’’ dedi ve göz kırptı genç kıza. Hayat, neyi onayladığını bilmeden başını salladı aşağı yukarı. Mirza, gülümseyerek parmaklarını çenesinden ayırdı ve temasın ani kesintisiyle genç kızın yüzü düştü farkında olmadan.

Siparişlerini verdiler. Eser ve Seçil’in tercihi votkadan yanaydı. Mirza, viski içtiği için Hayat da sevmediği halde ona eşlik etmişti. Bir ara, garson siparişlerini getirmeden hemen önce, Mirza, üzerindeki ceket çıkarmak için ayaklandı ve genç kızın hemen yanında kule gibi dikildi. Hayat, gözlerini bir saniye bile için onun üzerinden alamıyordu. Başka bir yere bakmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Mirza, ceketini çıkarıp, boşta kalan koltuğun üzerine fırlattı. Gömleğinin yakasından bir düğme daha açıp, kollarını dirseklerine kadar

kıvırırken bedenine oturan gömleğin kumaşı şişkin kollarının üzerinde tel gibi gerildi ve Hayat'ın nefesini kesti.

Hayat, tepkisi karşısında yakıcı, kehribar renkli sıvıyı birkaç yudumda bitirdi. Aynı anda Mirza, yanındaki yerini almıştı. “Şişşt” dedi genç kızın kulağına sır verir gibi eğilerek. “Hızlı gitmek yok!”

Yine de genç kızın içkisini tazelemesi için bir baş hareketiyle garsona işaret etti. Hayat, daha dikkatli olarak tazelenen içkisinden sadece bir yudum aldı. Çünkü başı hafifçe dönmeye başlamıştı. Alkole alışık olmayan bünyesinde sıvı etkisini çabuk göstermişti ve Hayat, her ne kadar onun gevşemesine fena halde katkısı olsa da sarhoş olmayı göze alamazdı. Allah korusun sonra adama ilan-ı aşk ediverirdi...

“demek üniversite için buradasın?” diye sordu Mirza, ilgili bir tonla. Hayat, onun kendisine daha yakın durduğu fark etti bir anda.

“Nereden biliyorsun?” genç kızın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

“Eser söyledi” genç adam omuz silkti. Rahat bir tavırla arkasına yaslanmıştı ve bir kolu genç kızın hemen arkasında, koltuğun sırtlığına uzanmıştı. Kolunun ısısı, genç kızın tenini karıncalandırıyordu.

“Evet” diye mırıldandı.

“Hangi bölüm?”

“Ziraat mühendisliği”

“Güzel” dedi genç adam beğeniyle dudaklarını büzerek. “Bildiğim kadarıyla üniversiteler yaz için öğretime ara verdiler. Yaz okulunda kalmanın bir nedeni var mı?” Hayat, fark etti ki genç adamın derin ve alçak sesiyle sorduğu sorular ve onu kayarcasına sohbete çekmesi genç kızın gevşemesine neden oluyordu. Hayat, muzırca sırttı.

“Bir dersten kaldım!” “Senin yüzünden!” diye ekledi iç sesi.

“Acaba neden gözlerindeki bakış, bunun altında bir şey yattığını ima ediyor gibi geliyor” Mirza, hafifçe gülümsedi. Parmaklarının arasında sağa sola çevirdiği kadehten çabuk bir yudum alıp tekrar kızın gözlerinin içine baktı ilgiyle. Genç kızın yüzü düştü.

“Ne?” diye sordu genç adam onun sevimli yüz ifadesine karşılık.

“Bu gidişle asla o dersi geçemeyeceğim!”

“Elbette geçersin. Olur böyle şeyler.” Genç adamın sesi onun yüreklendirircesine bir perde daha yükselmışti.

“Bir de onu babama anlatmak lazım! Sonunda ya kulağımdan tutup beni kitaplarıma gömecek ya da gerçekten bacaklarımı kıracak!”

Mirza'nın yüzündeki hafif tebessüm bir anda silindi ve gözlerindeki eğlenceli bakışın yerini

buz gibi bir öfke aldı. Eğer bunu gözleriyle görmeseydi Hayat, bir insanın gözlerinin bu kadar soğuk bakabildiğine inanmazdı ve değişimin hızı başını döndürerek kalbini titretti.

“Şiddet mi uyguluyor sana karşı?” sakin sesi tüyler ürpertici bir soğuklukla sarmalanmıştı. Hayat, başını iki yana salladı ve titrekçe güldü.

“Tanrım! Hayır.” Yüzü şefkat ve özlemle gölgelendi. “dünyanın en iyi ve şefkatli babalarından biridir. Sadece sert görünmeye çalışıyor. En azından ben gülümseyene kadar...”
“Hayat, gülümsedi ve gamzesi ortaya çıktı. Mirza’nın yüzünden bir saniye olsun gözlerini ayırmadığı için yine o ani değişimi fark etti ve öfkenin yerini muzip parıltılara bırakmasını izledi. Ve yine aniden derinleşen bakışları genç kızın gamzesine kaydı. Bir eli havalanarak, işaret parmağının ucu hafifçe gamzesine dokundu.

“Tahmin edebiliyorum.” Dedi genç adam derinden gelen alçak sesiyle.

Temas, genç kızın midesini düğümledi bir anda ve Mirza, elini çektiğinde bir boşluk hissi sardı bünyesini. Derisi, üşümüş gibi kabardı ve bir süre de öyle kaldı.

“Siz ikiniz, bizi unutmuş gibi görünüyorsunuz” Eser’in yüksek perdeden sesi iki gencin birbirine kilitlenen gözlerinin temasını aniden kesti ve bakışları Eser’e yöneldi. Hayat, çabucak bir yudum daha aldı içkisinden. Boğazı onu rahatsız edecek kadar kurumuştı.

Eser ve Mirza, işleri hakkında kısa bir sohbete girdiklerinde Hayat, başını kaldırıp Seçil’le göz göze geldi. Seçil, ona göz kırptı ve Hayat’tan karşılık olarak bir gülücük kazandı.

Mirza, sanki genç kızın dudaklarının hareketini duymuş gibi bir anda ona çevirdi başını ve keskin bakışlarını gözlerine dikti. Ve genç kızın belkemiğinden yukarı sıcaklıkla gelen bir titreme, bu bakışa karşılık verdi.

“Bence dans etmeliyiz.” Dedi genç adam alçak bir sesle. Ve kızın gözlerinin içine sanki dünyadaki tek kız oymuş gibi baktı.

“Ta... tabii” diye mırıldandı Hayat.

“Bence on katlı bir binanın çatısından atlamalıyız!” demiş olsaydı genç adam, Hayat, biliyordu ki ona da o anda tamam derdi. Mirza, teklifsizce eline uzanıp, onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı. Parmaklarını genç kızın parmakları arasından geçirip, onun önünden dans pistine doğru yürüdü.

Hayat, bir kukla gibi, yine havada yürüyerek- o gece ayaklarının yere basması olanaksızdı- sorgusuzca peşi sıra ilerledi.

Kalabalık pistin kıyısına geldiklerinde, Mirza, döndü ve yine teklifsizce kolunu beline dolayarak ve hafifçe çekerek onu kendi sert bedenine bastırdı. Orkestra, müziğin ritmini alçaltırken Hayat, rüya aleminde gibi ona doğru çekildi. Farklı bir sıcaklıkla sanki birbirlerini uzun yıllar tanıyorlarmış gibi bedenlerinin birbirlerini yadırgamamasına ve uyum sağlamasına şaşırdı genç kız. Farkında olmadan kollarını onun boynuna doladı. Mirza, onun gözlerinin içine sanki aklından geçen her düşüncüyü biliyormuş gibi bakıyordu. Kızın, samimi hareketine karşılık olarak diğer elini de beline doladı ve tamamen genç kıızı kendi bedenine yapıştırdı.

Eğer erkek bedeni hakkında gerçekten yeterli bir bilgiye sahip olsaydı ya da eğer onun gözlerinin içinde boşluğa düşmüş gibi kendinden geçmeseydi kendi midesine baskı yapan sert uzantıyı fark eder, bünyesi tehlike sinyallerini beynine yönlendirir ve Hayat, en azından araya biraz olsun mesafe koyabilirdi. Mirza'nın nazik elleri belinden aşağıya hafifçe kaydı ve kalçasının üzerinde sabitlendi. Tanışmalarının üzerinden yarım saat geçmediği halde ona böylesine yakın davranmasını terslemek aklının ucundan bile geçmedi genç kızın.

Genç adam, başını hafifçe ona doğru eğdi ve bir nefes çekti içine, sonra dudaklarının yönü kulağını buldu. Hayat'ın bedeni onun nefesi kulağını süpürüp geçtiğinde titredi.

“Sır saklayabilir misin?” diye fısıldadı genç adam. Başını tekrar geriye çekip hafifçe yana eğerek, kısık gözleriyle gözlerine baktı.

“Sa... Sanırım” Hayat'ın titrek mırıldanması üzerine Mirza, kıkırdadı.

“Demek sanıyorsun!”

“Sanmıyorum. Eminim.” Dedi Hayat, çabucak.

“Güzel. “genç adamın dili dudaklarını yaladı hafifçe ve Hayat'ın gözleri bu harekete kısa bir süre takılıp çabucak bakışlarına döndü.

Genç adamın koyulaşan gözlerindeki derin bakış, sırtından aşağıya bir sıcaklık yaydı. Mirza, derin bir nefes aldı ve nefesini verirken omuzları kalkıp indi.

“Sanırım içmem gerekenden çok daha fazlasını tükettim ve fena halde sarhoşum” Hayat, ne beklediğini bilmesede böyle bir şey beklemediği için kaşları şaşkınlıkla havalanarak baktı genç adama. Sarhoş görünmüyordu. Aslında gayet akli başında, yakışıklı, yakışıklı ve yakışıklı görünüyordu. Mirza, onun tepkisine yine kıkırdadı.

“Ve buna ek olarak baş dönmem sana baktıkça daha da artıyor. Ve çifte sarhoşluk az sonra sendeleyerek yürümeme neden olacak! Kendimi tanıyorum, inan bana.”

Genç adamın sözleriyle Hayat'ın yüzüne utançla ve heyecanla kan hücum etti. Resmen ona kur yapıyordu! Tam olarak nasıl cevap vereceğini bilemediği için, “Öyle mi?” dedi fısıltı gibi bir sesle.

“Öyle” Mirza, burnunu çekti.” Ve bu durumuma şiddetli bir katkıda bulunduğun için ben kendimi rezil etmeden önce beni bu mekândan çıkarman gerekiyor”

“Ne?” diye sordu genç kız sözlerinden bir anlam çıkaramayarak. Neye katkıda bulunmuştu? Mirza, onun şaşkın yüzüne bakarak gülümsedi ama sonra bir anda ciddileşti.

“Durumumun ciddiyetinin suçlusu sensin!”

“Ben mi?”

“Sen!” başını salladı onaylayarak” eğer biraz daha içmeye ve sana bakmaya devam edersem, dilim dolanarak sana methiyeler düzeceğim ve seninle bu şahane sıcaklığı paylaşmak için tekrar dans etmek isteyeceğim ama ayakta duramayacağım için ikimizi de rezil edeceğim.”

‘‘Ahh’’ dedi genç kız ve tepeden tırnağa tekrar kızardı.

‘‘Bana yardım etmek zorundasın’’ dedi Mirza kısık ama etkili bir sesle. Hayat, onu taşıması mı gerektiğini yoksa genç adamın tamamen başka bir şeyden mi bahsettiğini anlamayarak onayladı.

‘‘Şey. Evet... Tabii... Madem benim yüzümden.’’

‘‘Kesinlikle senin yüzünden!’’ Dedi genç adam suçlarcasına. ‘‘Hımm’’ dedi genç adam yine ciddiyetle. ‘‘Saçların çok güzel kokuyor’’

‘‘Benim mi?’’ Mirza, önce dudaklarını bastırdı gülmemek için sonra kıkırdamasını bir öksürüğe çevirmeye çalıştı. Başaramadı.

‘‘Senin’’ dedi daha sonra gülümseyerek.

‘‘Saç kremim.’’ Dedi Hayat, onun sözlerine karşılık şaşkınca.

Mirza, başını arkaya atarak bir kahkaha attı. ‘‘ Aman Allah’ım’’ dedi hala gülererek. ‘‘ Sen bu gece karşıma nereden çıktın böyle?’’

‘‘Kötü mü?’’

‘‘Hayır. Kaderime bir şükür borçluyum.’’ Hayat’ın dişleri alt dudağını kemirdi ve genç adamın gözleri harekete odaklandı. İstemsizce kızı kendisine biraz daha bastırdı. ‘‘ Bence tam şu anda beni bu feci durumumdan kurtarman gerekiyor!’’ boğukça söylenen sözcüklerdeki çifte anlamı genç kız fark edemedi.

‘‘Tabii’’ dedi Hayat, ciddiyetle. ‘‘Yardımlım dokunacaksa...’’

‘‘Hem de nasıl! Tahmin bile edemezsin.’’

Mirza, kollarını onun belinden ayırmadan danslarına son vererek ve onu önüne katarak masalarına yönlendirdi.

Masaların bulunduğu platforma çıkan iki basamağı tırmandılar ve Hayat, görevine odaklanmış bir kumandan gibi bastığı her adıma dikkat ediyordu.

Mirza, tek kolunu onun belinden ayırmadan onun çantasına uzandı ve genç kıza uzattı. Hayat, çantasına sıkıca tutundu. Heyecandan çantayı öyle bir kavramıştı ki parmak boğumları beyazladı. Mirza, kendi ceketini de alıp, tek omzuna atarken;

‘‘Bir yere mi gidiyorsunuz?’’ diye sordu Seçil, kaşlarını çatarak.

Hayat, başını sallarken Mirza, hafif bir gülümsemeyle Seçil’e döndü. ‘‘ Siz kumruları baş başa bırakıyoruz ve biraz hava almak için dışarı çıkıyoruz.’’ Hayat, onun sesinin tonunda belli belirsiz bir uyarı tınısı sezdi ve Seçil’e baktı. Seçil’in gözlerinden ateş çıkıyordu. Uzun süre birbirlerine meydan okuyarak baktılar Seçil ve Mirza ve sonunda genç kız ayaklandı.

BÖLÜM 3

Hayat, gözleri yerde, kalbi ağzında atarak, onun parmaklarını kendi parmakları arasına geçirip, elini sıkıca kavramış olan- buna hala inanmakta güçlük çekiyordu- genç adamın onu yönlendirmesine izin veriyordu. Tanrım! Dizleri titriyordu.

Mekândan çıktıklarında müşteriler için kullanılan otoparkın yerine, Mirza, yapının karanlıkta kalan yan tarafına doğru yöneldi ve küçük bir yürüme yolundan arkaya doğru ilerlediler.

Işıklandırılmamış, küçük yol oldukça karanlıktı. Hayat, bir an bastığı yeri göremedi ve çakıl taşlarıyla süslenmiş yolda hafifçe sendeledi.

“ Dikkat et!” dedi Mirza, hafifçe gülerek. Bir an durdu ve onu elinden çekip, bedeninin önüne geçirdi. “Sarhoş olan sen misin ben mi?” diye mırıldandı alayla. Eğer Hayat’ın, iç organlarına yer değiştirecek nazik bir dokunuşla bir eli sırtından midesine kayarak, onu bedeninin önüne yaslamasaydı Hayat, sözlerine cevap vermek isterdi. Keskin, bir nefes çekti içine. Sonra, kulağının hemen dibinde Mirza’nın kahkaha kokan sesini duydu. “Böylelikle seni düşmeden sıkıca tutabilirim.” Tekrar yürümeye devam ettiler.

Mirza, elini tutmayı bıraktığı için genç kız onu ne yapacağını bilemediği için iki eliyle de sıkıca çantasını kavradı. Mirza’nın diğer eli ise omzuna atılmış ceketine askılık görevi yapıyordu. Mekânın hemen arka kısmına gediklerinde tekrar aydınlığa çıktılar. Ve genç kız, Mirza’nın onları dört köşesinde parlak ışık yayan sokak lambalarıyla ışıklandırılmış başka bir otoparka getirdiğini gördü.

“Burası personele ait otopark...” Diye bildirdi genç adam. “Gazetecilere yakalanmamak için en iyi çözüm.”

“Anlıyorum.” Diye mırıldandı genç kız.

Otoparktaki çeşit çeşit marka ve renkteki arabaları tek tek geçtiler. Ve ilk bakıldığında Jipi andıran ama kesinlikle jip olamayacak kadar büyük bir canavara benzeyen, gece gibi simsiyah, kasası camsız bir kabinle kaplanmış, büyük-oldukça büyük- çift kabinli bir GMC marka kamyonetin önünde durdular.

Mirza, onun belini serbest bıraktı ve yanında durup ona baktı parıldayan gözlerle. Hayat, arabaya-canavara- tamamıyla bakabilmek için başını geriye attı ve soluğu kesildi. Kesinlikle kocaman patileri olan- çünkü lastikler devasaydı- dev bir canavara beziyordu.

“O kadar da ürkütücü değil” diye mırıldandı yanındaki adam. Hayat, başını çevirip ona baktı şaşkınca.

“Buna binebilmek için iki kişi lazım.” güldü “ Basamağı belime geliyor” sözleri genç adamı güldürdü.

‘‘Ehliyetin var mı?’’ diye sordu sonra ciddiyetle.

‘‘Benim mi?’’

‘‘Tatlım, bu gece tüm sorularım, ilgim ve bakışlarım sadece sana yönelik. Lütfen artık ‘Ben mi?’... ‘genç kızın abartılı bir taklidini yaptı. ‘... diye sorup durma’’

Hayat’ın kaşları onun kendisini alaya alması ile hafifçe çatıldı. ‘Normalde bu kadar aptal değilim.’’

Mirza, ona şefkatle gülümsedi. ‘‘Ne kadar aptalsın?’’ Hayat, bir şekilde homurdanmayı başarabildi ve Mirza, kıkırdadı.

‘‘Normalde aptal değilim’’

‘‘ O zaman soruma cevap ver. Ehliyetin var mı?’’

‘‘Evet.’’

‘‘Güzel’’ Mirza, elini pantolonunun cebine attı ve anahtarları çıkarıp havada tuttu.

‘‘Sarhoşum derken gerçekten sarhoş olduğumu kast etmek istedim.’’

Hayat’ın gözleri irice açılarak büyük kamyonet ve anahtarlar arasında mekik dokudu. Mirza, onun tepkisine yine güldü. ‘‘Eğer ben kullanırsam, kaza yapmamız veya ehliyetimin elimden alınması işten bile değil.’’ Hayat, kaygıyla onun ışıldayan gözlerinin içine baktı. ‘‘Bunun için arabayı senin kullanmak gerekiyor.’’

‘‘Benim mi?’’

‘‘Benim mi?’’ Mirza, yine gülerek onun taklidini yaptı ve bu Hayat’ın öfkelenmesine neden oldu. Kaşlarını çatarak anahtarlara baktı. Can güvenliklerini bir sarhoşa –ki bu konuda ciddi görünüyordu- emanet etmektense kendisi kullanmayı tercih ederdi. Araba kullanmak hakkında ki deneyimi birkaç kereden fazla olmasa da bu ona daha mantıklı gelmişti.

Anahtarlara uzanıp aldı ve onu geçerek sürücü tarafına ilerledi. Mirza’nın çakıl taşları üzerinde çıkardığı sesleri duyduğunda dönüp arkasına baktı.

‘‘ Devam et’ dedi genç adam onu takip ederek.

Genç kız, sürücü tarafındaki kapının önüne yaklaştığında Mirza, onu geçti, kapıyı açtı ve bir anda genç kıızı belinden tutup kaldırarak ve onun çığlık atmasına neden olarak sürücü koltuğuna yerleştirdi. Genç adam, şaşkınlığı üzerine küçük bir kahkaha attı kapıyı kapatırken.

Mirza, tekrar arabanın etrafından dolanırken Hayat, sürücü koltuğuna çantasını fırlattı ve ‘‘Ne kadar zor olabilir ki?’’ diye mırıldandı.

Anahtarı kontağa yerleştirdi. Beyni, karman çorman karelerden oluşan direksiyon derslerindeki anılarla dolmuş, genç kız içlerinden bir tanesini net olarak hatırlamaya çalışıyordu. En azından arabaların nasıl çalıştırıldığını hatırlıyordu. Allah’a şükür!

Mirza, yanındaki koltuğa yerleşip, genç kızın çantasını ve ceketini kucağına alırken Hayat, motoru çalıştırdı ve araba gürültüyle homurdandı. Hayat, arabayla savaşıp gibi omuzlarını dikleştirdi. Allah’a dualar yakarak vites uzandığında Mirza’nın homurdandığını duydu.

Genç adam, bir anda ona uzanıp, yüreğini ağzına getirdi. Elinin ani hareketiyle Hayat, oturduğu koltukta arkasına yapışarak keskin bir soluk aldı. Mirza, onun bedeninin önünden emniyet kemerine uzanıp, çekti. Başı genç kızın bir santim ötesinde duruyordu ve gözlerini kapamak istemesine neden olacak kadar güzel kokuyordu. Koltuğunda dikleşti ve Mirza, kısa-çok kısa- bir an duraksayıp tokayı yerine yerleştirdi, başını kaldırıp genç kıza göz kırptı ve doğrularak koltuğunda arkaya yaslandı. Hayat’ın uyarı çanları deli gibi çınlamaya başladı o anda.

Mirza, onun bir anda boşalan yüz ifadesine kıkırdadı, uzanıp elinin tersiyle yanağını okşadı. ‘‘Hareket edecek misin yoksa geceyi burada mı geçireceğiz?’’ alçak tınlı sesi, genç kızın kulaklarından içeri süzüldü, bedenini dolandı ve aklını başından aldı. Ve bir anda önüne dönüp, iki eliyle birden direksiyona yapıştı.

‘‘Şey... edeceğim.’’

‘‘Ne edeceksin?’’ sesi yine kahkaha kokuyordu ve Hayat, bu akşam rezillikte daha ne kadar ileri gidebileceğini düşündü hayıflanarak.

‘‘Hareket edeceğim.’’ Yutkunarak aklını başına toplamaya çalıştı. ‘‘Bu şey çok büyük... Sarhoş olmamanı dilerdim.’’ Koltuğunu ayarladı titrek ellerle. Ve sonunda gerçekten hareket edebildi. Yoğun bir dikkatle otoparktan çıkmayı ve ana yola girmeyi başardı.

‘‘Normal de bu kadar sarhoş olmam.’’ Diye mırıldandı genç adam.

‘‘Ne kadar sarhoş olursun?’’ diye sordu Hayat, gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmadan.

Genç adamın güldüğünü duydu. ‘‘Normalde sarhoş olacak kadar alkol tüketmem.’’ Derin ve bıkkın bir nefes çekti içine.’’ Sanırım öncesinde canımı sıkın şey, kendi sınırimi aşmama neden oldu. ‘‘

Sohbet, genç kızın gerginlikten taş gibi sertleşmiş bedeninin biraz olsun gevşemesini sağlıyordu. ‘‘Canın neden sıkındı?’’ diye sordu sadece sormuş olmak için. Sağ şeride geçti ve usulca o şeritte ilerlemeye devam etti.

‘‘Seni ilgilendiren bir şey olmadığına eminim.’’ Dedi genç adam buz gibi bir sesle. Neşeli ve esprili halinden buz gibi bir havaya geçiş, Hayat’ı sarstı. Yutkundu ve tepeden tırnağa kızardı. Ne bekliyordu ki? Onun oturup kendi dertlerini Hayat’a anlatmasını mı?

‘‘Şey... Evet. Elbette.’’ Demeyi başatabildi zorlukla. Mirza, bir süre sessiz kaldı ve sonra güldü.

‘‘Bana çok kaba bir insan olduğumu söylemeyecek misin?’’ Hayat’ın kafası karışarak kaşları derinleşti.

‘‘Öyle söylememi mi istiyorsun?’’ diye sordu ciddiyetle.

‘‘Bilmem. Genelde yle olur. ‘‘ göz ucuyla omuz silktiğini gördü genç kız.

‘Bence kaba olduğunu bilmen de iyi bir şey’’ Hayat’ta omuz silkti. Mirza, kıkırdadı ve genç kız onun hareketlenerek duruşunu değiştirip kendisine döndüğünü fark etti.

‘‘Garip bir kızsın.’’ Dedi genç adam. Onun dili mi dolanmıştı?

‘‘Kötü m?’’ diye sordu yine genç kız dilini tutamadan.

‘‘Hayır.’’ genç adam burnunu çekti ve Hayat, bunun bir alışkanlık olduğunu tahmin etti.’’ Sevimli.’ Diye ekledi sonra Mirza.

Hayat, gülümsemesini gizlemek ve kalbinin yüksek perdeden tşn ona duyurmamak için iki eliyle birden yapıştığı direksiyona doğru belini büktü. Gözlerini bir saniye bile yoldan ayırmamıştı.

‘‘Nereye gidiyoruz?’’ diye sordu kısa süre sonra.

‘‘Ortaköy’e’’

‘‘Ortaköy de nereye?’’

‘‘ Daireme!’’ Hayat’ın gözleri irice açılır ve içine sertçe bir soluk çekerken Mirza, onu duymamış gibi konuşmaya devam etti.’’Bana bir kahve szn vardı’’Ses tonu oldukça ciddi geliyordu. Genç kız, dönüp ona bakmak istedi ama kaza yapmaktan korkuyordu. Gerçi, kaza yapsalar bile bu tank gibi arabayla önlerine çıkan her arabayı ezebilirlerdi.

‘‘yle mi?’’ dedi titrek bir sesle.’’O sözü hiç hatırlamıyorum.’’

‘‘Ben de.’’omuz silktiğini duydu Hayat. ‘‘Ama vermiş olmalıydın. Sonuçta senin yüzünden sarhoş oldum.’’kısık sesinde hafif bir suçlama tınısı vardı ve yine dili biraz srmş gibi geldi genç kıza.

‘‘Biraz önce çok itiğin için sarhoş olduğunu söylemiştin.’’

‘‘Ama başıam seni gördükten sonra dönmeye başıladı’’Hayat, bu defa gülümsemesini bastıramadı.

Bir süre sessiz kaldılar. Hayat, onun bakışlarının kendisine yoğunlaştığını görmekten çok hissetti. Ona, hızlı bir bakış atıp tekrar önüne döndü.

‘Neden bana öyle dik dik bakıyorsun?’ diye sordu. Genç adam, sabit duruşunu korudu.

‘‘ Dik dik mi bakıyorum?’’ Mirza’nın sesi buna gerçekten şaşırdığını belli ediyordu.

‘‘Evet’’

‘‘Farkın da değildim. Düşünüyordum.’’

‘‘Neyi?’’

‘‘Bu kadar güzel olmanın diğ er dişilere ve bir çok erkeğ e haksızlık olduğ unu.’’

Hayat, bu yoruma karşılık hiçbir şey söyleyemedi. Fakat bir ton daha kızarıp, vitesi küçültürken elleri titredi.

‘‘Ne den kaplumbağ a gibi ilerliyoruz?’’ diye sordu Mirza merakla.

‘‘      kaza yapmaktan korkuyorum.’’

‘‘Peki, neden direksiyona sarılmak istermiş gibi duruyorsun?’’

‘‘Aynı nedenden...’’genç kız omuz silkti. Bu, en azından kayıtsızmiş gibi görünmesini sağlıyordu. Ya da Hayat,  yle olduğ unu düşünüyordu. Fakat Mirza, oturduğ u koltukta dikleştiğ inde pek de başarılı olamadıg nı fark etti ve titrek bir nefes aldı.

‘‘Ehliyetim var dedin!’’ diye soludu genç adam.

‘‘Ehliyetim var dedim. Tecr bem var demedim.’’

‘‘Aman Allah’ım’’ Mirza, gözlerini yola dikti. ‘Neden kullanmayı kabul ettin o zaman?’’ Hayat, onun ses tonundan endişeli mi yoksa öfkeli olduğ unu anlayamadı. Zaten heyecanla sakarlaşan hareketleri bu belirsizlikle daha da beter olmaya doğ ru ilerliyordu.

‘‘      sen sarhoş olduğ unu söyledin! Ve ben can g venliğ imizi sana emanet etmektense kendime güvenmeyi tercih ettim’’ sözleri dudaklarından telaşla ve hızla dökülürken kelimeleri birbirine karışmıştı.

Mirza’nın ona dikkatle baktıg nı hissetti ve yutkundu. ‘‘Bir trafik canavarına arabamı ve canımı kendi ellerimle teslim ettim!’’ genç adam hafifçe gülerek başını iki yana salladıg nda ve rahatlan sakın ses tonunu duyduğ unda Hayat’ın gerginliğ i biraz olsun azalmıştı.

Hayat, ona canavar olanın onun bu devasa arabası olduğ unu söylemek istedi ama son anda dilini tutmayı başarabildi. Hayret! Bu akşam dilini gerçekten tutabilmişti. Bu bir artı puandı.

Bir telefon melodisi kısa süreli sessizliğ i böldü. Mirza, ceketinin cebine uzanarak telefonunu çıkardı. Bir süre, öylece telefona baktı, sonra elinde telefonu çevirmeye başladı ve ‘‘Evet’’ diye cevap verdi sonunda renksiz bir tonla.

Hayat, hattın diğ er ucundaki kişinin ne s ylediğ ini duyamıyor olabilirdi ama kesinlikle bir kadınla konuştuğ unu anlamıştı. Sebepsiz- ya da belki sebebi vardı ama o anda bunu kabul etmek istemiyordu- bir öfke dalgası geçip gitti bedeninden.

‘‘Doğ ru anlamışsın!’’ dedi genç adam ve telefonu kapatıp, tekrar yerine, ceketinin cebine attı.

Burnunu çekti, derin ve bıkkın bir soluk aldıg nı duydu genç kız. ‘ Sanırım arkadaşın seni tuvalete kaçırırken, k z arkadaşımdan ayrıldım. ‘‘Mirza’nın sesindeki şaşkınlığ ı fark edebilirdi ama sözlerine verdiğ i tepki öyle büyüktü ki bunu fark edemedi. Direksiyonu aniden ve bilinçsizce sola kırdı ve Mirza, ani bir refleksle uzanıp, direksiyonu tuttu ve arabayı sabit konuma getirdi. ‘‘Sakin ol güzellik.’ Dedi kısık ve telaşsız bir sesle. Sonra güldü. ‘‘Bırakıyorum.’ Diye fısıldadı.

‘Ne... neyi?’ Mirza, yine kıkırdadı.

‘Direksiyonu’

‘Şey... tabii.’

Mirza, başını geriye çekerken burnu genç kızın ipeksi saçlarına sürtündü. Ve hareketi o anda durdu.

‘Sen yola bak ve sakın ol’ diye fısıldadı. Nefesi hafifçe genç kızın saçlarını havalandırdı, aralarından süzüldü ve boynuna değerek tenini gıcıkladı. Hayat, ürperdi.

‘Ne için?’ diye sordu soluk gibi bir sesle.

‘Yola bak!’ diye fısıldadı yine genç adam. Bir eli genç kızın saçlarını usulca arkaya doğru savurdu. Ağır ağır genç kızın yüzüne eğildi. Hayat’ın kalbi mutlaka yerinden çıkmış olmalıydı çünkü artık attığını sanmıyordu. Dudakları Hayat’ın teninin üzerinde tüy gibi bir dokunuşla gezindi. Hayır, Hayat’ın kalbi bir yere gitmemişti, şu anda kaburgalarını yarmaya çalışıyordu. Genç adam, önce çenesinin kıyısına sürttü dudaklarını ve ardından usulca tam kulağının altına. Genç kız, gürültülü nefesler almaya başladığında tenindeki dudakların gülümsediğini hissetti. Gaza bastı ve araba sarsıldı. Tenindeki dudakların baskısı aniden kayboldu. Mirza’nın ne zaman doğrulduğu hatırlamıyordu bile.

Ona bakmaya cesaret edemiyordu. Muhtemelen sırtıyor olmalıydı ama Hayat, bunu görüp canının sıkılmasını istemiyordu. Arabadaki sessizlik Mirza, ona yolu tarif edene kadar sürdü. Dairesinin bulunduğu binanın kapalı otoparkına geldiklerinde Mirza, daha genç kız motoru durdurmadan kapısını açık bırakarak indi ve arabanın etrafından dolaşıp genç kızın kapısını açtı.

Önce, onun emniyet kemerinin çıkardı ve genç kızın ince belini büyük elleriyle kavrayarak onu arabadan indirdi. Konağa uzanıp, anahtarı çıkardı, cebine attı ve kapıyı kapadı. Hayat’ı da önüne katarak diğer tarafa geçti, ceketini ve genç kızın çantasını aldı, kapıyı kapadı. Çantayı ve ceketini aynı elinde tutarak ceketini omzuna attı. Ve Asansöre doğru ilerledi.

Bir ara duraksadı ve Hayat’ın bakışı onun sersemlemiş yüzünü buldu. Parlak spot ışıklarının altında gözleri fazlasıyla parlak görünüyordu. Gözlerini kırıştırdı ve bir adım daha attı. Bir adım daha ve sendeledi. Kısık sesli bir küfür savruldu dudaklarından.

‘Aman Allah’ım!’ Hayat’ın kolu hızla belini kavradı ve genç kız, gözlerini şaşkınlıkla irice açarak onun yüzüne baktı. ‘Sen gerçekten sarhoşsun’

‘Ben de öyle söylemiştim.’ Genç kıza bakıp sevimlice sırttı. Sonra tek gözünü kıstı, asansöre baktı sanki gideceği yolu hesaplıyormuş gibi. Bir kolunu kızın omzuna attı. ‘Ama kendimi sana taşıtmayacak kadar kendimdeyim.’ Hayat, yine de kolunu destek olmak için belinde tutmaya devam etti.

Bu sıkı bahanesi olmasaydı bile Hayat, zaten onu tutmaya devam etmek isterdi. Bedeninin sıcaklığını bu kadar yakından hissetmek, baş döndürücü kokusunu duymak, güçlü ve sert bedeninin yakınlığını duyumsamak hayatı boyunca yaşadığı ve tattığı hiçbir şeye

benzemiyordu. Ve kendi çantası Mirzanın ceketini kavrayan parmakları arasındaydı. Bu durum, tüm bu birkaç dakikalık sıcak ve doğal gibi gelen görüntü onun içinde bir boşluğu usulca dolduruyordu sanki. Gülümsemesini saklamak için başını önüne eğdi.

Asansöre bindiklerinde Mirza, kolunu omzundan çekti ve Hayat'ın bedenini bir hayal kırıklığı sardı. Mirza, anahtarlarını dikkatle cebinden çıkarıp inceledi ve içlerinden bir tanesini seçip havaya kaldırdı. “Kapıyı açmak da sana düşüyor” genç kıza göz kırptı.

Hayat, anahtarı kavradı, kapıları açılan asansörden indiler ve tek bir dairenin olduğu koridora adım attılar. Genç kız, kapının kilidini çabucak açtı ve loş bir ışık aralanan kapıdan dışarıya sızdı. Hayat'ın beyni gireceği dairenin onun dairesi olduğu gerçeğiyle sarsıldı ve kalbine etki edip bir heyecan ve merak dalgasıyla titremesine neden oldu.

Mirza, kızı da kendisiyle birlikte sürükleyerek loş ışıkla hafifçe aydınlanmış eve adım attı. Kapıyı kapadı ve bir süre öylece durdu. Hayat, duvarın hemen dibinde duruyordu. Genç adam, tekrar omzuna attığı kolunu çekti ve ona döndü. Genç kız, ellerini önünde birleştirmiş, ona aşağıdan bakıyordu.

Mirza, ona bir adım attığında genç kıza karşılık olarak bir adım geriledi ve sırtı duvara çarptı. Mirza, öce ceket, sonra ceketin üzerine kızın çantasını bıraktı. Ama genç kıztan gözlerini bir saniye bile ayırmamıştı. Havada garip bir vızıltı dolaştığını hissetti genç kız.

Mirza'nın kolları öne doğru uzayıp, genç kızın başının iki yanında sabitlendi. Vızıltı ortadan kayboldu ve sağır edici bir sessizlik kulaklarını uğuldattı genç kızın. Mirza, başını eğerek kızın yüzünün bir santim ötesinde durdu.

“Ben kahve yapayım.” Dedi genç kız bir solukta. Yan döndü ama Mirza'nın kolu aşağıya kayarak onun geçişini engelledi.

“Ne kahvesi?” diye sordu genç adam, başını diğer yana yatırdı ve gözleri genç kızın tüm yüz hatlarında ağır ağır dolaştı. Hayat, tekrar sırtını duvara yaptırdı ve yutkundu. Konuşabilecek miydi? En azından denemeliydi.

“İkimizin de söz verdiğime hatırlamadığımız şu kahve” bu kadar uzun bir cümle kurabildiği için kendisini tebrik etti.

“Ha. Evet. Şu kahve” başını iki yana salladı. “Vazgeçtim.” Diye fısıldadı sonra. Yüzünü bir kez daha eğdi genç kızın yüzüne. “Verdiğin ikinci sözü yerine getirmeni bekliyorum.”

“Ne sözü?” Mirza'nın bir dudağının kenarı hafifçe kımlıladı. Tam olarak bir gülümseme değildi ama ona benzer bir şeydi.

“Beni öpecektin!” diye fısıldadı. Hayat'ın kaşları yukarı kalktı, kalbi de yukarı doğru hareket etti aynı anda.

“Nasıl?” sesi çıkmış mıydı? Çıkmış olmalıydı yoksa Mirza, yine onun aptallığına kıkırdıyor olmazdı. Kahretsin!

“Başını hafifçe kaldıracaksın. Sonra senin dudakların benim dudaklarıma değecek. Birbirlerini tanıyacaklar, keşfedecekler, tadacaklar...” boğuk fısıltısı genç kızın bel

kemiğinden yukarı bir sıcaklık yaydı ve midesinin düğümlemesine neden oldu.

“Se... sen neden yapmıyorsun?”bunu gerçekten sormuş olamazdı! Mirza, derince bir iç çekti ve dudaklarını yaladı.

“Çünkü neden olduğunu bilmediğim bir şey beni engelliyor. İçimde dırdır edip duran ses de bana bir şeyler söylemeye çalışıyor. Ona siktir olup gitmesini söylüyorum. Hem de dört dilde ama dinlemiyor.” Dudaklarını büzdü genç adam.”Bunu için sen, beni öpeceksin. “

Hayat, başını uzattı ve tüm bedeni titreyerek dudaklarını onun dudaklarına değdirdi ve anında elektrik çarpmış gibi geri çekildi.

Mirza, ona şaşkınca baktı ve hafifçe güldü. “Bu neydi şimdi?” diye sordu.

“Öpücük”

“Öpücük...”burnunu çekti. “O zaman biz onu öpüşme yapalım.” Ve bir anda Hayat’ın kalbinin durmasına neden olacak bir öpücükle dudaklarına atıldı. Oldukça derin, alıcı bir öpücükle dudaklarını birleştirdi.

Hayat, bir anda dünyadan kopmuş ve yörüngesini kaybetmiş gibiydi. Ayağının altındaki yer bir yere kaybolmuştu ve nereye bastığından bile haberi yoktu. Onun yumuşak ve tatlı dudaklarının çağrısına cevap vermek için çok geç kalmıştı. Mirza, dudaklarını çekti, sadece bir santim kadar. Hoş kokulu ılık nefesi dudaklarında geziniyordu.

“Sen bana katılmazsan bu bir öpüşme olmaz ki” Mirza’nın boğuk fısıltısı onun şiddetle uğuldayan kulaklarına zorlukla değdi. Başını salladı ama bir anda dizleri büküldü. Mirza, hızlı davranarak onun belinden yakaladı ve güldü. “Tanrım! Nefes al” ve Hayat, onun sözlerine sıkıca sarılarak sert bir soluk çekti içine. Lanet olsun! Az kalsın bayılıyordu.

Mirza’nın belindeki eli usulca bluzunun altına kaydı ve çıplak tenini hafifçe okşadı. Hayat, yaprak gibi titredi aynı anda.

“Ne kadar duyarlısın!” genç adamın fısıltısı hayranlık doluydu. Tekrar genç kızın dudaklarına eğilirken fısıldadı”Katıl bana” ve tekrar dudaklarını esir aldı.

Hayat’ın bilinçsizce dudaklarını aralamasıyla ve genç kızın onun hareketlerini taklit etmesiyle Mirza, boğukça inledi. Bedenini kıza bastırdı. Çıplak sırtındaki ellerinin tutuşu sıkılaşıp, bedenindeki baskıyı artırdı.

Genç adam, dudaklarını çekti ve dişlerinin arasından sert bir soluk çekti içine.

“Enfes bir tadın var” boğuk ve soluk soluğa sesinin tınısında hafif bir şaşkınlık vardı. Hayat, onun sözlerini duyup algılayana kadar dudakları tekrar esir alındı ve ne söylediğini de zaten unuttu. Düşmemek için kollarını boynuna doladığında Mirza’nın diğer eli kalçasını buldu ve öpüşünü derinleştirirken hafifçe sıktı.

Dili ağzının içine daldı, önce telaşsızca keşfetti, onun çekingen diliyle buluştu, dans etmeye başladıklarında bu ikisini de inletti. Alt dudağını kendi dudakları arasına aldı, çekiştirdi, emdi ve sonra hafifçe dişledi. O andan sonrası Hayat için kızılımsı bir bulutun içine düşmek

gibiydi.

Ona kapılmış giderken ve hiç itirazsız sessiz isteklerine karşılık verirken bu girdiği kızılımsı bulutun yoğunluğuna rağmen bir şekilde gecenin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Tehlike çanları gerilerde bir yerde şiddetle çalsa da bunu duymazdan geldi. Eğer bir günahın içine dalacaksa ve bunun için suçlanacaksa bu kişi kesinlikle onun tenini nazik dokunuşlarla okşarken, ayaklarını pelte kıvamına getirip bedenini jöle gibi titreten, aynı anda onu hoyratça ve açlıkla öperken düşüncelerini bir trene bindirip gönderen bu adamla olmalıydı. Sonrasını... Sonrasını sonra düşünürdü. Nasılsa düşünecek çok zamanı olacaktı.

Mirza, onu duvardan ayırdı. Hayat, hangi yöne ilerlediklerinin farkında değildi. Tamamen onun insafına kalmış bir şekilde genç adamın ayakları ileri hareket ederken o, geri adımlar atıyordu. Ve dudakları bir saniye olsun birbirinden ayrılmamıştı.

Mirza, sendeledi ve kıkırdayarak dudaklarını genç kızdan kopardı. Hayat, bunu yapmakta zorlandığını fark etti ve içindeki küçük kadın her nedense bununla gurur duydu. Onu tekrar öpmeden önce bluzunun eteklerine yapıştı. “Kollarını kaldır” diye fısıldadı boğukça.

Hayat, itiraz etmeyi bile düşünmeden, utançla yanan bedenini ve çığlık çığlığa örtünmek için bağırان hislerinin önüne sertçe kara bir perde çekti ve kollarını havaya kaldırdı. Gözleri, sersemlemiş bir ifade ile onun yoğun bakışlarına kilitlenmişti. Mirza, bluzu yere fırlatıp tekrar dudaklarını yakaladı. Bir eli Hayat’ın belinde dolanırken diğeri kendi gömleğinin eteklerini pantolonundan çıkarıyordu. Bir süre, adımları durdu. Mirza, tek elle gömleğinin düğmelerini açtı. Genç kız, gömleğin perde gibi iki yana açılan yakalarının arasından gözler önüne serilen geniş ve sıcak göğsüne koydu parmak uçlarını. Utangaç ve tıy gibi hafif temas Mirza’nın göğsünden boğuk bir inleme yükselmesine neden oldu ve elleri bu etkileşime karşılık vererek hızlı ama becerikli hareketlerle sutyeninin kopçasını bulup açtı. Omuz askılarını düşürmek için nazik parmakları askıların altına sıkıştırdığında Hayat, bir an farkında olmadan geri çekilmeye çalıştı- muhtemelen bedeninin ve gerçekten doğru düzgün çalışan zihninin ona yaptığı bir uyarıydı bu- ama onun bir elinin çabuk hareketi ve beline yapılan baskıyla itirazı yarıda kesildi.

Sutyen aralarından aşağıya kayd ve yere düştü hafif bir sesle. Elleri hızla pantolonunun düğmesine ve fermuarına kaydığında, dudakları çenesinden kaymış, boynuna doğru Hayat’ın midesinin hemen altında bir yerde tanımadığı ama çok sevdiği etkilere yol açan dokunuşlarla ilerliyordu.

Genç kız, başını yana yatırarak onun boynuna daha rahat erişmesini sağladı. Bu bilerek verdiği bir tepki değildi. Sadece iç güduları ona böyle yapmasını söylüyordu ve Hayat, daha düşünmesini bile gerektirmeyecek kısa sürede hareketi tamamlamış oluyordu.

Pantolonunun düğmesi ve fermuarı açılıp, kemerine takılan parmaklar tarafından usulca aşağıya çekildiğinde aniden gelen korku genç kıızı ensesinden yakaladı ve sırtından aşağıya şiddetle indi. Ama tekrar dudaklarına örtünen dudaklar korkuyu ve izlerini süpürüp uzaklara gönderdi. Mirza, yine duraksadı ve onu öpmeye devam ederken, kendi gömleğini açık yakalarından tutarak hızla çıkardı ve yere bıraktı.

Mirza’nın ayakları ve dolayısıyla Hayat’ın geri geri adım atan ayakları tekrar hareketlendi ve genç adam yine sendeledi ve kıkırdayarak dudaklarını ayırdı. “Tanrım! Şu lanet olasıca yatağa düşmeden varabilir miyiz?” soluk soluğa söylenirken tekrar başını genç kıızı öpmek

için eğmişti. Kk bir pkten sonra, dudaklarını boynuna sürttü, diliyle genç kızı­n tenini tattı. Hayat'ın tüm bedeni bir anda üşümüş gibi kabardı ve midesindeki o tanımadığı hissin baskısı daha da artarak aşağılara doğru yol aldı.

Mirza'nın büyük elleri bir anda belini buldu ve o, daha ne olduğunu anlayamadan havaya kaldırıp, yatağın bulunduğu ykseklige tırmanan iki basamağı atlattı. Aynı anda Hayat'ın elleri ürkekçe onun geniş omuzlarını sıkıca kavradı. Gürültülü nefesleri sessizliği yarıyor, genç kızı­n kulaklarına bir ğultu bombası olarak geliyordu. Mirza, basamakları tırmanmadı. Bir anda başını kaldırıp Hayat'a baktı, loş ışıkta siyah iki çukur gibi görünen gözleri, onun gözlerinden aşağıya kaydı usulca. Hayat, onun gözlerinden başka bir yere bakamıyordu o anda.

Genç adam bir anda dişlerinin arasından sert bir soluk çekti içine ve yüzünün hizasında kalan göğüslere eğdi başını. Tek göğsünü ağzının içine alıp, diliyle ucunu sprdğnde Hayat, kendisinden çıktığına inanmadığı bir inlemeyle başını geriye attı. Kalbi saniye bile sayılmayacak bir anda gerçekten durdu ve sonra top patlaması gibi yüksek bir sesle tekrar atmaya başladı. Mirza'nın kalçasında duran ellerinin tutuşu sıkışlaştı. Dudaklar diğer göğse geçti ve aklını tamamen başından alan dokunuşlarla aşağılara, daha aşağılara kaydı. Hayat'ın bedeni zangır zangır titremeye başladı. Genç adamın dudakları göbek deliğinde biraz oyalandı ve daha aşağılara kaydığında Hayat'ın nefesi kesildi.

Mirza, onun kalçasına indirdiğı pantolonun kemerine tekrar yapıştı. Yine, acı verecek kadar usul hareketlerle aşağıya çektiğinde midesinin hemen üzerinde duran ama tene değmeyen dudakların sertçe alıp verdiğı sıcak soluk her vuruşunda Hayat'ın bedeninin şiddetle kasılmasına neden oluyordu. şkence gibiydi ama tarifsiz bir hissi vardı.

Pantolon bacaklarından ayak bileklerine düştü. Mirza, önünde diz çöktü ‘‘ayağını kaldır’’ dedi aynı anda boğukça. Hayat, sağ ayağını kaldırdı, nazik eller, ayakkabısını ayağından çıkarıp, yere bıraktı ve dudakları ayağının üzerine tüy gibi hafif ama mancınık gibi çarpan bir pk kondurdu. Pantolonun paçasından tutup çekti ve diğer ayağına hafifçe vurdu eliyle kaldırması için. Hayat, düşmekten veya bu yoğunluğu kaldıramayıp bayılmaktan korkarak diğer ayağını kaldırdı.

Mirza, aynı nezaketi sol ayağına da gösterdi. Elleri yanlardan yukarı çıkarken Mirza, sanki özelikle yapıyormuş gibi nefesini genç kızı­n tenine arptıracak şekilde dudaklarını yakın tutuyordu. Bir anda, beyninin arka taraflarında, üzerinde belki de ‘mantık’ yazan kapı açıldı ve genç kız, daha birkaç saat öncesinde tanıştığı bu adamın karşısında giysilerinin korunaklı güvenliğinden sıyrılıp, sadece amaşıyla kaldığını fark etti. Ve içindeki büyük ama görmezden gelinebilen panik artarak, hızla Hayat'ı esareti altına aldı. Geriye dönmek için çok mu geçti? Bunun ilerisinde ne olacağını biliyordu ama aslında gerçekten ne olacaktı? Bu, bilmekle uygulamak arasındaki büyük farkı o anda görebiliyordu. Zangır zangır titrediğini fark etmeden, aniden gelen korku onu serseme çevirdi ve o ana kadar yaşadığı yoğun duygularla korkusu birbirine karıştı.

Nasıl olacağını bilmiyordu. Onun bildiğine emindi ama... Canı yanacak mıydı? Bu geceden sonra onun kendisiyle görüşmek isteyip istemeyeceğinden bile emin değildi. Bu delilikti! Mantıksızlık! Aptallık. Bunun için daha bir sürü şey sayabilirdi ama ne olursa olsun hala orada durmaya devam ettiğine göre korkusu buna engel olamayacaktı.

Mirza, onu baştan aşağıya szdd ve başını iki yana salladı. ‘‘şahane görünüyorsun’’ diye

fısıldadı. Hayat, onun sesinin sanki çok uzaklardan gelirmiş gibi duyuyordu ama yine de sesindeki bir şey dikkatini çekti. Sanki genç adam kendi sözlerine şaşırılmış gibi geliyordu sesi.

Mirza'nın elleri kalçasını buldu ve hafifçe sıktı. Başını eğerek genç kızın bacaklarının arasına uzandı. Genç kızın, onun omuzlarını kavrayan parmakları deriyi delip geçti bu hareketine karşılık. Genç adam, önce nefesini verdi çamaşırının üzerinden kadınlığına, dudaklarını sürttü, sonra burnunu sürttü ve tekrar midesine doğru harekete geçti. Öperek... diliyle tadarak... Hayat, ayaklarını bastığı yerin neresi olduğunu bilmediği gibi bulunduğu evrene dair her şeyi de unutmuştu. Temel bilgileri bile bir yerlere saklanmış gibi görünüyordu. Nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlardı öyle olmasaydı... Ya da görünmeyen alevlerin onu nasıl bu kadar yakabildiğini bilebilirdi mesela...

Mirza, basamakları çıktı, Hayat'ın yanına ulaştı ve onu tekrar geri geri yürüterek ilerledi. Genç adamın bir eli kendi pantolonuna gitti ve çabucak fermuarını indirdi.

Aynı anda Hayat'ın dizlerinin arkası bir şeye çarptı. Mirza, onun belinden yakalayıp yatağa düşmesini engelledi. Sonra, kulağına eğildi. "Nasıl da titriyorsun" diye fısıldadı. Fısıltısı hayranlık yüklüydü. Arkasına uzandı ve yatağın örtüsünü bir çırpıda açıp, genç kıza yatağa itti. Genç kızın bedeni yatağa çarptı.

Hayat, o anda örtünmek için delicesine bir istek duyarken ve parmakları kör gibi yatak örtüsünü ararken yatakta yatıyor olduğunu fark etmesi durumu daha gerçekçi kılmıştı. Buradaydı ve karşısındaki adam...

Hayat'ın tüm beden hareketleri onun karşısında duran bedenini fark ettiğinde durdu ve genç kız gözlerini bile kırpmadan onun bedenine baktı hayranlıkla. Genç adam, tamamen çıplaktı ve o da kendisinin onu süzdüğü gibi genç kıza süzüyordu.

Ayın ışığı, dairedede loş ışıqla kaynaşıyor, Mirza'nın nemli bedeninin üzerine düşüyor ve onun bedeni bir halenin içindeymiş gibi Hayat'ın aklını başından alacak kadar güzel görünüyordu. Geniş omuzları vardı, şişkin göğsü beline doğru daralıyordu. Işık, kaslarının katmanlarıyla arada bir kararıyordu. Hayat'ın dili tutulmuştu. Örtüyü arayan parmakları da dahil bütün beden hareketleri donmuş, sersemce ona bakıyordu. Bu kadar güzel olması akıl sağlığı için zararlıydı ve Hayat, bu şahane manzarayı hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu. Ne kadar güzeldi.

Ve o güzellik, usulca onun üzerine doğru eğildi. Genç kızın bacaklarını aralayarak arasına yerleştirdi bedenini. Bir eli, onun kaslarını gererek sırtından yukarı tırmandı ve saçlarının arasına daldı. Diğer eli kalçasını buldu ve sıkıca kavradı. Mirza'nın yüzü tekrar yüzüne eğildi, dudakları Hayat'ın kılımları esir aldı. Ve sonra, uzun dakikalar boyu dudakları, dili ve elleri Hayat'ı kendinden geçirene kadar okşadı, sevdi.

Mirza'nın parmakları onun çamaşırına asılıp, usulca aşağıya çektiğinde Hayat'ın endişesine, paniğine ve korkusuna dair hiçbir şey kalmamıştı. Genç adam, tekrar üzerine uzanıp, dudakları boynunda hareketlenirken parmakları, kalçasından midesine ve usulca bacaklarının arasına kaydılar. Ve araştırmacı parmakları kadınlığının üzerinde gezindi. Hayat, bu baskıya karşılık bacaklarını kapamak istese de o, dirseğiyle itirazına engel oldu.

Parmaklar, sıcak ıslaklığa dokundu. Mirza'nın göğsünden garip ve gürültülü bir ses yükseldi.

Parmaklarından biri usulca içine kayd1. ‘‘Sırılısklamsın’’ dedi genç adam boğuk ve gergin bir sesle. Hayat, onun yüz hatlarının gerildiğini, ifadesinin sertleştiiğini fark etti. Genç adamın, damarları kabarmış, çenesi kasılmıştı. Başını geriye atarak derin bir nefes aldı genç adam.

Bir anda parmakların yerini genç adamın sertliğı aldı. Hayat, onun yüzünü seyre daldığı için bu ani değişimi çok geç fark etti. Mirza’nın kolları onun kollarının altından geçerek, parmakları saçlarının arasına daldı ve sonra genç kızın başını avuçları arasına aldı. Hayat’ın gürültülü nefeslerinin şiddeti daha da arttı.

‘‘Mirza’’ diye fısıldadı. Kadınlığını zorlayan baskı aniden durdu. Hayat, ona daha önce hiç deneyimi olmadığını söylemek istemişti ama genç adamın sözleri onu durdurdu.

‘‘Tunç’’ dedi kalınlaşmış, gergin bir sesle. ‘‘O ismi kullanmıyorum. ‘’ başını yana eğdi ve dudakları aralandı. Kalçasının ani ve sert bir hareketiyle genç kızın sıcaklığına daldı.

Ani baskı, genç kızın dudaklarını ondan koparıp, acıyla inlemesine neden oldu. Bir anda kasılan bedeni taş kesildi ve nefesini tuttu genç kız. Mirza, o anda dondu.

‘‘Tanrım! Çok sıkısn.’’ Boğuk ve gergin sesinde hafif bir pişmanlık sezdi genç kız.’’ Çok üzgünüm güzellik. Bu kadar sıkı olacağını tahmin edemedim.’’ alnını alnına dayadı. Kasılmış, gergin çenesi genç kızın yanağını sürttü ve çıkmaya başlayan sakalı tenini çizdi. ‘‘Fazla tecrüben yok değil mi?’’ diye sordu dişlerinin arasından.

Hayat, yutkundu ve sert bir soluk çekti içine. Acı hafiflemişti. Zaten çok fazla canı yanmamıştı ama ne kadar bunun olacağını biliyor olsa da ani baskıya hazırlıklı değildi.

‘‘Bildiğim kadarıyla hayır. ‘’ diye fısıldadı onun sorusuna karşılık. Tecrübesiz olduğunun açıkça ortada olduğunu düşünüyordu.

Başını kaldırdı genç adam hafifçe gülerek. Gülüşü gergindi. ‘‘ demek bildiğin kadarıyla...’’ dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu. ‘‘Şimdi iyi misin?’’ diye sordu gergin bir sesle. Acı çekiyormuş gibi görünmüştü genç kıza.

‘‘Evet. Sanırım. ‘’

Mirza’nın eli genç kızın göğsünün yanından usulca aşağıya kayd1. Dizinin arkasına gelince orada biraz oyalandı. Hareket, Hayat’ın göğsünün hafifçe kalkıp, titremesine neden oldu. Mirza, onun bacağını beline doladı. Kalçasını hafifçe çevirerek, Hayat’ın bedeninin yay gibi gerilmesine ve göğsünün daha yukarı kavislenmesine neden oldu. Genç kızın başı engel olamadığı bir çılgınlıkla arkaya düştü. Mirza, onun çenesine bir öpücük kondurdu.

‘‘Tanrım!’’ diye soludu genç adam gergin bir tonla.’’ Sen nasıl bir şeysin böyle. ‘‘Tekrar kalçasını çevirdi ve genç kızın gerilmiş, ipeksi bir örtü gibi boynunu kaplayan derisine değdirdi dilinin ucunu. Ve sonra usulca ileri geri hareket etmeye başladı.

Hayat, o anda her şeyden koptu ve dünyanın kalanı başka bir yerlere kayboldu. Tecrübesizliği onun içgüdüleriyle hareket etmesine engel değildi. Ürkekliği tuzla buz oldu ve korkularına dair hiçbir iz kalmadı. Mirza’ya-Tunç’a- şehvetle, arzuyla ve yoğun duygularının esiri olmuş bir halde karşılık verdi. Onun salınımlarını karşılamak için kalçalarını hareketlendirdi. Öpüşlerine onun kadar yoğunluk kattı ve elleri onun üzerinde sanki o teni ezberliyorlarmış

gibi özgürce dolandı.

Terleyen bedenlerinde parmakları kayarak, sıkıca kavrayarak ve çoğu zaman tutunmak için deriye saplanarak keşfetti. Dudaklarından çıkan gürültülü sesler dairenin içini sardı, duvarlarda, pencerelerde ve eşyaların üzerinde dolandı. Çığlıkları birbirlerinin kulaklarını uğuldattı ve heyecanlarını artırarak, onları hislerinin yönlendirmesine izin verdi.

‘‘ Dur! Dur! Dur!’’ diye soludu bir anda genç adam gürültülü nefesler alırken. Hayat’ın tüm beden hareketleri o anda durdu. Ama sert solukları konuşmasına engel oldu. ‘‘ dur yoksa kendimi kaybedeceğim’’ diye ekledi genç adam dişlerini sıkarak. Genç kız, onun kasılmasını hem içinde hem teninin üzerinde hissetti.

Genç adam, onun omzunu dişledi derin bir hırlamayla kendisine engel olamayarak. Başını kaldırıp genç kızın nemlenmiş ve parlayan yüzüne baktı. ‘‘Ya da durma’’ dedi boğukça’’Sanırım bunu istiyorum.’’

Ve tekrar genç kızın içinde hareketlendi. Daha alıcı, daha vahşi ve tamamen kendini kaybetmiş olarak. Hayat, onun her hareketine karşılık verdi istekle. Sonunda aynı anda, bedenleri şiddetle sarsıldı. Genç kız, onun altında titrerken, Mirza, başını arkaya atıp, göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle sarsılmaya başladı.

Genç adam, şiddetli soluklarla onun üzerine yığıldı ve başını boynuna gömdü. Dudakları uzanıp genç kızın nemli tenine küçük bir öpücük kondurdu ve’’Tanrım!’’ diye fısıldadı. Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

Hayat, ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Nefesini düzene sokmaya çalışırken ağzından tek kelime çıkmadı zaten. Bir anda tüm bedeni pelte gibi olmuş, parmağını kımıldatacak hali kalmamıştı. Mirza, hala üzerinde duruyordu ve şiddetli solukları düzenli nefes alışlara dönmüştü. Sıcak nefesi genç kızın tenini yalayıp geçiyordu her soluk verişinde.

‘‘Mirza’’ diye fısıldadı genç kız ve hemen onun sözleri aklına gelince’’Tunç’’dedi çabucak. ‘‘Hımm’’Bu bir cevap mıydı yoksa bilinçsiz bir homurdanma mıydı?

‘‘Tunç?’’ tekrar fısıldadı genç kız. Genç adamdan düzenli soluk alışların dışında tek bir tepki gelmedi.

Aman Allah’ım. Uyumuştu! Hayat, ne yapacağını bilemeyerek hafifçe kımıldandı ama uykuyla hantallaşmış beden bir milim bile kıpırdamadı. Hayat, zorlukla nefes alsa da öyle kalacağını anladı. O, uyanana kadar da öyle kalacağını tahmin ediyordu. Sonunda sağ ayak parmaklarını kullanarak, örtüyü ellerine çekti, kenarını sıkıca kavradı ve üzerlerini örttü. Ağır beden nefes almasını güçleştirse de Hayat, memnun olduğunu düşündü...

Kollarını ona dolayarak mutlulukla iç çekti ve hafifçe gülümsedi. Mirza, onu daha sonra görmek isteyebilirdi veya istemezdi. Hayat, istemezse kalbinin fena halde kırılacağını biliyordu ama pişman değildi. Nasıl olabilirdi ki? Ona çılgın gibi aşıktı. Ve kabinin içinde bir kuş sürüsü delicesine kanat çırparken o anın tadını nasıl çıkarmazdı. Uyumak istedi ama yapamadı. Gün ışıyana kadar, kokusunu soluyarak, parmaklarını sert ve sıcak bedeninde gezdirerek onun sıcaklığını ve yakınlığını duyumsadı...

BÖLÜM 4

Başı ağrıyordu! Hayır. Bu ağrı olamayacak kadar berbat bir şeydi. Biri matkapla kafasını deliyordu. Kesinlikle öyle olmalıydı. Tunç'un bedeni uyanmıştı ama algısı hala açık değildi. Bunu biliyordu ve uyanmak için gözlerini açmaya çalıştı. Ama göz kapaklarını aralamak bile oldukça zor geliyordu. Tanrım! Bedeni hantallaşmış ve yorgun hissediyordu. En son ne zaman o derece çok içmişti? Hatırlamıyordu. Bu hale sadece iki kere düşmüştü ve sonra sadece kendisine zararı dokunduğunu anladığında kendi alkol sınırını asla aşmamıştı. Ama canı öyle sıkındı ki...

Derin bir nefes aldı ve ciğerlerini dolduran havaya karışan farklı koku dikkatini çekti. Enfesti! Bir parfüm kokusu olmadığını biliyordu ve bu tenin kokusunu hatıralarından biliyordu. Zihni bir anda berraklaştı ve algısı hızla açılıp, geceden kalma kareler hızla beynine hücum edip kapalı göz kapaklarının ardında sahne sahne oynamaya başladı. Çıkardıkları sesleri hala duyuyordu. Küçük aptal! Aklını resmen başından almıştı. Gecenin görüntüleri ve sesleri bir anda kasılmasına ve uyarılmasına neden oldu. Enfes kokusu burnunu doldururken sertliğinin çevresini sıcak bir ıslaklık sardı ve altındaki beden gerildi. Altındaki beden? Siktir?

Bir anda dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gözlerini irice açmış, pembeleşmiş yüzü ve berelenmiş kırmızı, o bütün gece öpemeye doyamadığı büyük ağzı hafifçe aralık kendisine bakan kızla karşılaştı.

“Lanet olsun! Bütün gece altımda ezilmiş olmalısın!” kendisine öfkelenerek daha da doğruldu ama kızın sıcaklığı öyle güzeldi ki içinden çıkmayı istemedi.

Yelpaze gibi uzun kirpikler titreşerek birkaç kez kırıştı. Göz bebekleri büyüyüp ifadesi sersemleşirken, krema gibi ten, kanın yanaklarına toplanmasıyla tatlı bir pembeye boyandı. Aynı ifade! Bir gece öncesinde de genç kızın yüzünü aynı sersem ifade kaplamıştı. Bu Tunç'u tahmin edemeyeceği kadar eğlendirmişti ama asıl şaşırtıcı olanı; eğlendirdiğinden çok daha fazla cezp etmişti.

Kızın onunla ilk karşılaştığı andaki o şaşkın balık ifadesini yakaladıktan sonra, Tunç'un tüm sıkıntısı bir anda buhar olup uçmuştu. Ve dakikalar ilerledikçe ve onun sersemlikleri artıkça Tunç, onunla uğraşmaktan kendini alamamış ve uzun zamandır hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştı.

“Ta... tam olarak bütün gece diyemeyiz” dedi titrek bir sesle. Alçak tınlı sesi Tunç'un midesinde titremişti sanki. Dışarıya bir soluk verdi genç kız. Tunç, onun içinde olmak kadar onun şaşkın yüzünü görmekten de zevk alıyordu. Belli belirsiz kalçasını oynattı, bu kendisine işkence gibiydi ama onun yukarıya çevrilen gözlerini görmeye değerdi.

Bir anda kendisine engel olamadan dudaklarına yapıştı. ‘Sanırım’ diye düşündü onun dudaklarını kendi dudaklarıyla ezerken, yaşadığı en iyi deneyimi bir gece öncesinde olmuştu. Onun çekingen tavırlarına aldanmış, içindeki gerçek kadını görememişti. Gerçi Hayat, onun ayağına bastıktan hemen sonra, önünde dizlerinin üzerine eğilip, başını kaldırmış ve ona bakmıştı endişeli gözlerle ve işte o anda Tunç'un sadece onunla biraz eğlenmek olan niyeti tamamen boyut değiştirmiş, onu fazlasıyla istemişti. En azından o anda pantolonunun içindeki sertlik ona böyle söylüyordu.

Sersem hareketleri itici olmaktan uzak, ona faklı bir hava katıyor ve merak uyandırıyordu. Ve

Tunç, tüm merak ettiklerini öğrenmeye kararlı olarak, Seçilin kızı kaçırmamasından – büyük ihtimalle ona çekidüzen vermeyi amaçlamıştı- faydalananarak, aralıksız arayıp duran ve nasıl başarabiliyorsa aynı anda onu mesaj yağmuruna tutan ve onu Blac & Red’de bekleyen Banu’yu aramış ve bir iki kelimeyle ilişkilerini sonlandırmıştı.

Yeni bir gözdesi vardı. Sersem, biraz sakar ama fena halde seksi bir gözde... Olması gerekenden fazla içmiş olmasına rağmen, onu istediğini fark ettikten sonra, genç kızın bedeninin çarpıcı bir etkisi olduğu gerçeğini görmesi uzun sürmemişti. Hiç vakit kaybetmeden niyetini ona belli etmiş ve onun sözsüz kabulüyle, öpmek için kendisini zorlukla tuttuğu dudaklarına ulaşabilmek için onu mekandan çıkarır gibi çıkarmıştı. Ve tam o anda, dudaklarının farklı tadına bir kez daha bakarken bunu yaptığı için memnun oldu. Dudaklarını ayırdı genç kızdan.

“Günaydın” diye fısıldadı Tunç, hafif bir gülümsemeyle.

“Günaydın” dedi Hayat da aynı fısıltıyla, utangaç bir gülümseme dudaklarını kıvrırken, yanağındaki çukur kendisini hemen belli etti. Hala utangaç ve heyecanlı olmasını anlamıyorsa da bunda bile farklı bir tat vardı. Tanrım! Bu kızın her şeyi bir garipti.

“Uyuyakaldığım için gerçekten üzgünüm. “ Parlak, pembemsi yüz bir ton daha kızardı. Dudaklar, balık gibi açılıp kapandı ve sonra başı hafifçe sağa sola sallandı.

“Sorun değil.” Derin, ferahlamış bir nefes çekti içine. Muhtemelen üzerindeki baskı onun gece boyunca yeterli bir nefes alıştan mahrum bırakmıştı.

Tunç, onun yüzüne odaklandı. Nereden çıkmıştı bu kız karşısına pat diye? Çok güzel olduğu söylenemezdi. Saçlarıyla aynı renk, yay gibi kaşları vardı. Minik bir burnu, yuvarlak çenesi, geniş alnı ve büyük ağızıyla hemen göze çarpan bir güzellik olmayabilirdi ama farklı bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle vardı.

Kirpikler tekrar titreşti ve Tunç, onun gözlerinin kaymasını tekrar izlemek ve bundan fazlasıyla keyif almak için, kalçasını bir kez daha oynattı. Tekrar, dudaklarına uzanınca genç kız ona karşılık vermek için başını uzattı. Ama kahretsin! Onunla uğraşmak öyle keyifli ve karşı konulması güçtü ki, onu delice öpmek istemesine rağmen, başını ani bir manevrayla çevirdi ve burnunu boynuna sürttü.

Başını kaldırdığında Tunç, yine aynı şaşkın ifadeyle karşılaştı. Tanrım! Bu kızın konuşan bir yüzü vardı resmen. Ve Tunç, onu istiyordu.

“Beni utandırmak hoşuna gidiyor” dedi genç kız gücenmiş gibi. Kaşlarını hafifçe çatmış, yanağını kemiriyordu.

“Evet. “ dedi genç adam kayıtsızca. Ve irice gözlerini açtı Hayat, cevabına karşılık. Tunç, başını yine eğdi ona ve aynı anda gözü komedinin üzerindeki dijital saate kayd. 07.15. Kahretsin! Kürşat Bey’le olan görüşmesine geç kalacaktı.

“Lanet olsun” diye fısıldadı ve kızın burnunun ucuna öpücük kondurdu. Öğleden sonraki toplantısını erteleyip onun yanına geri dönebilirdi ama önce onu kendisiyle kalmaya ikna etmesi gerekiyordu. Kızın kafası karışık yüz ifadesini görünce hafifçe gülümsedi. İçinden çıktı. “Tatlım-“

Gördüğü tatsız görüntü sözlerini yarıda kesmesine neden oldu. Yüzünü boş bir ifade kapladı. Kendi kasıklarına, çarşafa ve onun kadınlığına bulaşan kana baktı. Başını kaldırdı ‘Regly miydin?’ bunu sevmiyordu. Bunu gerçekten sevmiyordu. Renksiz ses tonu ve ifadesiz yüzü, Hayat’ın yüzünü asmasına neden oldu. Kaşlarının arası belli belirsiz kırıştı. Ve Tunç, yataktan indiği anda örtüyü çenesine kadar çekti.

‘Hayır’ dedi sonra kısık bir sesle. Sonra, ona sorduğu soru saçma bir soruymuş gibi bir bakış attı. Ama hala kafası karışık görünüyordu.

Tunç’un gözleri dehşetle açıldı ve ifadesiz yüzü endişeyle gölgelendi. Tekrar yatağa, hemen kızın yanın oturdu ve örtüyü yüzünden hızla çekti. ‘Seni incittim mi?’ Sesi kaygıdan boğuk çıkmıştı. ‘Tanrım! O kadar kendimden geçmiş olamam. Lütfen bana böyle bir hayvanlığı yapmadığımı söyle!’

Bir ara kendinden geçtiğini hatırlıyordu ama onu bu derecede incitecek bir harekette bulunduğunu sanmıyordu. Yüzü! Yine sözlerinden önce, yüzü konuştu genç kızın ve Tunç’un sözlerinden hiçbir şey anlamadığını belli eden karmaşık bir ifade kapladı yüzünü. Sonra, düşünür gibi başını yana eğdi ve Tunç, bu anda onun sözlerine gerçekten ihtiyaç duyduğunu fark etti. Genç kızın gözleri irice açıldı bir hayret ifadesi ile.

‘Hayır. ‘ dedi bir solukta. ‘İncitmedin. ‘yüzünün rengi daha da kızarmaya başladı, elmacık kemiklerindeki yoğunluk, hızla yayılarak minik kulaklarına doğru ilerliyordu. Birazdan alev alacakmış gibi görünüyordu. ‘Ço..’başını eğdi.’Çok naziktin. ‘ve tekrar kaldırdı.

Gerçek- anlamak istemediği gerçek- bir anda Tunç’un beynine bir çekiç gibi vurdu. Ve aynı anda katı bir öfke bulutunun içine yuvarlandı.

‘Bakire miydin?’ diye sordu buz gibi bir sesle. En az, sesi kadar soğuk ifadesi karşısında Hayat, yutkundu ve bakışları donuklaştı. Yüzündeki tüm kas hareketleri de aynı anda dondu. Pembemsi renk yerini sararmaya bıraktı. ‘Cevap ver! ‘dedi Tunç, hissettiği öfkeyi dışarıya vurmamaya çalışarak sakın bir tonla. Ama Allah şahit zaten onun bakire olduğunu anlamıştı. Başını onaylarcasına hafifçe sallanmadan önce o konuşan yüzü cevabı vermişti zaten. Dişlerini sıktı. Alnındaki damar, artan öfkesiyle beraber daha çok belirginleşmeye başladı.

‘Korunmuyordun’ dedi, sıkılı dişlerini açmadan. Sanki sesi rengini kaybetmiş gibiydi. Tek kaşı yakıcı bir alayla yukarı kalktı. ‘Tabii ki korunmuyordun! Benimki de soru mu?’ Kendisi de korunmamıştı. Böyle hatalar yapmak için yaşı oldukça büyüktü ve birçok tecrübesi vardı. Ama bir gece öncesi istisnalar gecesi olmalıydı.

Lanet olsun ablasının sitem dolu mesajına ve lanet olsun onun sarhoşluğundan faydalanan şu küçük aptala. Belki de o kadar aptal değildi. Ayağa kalktı.

‘Böyle hatalar yapmam. ‘ dedi katı bir sesle.’Senin gibi biriyle birlikte olmak yapmayacağım şeyler arasında ilk sırada.’genç kıza dönüp bakmadan önce, çıplaklığını kısmen de olsa örtmek için açık raflardan birine uzandı ve bir havlu çekip beline sardı. Kıza tekrar döndüğünde dehşetle açılmış gözleriyle karşılaştı. Ağlayacak mıydı?

‘Yanlış kelime seçimi, bekâretini kastetmek istemiştin.’ Gözleri dairenin içini taradı ve ceketini giriş kapısının hemen önünde gördü. Tabii ki neden orada olduğunu biliyordu. Sakin

adımlarla ceketine doğru ilerledi, genç kızın çantasını kendi ceketinin üzerinde görünce kısa bir an duraksadı kaşları derinleşerek. Sonra eğilip kızın çantasını ceketin üzerinden alıp zemine koydu. Ceketinden cüzdanını çıkarıp, içinden kartvizitini çıkardı. Cüzdanı tekrar ceketinin cebine koydu. Çantayı ve ceketini eline alarak doğruldu. Genç kızın zemindeki tüm kıyafetlerini tek tek topladı. Yatağın yanına ulaştığında ceketini ve onun kıyafetlerini yatağın üzerine fırlattı.

Onu kalması ve öğleden sonrasını- belki geceyi de- birlikte geçirmeleri için ikna etme düşünceleri beyininde bir anda yön değiştirdi. Şimdi onun bir an önce gitmesini istiyordu. Hangi aptal, daha birkaç saattir tanıştığı bir erkeğe bekâretini verirdi ki? Aklı almıyordu. Ama kendisini tanıdığını söylemişti değil mi? Tabii ya...

Kız yine çarşafı çenesine kadar çekmişti ve dehşete kapılmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Tutumu, Tunç'un dişlerini sıkmasına neden oldu. Kızın çantasını ve kartvizitini komedinin üzerine yan yana bıraktı. Ve çelik gibi sert bakışlarını onun ürkek bakışlarına dikti.

“Erteleyemeyeceğim bir görüşmem var. “burnunu çekti, başını eğdi ve tekrar, engel olamadığı bir öfkeyle ona baktı.” Duş alıp çıkmak zorundayım.” Arkasını dönüp duşa ilerledi. Suyu açtı.” Sanırım ben giyinirken sen de hızlı bir duş alıp giyinebilirsin. Kartımı al. Herhangi bir sorunda beni ara. Çok fazla zamanım olmuyor ama sanırım 1-2 saat ayırabilirim.” Havluyu üzerinden çekti ve duşa girdi. Kahretsin!

Çok çekingen ve sıkı olduğunu hatırlıyordu ama bu bile onun bakire olduğunu fark etmesine yetmemişti.

Hayat, titriyordu. Yatağın içinde nokta kadar küçülüp, görünmez olmak istiyordu. Kendisini değişken bir hava akımına tutulmuş gibi hissediyordu. Hayır. Onun ani değişken ruhuyla ‘Street fighter’ oyunundaki ‘Honda’ karakterinin sağlı sollu seri tokatlarından birine tutulmuş ‘chun-li’ gibi hissediyordu. Sözleri ve davranışları sert tokat darbeleri kadar ağır ve sersemleticiydi çünkü.

Onun tiksindiği- kesinlikle bakışları ve ifadesi böyleydi- bekareti, Hayat için önemliydi. Ve Hayat, onun neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyordu. Ondan bir beklentisi yoktu. Bir gece öncesinde bunu anlamamış olmasını da anlayamıyordu.

Hayat, onun kartını almayı düşünmüyordu. Bir daha onu görmeyi de düşünmüyordu. Öyle çok utanıyordu ki buhar olup uçmak istiyordu. Çılgın gibi tutulmuş ve aşık olabilirdi ama en az onlar kadar büyük bir gururu da vardı.

Tüm bedeni titriyordu. Üşümüyordu. Hayır. Aksine ateşe atılmış gibi baştan aşağıya titriyordu bedeni. Utançla! Pişmanlıkla! Ona söylemek istemişti. Ondan hiçbir beklentisinin olmadığını anlatmak ve biraz olsun gururunu kurtarmak istemişti ama ne ağzını açabilmiş ne de dilini nasıl kullanıp, harfleri seslere ve sözcüklere dönüştürebileceğini hatırlayabilmişti. Gürültüyle yutkundu. Tunç, köpürttüğü saçlarını duruluyordu. Hayat’ın bakışları kalkan gibi üzerine örttüğü örtüye kaydı. Hemen gitmeliydi. Ve gitmeden önce nasıl konuşulduğunu hatırlayabilirse, ona bir şeyler söylemeliydi. Tanrım! Ya gerçekten hamile kalırsa? Başını korkuyla iki yana salladı. Seçil’le konuşmalıydı. Ona her şeyi anlatmalı ve bir yolu varsa bunu engellemeliydi. Tekrar yutkundu.

Mirza-tunç- suyu kapattı. Hayat, eğer duş yapmak zorunda olmasa bunu denemezdi bile ama yapmak mecburiyetindeydi. Onun kadar rahat olamayacağını biliyordu. Bu mahremiyetten

uzak dairenin içinde nasıl duş alabileceğini kesinlikle bilmiyordu. Ama Tunç, resmen onu kovmuştu.

Tunç, duştan çıktı, açık raflardan temiz bir havlu alıp, seri bir hareketle bedenine sardı. Bir baş havlusuyla saçlarını kurularken, başını çevirip kendisine baktı.

‘‘Acele edersen memnun olurum’’ dedi yine o buz gibi sesiyle.

Hayat, sarsak hareketlerle doğruldu. rtye denizde boğulan birinin kurtarıcısına sarıldığı gibi sıkıca sarıldı. Ayağa kalktı. Örtüyü bedenine sararken onunla konuşmak istedi ama sanki bir taş yutmuş ve boğazına oturmuş gibi tek ses çıkmadı dudaklarından.

Kapı aldı. Ve Mirza, başını hızla kaldırıp giriş kapısına baktı. Kaşları atılmıştı. Biraz şaşkın ve düşünceli görünüyordu. Baş havlusunu yatağın üzerine fırlattı ve o zarif yürüyüşüyle kapıya doğru ilerledi. Hayat, yatağın yanında durmuş, yatak örtüsüne sımsıkı sarılmış hafıfe titrerken, onun gidişini izledi. Bu açık alanda nasıl duş yapacaktı?

Tunç, kafası karışık bir halde ve merakla kapıya ilerledi. Kimseyi beklemiyordu. Apartman görevlisinin gelmesi için de henüz çok erkendi- ki zaten Tunç, genelde evde olmadığı için ona uğramazdı. Onu tanıyan hiç kimse zamansız ziyaretlerde de bulunmazlardı. Bunu bilirlerdi. Tunç, emrivakilerden hoşlanmazdı. Bu onu ziyaret etmek isteyen bir misafir olsa bile...

Aklına düşen anlık düşünceyle Banu olabileceğini tahmin etti. O olmalıydı. Yüzü daha da asılarak kapıyı açtı. Ve karşısındaki insanları görünce ifadesi şaşkın bir hal aldı.

‘‘Tunç bey, inanın engel olmak istedim ama-’’tunç, telaşla konuşan apartman görevlisine keskin bir bakış atarak onu susturdu.

‘‘Sen gidebilirsin’’ dedi renksiz bir tonla. İçinde mide bulandırıcı bir his patlak vermişti aynı anda. Apartman görevlisi Kazım Bey, hızla topukları üzerinde döndü ve aceleyle merdivenlerden inmeye başladı. Ve Tunç, sanki karşısında onu öldürmek istiyormuş gibi hiddetle kendisine bakan yaşlı adamla göz göze geldi.

‘Evet’’ diye sordu yine düz bir tonla. ‘‘Ne istemiştiniz?’’

‘‘Tunç Mirza Yiğit, sen misin?’’ diye sordu adam dişlerini aralamadan.

‘Evet’’

‘‘Kızım seninleymiş!’’

Tunç, ne beklemesi gerektiğini bilmiyor olsa da böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyordu. Adamı ve kızını tanı mıyordu ama o andan sonra tahmin edebiliyordu. Tunç’un beynindeki çarklar daha hızlı dönmeye başladı ve önünde uzanan dakikaların nasıl şekilleneceğini görmekte zorluk çekmedi. Lanet olsun!

Başında yazlık bir kasket olan ve krem rengi yazlık bir takın elbise giymiş adamın gömleğinin göğüs kısmı terden bedenine yapışmıştı. Yuvarlak yüzü öfkeyle kızarmış, bıyıkları terden

nemlenmişti. Yüzündeki tüm kaslar sanki birileri tarafından çekiliyormuşçasına gergindi. Öfkeyle kararan gözleri Tunç'u kınayan bakışlarla baştan ayağa süzdü. Ve burun delikleri aldığı sert nefesle genişledi.

Arkasında duran, gül kurusu renkli bir döpiyes takım giymiş olan kadın, gevşekçe bağlanmış olan baş örtüsünü ve kenarından çıkan saçlarını yüzünü gizlemek ve Tunç'un kısmen de olsa çıplaklığını görmemek için başını yana çevirip gözlerine örtmüştü.

‘‘Beyefendi, sizi tanımıyorum. Kızınızı da tanıdığımı sanmıyorum’’

Ama tahmin ediyordu. Kurgu, klasik ve basit olsa da iyi bir performansla ve bunları yutacak bir adamla oynanırsa kesinlikle iş görürdü.

‘‘Ben, Halis Altinel’’ arkadan, dairenin içinden keskin bir soluk alış sesi geldi. Tabii ki! Yaşlı adamın gözleri Tunç'un omzunun arkasına kaydı ve bir şey görmeyince tekrar Tunç'a baktı. ‘‘Kızımın adı Hayat. Dün gece seninle birlikteymiş.’’

Tunç, dişlerini sıktı. Adamın kızı içeride, bekareti bizzat Tunç tarafından alınmış ve çarşafa sarılmış bir halde dikiliyordu.

‘‘İnkâr etmeniz yersiz beyefendi. Sizinle olduğunu biliyorum. ‘’ Adamın şivesi sözlerini daha kaba ve tehditkâr kılıyordu. Ama Tunç, çok fazla kaba insan ve tehdit görmüştü.

Kapıyı araladı ve bir adım geri çekildi. ‘‘O da şimdi giyinip çıkacaktı zaten.’’ Dedi kayıtsız bir tonla. Adamın siyah gözleri, usulca dairenin içine yöneldi. Ve gözler, içerideki figürü yakaladığında, bedeni kurşun yemiş gibi irkildi. Hiddet, utanç ve öfke adamın yüzünde sıra sıra yer buldu. Adamın arkasındaki yaşlı kadından bir hıçkırık sesi yükseldi ve Tunç'un gözleri kadına kaydı. Kadının gözleri de aynı kocası gibi dehşetle açılmış, sabit bir noktaya kilitlenmişti.

Aslında zaman aynı hızla geçiyordu. Evrenin sonuna doğru akrep ve yelkovan görevlerini tamamlarken, o anda herkes için zaman kısa süreliğine durmuştu sanki. Tarifi olmayan karmakarışık duygular bir bir yüzlerinden geçip gitti. Tunç, kayıtsızlıkla kollarını göğsünde kavuşturdu. Kayıtsızdı çünkü oyunun nasıl oynanacağını biliyordu. Hatta replikleri bile tahmin edebilirdi. Ama işin aslı, haklarını vermek lazımdı, çok gerçekçiydiler.

Başını çevirip Hayat'a baktı. Saniyelik bir acıma duygusu yüreğine dokundu ama çabucak üzerine bastı. Hayat, mermer bir sütun gibi taş kesilmişti. Sarındığı beyaz, saten örtüyle aynı renk olmuştu. Yüzü kireç gibiydi ve gözleri babasının gözlerine kilitlenmişti. Ve kocaman açılmışlardı. Kız, şokta gibi görünüyordu.

Sonra, bir anda yaprak gibi titremeye başladı. Tunç'un gözleri önünde zangır zangır, yüksek akıma tutulmuş gibi titriyordu.

Halis Bey, külçe gibi ağır bir adım attı. Dünyası başına yıkılmış gibi görünüyordu. İlk adım, diğerlerini tetikledi ve takip edilemeyen bir hızla dairenin ortasına kadar ilerledi. Tunç, onu durdurabilirdi ama bu sadece zamanı aleyhine çevirirdi. Ve bu oyun bir an önce bitsin istiyordu. Görüşmesine geç kalacaktı ve geç kalmaktan nefret ederdi.

Adam, kızın önünde durdu. Bir kolu yukarı doğru gerildi ve parmakları yelpaze gibi açıldı.

Çok hızlıydı. Kızın yüzüne inen sert tokat, Tunç'un kayıtsız bedenini bir an için alarma geçirdi. Kolları çözüldü ve bir adım attı. Güçlü bir koruma isteğiyle, Hayat'ın tokatla savrulan bedeninin önüne geçme isteği duydu. Ama sonunda kendisini durdurmaya başarabildi. Kız, yere düşmeden adamın diğer eli, kızın bedenine sarınmış çarşafı yakaladı ve ikinci tokat, diğer yanağında, Halis Beyin elinin arka kısmından sertçe yüzünde patladı. Kızın gıkı çıkmıyordu.

Bir tokat daha... Sonunda kızın annesi olduğunu tahmin ettiği kadın ve Tunç'un sesi aynı anda yükseldi.

“Yeter!” dedi Tunç, kırılacak kadar sıkıldığı dişlerinin arasından.

“Halis” dedi kadın. Hala dairenin dışında duruyordu ve sesinde derin bir yalvarış vardı.

Halis bey, bir süre eli havada durdu ve tiksindiği kirli bir bez gibi silkeledi kızını. “doğduğun güne lanet olsun!” dedi karanlık bir çukurdan geliyormuş gibi gelen bir sesle. Kız, boğulur gibi bir ses çıkardı. Halis Beyin hiddetten dönmüş gözleri Tunç'a çevrildi. Ve daha seri ve daha öfkeli adımlarla ona doğru ilerledi. Tunç, onun bedenindeki gerilmeyi görebiliyordu ve kızını tokatlamak onun hiddetini bastırmamıştı. Önce dudakları gerildi ve sonra kolu yukarıya kalktı.

“denemeye bile kalkmayın!” dedi Tunç, ölümcül bir sakinlikle. Ama sözleri adamı durdurmadı. Yüzünü hedefleyen yumruğu adamın bileğine sertçe asılarak durdurdu ve yüzüne eğildi. Öfkeyle tutuşunun baskısı yaşlı adamın dayanabileceğinden fazlasıydı ama hakkın vermek lazımdı yaşına göre oldukça sağlam bir adamdı.

“Performansınız takdiri hak ediyor ama önemli bir görüşmem var. Daha fazlasını izlemek her ne kadar eğlenceli olabilecekse de vaktim yok. “sertçe burnunu çekti” dairemi terk edin” doğruldu ve adamın bileğini serbest bıraktı. Halis Beyin yüzünün rengi, kırmızıdan mora doğru yol aldı.

“Bu pisliği temizleyeceksin!” dedi dişlerinin arasından.

Tunç, beline bağlı havluyla kendisini garip hissetse de başını arkaya atarak karanlık bir kahkaha attı. Kahkahası aniden bıçakla kesilmiş gibi durdu ve kaşlarını alayla kaldırarak adama baktı.

“Ne sizin acıklı tiyatronuzu izleyecek vaktim ne de sabrım var.” Dişlerini sıktı. “Şimdi kızınızı da alın ve dairemi terk edin. “Adam konuşmak için gergin dudaklarını araladıysa da Tunç, ondan önce davrandı. “eğer illaki hesap sormak istiyorsanız, onu birkaç saat içinde tanıştığı bir adamın sarhoş durumuna aldırmayarak kendisini rahatlıkla veren kızınıza sorun!” adam sanki onlarca kurşunu bir anda yemiş gibi bedeni sarsıldı.

Hayat, yine boğulur gibi bir ses çıkardı ama Tunç, ona bakmadı. Tehditkâr gözleri, Halis Beyin karanlık gözlerine kilitlenmişti. Halis Bey, bir adım geriledi.”Bu iş burada bitmedi” dedi ve daireden çıkmak için harekete geçti.

“Sen bekle” dedi karısının yanından geçerken ölü bir sesle.” Alıp getirirsin.”ve merdivenlerden aşağıya indi sert adımlarla.

Kadın hiç konuşmamıştı. Gözlerinden düşen damlalar iki düğmesi açık krem rengi bluzunun önünü ıslatmıştı. Ve hala da ıslatmaya devam ediyorlardı. Tunç, sabırsız bakışlarını Hayat’a çevirdi. Savunmasız, ürkek ve utanmış görünüyordu.

‘‘ Hadi, giyinmek için neyi bekliyorsun?’’ dedi Tunç, öfkeyle. Kız, sanki kodları tuşlanmış robot gibi hareket etti aniden. Ve sendeleyerek, yatağın üzerinde kıyafetlerinin bulunduğu tarafa ilerledi.

Gözünden düşen sayısız damla, zemindeki parkenin üzerinde hızla yer buluyordu. Çarşafı üzerinden çekmeden iç çamaşırlarını titreme nöbetine tutulmuş bir hasta gibi kıyafet yığınının zorlukla ayırdı. Tunç, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kız, başını kaldırıp ona bir kez bakmamıştı. Öne düşen saçları yüzünü bir perde gibi çevrelemiş, hatları belirsizleşmişti. Ama tüm hareketlerindeki sarsaklık onun yıkılmış durumunu gizleyemiyordu. Tunç, ona acıyabilirdi belki ama içine düştüğü durum gözlerini ve zihnini öfkeden karartmıştı. İç çamaşırlarını zorlukla giydi. Annesinin alçak sesli hıçkırıkları Tunç’un kulağını rahatsız ediyordu. ‘‘ Acele et!’’ dedi dişlerinin arasından.

Kız, daha hızlı hareket etmek için bir hamlede bulundu ama iki seferde de pantolonun paçasından ayağını geçiremedi.

‘‘ Lanet olsun!’’ dedi dişlerinin arasından Tunç ve onu izlemeyi bırakıp iki adımda yanına ulaştı. Bir gece önce nasıl çıkardıysa bu lanet olası pantolonu, o anda da giydirebilirdi. Önünde diz çöktü. Pantolona uzandı ama kız, ondan hızla kaçınarak ellerini sertçe ittirdi, ayağını paçadan geçirmeyi başardı. Tunç’un hareketi bir anda onu tetiklemiş gibi kızın hareketleri serileşti ve çabucak, çarşafın altına saklanmış bir halde giyinmeye başladı. Tunç, ayağa kalktı.

Hayat, giyindi. Ayakkabılarını yine ellerinin titremesi yüzünden üç denemede giyebildi ama Tunç, bu defa ona yardım etmedi. Ona acıdığından değil, bir an önce gitmesini istediği için yardım etmeye kalkmıştı.

Hayat, yine saçlarıyla yüzünü gizleyerek yürümeye başladı. Hareketleri garipti. Yürüyüşünde ve duruşunda bir farklılık vardı. Sanki omurgasızmış gibi... İnanılması güçtü ama sanki yaşadıklarının ağırlığı üzerine binmişti ve kız, altında eziliyordu. Her an bayılacakmış gibi... Bir önceki gece de sadece heyecanlandığı için Tunç, onun birkaç kez bayılacağını düşünmüştü. Kaşlarını çatıp bu anıyı çabucak kafasından attı.

Kız, dairenin kapısından çıktı. İçeriye girmemeye ve sanki ona yardım etmemeye yemin etmiş gibi görünen annesi, bileğine sıkıca yapıştı ve tırnakları onun derisine battı. Tunç, yine istemsizce dişlerini sıktı ama müdahale etmedi.

Kadın, Hayat’ı sertçe çekiştirerek merdivenlerden aşağıya sürüklemeye başladı. Tunç, onların ardından kapıyı kapattı. Bir elini gergince saçlarının arasından geçirdi. Zihnini yaşananlardan arındırabilmek için oldukça derin bir soluk çekti içine ama bunun yetmeyeceğine emindi.

Berbat bir sabahtı. Belki de hayatında yaşadığı en berbat sabahtı. Görüşmesinin iyi geçebileceği umudu biraz olsun keyfiszliğini bastırıyordu ama bu sabah olanların üzerine bir örtü çekmek için oldukça yetersiz bir sebepti. Belki akşama Banu'yu arayabilir ve gönlünü alabilirdi. Lanet olsun!

Ölmek istiyordu. Ölmek istiyordu çünkü yaşadığı korkunç dakikaların getirdiği utancı başka türlü unutamazdı. Tam o anda yaşamla tüm ilişkisini bitirmek istiyordu. Babasının kiraladığını tahmin ettiği arabanın arka koltuğunda top gibi büzüşmüş, sanki biraz daha büzüşürse onlar kendisini unutacakmış gibi koltuğuna gömülmüştü.

Annesi ağlıyordu. Hıçkırıkları sanki genç kızın bedenine tek tek sağlanan ateşli birer okmuş gibi onu yaralıyor ve yakıp geçiyordu. Babası bir kez daha yüzüne bakmamıştı. Ve konuşmamıştı da. Arabanın içini ölüm sessizliği sarmıştı ve çok rahatsız ediciydi.

İlk defa ona el kaldırmıştı. Babası ona daha önce öfkeyle bile bakmaya kıyamamışken, hak ettiğini bildiği tokatlar hala canını yakıyor, yüzü alev almış gibi yanıyordu. Çok utanıyordu. Gözyaşları yüzünün kıyısından bir bir kucağına düşüyordu. Utancı sadece ailesinin onu o halde görmesinden değildi. Tunç'un da ona yaratılmış en ucube ve en çirkin şeymiş gibi olan soğuk, tiksinti dolu bakışları da onu hem utandırıyor hem de aklına gelen her saniyede kalbinin bir tarafını karanlığa gömüyordu. Ruhu fena halde yaralanmıştı.

Bundan sonra ne olacaktı? Babası onun yüzüne bir daha bakmayacak ve onunla bir daha konuşmayacak mıydı? Buna dayanamazdı. Kalbi düşüncenin ağırlığı altında ezildi bir anda ve yutkundü. Onu artık İstanbul'da bırakacaklarını tahmin etmiyordu. Adana'ya kendileriyle birlikte onu da götüreceklerdi muhtemelen. Akrobalarına bir şey belli etmeyeceklerinden emin olsa da babasının ona davranışlarındaki soğukluğu fark edecekler, neden döndüğünü bir şekilde anlayacaklardı. Hayat, o zaman utancından gerçekten ölürdü. Onu nasıl bulmuşlardı? Tunç'la olduğunu nereden biliyorlardı? Tabii ya... Seçil! Başka nereden bilebilirlerdi ki? Ama Seçile kızamıyordu. Babasını tanıyordu ve onu nasıl sıkıştırdığını tahmin ediyordu.

Ailesi neden gelmişti? Ona neden haber vermemişlerdi? Sorularını ve düşüncelerini sabahın korkunç saatlerine dair zihnine bir anda hücum eden düşünceler böldü. Babasının, gözlerindeki yaralanmış bakışı asla ama asla unutmayacak ve bunun için kendisini asla affetmeyecekti. Sesini duyduğu anda şoka girmişti. Başından aşağıya kaynar sular inmişti sanki. Kalbinin atışını ne duyuyor ne de hissediyordu o anda. Utançla ve dehşetle aldığı keskin soluk, o sırada ciğerlerini yakmıştı ve sonra nefes almayı bıraktığı için hala daha her nefeste ciğerleri yanıyordu.

Araç bir anda durdu. Hayat, başını kaldırıp camdan dışarı baktı bulanık gören gözlerle. Kendi apartmanlarının önünde durmuşlardı. Babası hızla arabadan inip, apartmana ilerledi. Sanki onunla olmaya daha fazla katlanamıyormuş gibi.

‘Yazıklar olsun!’ dedi annesi. Sesindeki kınama tonu Hayat'ın göğsünü delmişti sanki. Annesi arabadan indi. Ama Hayat, inene kadar hareket etmedi. O da annesinin kılıç darbesi gibi göğsüne saplanan sözlerinden sonra kendisini kurtarıp hareket etmeyi başarabildi. Babası yıkılmış gibi görünüyordu ve Hayat, onu bu duruma getirdiği için kendisinden nefret ediyordu.

Daireye girdiklerinde onları Seçil karşıladı. Yüzü gergin ve bakışları endişeliydi. Ailenin yüzlerinde dolaştırdı tek tek bakışlarını ve sonra kendi yüzünü dehşet ifadesi aldı. Babası küçük salona gitti. Annesi mutfığa koştu. Sanki birilerinin yüzlerine bakmaktan utanıyorlarmış gibi. Hayat, çantasına sıkıca sarılmış, ne yapacağını bilemez halde antrede öylece dikiliyordu. Baş uyanla yere eğildi. Seçil onu sıkıca sardı ve odasına götürmek için yönlendirdi.

“Ba.. Banyo yapmalıyım.” Diye fısıldadı Hayat, başını ona hafifçe çevirerek. Sesinin ondan başkası duymasın istiyordu. Seçil, onu banyoya götürdü ve Hayat’ı serbest bıraktı.

“Çok özür dilerim.” Dedi Seçil. Neredeyse fısıltı kadar alçak çıkmıştı sesi. Hayat’ın kıpırdamayacağını anladığında, yunus desenli duş perdesini araladı. Küveti doldurmak için suyu açıp ısınıp ayarladı. Aynı anda telaşla konuşuyordu. Birden onları karşımda görünce çok şaşırdım. Gece yarısı geldiler. Seni aradım birçok kez ve sürüyle mesaj attım.”

Hayat, ağır hareketlerle çantasını kirli sepetinin üzerine bıraktı. Ve yavaş yavaş soyunmaya başladı. Seçil, ona mahremiyet tanımak için ona arkasını döndü ama dönmeden önce gözlerinin irileşmesine neden olacak ısırtık izini gördü. Sonra üzüntüyle başını iki yana salladı.

“Uçakları rötar yapmış. Aslında daha erken gelerek sana sürpriz yapmak istiyorlarmış. Eve gelip de seni bulamayınca baban çok kızdı. Tabii Abdullah ağabeynin de yanlarında oluşu onu daha çok öfkeliendirdi. “Hayat’ın aldığı keskin soluğu duyunca yüzünü buruşturdu.

“Ben... Ben bittim.” Diye fısıldadı Hayat.

“Onun gelmesi çok kötü oldu. Şu an evde yok ama baban seni almak için çıktığında bir sürü telefon görüşmesi yaptı. “öfkeyle dişlerini sıkı genç kız. Hayat, cevap vermediğinde devam etti. “Ben Halis amcaya Melike’de olduğunu, oda yaz okulunda kaldığı için ders çalışacağınızı ve senin uyuyakaldığını söyledim.” Hayat’ın küvetin içine girdiğini ve duş perdesini kapattığını duydu. Sonra gürültülü hıçkırıklarını... Arkadaşının derin üzüntüsü onun göğsünün sızlamasına ve gözlerinin dolmasına neden oldu. Konuşmaya devam etmeden önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “ Seni aradılar ama ulaşamayınca Melike’yi aradılar.Kahretsin! O da hafta sonuna kadar ailesinin yanında Bursa’da kaldığını söylemiş. Yalanım ortaya çıkınca baban bir şeyler çevirdiğimi anladı. Sora beni tehdit etti. Deliye dönmüştü. Başka yalan bulamadım ve zaten inanmayacaktı. Söylemek zorunda kaldım. “sustu. Hayat’tan hiçbir tepki gelmiyordu. O, yalnızca hıçkırıyordu. Dayanamayıp duş perdesini açtı.

Arkadaşı top gibi büzüşmüş, kollarını dizlerinin etrafına dolamış, yüzünü kollarına gömmüş, boğulur gibi ağlıyordu. “Ne oldu?” diye sordu dayanamayarak.

“ço... Çok kötü” dedi Hayat. Sanki iki kişi konuşuyormuş gibi çatallı çıkmıştı sesi. Sonra gürültüyle boğazını temizledi. “Çok utanıyorum” dedi ölü gibi bir sesle.

“Geldiklerinde... Geldiklerinde... O, havluya sarınmıştı. Ben...ben... çarşa...” genç kız şiddetle titredi. “ Beni o halde gördüklerinde... Allah’ım... Babam yıkıldı. Yıkıldı. Yıkıldı.” Hıçkırıklar arttı ve Hayat’ın bedeni artan hıçkırıklarıyla birlikte sarsılmaya başladı. Seçil, onun ıslaklığına aldırmadan küvetin yanına çöktü ve ona sıkıca sarıldı. “Yüzlerine bir daha asla bakamam. Asla” diye fısıldadı Hayat.

Seçil, bir yorumda bulunmadı. Söyleyecek bir şey bulamıyordu zaten. Sadece orada durmaya ve eğer mümkünse kollarıyla çökmüş gibi görünen arkadaşına güç vermeye çalıştı. İçeriden bir gürültü koptu ve cam kırılma sesleri geldi. İki genç de aynı anda sıçradılar. Hayat, başını kaldırıp şişmiş ve ürkek gözlerle Seçile baktı. Tekrar duydukları kırılma sesleriyle Hayat, yine yüzünü kollarına gömdü.

Kapı tıklandı. Seçil, ayağa kalkıp, açtı. Ve Halime teyzesi ağlamaktan şişmiş bir yüzle onun gözlerinin içine baktı. Seçil, başını sallayarak onayladı ve banyodan çıkıp, kapıyı kapadı.

Hayat, kalan hayatını orada, küvetin içinde geçirmek istiyordu. Bir yanı kalkıp onlardan af dilemek, ayaklarına kapanmak istiyor bir yanı da ölmek ve bir daha kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmamak istiyordu. Zira bakacak yüzü kalmamıştı.

Ani bir sakinlik çöktü üzerine. Sanki biri geldi ve bedenindeki tüm hisleri tek tek toplayıp götürdü. Pelte gibi olmuş bedeniyle bir başına bıraktı onu. Uyuşmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Ve tek bir kasını hareket ettirecek gücü kalmamıştı. Bitkin, ölü gibi hissediyordu.

Seçil, birkaç dakika sonra geri geldi. Yüzünde mahcup ve utanmış bir ifade, sürekli ondan kaçarmaya çalıştığı bakışlarında utanma vardı. Ondan mı utanıyordu? Eh..Tabii...

“Canım” dedi Seçil, tarazlı bir sesle. Usulca küvetin yanına çöküp, saçlarını okşadı. “Bakma öyle...” dedi Hayat’ın bakışlarına dayanamayarak. Hayat, onun bakışlarında bir şey gördü. Seçil, yutkundu.

“Ne var?” diye sordu Hayat, fısıltıyla. Seçil, gözlerini kaçırdı. Başını arkaya attı ve derin bir nefes çekti içine.

“Annen bana, onun ilk olup olmadığını sormamı istedi.” Ani bir bıçak batması hissi kalbini deldi geçti Hayat’ın.” Tabii ki ondan önce kimsenin olmadığını söyledim ama yine de sormamı istedi. “Hayat, hıçkırırken tekrar saçlarına uzandı ve usul usul saçlarını okşadı.

“Ağlama bebeğim.” Dedi fısıltıyla.

“Çok utanıyorum.”

“Biliyorum.”

Ailesi ona güvenmiyordu. Artık güvenmiyordu. Ne bekliyordu ki zaten? Onların güvenini bu şekilde kırmayı istemezdi hiçbir zaman ama kırmıştı işte. Küvetin içinde sonsuza kadar yaşama düşüncesi yine mantıklı gelmeye başladı.

“Bir şey daha var.” Diye soludu Seçil. “Bu sanırım çok daha kötü”Sesinde dehşet vardı. Hayat, kızarmış gözlerini tedirginlikle ona dikti. “Tunç’un ailesini araştırıyor baban.”

“Allah’ım, hayır” dedi Hayat dehşetle.

Kapı tıkladı. Ve Seçil, hızla ayağa kalkıp banyo kapısını açtı. Annesinin kırık sesini duydu

Hayat. Seçil, kapıyı kapadı ve ona döndü. ‘‘Çıkmanı istiyorlar.’’ Dedi. Hayat, başını salladı güçlölkle. Çıkmak istemiyordu. Onlarla karşılaşmak istemiyordu. Yüzlerine nasıl bakacağını bilmiyordu. Allah’a ona yardım etmesi için bir dua yakardı. Seçil, banyodan çıktıktan sonra uyuşuk hareketlerle kısa bir duş aldı ve banyodan çıktı.

BÖLÜM 5

Halis Bey, nereye saldıracağını bilemiyordu. Vahşi bir hayvan gibi göğsünden derin hırıltılar yükselirken salonun ortasında volta atıyordu. Her nefes alışında yanan ciğerleri ona öksürük olarak geri dönüyordu. Boğazını sıkın görünmez ellerden ve göğsüne oturan ağırlıktan kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gördüğü manzaranın gözlerinin önünden gitmesi için çiftesini çenesine dayayıp, beynini patlatmaya razıydı.

Yaralanmış gibi hissediyordu. Dışarıya vurduğu şiddetli öfkenin altında derinden yaralanmış bir adam vardı. Utancından karısının yüzüne bile bakamıyordu.

O gördükleri iffetsiz kız, kendi yetiştirdikleri narin ve dürüst kız olamazdı. Buna inanmak istemiyordu. Gördüklerini görmemiş olmayı, yaşadıklarını gözlerini açtığında tavanına bakarken, kan ter içinde bir kabus olduğunu fark etmeyi istiyordu.

Abisinin oğlu Abdullah'ı yanlarında getirmemiş olmayı diledi. Şimdi, büyük ihtimalle köydeki herkes neler olduğunu öğrenmişti bile. Hayat'ı aramaya giderken onu bilerek yanlarına almamıştı çünkü ne ile karşılaşacağını bilmiyordu. Eğer kendisine hakim olabilseydi Hayat'ı bulamadığında ortalığı ayağa kaldıracığına her şeyi daha sonra çözüme ulaştırabilirdi. Ama öfkesi ve endişesi onu pervasız davranmaya itmişti. Abdullah'ta her şeye tanık olmuştu.

Hayat, yıllar sonra tüm ümitlerinden vazgeçmişken gelen bir mutluluk ve Hayat'tı. Halis'in her şeyden sakındığı, kötülüklerden ve dünyanın çirkinliğinden uzak tutmaya çalıştığı biricik, narin çiçeğiydi. Kalbindeki ağrının baskısı arttı ve güçlkle bir nefes daha aldı. 'Bu iş burada bitmedi demişti küstah piçe. Erdemli olan, durumu kabullenir, gerekliliğini yerine getirmeyi ağırbaşlılıkla kabul ederdi.

Halis Bey, geleneklerine bağlı bir adamdı ve böyle bir durumun sonuçlarının apaçık ortada olduğunu düşünüyordu. Ama itoğlu onları kapı dışarı etmi, yüzüzce suratına kahkaha atmıştı. Dişleri ve yumrukları aynı anda sıkıldı.

Cahil bir adam değildi. O itoğlu kadar kendi kızı da suçluydu. Çünkü zorlama gibi bir durum olmavığı ortadaydı. Ama yanlışın suçunu bilip, boyunlarını bükme gibi bir niyetleri yoksa Halis, bükürmeyi bilirdi. Tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Beklediği telefon gelsin hiç vakit kaybetmeyecekti. Yüzlerine çalınan karayı tam olarak temizlemese de...Allah onu affetsin yoksa Hayat'ın boğazını sıkıktan korkuyordu...

Hayat, üzerini giyinmiş, ıslak saçlarını tek bir örgü yapmış, bir omzundan sallandırmıştı. Başı yerden kalkmıyor sanki onlarca ağırlığı kafasının üzerinde taşıyormuş gibi hissediyordu. Yutkundu. Annesi onunla konuşmamıştı. Birbirine kenetlediği ellerine bir kez daha sıktı ve parmakları dersini deldi.

‘‘Seçil’’ diye kükredi babası ve Hayat olduğu yerde sıçradı. Seçil, hemen salona daldı. Zaten salonun girişinde bekliyordu. Babasının da onun orada olduğunu bildiğinden emindi ama bir şeylere ya da birilerine bağırma ihtiyacı hissediyor olmalıydı. Ya da Hayat, öyle olduğunu düşünüyordu. Özellikle de kendisine.

‘‘Buyurun Halis amca’’ dedi Seçil, abartılı bir saygıyla ve hafif bir korkuyla.

‘‘Bir kağıt kalem getir.’’ Seçil, ondan beklenmeyecek bir hızla odalarına koştu. Hayat, babasının yüzüne bakmaya utansa da onun ceketini çıkarmış, kısa kollu, sırtı, göğsünün bir kısmı ve koltuk altlarının terden sılanmış gömleğinin yakasını açmış olduğunu görebiliyordu.

Seçil, elinde kağıt kalem odaya girdi. Babası ona bir adres söyledi ve o, titizlikle harfleri kelimelere dönüştürüp adresi yazdı. Babası neyin peşindeydi? Beyninin gerilerinde bir yerde bunun cevabını bilse de o, bunu düşünmek ve utancından felç geçirmek istemiyordu.

Babası telefonunu cebine attı, adresi Seçil’in elinden hırsıyla kaptı, ceketini alıp sert hareketlerle üzerine geçirdi. Kravatını cebinden çıkarıp, titizlikle bağlarken bir iki küfür savurdu. Babası daha önce onun yanında hiç küfür etmemişti. Daha çok utanmasına neden olan Abdullah abisi de garip bir ses çıkarınca onun da babasının küfür ettiğini daha önce duymadığını tahmin etti.

Hayat, yanı başında dönüp duran dünyanın dışında kalmış gibi hissediyordu. Sesler ve hareketler onun yanından geçip giderken Hayat, sanki olay onunla ilgili değilmiş gibi boşlukta savrulurken her şeyi uzaktan izliyordu. Bu, başına gelmiş olamazdı. Olmamalıydı.

Babası annesine seslendi. Sesi elik gibi sertti. Annesi birkaç saniyede salonda belirdi. ‘‘Hadi gidiyoruz. ‘‘ dedi sertçe annesine.’’ Adresi buldum.’’

Babası salondan çıkarken Abdullah’ta peşinden ilerledi. Halis, bnu fark ettiğinde arkasını döndüSen kal!’’ dedi itiraz kabul etmeyen bir tonla.

‘‘Ama Halis Amca-‘‘

‘‘Kal dedim!’’ diye diretti babası ve bir daha konuşmasını engellemek için arkasını dönüp salondan çıktı.

Hayat, nereye gittiklerini sormak istedi çılgınca ama ağzını açamamış, bir milim bile kıpırdayamamıştı. Nefes alışlarını bile dikkat çekmemek için öyle usulca alıyordu ki göğsü sıkıştıyordu. Belki onun varlığını unutulardı...

Annesi koluna asıldı. ‘‘Hadi’’ dedi donuka güzel sesiyle. Ona bakmamıştı bile. Hayat, giyindikten hemen sonra, koridorda ona bir ömür gibi gelen zamanda yürürken, annesinin şefkatine öyle ihtiyaç duymuştu ki, ayaklarına kapanmamak için kendisini zor tutmuştu.

‘‘Nereye?’’ diye sormadı. Sadece, kolundaki baskıcı elin onu ekiştirmesine izin verdi. Başı hala yerde, gözleri ağlamaktan şişmiş, bedenini uyuşmuş gibi hissediyordu.

‘‘Ben de geliyorum’’dedi Seçil, kararlı bir tonla. Annesinin itiraz etmek için nefes aldığını duydu. Ama Seçil, önce davrandı. ‘‘Siz götürmezseniz, taksiyle peşinizden gelirim.’’ Annesi

derin bir nefes alarak kabullendi. Ve Abdullah, kendisi gidemediği için homurdandı.

Seçil'in gelmesine memnun olmuştu. Nereye gittiklerini bilmiyor olsa da her nereye olursa olsun onun desteği ve ellerinin güven veren sıkı tutuşuna ihtiyacı vardı. Hayat'ı dağılıp, paramparça olmaktan kurtarıyordu. Ve Hayat, eğer dağılsaydı hangi parçasının nerede olduğunu kesinlikle bilemeyecekti. Kaderinde bir şeyler, baş döndürücü ve dehşet verici bir hızla geliyordu. Ve Hayat'ın tek yapabildiği bunu izlemektir.

Deryal Yiğit, bahçesindeki çardakta oturmuş, arada sırada önüne koyulan bitki çayına düşmanca bakarak, gazetesini okuyordu.

Yüzünü ekşiterek fincana baktı tekrar ve uzanıp kulpunu sıkıca kavradı. 'Bitki çaylarını sevmiyorum' cümlesinin neresinin anlaşılmadığını düşünerek bir yudum aldı. Burcu, artık iyice abartmıştı bu işi. Akşamları ot yemekten gına gelmişti. Eh... Burcu'su ona tatlı tatlı gülümsemeseydi o otları tek bir Allah'ın kulu ona yediremezdi.

Bahçeye açılan sürgülü kapının önünde bir figür belirdi ve keskinliğinden hiçbir şey kaybetmeyen gözleri hareketi yakaladı. Mini mini adımlarla ona doğru gelen Nur'u gördü. 'Penguen' dedi içinden. Ellerini yanlarında tutuyor olsaydı eğer bir penguenden farkı kalmayacaktı.

'Deryal bey'' dedi kaygılı bir sesle. Deryal, ona cevap vermek yerine başını biraz daha kaldırıp gözlerini ona dikti. Kız, mutfakta çalışmaya başladığından beri bir sene geçmişti. Ama Deryal, artık onun hangi işi yaptığını takip edemiyordu. Her yerden bitiveriyordu ve bu Deryal'i eğlendiriyordu. Ve bir de Deryal'e her bakışında manalı manasız başını eğip selam vermesi vardı. Deryal, her seferinde gülüşünü bastırmayı ve onu korkutmayı başarıyordu. Sonra da Burcu'nun onu azarlayışını dinlemek zorunda kalıyordu.

'Sizi görmek isteyen birileri var.' Dedi bir solukta. Sesi kaygılı geliyordu ve bu Deryal'in bakışlarından değildi. Bunu fark ettiğinde kaşları çatıldı.

'Kimler?' diye sordu ve elindeki gazeteyi katlayıp ahşap masanın üzerine fırlattı gelişigüzel.

'Tanımıyorum. Adam kendisini Halis Altınel diye tanıttı.' Omuz silkti. İsim, yabancıydı. Kulağına bir şekilde çalınmış bile değildi.

'Şey' genç kızın tereddütlü sesi, dikkatini çekti. Yanından geçip giderken durdu ve ona döndü.

'Ne?' diye sordu.

'Biraz kızgın gibi görünüyor' durumu garipsemiş gibi ifadesi durgunlaştı. Ve gözlerini bunun üzerine düşünürmüş gibi kırıştırdı.

Deryal'in kaşları daha da derinleşti. Tanımadığı, ismini bile duymadığı ona kızgın bir misafiri

vardı. Ya da misafirleri. Giriş kapısına ulaştığı anda arkasında Burcu belirdi. Ona çabucak bir bakış atıp dış kapının hemen önünde içeri davet edilmeyi bekleyen misafirlerine çevirdi bakışlarını. Öfkeden yüzü kırmızıya bulanmış gibi görünen bir adam, mahvolmuş gibi görünen bir kadın, başını sanki yerdeki taşları sayıyormuş gibi yere eğmiş olan bir genç kız ve endişeli görünen bir diğer genç kız...

Halis denilen adam kendisinin gözlerini oymak istermiş gibi bakıyordu.

“Deryal Yiğit, siz misiniz?” diye sordu kaba bir tonla. Deryal, nezaketi severdi ve adamın kaba ses tonu hiç hoşuna gitmemişti.

“Evet” dedi buz gibi bir sesle. “Siz kimsiniz?” Adamın adını biliyor olması onun kim olduğunu bildiği anlamına gelmiyordu. Zaten adını da birkaç dakika önce öğrenmişti.

“Çok özel bir mevzu hakkında konuşmak için birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?” Adam bir anda nazik olmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Ve adamın gözlerinde öfkenin yattığı net bir şekilde görebiliyordu.

“Tabii” dedi Deryal, düz bir tonla ama kafası karışmıştı. Durum garipti ve Deryal, ona düşmanca bakan bu adama ne yapmış olabileceğini merak etti.

“Sevgilim” dedi bir anda yumuşayan sesiyle Burcu’ya dönerek. “Ben üzerimi değiştirirken sen misafirlerimizi çalışma odasına götürür müsün?”

Burcu, şaşkınlık ve endişe dolu bakışlarını ona çevirdi. Yılların verdiği tecrübeyle gözleriyle konuşmayı öğrenmişlerdi. Burcu, ona emin olup olmadığını soruyordu ve Deryal, başıyla hafifçe onaylayarak arkasını döndü. Ve seri adımlarla yatak odasına çıktı.

Hayat, sadece çalışma odasına denilen yere götürüldüklerinde bir kez aşını kaldırıp bakmış ve odaya hızlı bir göz atmıştı. Oldukça büyük bir odaydı. Zaten evleri de oldukça büyüktü. Bir duvar boydan boya kitaplarla dolu bir kitaplıkla kaplıydı. Rafların bazılarında mavi, kırmızı ve siyah klasörler vardı.

Tunç’un annesi soğuk bir kibarlıkla onları çalışma masasının önünde bulunan deri kaplı oturma gruplarına yönlendirdi. Duvardan duvara geniş pencereleri süsleyen jaluziler gün ışığından faydalanmak için yukarı toplanmıştı. Pencerenin ardından göz alıcı göğün mavisine karışmış bir yeşillik görünüyordu.

Hayat, nereye getirildiğini anladığında istemsizce itiraz etmişti. Ama babası mengene gibi parmaklarını bileğine sarmış ve tırnakları etine geçmişti. Neredeyse sürükleyerek onu kapıya kadar zorla getirmişti. Kendi dehşet verici utancından Seçil’i ve annesini unutmuştu o anda.

Şimdi oturduğu yumuşak koltuğun içine gömülüp kaybolmak istiyordu. Babasının niyetini anlamıştı ve tekrar kapı dışarı edilecekleri apaçık ortada bir gerçektir. Hayat, kova kova kaynar suyu başından aşağıya boca ediliyormuş gibi hissediyordu.

Burcu Hanım, bir ara gelip, “Ne içersiniz?” diye sormuştu ve kimse bir şey istememişti. O, yine de küçük adımlarla yürüyen bir kızla gelmiş ve soğuk limonata ikram etmişti. Servisi yapan kız, limonataları ikram ederken hepsinin yüzüne tek tek bakmıştı merakla.

Birkaç dakika sonra Deryal Bey, geldi ve o, uzun ve güçlü adımlarla çalışma masasına ilerlerken Hayat, ölmek istedi. Çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturdu ve rahatça arkasına yaslandı. Hayat, yüzlerine bakmıyor olsa da hareketlerini takip edecek kadar başını kaldırmıştı. Deryal Bey, üzerindeki şort ve tişörtü değiştirmiş, yazlık bir pantolon ve üzerine dirseklerine kadar kıvrıldığı bir gömlek giymişti. Hayat, limonatasından bir yudum içmek, onu kurutan susuzluğunu gidermek ve yanan boğazını biraz serinletmek istiyordu ama ufacık bir hareketle bile dikkati kendi üzerine çekmek istemiyordu. Zira tüm dikkatler biraz sonra onun üzerine odaklanacaktı.

“Konu nedir?” diye sordu Deryal Bey, direkt olarak. Kontrollü ve kendinden emin bir tonu vardı sesinin.

Annesi ve babası çalışma masasının karşısındaki tekli koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Seçil ve kendisi üçlü koltukta yapışık ikiz gibi birbirine yanaşmışlardı. Burcu Hanım, ise ikili koltukta tek başına oturuyordu. Ayağını ‘pıt pıt’ yere vurmasından gergin olduğunu anlıyordu genç kız.

“Tunç Mirza Yiğit, sizin oğlunuz, öyle değil mi?” diye sordu babası. Hayat, onun nefretle katılmış ses tonuna karşılık susmak zorunda kaldı. Burcu Hanımın yere vurup duran ayağı dondu, Deryal Bey’in duruşu dikleşti.

“Evet.” Diye kısa bir cevap verdi. Ama beklenen soruyu sormadı. Hayat, nasıl hissettiğini bilemese de onun kendisine baktığını biliyordu. Saniye bile sayılmayacak kısa bir an, gözlerini kaldırıp tam karşıya baktı. Ve ürkütücü gri gözleriyle karşılaştı. Çabucak bakışlarını yere indirdi. Cılalı, parke zeminde herhangi bir toz kütlesi arıyordu odaklanmak için ama yoktu.

“Dün gece, eşim ben ve kardeşimin oğlu, İstanbul’a gelmek için hareket ettik. Uçağımızın rötar yapmasıyla Adana’dan gelişimiz gece yarısını buldu.”

“bunun beni ilgilendiren bir konu olduğunu sanmıyorum.” Diye kestirip attı Deryal Bey.

Hayat, babasının neden konuya böyle bir giriş yaptığını tahmin ediyordu. Asıl konuya girmek için güç toplamaya çalışıyordu muhtemelen. Zira, asıl konu öyle pat diye söylenebilecek bir şey değildi. Ve bir de Abdullah ağabeyinin yanlarında bulunduğunu belirtmek istemişti.

“Kızımıza sürpriz bir ziyarette bulunmaktı amacımız. ” diye devam etti babası Deryal Beyin çıkışını umursamayarak. Hayat, Burcu Hanımın huzursuzca kıpırdandığını fark etti ve hala ölmek istiyordu. Kalbinin atışını duymuyordu bile. Kulakları öyle uğulduyordu ki konuşmaları nasıl takip ettiğini kendisi de bilmiyordu. “Gelin görün ki, bize sürpriz yapan kendi kızımız ve sizin oğlunuz oldu.”

Babasının ses tonu katı çıkabilirdi ama Hayat, o sesteki ıstırabı duymuştu. Duymuş ve ona böyle bir şeyi yaşattığı için kendisinden nefret etmişti. Boğazındaki yumruyu göndermek için bir kez daha yutkunmayı denedi ama yapamadı.

“Oğlumun size nasıl bir sürpriz yapmış olabileceğini merak ettim doğrusu.” Deryal Bey, anlamamış gibi davranıyor olsa da sesindeki bir tını en azından tahmin etmiş olabileceğini

söylüyordu. Hayat, gözlerini kaldırıp baksa onu kendisine bakıyor bulacağına emindi. Ve koruması ses tonuna karşılık buradan da Tunç'un evinden kapı dışarı edildikleri gibi kovulacaklarını biliyordu. 'Allah'ım bir an önce bitsin bu utanç!'

"Kızımız, dün gece eve gelmedi. Ve tahmin edebileceğiniz gibi geceyi sizin oğlunuzla geçirdi. "babasının sesi bir yükselip, bir alçalıyor, zorlukla konuşuyordu. Hayat, daha fazla ne kadar utanabileceğini bilmiyordu. Yalnız konuşmalar olmaz mıydı?

"Evet." dedi Deryal Bey, kayıtsızca. Babasının dehşetle nefes aldığını duydu. 'Ee ne var bunda'nın kısaltılmış haliydi bu 'evet'.

"Söylediğimi anlamadınız galiba beyefendi. "çatallı sesi gergin çıkmış, dişlerinin arasından solumaya başlamıştı babası. "Sabah oğlunuzu beline sarılmış bir havluyla ve kızımızı da..." gürültüyle yutkundu.

"Detaylara girmenize gerek görmüyorum." dedi Deryal Bey, çelik gibi bir sesle. Babası onu uyuyor gibi görünmüyordu. Bir yükselip, bir alçalan sesiyle dişlerinin arasından öfkeyle ve tıslayarak konuşmaya devam ediyordu, "Biz saygın bir aileyiz. Ve böylesi çirkin bir durumu olduğu gibi bırakamayız. Sabah, oğlunuz bizi açık bir şekilde kovmayıp, mertçe ve erkekçe durumu kabul etmiş olsaydı; inanın şu an burada bu çirkinliği konuşuyor olmazdık. "dedi. Sertçe ve hırıltılı bir soluk çekti içine. "Eğer siz de aynı karşılığı verip, erdemden yoksun bir şekilde davranacaksanız, baştan söylemeliyim ki biz yorgun ve kalabalık bir aileyiz. Ve namusumuz bir çok şeyden önce gelir." Sesini bir ton daha yükseltti. "Eğer durumun icabına bakmayacaksanız, biz bir şeylerin icabına bakarız." sustu. Bir an için sessizlik çalışma odasının ortasına bomba gibi düştü. Bu, gürültüden çok daha beter bir sessizlikti.

'Allah'ım canımı al' dedi genç kız içinden. Yüzü alev alev yanıyor, kalbi göğsünü delip geçmek ister gibi gürültüyle atıyordu. Tüm kasları gergef gibi gerilmiş, Hayat, birazdan derisinin bir yerlerden yırtılmaya başlayacağını düşünüyordu.

"Ben de kalabalık bir kişiliğim." dedi Deryal Bey, sakın bir tonla. Bir insan nasıl bu kadar alçak sesle konuşup, bu kadar tehditkar olabilirdi. "Oğlumun tek bir kılına zarar verebilecek herhangi bir şeyi, ikinci bir kere düşünmeden yok ederim. "Sustu ve derin bir iç çekti. "Şimdi, beceriksizce yapılan, anlamsız tehditleriniz ve oğluma hakaretleriniz bittiyse asıl meseleye dönelim." arkasına yaslandı. "Bu arada, oğluma ikinci bir kez daha hakarete bulunursanız, sizin pervasız konuşmalarınızı yaşadığınız şoka verip, görmezden gelmeyi bırakacağım ve ellerimle sizi boğazlayacağım." Burcu Hanım, keskin bir soluk çekti içine ve her nasılsa Hayat, bunun iyi bir şey olmadığını anladı. Deryal Bey, oldukça ciddiye. "Gerçekten isteğiniz nedir?"

"Allah aşkına şaka mı ediyorsunuz? Tabii ki onların evlenmesini!" Hayat, buz kesti. Gözlerini kapadı ve dünyaya geldiği güne lanet okudu. Sicim gibi yaşlar gözlerinin kıyısından akıyor, Hayat, onları durduracak gücü kendisinde bulamıyordu. Yine rahatsız edici bir sessizlik tüm odayı doldurdu.

Sonunda Deryal Bey, tekrar koltuğunda doğruldu. "Kızınızla birkaç dakika yalnız görüşmek istiyorum." dedi kesin bir dille.

Hayat, titredi ama gözlerini kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi. Ondan korkuyordu. Ödünü patlatmıştı Deryal Bey.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.” Dedi babası çabucak tereddütle.

“Ben de kızınızın oğlumdan önce bir geçmişi olup olmadığını bilmiyorum. Ama sizi dinleme nezaketini gösterdim değil mi?” babası gözle görülür bir şekilde irkildi ve hızla ayaklandı.

Bir şey söylemeye gerek duymadan ve nereye gideceğini bilmeden odanın çıkışına doğru ilerledi. Hareketi, odada bulunanları tetiklemiş gibi herkes birden ayaklandı. Hayat, sıkı sıkı tuttuğu Seçil’in elini zorlukla bıraktı.

“Sizi salona alayım.” Dedi Burcu Hanım, buz gibi bir sesle ve Hayat, ürperdi. Yere sertçe basan adımları sanki Hayat’ın beyninde delikler açıyordu.

Oda bir anda boşalınca, Deryal Beyin varlığı sanki tüm odayı doldurdu. Genç kız, hareket etmeye cesaret edemiyordu. Deryal Bey, ayaklandı. Ağır adımlarla masanın çevresinde dolaşıp onun yanına kadar ilerledi. Ve sonra derin bir nefes alarak Hayat’ın yanına oturdu. Genç kız, irkildi.

Bir süre, sessizce oturdular. Sonra Deryal Bey, Hayat’ı şaşkına çevirerek onun limonata bardağına uzandı. “Sanırım içmiyorsun?” diye sordu yumuşak bir tonla. Hayat, onun sesinde gizli bir keyif yattığını fark etti. Tüm olası soruların içinde böyle bir soru beklemediği için istemsizce başını kaldırdı. Ve kızarmış gözlerini onun gözlerine dikti.

“Yoksa içecek miydin?” diye sordu Deryal Bey kaşlarını kaldırarak. Gri gözlerinde eğlence parıltıları oynayıyordu. Hayat, boşlukta savruluyormuş gibi hissetti kendisini ama başını iki yana sallamayı başardı.

“Güzel”

Saçlarının bir kısmı kırışmış olan adam, bardağı dudaklarına götürdü ve büyük bir keyifle limonatadan birkaç yudum alıp, arkasına yaslandı. Hayat, gözlerini ondan alamıyordu. Dudağının kenarına yerleşen minik kıvrım, onu on yaş daha gençleştiriyordu. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar gülümsemesiyle biraz daha belirdi.

“Son zamanlarda bitki çaylarından başka bir şey içmiyorum.” Sevimlice yüzünü buruşturdu. “Tanrım! Berbat bir tatları var. Otların her hangi bir türünden nefret ediyorum” dehşete düşmüş gibi görünüyordu. “Ama tabii, ben yaşlandığımı kabul etmesem de bedenim sanırım benim kadar cesur değil.” Kendini kabullenmiş gibi derin bir çekti. Ve ona dönüp limonata bardağını havaya kaldırdı. “Aramız da kalsın.” göz kırptı.

Hayat, tüm bu anlamsız konuşmanın içinde kendini kaybetmişti. Ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu rahatlatmaya mı çalışıyordu? Çünkü, onun bu samimi hareketleri ve konuşmaları Hayat’ın fark etmeden gevşemesine neden oluyordu. Adam, bir anda gözlerini ona dikti. “Sen seviyor musun?” diye sordu yine yumuşak bir tonla.

“Neyi?” derke buldu Hayat, kendisini. Sesi karga gaklaması gibi çıkmıştı.

‘‘Bitki aylarını’’

‘‘Bi..bilmiyorum.’’ diye kekeleydi. Deryal Beyin yüzü, ani bir değişimle sertleşti. Tıpkı, oğlu gibi ve Hayat,  rperdi.

‘‘Babanın söyledikleri doğru mu?’’ diye sordu sakın bir tonla. Hayat, hızla gözlerini kaçırıp başını yere eğdi.

‘‘Bana bak!’’ dedi kararlı bir tonla Deryal. Ama sesindeki sertlik çoktan kaybolmuştu. Hayat, başını kaldırdı. Kaldırmak zorundaydı. Ve direkt onun araştıran, keskin gözlerinin içine baktı. ‘‘ doğru mu?’’ öğrenmek istiyordu ve belki de haklıydı da. Hayat, onaylarcasına başını salladı.

‘‘Pekala’’ dedi Deryal Bey, ve ayağa kalktı. Bu kadar mıydı? Daha fazla soru sormayacak mıydı? Tek bir cevapla hatta sadece bir baş sallamayla kabullenmiş miydi? Hayat, şaşkındı ve o, arkasını dönmeden önceki kararmış yüz ifadesini görmemeyi dilerdi.

Deryal Yiğit, keten pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Bir tuşa bastı ve kulağına götürdü. ‘‘Yarım saat içinde evde ol.’’ Dedi karşıdaki kişiye, kısa bir süre karşıdakinin söylediklerini dinledi. ‘‘Gel dedim!’’ diye gürledi sonra. Ve telefonu kapadı.

Hayat, yutkundu. Tunç’u aramıştı. Panik, geç kızın bedenine şiddetle çarptı. ‘‘Mirza, yarım saat içinde burada olacak ve konu Halis Beyin istediği şekilde kapanacak’’

‘‘O ismi kullanmıyor’’ Hayat, şoka girmiş olmalıydı. Yoksa ondan nefret eden bir adamla evlendirileceği – hem de zorla- kesinleştiği bir anda söylediği ve dikkat ettiği şeyler bunlar olmazdı.

Deryal Yiğit, güldü. Yumuşak bir g l şt . ‘‘Biliyorum.’’ Dedi kısık ama acı dolu bir sesle. Geç kız, onun ses tonuna karşılık kaşlarını çattı. Ve sonunda Hayat’a bir şey çarpmış olmalıydı ki kendine geldi. Belki de ona çarpan şey gerçeklikti.

Bir anda kendine hakim olamadan ayağa fırladı.’’ Yapamazsınız!’’ dedi dehşetle.

‘‘Anlamadım’’ Deryal Bey, kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

‘‘Bizi evlendiremezsiniz.’’Kelimeler, aceleyle bir solukta çıktı dudaklarından.

‘‘Neden?’’

‘‘Onu buna zorlayamazsınız. Benden nefret ediyor. Kabul etmeyecektir’’yalvaran bakışlarını Deryal’in kafası karışık gibi görünen gözlerini dikti.

‘‘Senin istediğin bu değil miydi?’’

Hayat, ılgın gibi başını iki yana salladı. ‘‘Hayır. Hayır. Bu babamın isteği. Ben istemiyorum. Onunla evlenmek istemiyorum. Onu da evliliğe zorlamanızı istemiyorum. Benden nefret ediyor.’’

“Bir gece önce etmiyormuş demek ki.” Dedi Deryal, kayıtsızca. Utanç dalgası genç kızın havada sallanmasına neden oldu. Bayılmadan önce bir yere oturması gerekiyordu. Tam Deryal Bey, ona doğru adım atmıştı ki kendisini sertçe koltuğa bıraktı. Ve Deryal, beyin adımları durdu.

“Buna izin vermeyin. Ben sizin de karşı çıkacağınızı düşünmüştüm. Benimle evlenmek istemiyor. Ben de onunla evlenmek istemiyorum.” Tunç’un ona olan tiksinti dolu bakışlarını hatırladı ve midesine yumruk yemiş gibi hissetti. “Kesinlikle beni bir daha görmek bile istemiyor.”

“İstekleri değil, zorunlulukları önemli olan. Eğer bir hata yaptıysa bunu telafi etmek zorunda. İstese de istemese de. “Bir süre duraksadı. “Aynı şekilde sen de.”

“Hayır.” Diye fısıldadı Hayat, ama Deryal Bey, çoktan çalışma odasından çıkmak için harekete geçmişti bile.

“Tunç’u bu evliliğe zorlamak istediğinden gerçekten emin misin?” Burcu, kırgın ve kızgın görünüyordu. Deryal, onu anlıyordu. Ağır ağır başını salladı. Onu anlıyor olması bir şeyi değiştirmiyordu. Burcu, annelik içgüdüleriyle hareket ediyor ve yine o doğrultuda düşünüyordu.

“Onu kaybedeceksin. Onu tamamen kaybedeceksin.” Dedi Burcu, acı dolu bir sesle. “Kaybedeceğiz” diye fısıldadı sonra.

“Biliyorum.”

“O kız...” Burcu’nun böylesi bir öfkeye kapıldığını hiç görmemişti daha önce ama hayatta her şeyin bir ilki vardı. Ve sonunda karısının da sağduyulu davranacağından emindi. Ama önce şoku atlatması gerekiyordu. “Onunla evlenebilmek için-“

“O kız, oğlumuzla evlenmek istemiyor.” Diye kesti onun sözünü Deryal. Yatak odalarının penceresine doğru ilerledi. “Hiç istemiyor. Bunu isteyen Halis Bey... Ve haklı da” Burcu’nun sertçe soluk aldığını durdu Deryal. Ve yüzü hüznle buruştu. “Biraz daha objektif ve duyarlı olmaya çalış. Halis Beyin, öfkesinin altında yatan yıkılmışlığı görebilirsin. Ve o küçük kızın utancını...” Başını iki yana salladı. “Hayat, çok saf bir genç kız. Bunu fark etmemiş olamazsın. Mirza’ya kolaylıkla kapıldığı belli. Buraya üniversiteyi okumak için gelmiş ve şimdi biz, onları gönderirsek önünde şekillenen geleceği görmek bana acı veriyor. Babasının tek çaresi onu kabul edecek biriyle evlendirmek olacak. Adana’ya dönmesi ve bu utancı yaşaması gerekecek. Ailesi de dahil herkes ona sırt çevirecek. Eğer aile yalnız olsaydı bir şekilde daha farklı bir çözüm bulabilirdik. En azından böyle aceleye getirilmezdi hiçbir şey. Ama yanlarında akrabalarından birini getirmişler.” Derin bir soluk aldı. “Mirza, bu defa sert kayaya çarptı. Pervasızlığının bedelini bu aile fertleri tek başına ödememeli!” Karısına döndü ve acı dolu gözlerle baktı. “Bir bedel varsa herkes payına düşeni almalı.”

Burcu, kocasının yanına ilerledi. Menekşe gözleri sulanmış, yüzü üzüntüyle kırışmıştı. Kollarını onun beline doladı, yanağını göğsüne yasladı. Deryal, hem ona güç vermek hem ondan güç almak için kollarını ona sıkıca doladı.

“Onu tamamen kaybedeceğiz.” Dedi Burcu, fısıltıyla. “Sözlerinde haklı olman bunu

değiştirmeyecek’’

‘’Biliyorum Burcum. Biliyorum.’’

‘’Tunç da ona iyi davranmayacak. ‘’

‘’Biliyorum. Ama en azından okulunu bitirip, kendisine bir gelecek kurabilecek. Daha sonra isterlerse ayrılabilirler. ‘’

BÖLÜM 6

Emrivakilerden nefret ederdi. Ve bu emrivakilere sırf öyle oldukları için karşı çıkardı. Ama tam, Kürşat Beyle görüşmesini bitirip, toplantıya girmek üzere ofisinden çıkmıştı ki babası arayıp onu çağırmıştı. Ve Tunç, asla ona karşı gelemezdi. Neden çağırmıştı? Ve sesi çok sertti. Sabah yaşadığı felaketten sonra başka bir olay yaşamak istemiyordu. Ama görünüşe göre bugün onun günü değildi. Muhtemelen Melek, onlara sızlanmıştı ve babası da bu konuyu görüşmek istiyordu. Tanrım! Onun doğum gününü unuttuğuna inanamıyordu. Sadece özel günlerde ailesi ile bir araya geldiği göz önüne alınırsa ablası sitem etmekte haklıydı.

Ama onun o can sıkıcı mesajı yüzünden de Hayat, denen o küçük aptalla karşılaşmıştı. Ve sonra sarhoş haliyle farkında bile olmadan bekaretini almıştı genç kızın. Yüzü asıldı. Bunu biliyordu. Fark etmemiş olsa bile kızın sıkılığı hala hatırlıydı ve aklına geldikçe midesinin kıpırdanmasına neden oluyordu. Ve sonra ailesi resmen onları basmıştı. Muhtemelen planlı bir şeydi. Düşünmemeyi ve aklından silmeyi denemişti ama işte, yine de kızın yaprak gibi titreyen bedeni ve kirece dönmüş yüzünü net olarak hatırlıyordu. Bu da kafasını kurcalamaya yetiyordu.

Mirza, hata yapmaktan kaçınır ve yapmamak için girdiği her işi ince eleyip sık dokurdu. Eğer ablasının ona attığı o sitem dolu mesaj olmasa, Banu ile görüşür ve o mekana asla gitmez dahası o kadar çok içmez, gitmiş olsa bile o kadar sarhoş olup kızın tuzağına düşmezdi.

Kızdan ve ailesinden nefret etmişti. Hatalı olduğunu kabul etmiyor değildi ama Allah aşkına evlilikten bahsediyorlardı. Evlilik!

Ailesinin evlerine vardığında bahçe yolunu geçti ve babasının arabasının yanına park etti. Güneş gözlüklerini çıkarıp ceketinin iç cebine attı. Arabadan indi. Önce sıcak hava dalgası çarptı bedenine ve üzerindeki ceket onu rahatsız etmeye başladı. Sonra, şehrin içinde asla duyamayacağı doğa sesleri kulaklarına çalındı. Adını bile bilmediği bir sürü kuş ötüyordu ve Tunç, aslında bu sakin, huzur veren sessizliği bölen neşeli seslerini seviyordu. Derin bir nefes çekti içine ve rüzgar, çamların kokusunu ona taşıyıp ciğerlerini doldurdu.

Zili çalmaya gerek görmeden anahtarlarını çıkardı. Arkasından gelen hafif hışırtı sesi omzunun üzerinden arkaya bakmasına neden oldu ve daha önce fark etmediği eski model bir Mercedes dikkatini çekti. Omuz silktili. Belki babası koleksiyonuna yeni bir araba dahil etmişti. Gerçi plakası her arabasında olduğu gibi ‘BRC’ değildi ama zamanı olmamış olabilirdi.

Kapıyı açıp, içeriye adım attı ve Nur’la burun buruna geldi. Kız, birden sıçrayıp geri çekildi.

‘‘Ne haber?’’ dedi tunç, ona göz kırparak. Nur, her zamanki gibi gözlerini kırıştırıp pembeleşmek yerine ona kaygıyla baktı.

‘‘İyiyim, Tunç bey. Teşekkür ederim.’’ Kısık sesinde bir şey vardı. Hasta mıydı?

“Hasta mısın?” diye sordu ceketini çıkarıp ona uzatırken. Genç kız, çabucak astı ceketini.

“İyiyim” dedi kız, yine cılız bir sesle. “Deryal Bey, çalışma odasında sizi bekliyor”

Tunç, ona bir kez daha baktı ve başını sallayarak çalışma odasına ilerledi. Demek konu oldukça ciddiye. Yüzünü astı. Evde rahatsızlık verici bir sessizlik vardı. Genelde her geldiğinde kalabalık bir ortama kendini hazırladığı için neşeli sesleri ve kahkahaları görmezden gelmek kolay olurdu ama kasvetli sessizlik görmezden gelemeyeceği kadar huzursuzluk vericiydi.

Çalışma odasına ulaştı. Kapıyı şöyle bir tıkladı ve cevap beklemeden içeri daldı. İçerideki kalabalık onu sessizlikten daha çok rahatsız etti. Hayıt. Bu yanlış kelimeydi. Tüm bedeni yakıcı bir öfke tarafından esir alınmıştı ve kasları tel gibi gerildi.

“Sizin ne işiniz var burada? Ailemi rahatsız etmeye nasıl cüret edersiniz?” diye gürledi. Gözleri birkaç şeyi aynı anda yakaladı. Elleri ceplerinde pencereden dışarı bakan babası hızla başını çevirip ona baktı. Annesi başını yerden kaldırdı. Onu gördü ve ayağa kalktı. Küçük, düzenbaz aptal yerinde sıçradı ama ona bakmadı. Ve diğerleri sanki onun karnını deşmek istiyormuş gibi nefret dolu bakışlarla karşılık verdiler ona.

“Bizimle konuşmak için geldiler.” Dedi babası sakın bir tonla.

“Ve siz de bu düzenbaz insanların söylediklerini gerçekten dinlemeye değer buldunuz, öyle mi?” Eğer dişlerini aralayabilseydi arasından konuşmazdı ama onları açmak için sinirlerinin çok sağlam olması gerekiyordu.

“Eğer daha önce sen dinleyip yükümlülüğünü yerine getirmiş olsaydın, ben dinlemek zorunda kalmazdım.”

“Ne demek oluyor, ‘Yükümlülüğünü yerine getirmek’? ‘tek kaşını kaldırıp babasına baktı. Ellerini ceplerine soktu ve duruşu dikleşti. Onun kararlı ifadesinden huzursuz oldu. İçinde onu çimdikleyip duran can sıkıcı bir his vardı. Ve Tüm bu durum, konuşma hoşuna gitmiyordu. Ailesine gelip yaşadıklarını anlatmaya nasıl cüret ederlerdi?

“Bu demek oluyor ki yaptığın hatayı kabul edip, Hayat’la evleneceksin” Tunç, kurşun yemiş gibi irkildi ve babasına bu kurşunu ondan yemiş gibi öfkeyle baktı. Annesinin elini kolunda hissetti. “Tunç...” diye mırıldandı Burcu. Tunç, ona bakmadan kolunu silkeleyip tutuşundan kurtuldu. Ve odanın ortasına doğru ilerledi. Elleri hala ceplerinde meydan okuyan bir duruşu vardı.

“Mizah anlayışınızı her zaman özel ve zekice bulmuşumdur, baba” dedi sakın bir tonla. Sanki tüm öfkesi gitmiş gibi görünüyordu. En azından ona çevrilmiş olan tüm gözler onu bu şekilde yorumlayabilirlerdi. Ama içinde kaynayan bir öfke kazanı vardı. Ve bunu sadece Tunç ve kararından caymayacağını söyleyen bakışlarla bakan babası biliyordu. “Bu defa değil!” diye bitirdi sözlerini yakıcı bir alayla.

“Öyle olmalı, çünkü espri yapmadığım kesin.” Kaşları derinleşti “Mizah yapılabilecek bir durum da görmüyorum açıkçası.”

“Beni o fırsatçı, düzenbazla evlendirecek misin gerçekten?”

“Öyleyse bile fırsatı ona sen verdin” Keskin bir soluk alış duyuldu ama ikisi de gözlerini birbirinden ayırmadı.

Tunç, dişlerini sıktı ve bir adım daha ilerledi. Her zaman zekasına güvendiği ve saygı duyduğu babası onların nasıl bir oyun içerisinde olduklarını göremiyordu. Ve Allah aşkına tanımadığı bu kıza evlenmek istemiyordu. Tunç, evlenmek istemiyordu. Herhangi biriyle...

“Vaziyetin, iyi kurgulanmış bir oyun olduğunu fark etmiyor musunuz baba?” hiddetle başını iki yana salladı. “Gerçekten göremiyor musunuz?”

“Mirza” dedi babası oldukça sakın ve bir parça da anlayış dolu bit tınıyla. Tunç, ismi duyduğunda dişlerini sıktı istemsizce. “dün akşamı inkar edebilir misin?” Son sözleri onun bir anda başını arkaya atıp kahkaha atmasına neden oldu.

“Hayır. ” dedi derin kahkahası durulduğunda. “Ama birilerinin size önümü göremeyecek kadar sarhoş olduğumu ve bazı gerçekleri kavrayamayacak durumda olduğumu anlatmasını beklerdim.”

Babasının kaşları çatıldı ve gözleri koltuğun içine gömülmek istermiş gibi kamburunu çıkararak oturan Hayat’ı buldu. Tabii ki küçük düzenbaz ballandıra ballandıra geleceğinin temelini atacak olan hikayeyi anlatırken bu ayrıntıyı atlamış olmalıydı. Gerçi Tunç, her şeyi hatırlıyordu ama... Nasıl anlamamıştı? Utangaçtı. Ve...ve...beceriksizdi. Ve çok sıkıydı. Ve canını yakmıştı. Lanet olsun! Anlamalıydı. Tunç, gözlerini babasından ayırmıyordu.

Hırıltılı bir ses yükseldi arkalarından. “Pek de önünü göremiyor değilmişsin” kızın babasının sesindeki karanlık öfke ve sözleri Tunç’un hiddetle arkasını dönmesine ve düşünmeden ileri atılmasına neden oldu. Babası koluna yapıştı.

“Bu, bir şeyi değiştirmiyor” dedi kısık bir sesle. “Netice yine aynı!” Tunç, gözleri şokla açılmış bir şekilde babasının gözlerinin içine baktı. Hayrete düşmüştü. Babası onu değil, düzenbaz aileyi savunuyordu.

“Onun sarhoşluğumdan faydalanıp, planladığı amaca erişmesine izin vereceksiniz yani öyle mi?” Kolunu sertçe çekerek babasından kurtardı. Ve Hayat’ın tam önüne gidene kadar ilerledi. Kızın babası korumacı bir şekilde oturduğu yerden ayaklandı ve hemen yanlarında durdu. Burcu’nun yumruk yapmış bir eli dudağının üzerinde duruyordu ve Seçil’in kolu anında Hayat’ın omzuna dolandı.

Tunç, onun önünde diz çöktü. Bir dizini yere dayadı ve havada kalan dizinin üzerine dirseğini koydu. Ve şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle konuştu. “Sana sarhoş olduğumu söyledim, değil mi?” Kız, başını kaldırıp kül rengini almış yüzünü ona çevirdi. Ve şişkin gözlerle baktı onun gözlerine.

“Evet” diye fısıldadı genç kız. Onda böyle bir dürüstlük beklemediği için bir anda gelip geçen şaşkınlık onu sarstı ama duruşunu bozmadı.

“Niyetimi de belli ettim sanıyorum.” Tek kaşını kaldırarak tehditkar bakışlarla baktı genç

kıza. Kız, hızla başını salladı. Tunç'un yüz ifadesini gördüğünde''Evet'' diye fısıldadı yine.

''Gidebilirdin. Sana mani olmazdım'' tüm bunları, herkesin önünde konuşmak rahatsızlık verici olsa da yine onların önünde herkesin duyabileceği şekilde olması onun yararındaydı.

Bütün bir gece boyu, Tunç'un ilgisine maruz kalan ve bu yüzden hala birazcık şiş olan dudaklar hafifçe titreyerek aralandı. ''Haklısın'' diye fısıldadı genç kız bir solukta. Kabullenişinin ardından babasına hızlı ve korku dolu bir bakış attı çabucak ve anında gözlerini kaçırdı. Tunç, ağır ağır ayağa kalkarken, Seçil'in nefret dolu bakışlarıyla karşılaştı ve aynı şekilde karşılık verdi bakışlarına. Ve bir şekilde bu gülmek istemesine neden oldu. Tanrım! Çocuklar gibi...

''Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır'' önce babasına ve sonra Hayat'ın babasının öfkeden kızarmış yüzüne baktı. ''Bu saçmalığa daha fazla katlanamayacağım.'' Dedi buz gibi bir tonla ve ne kendi ailesine ne de başka herhangi birine bir şey söylemeyi gerek duymadan odadan çıkmak için harekete geçti.

''Yeter artık'' diye gürledi arkasından Seçil, hiddetle. Tunç, topukları üzerinde döndü ve ona baktı ''Nasıl bir karakersizlik örneği sergiliyorsun anlayabilmiş değilim!''

'' Seçil'' diye soludu Hayat ve arkadaşı ayağa kalkarken onu tutmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

''Sözlerine dikkat et!'' diye tısladı Tunç, kaşları havaya kalkarak. Sesinde bariz bir tehdit tınısı vardı. Ama Seçil, onun bu ses tonundan ve bakışlarından sinmeyecek kadar öfkeliydi.

''Tüm suçu Hayat'ın üzerine yıkmaya çalışman karakersizlik değil de ne? Onu mekândan çıkarmana engel olmaya çalıştığımda beni dinleseydin ya da Hayat'ın ne kadar saf bir kız olduğunu fark ettiğinde kendini geri çekebilseydin şu an burada bunların hiç biri yaşanmıyor olurdu. Hayat, seni ayartmış gibi davranmaktan vazgeç!'' Hayat'ın saf olduğunu söylemek zorunda kalmıştı ama aslında Hayat, çok saf bir kız değildi. Sadece Tunç pisliğine delice aşıkı ve bunu söyleyerek onun gururunu ayaklar altına almaktansa saf olduğunu söylemeyi tercih etmişti.

Tunç, ailenin oyunculuk performansının ve azimlerinin gerçekten övgüyü hak ettiğini düşünüyordu. Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Şüphesiz ki Hayat'ın kurnazca verdiği dürüst cevaplar kendi ailesinin de duygularını tetikleyecek ve acıma dürtüsü onları ele geçirecekti. Ellerini ceplerinden çıkarıp havaya kaldırdı ve ağır ağır birbirine vurmaya başladı. Kendi çevresinde dönerek ve alkışlamaya devam ederek başını eğdi ve onları selamladı. Hareketi gözlerde şaşkın bakışlara ve kaşların derinleşmesine neden oldu.

''Oscar değilse bile Altın Portakal ödülünü kesinlikle alırdınız.'' Dedi takdir dolu bir tonlamayla. Sonra aniden durdu.'' Siz devam edin.'' Kaşlarını kaldırdı.''Bensiz!''

''Gitmeden önce nüfus cüzdanını bırak.'' Dedi babası keskin ve itiraz kabul etmeyen bir tonla.''Nikah saatini haber veririz''

Deryal, ağır ağır Mirza'nın kendisine dönüşünü izledi. Ve onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verdi. Mirza'nın gözlerindeki ateşin ağır ağır sönmesini donuklaşmasını izledi. Ve saniye saniye oğlunun ondan daha uzağa gidişini izledi. Boynundaki damarlar genişledi ve

mavi bir boru gibi belirginleşti. Çene kasları sıktığı dişleri yüzünden seğiriyordu. Onun içindeki karşı koyma dürtüsüyle bocaladığını biliyordu ama ona karşı gelmeyeceğini de biliyordu. Mirza, yutkundu. Elini ceketinin iç cebine attı. Sıkıca kavradığı cüzdanının içinden hüviyetini çıkarıp ortadaki sehpanın üzerine fırlattı. Ve arkasını dönüp, tek bir söz söylemeden çıkıp gitti.

Arkasından Burcu kalktı hızla. Aynı hızla odayı terk etti. Hayır. Oğlunun peşinden gitmiyordu çünkü o da en az kendisi kadar bir işe yaramayacağını biliyordu. Hıçkırıkları duyulmayacak kadar uzağa gidiyordu ağlamak için.

Deryal'in gözleri nüfus cüzdanına kaydı ve omuzları çöktü. Mirza'yı sonsuza kadar kaybetmişti...

"Hayat, burada kalsın." Dedi aile fertlerine bakmadan. "nikah saatini size de haber veririm." Ve hızla çalışma odasını terk etti.

Dünya, ayağının altından kaymıştı. Bilinmeyen bir yöne savrulurken etrafındaki figürler ve seslerin belli belirsiz farkındaydı. Hayatı, bir anda tepetaklak olmuştu. Basit, düzenli ve fazla heyecanlı olmayan hayatı ellerinin arasından kayıp gidiyordu. Kimseyi suçlamıyordu. Kendi hatasıydı. Tunç'un söylediği gibi itiraz edebilir ve ona gerçeği söyleyebilirdi ama yapmamıştı.

Annesinin yanına oturduğunu bir şekilde fark etti. Annesi eline uzanıp sıktı hafifçe. Hiçbir zaman hakkını savunan ve cesur biri olmamıştı Tülay Altınel. Gerçi öyle bir şeye de hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama Hayat, hatalı da olsa annesinin elini sırtında hissetmek isterdi o gün. Onu savunsun, korusun ve 'hayır' desin isterdi. Şimdi bir teselli ödülü gibi hafifçe elini sıkıyordu.

"Hakkında hayırlısı" dedi annesi. Sesi yorgun ve üzgün geliyordu. Hayırlısı bu muydu? Hayat, diğer türlüşünü düşünemiyordu. Sözlerine kahkahalarla gülmek istedi ama her şey kendi hatasıydı. Seçil'in ayaklandığını fark edince annesinin elinden kendi elini hızla çekti ve bileğine yapıştı.

"Sen kal ne olur?" dedi kısık ve çaresiz bir tonla. "Beni yalnız bırakma."

Seçil, tekrar yanına oturdu. Bitkince bir nefes çekti içine. "Ben de istiyorum ama Deryal Bey, yalnızca senin kalmanı istedi. "İki elini de uzattı ve yüzünü avuçları arasına aldı."Çok üzgünüm bebeğim. İnan çok üzgünüm. Seni dün gece hiç çağırmamalıydım"

"Lütfen Seçil." Diye itiraz etti başını iki yana sallayarak." Senin ne kabahatin var? Bazı şeylerden yoksun beynini bir yerlere düşürmüş olan benim." Kara mizahına gülmedi Seçil.

"Ben senin için bir bavul hazırlar, kitaplarını ve birkaç kıyafetini getiririm."

"Kal ne olur" diye yakardı Hayat.

“Yapma böyle. Çok üzüldüyorum” Hayat, kaderini kabullenmiş bir şekilde başını salladı. Seçil, uzanıp yanağına şefkatle bir öpücük kondurdu ve yanından hızla ayrıldı. Hayat, onun ağlamadan kaçmaya çalışmasından şüpheleniyordu. Annesini hemen kapının yanında babasının arkasında gördüğüne şaşırdı. Kalktığını bile fark etmemişti. Gidiyorlardı. Onu bırakıp gidiyorlardı. Başını çevirdi ve gözlerini ortadaki cam sehpaye, Tunç’un nüfus cüzdanına dikti. Kapının usulca açılıp kapandığını duydu. Aynı anda kalbi tekrar atağa kalktı ve şiddetle gümbürdemeye başladı.

Evin dışından bir arabanın homurtusu yükseldi ve lastikleri yakarak hızla uzaklaştı. Bilmediği bu evde, tanımadığı ve büyük ihtimalle ondan hoşlanmayan insanlarla bir başına kalmıştı. Katlanılmaz bir baş ağrısı patlak verdi o anda ve parmak uçları istemsizce şakaklarına gidip ovuşturmaya başladı.

Bütün gece uyumamıştı. Uykusuzluk gözlerinin batmasına neden oluyor ve yaşadığı tüm bu katlanılmaz stresin üzerine eklenerek genç kızın bedeninin daha çok gerilmesine neden oluyordu. O anda bu gerginliği atmak için ağlaması gerektiğini düşündü ama sanki gözyaşı bezleri kurulmuş gibi tek bir damla düşmüyordu yanaklarından. Avazı çıktığı kadar bağırarak, isyan etmek istiyordu. Hala Tunç’un kimliğine bakıyordu. Tanrım! Ondan ölesiye nefret eden bir adamla evlenecekti. Gerçekten evlenecekti.

Tunç, onu oyuna getirdiğini düşünüyordu. Bunu nasıl düşünebilirdi? Sarhoş olabilirdi ama kendini kaybetmiş de değildi. Bazı şeylerin farkına varmış olması gerekiyordu. En azından Hayat, böyle olduğunu düşünüyordu çünkü o, her şeyin gayet farkındaydı.

Hayatı bitmişti. Tamamıyla kararmıştı. Uzaktan uzağa ona aşık olabilirdi. Hala ona aşıktı. İçeriye girdiğini fark ettiği anda önce bedeni titreyerek ve kalbi olduğu yerde parenteler atarak karşılık vermişti varlığına. O kendisinden sonsuza kadar nefret edecek olsa bile bu gerçek değişmemişti. Ama onu gerçekten ne kadar tanıyordu ki? Çok ani değişen ruh halleri olduğunu fark etmişti. Hem sabah, hem de ailesinin yanına geldiğinde bunu anlamıştı ki zaten fark edilmeyecek gibi değildi. Belki de ona kaba ve acımasız davranacaktı. Canını yakarmıydı?

Eğer şiddet yanlısı bir insansa canını yakması işten bile değildi. Çünkü onun kendisine baktığında nefretle kararan gözleri, bunu kolaylıkla yapabileceğini biliyordu.

Gelecek, ufukta karanlık bir çukurdu. Dakikalar, dakikalar ve dakikalar boyunca Hayat, oturduğu koltukta kıpırdamadan gözleri tek bir noktaya sabitlenmiş, kendi belirsiz geleceğine acımış ve kendi beyin yoksunu kişiliğine öfkelenmişti. Nasıl böyle bir şeyi yapabilmişti? Hayat, ailesine kızamıyordu. Nasıl kızabilirdi ki? Abdullah abisi çoktan tüm aileye haberleri yaymış olmalıydı.

Ve eğer Tunç, bu evliliği kabul etmeseydi her şey çok daha kötü olabilirdi. İnsanların, bir çok kişinin canı yanabilirdi. Hayat, acı acı bunu istediğini düşündü. Onunla evlenmektense, yaşanabilecek diğer her şeye razı olurdu.

Arkasında bulunan kapı usulca açıldı. Ve istemsizce başını çevirdi. Burcu Hanımla göz göze geldi. Hüzünlü gözleri Hayat’ın kollarıyla karşılaşınca bir an genişledi. Sanki onun burada olduğunu unutmuş görünüyordu.

Gözlerini kaçırmak istedi bir an ama yapamadı. Burcu Hanım, ne yapacağını bilemiyormuş

gibi havada sallanan ellerini beyaz, tiril tiril pantolonunun ceplerine soktu. Yüzünde garip bir ifade belirdi.

“Aç olmalısın” dedi alçak sesle. Hafifçe gülümsedi genç kıza ve Hayat, bu gülümsemenin onu biraz olsun rahatlattığını hissetti.

“Ben..” sesi yaralı bir hayvan böğürmesi gibi çıkınca boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Özür dilerim” dedi ve elini boğazına götürerek tekrar temizledi. “Ben inanın farkında değilim.”

Çok yakında kayınvalidesi olacak kavın yine gülümsemeye benzeyen bir şey yaptı. “Öyle olmalısın” dedi ve zarif bir el hareketiyle onunla birlikte gitmesini işaret etti.

Hayat, aç olup olmadığını bilmiyordu zira midesi yaşadıklarının hissettirdikleriyle tıka basa doluydu. Yine de onun zarif teklifine karşı çıkmak yapacağı en büyük kabalık olurdu.

Ondan bir şey anlatmasını beklemedi. Ya da Tunç’la yaşadıklarıyla ilgili herhangi bir soru sormadı. Hayat için bir sandviç hazırlarken kırık dökük birkaç kelimeyle çok da başarılı olmayan bir sohbet girişiminde bulundu.

Sonra kendisini ve Hayat’ı rahatlatacak güvenli bir limana sığındı ve okuduğu bölüm üzerinde konuşmaya başladılar. Hayat, tek kelimelik kısa cevaplar verdiyse de kendisini kötünün iyisi gibi hissetmişti.

Deryal Beyi bir daha görmedi ve kendisi için hazırlanan misafir odalarında birinde kendisini yatağa attığı gibi ertesi güne kadar uyudu.

“Gideceğin belli başlı birkaç yer olmasına rağmen seni son tercihimde bulmam sanırım benim talihsizliğim.” Tunç, tek başına yayılıp oturduğu koltukta doğrulup başını kaldırdı ve tek kaşı alayla havaya kalktı.

“Talihsizlikten mi bahsediyorsun?” diye sordu dili dolanarak. Yaşadıklarından sonra içkiye tövbe etmesi gerektiğini biliyordu ama lanet olsun! Evleniyordu. Bir yerlere saldırmaktansa içmek daha mantıklıydı. Tabii bir bakireyle daha karşılaşmayacaksa! Allah uzak tutsun. Amin.

“duyduğuma göre baş-göz edilmişsin?” Ali, rahatça yanına oturdu Ve masadaki viski şişesini ve Tunç’un boşlamış kadehini alıp doldurdu.

“Git kendine bir tane al” diye homurdandı Tunç. Eline uzandı ama Ali, şişeyi ve bardağı alıp, onun karşısındaki yere oturdu. Şişeye şüpheli bir bakış attı.

“Sen yeterince içmişsin.” Dedi ve kadehi başına dikti. Tek yudumda midesine doğru inen sıvı, boğazını ateş gibi yaktı ve dilinde nahoş bir tat bıraktı.

“Kulübün başında olman gerekmiyor mu senin?” tunç, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve başını avuçları arasına aldı.

“Evet. Ama duyduğuma göre bekarlığa veda partisi veriyormuşsun.” Kıkırdadı. Sinir bozucu pislik.

Başını kaldırıp onun alay eden yüzüne baktı. “Bir kez daha alay edersen inan bana tüm hıncımı senden alır, dilini yerinden söküp alırım.” Eğer karşısında başka biri olsaydı, bakışlarından ve ses tonundan çoktan sinmişti ama o, Ali’ydi işte. Ali, başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı.

“Çok komik. “ dedi dişlerinin arasından. Ancak Ali, onun bu durumuyla dalga geçebilirdi zaten.

“Son zamanlarda duyduğum en komik şey. Yıldırım aşkı demek! Bir anda çarpıldın demek?” Tunç, öfkeyle soludu. Hızla yanında duran ceketini kavrayıp, onun yüzüne fırlattı. Sonra, alkolünde vermiş olduğu bir gevşemişlikle arkasına yaslandı ve katıla katıla güldü. Karnına ağrılar girene kadar güldü.

“İşte şimdi ertesi gün evlenecek bir adamın mutluluğunu yaşıyorsun!”

Tunç’un kahkahası geldiği kadar ani bir şekilde durdu. Ali de artık gülmüyordu. Tunç, gözlerini onun karanlık bakışlarına dikti. Ne düşündüğü asla belli olmazdı bu bakışların. Yine belli olmuyordu. Yüzüne vuran gölgelerde ifadesini okumaya pek yardımcı olmuyordu.

“ertesi gün mü?” Öfkeyle soludu burnundan.”Kesin mi?” yutkundu.

“Aman Allah’ım. Şimdi sana acıdım işte. Bakma öyle kurbanlık koyun gibi. İçimdeki şefkat duygusunu uyandırıyorsun.” Bardaktan içmekten vazgeçip şişeyi kafasına dikti. Ve ancak yine Ali, bunu böyle zarıfmiş gibi gösterebilirdi.

“Cevap ver!” dedi Tunç, tıslayarak. Ali, kolunu kaldırıp saatine baktı.

“Gece yarısını geçtiğimize göre, evet. Ertesi gün saat 11:00’da nikahın var.”

“Tanrım!” Tunç’un bir eli saçlarının arasından geçti. “Bunun başıma geldiğine inanamıyorum.”

“Bir de olaya iyi tarafından bak. Nasılsa bir gün evlenecektin” omuz silkti kayıtsızca. Tabii ya, boynuna halat bağlanan o değildi.

“Ne şimdi ne sonra inan bana öyle bir niyetim hiç yoktu, olmayacaktı!” nefretle soludu. “Beni buna zorladıklarına inanamıyorum. Hangi devirdeyiz Allah aşkına?”

“Şey var ya...” Ali, elini öne doğru uzatıp salladı ciddi bir havayla.”Hani şu zavallı genç kızlara yardım eli uzatan sabah programları...” Tunç, onun dişlerini mi dökse yoksa boğazını mı sıkarsa karar veremeyerek baktı gözlerinin içine.”Onlardan birine başvurabiliriz.”Kaşları alayla havaya kalktı.”Yardım edin! Beni zorla evlendiriyorlar.” Sesini incelterek başını çaresizmiş gibi iki yana salladı.

Tunç, ona öfkeyle bakmak isterdi ama g  s ndeki homurtu güçlü bir kakhahaya dönüştü ve başını iki yana salladı.

‘Umarım bir gün aynı duruma d  ersin ve ben o zaman kar ına geçip, katıla katıla g lerim’

Ali’nin esmer yüzünü garip bir ifade b r d . Sonra bir eliyle, g mle indeki görünmeyen tozu silkeliyormu  gibi göğsüne götürüp, şöyle bir salladı. ‘  yle hatalar yapmayacak kadar olgun ve tecr beliyim.’ Sesinden kibir akıyordu.

Tunç’un kavisli kaşları alayla havalandı. ‘‘ nan bana’’ dedi kendi kendisiyle alay eden bir sesle. ‘  d ne kadar ben de öyle olduğunu sanıyordum.’ Bir anda hiddetle yanındaki koltuğa bir yumruk attı. ‘Servet d  k n  insanların oyununa geldi ime inanamıyorum. Dahası ailemin onların yanında olduğuna inanamıyorum.’

Ali’ye baktı, ifadesindeki ciddiyet ve bakı larında o her zaman hesap yaptığı zamanlarda olduğu donukla ma dikkatini çekti.

‘‘Ne?’’ diye sordu, bu ifadeye karşılık.

‘‘Servet d  k n  olmak için çok zenginler. Adamın finansal durumu seninkiyle yarı  edebilecek kadar iyi...’’ Ali, omuz silkti kayıtsızca. Kafası karışan Tunç, gözlerini kırpı tırdı.

‘‘Ne?’’ diye sordu tekrar  a kınlıkla. O, köylü kılıklı, yumurta topuk giyen- Tanrım hala o ayakkabılardan üretiliyor muydu?- adamın mal varlığının kendisinininkiyle açık atabilece ine inanmak istemiyordu.

‘‘Sen ve kızın ailesi evden ayrıldıktan sonra Deryal Amca beni aradı. Küçük bir araştırma yaptım. Zaten fazla irdilememe gerek bile kalmadı. Kızın babası, Adana’nın ileri gelen ailelerinden. Uçsuz bucaksız toprakları, pamuk tarlaları, çiftlikleri ve bir peynir üretim iftli i var. Ve ürettiği peynirleri kendi markasıyla satışa sunuyor. Çok bilindik Altinel peynirleri... Ben,  ahsen onlara bayılıyorum.’’ Tunç, ona kafası karışık bir ifadeyle baktığında bilmi  bilmi  başını salladı. ‘Devam edeyim mi? Daha en iyi, safkan atların yeti tirildi i at çiftliklerini saymadım bile...’ başını keyifle iki yana salladı ve dudakları alaycı bir kıvrılmayla büküldü. ‘‘ok köklü ve kalabalık bir aileden kız alıyorsun. Bundan iyisi,  am’da kayısı...’’ Yüzünü buru turarak çevresine bakındı. Gözleri kulübün içini onaylamaz ve üsten bakan bakışlarla taradı. ‘Bekarlı a veda partilerinin demir ba ı striptizci kızları göremiyorum. Senin  imdi öyle bir yerde olman gerekmiyor muydu?’

Tunç, hala  a kınlı ını üzerinden atamamı ken, onun sözleri dişlerinin birbirine kenetlenmesine neden oldu. ‘Siktir git, Ali ’ dedi neredeyse hırlayarak.

Ali, tiksiniirmi  gibi yüzünü buruşturdu. ‘‘O harfi ekleme, o harfi ekleme. Kaç kere söyleyeceğim? Üzerimde çok kötü duruyor.’’

‘‘Gidip, kuyrukla nla ilgilensene sen! Yoksa sabaha katil olacağım.’’

‘‘Lütfen, kızlarım hakkında daha nazik kelimeler kullan. Ben, hepsiyle tek tek ilgileniyor, onlara gözüm gibi bakıyorum.’’

Babasının en yakın arkadaşı, hatta belki de kan bağı olmasa da manevi kardeşi olan Adem'in oğlu Ali, kulübün işletimini devralınca, ilk işi yeniliklere açılmak olmuştu. Dansçı kızların düşüncesi, babası ve Adem Amcasının hiç hoşuna gitmediyse de haftada bir gece yapılan büyük partide, yukarıdan aşağıya salınan ince kumaşın içinde dans eden kızlar, kulübün akıllardaki ilk sıraya yerleşmesine neden olmuştu. Eh, devir değişiyordu ve Ali, bu yeni nesil için neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. İnsanları eğlendirmek konusunda ondan daha iyisini tanımıyordu Tunç.

Genç adam, herkesle arasına belli bir mesafe koymasına karşın, Ali, bunu hiçbir zaman önemsememişti. Bir şekilde Tunç'un barikatlarını delmeyi başarmış ve Tunç, bunu fark etmemişti bile. Ve yine bir şekilde dost edinmekten kesinlikle kaçınan Tunç'un en yakını oluvermişti. Ve dansçı kızlar fikrini ortaya attığında Tunç, onu desteklemek zorunda hissetmişti kendisini.

Dansçı kızların çoğu, annesinin peşi sıra ilerleyen civcivler gibi onun peşinden ayrılmıyorlardı. Ali, herhangi birine yüz vermiyor olsa da kızlar ona tapıyorlardı. Ali'nin isteği ne olursa olsun bunun için, parmağını şıklatması yeterliydi.

“Kız, Deryal Amcalarda kalıyormuş.” Tunç, benzersiz bir nefretle baktı ona. “Tanrım! İşte şimdi bu bakışlarıyla beni ürkütmeyi başardın. O, zavallı kızcağıza acımaya başladım.”

“Onun da, ailesinin de cehenneme kadar yolları var. Ailesinin durumlarının iyi olması, bana oyun oynadıkları gerçeğini değiştirmiyor. O asalak, sülük kızlarını bana yamadılar mı? Yamadılar. Bitti!”

“Olan olmuş artık.” Dedi Ali. Sesinde hiçbir duygu tınısı yoktu. “Belki daha sonra senin de hoşuna gidebilir.” Omuz silkti. Tunç, ona ‘aklını mı kaçırdın?’ der gibi bir bakış attı.

“Sevmediğim, dahası nefret ettiğim o aptaldan mı bahsediyorsun?” dehşete düşmüş gibi gözleri irice açıldı. “Öyle sakar, dengesiz ve sersem ki... Onunla aynı cümleleri iki kere söylemeden konuşmak bile çok güç.” Tunç, duraksadı ve kendi kendine alayla “Ben mi?” diye söylendi kızın berbat bir taklidini yaparak. Ali, onun bu hareketine omuzları sarsılarak güldü. Tunç, bir anda kararan gözleriyle ona bakınca boğazını temizledi ve duruşunu dikleştirdi. Piç, hala dalga geçiyordu. “Ailesi, ona koca bulabildikleri için hatim indiriyorlardır, muhtemelen.” Tunç'un dişleri onu ve ailesini düşündükçe birbirini kırarak kadar daha çok kenetleniyordu.

“Beni daha ne kadar şoke edebilirsin, bilmiyorum. Hiç sana göre değil. Ne içmiştin sen o gece?” alay eden yüzü ifadesiz bir hal aldı Ali'nin. “Ah dur! Yoksa bu kız senin gazozuna ilaç mı attı?” güçlü bir kahkaha attı ardından.

“Katlanılmaz birisin.” Dedi tunç, ona hiddetle ve bu adamı tüm gece çekebilmek için yeni bir şişeye ihtiyacı vardı. Belli ki onu rahat bırakmayacaktı. Garsona bir baş hareketi yaptı gelmesi için.

Garson, yanlarına gelerek bir baş hareketi ile selam verdi ve sırtını dikleştirerek isteklerini beklemeye başladı. Ali, Tunç'tan önce davrandı.

“ Hesabı istiyoruz.”

“Bir kişinin daha hayatıma karışmasını kaldıramam.” Tunç’un sesi tehditkar çıkıyordu ama Ali, etkilenmiş gibi görünmüyordu. Tunç, ona kafa göz dalsa yine etkilenmeyeceğini, ayağı kalktığında hiçbir şey olmamış gibi davranacağını da biliyordu.

“Bakire paratoneri olduğunu ispatladığına göre...” Garson, elindeki makineyle tutarı hesaplarken bir öksürük nöbetine tutuldu.” Daha fazla içmemek için başka nedene ihtiyaın yok!” dudaklarını yaladı Ali,” Ayrıca sap gibi takılmaktan nefret ederim.”

“Sana siktir olup gidebileceğini söyledim. Beni rahat bırak!” Tunç, gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Sadece sussa ve onu rahat bıraksa olmaz mıydı?

“ok zgnm. Ama biricik, bahtsız arkadaşımın ikinci bir hata yapmasına gönlüm razı gelmez. Her ne kadar medeni kanunumuza göre yasal olan tek eşlilik olsa da daha nikhlanmadığın eşinin üzerine kuma getirmen işten bile değil.”

Tunç, doğruldu. “ok güzel, ez beni, kaçırma fırsatı.” Dedi fkeyle.

‘Asla kaçırmam.’ Dedi Ali, kayıtsızca. Garsonun masaya bıraktığı deri kaplı hesap defterinin arasına bir banknot koymak için elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Hesabı ödedikten sonra, ayağı kalktı, ellerini cebine attı ve başıyla onun da kalkmasını işaret etti.

‘Nereye?’ diye sordu tunç, şüpheyle.

‘Ah zavallı ocuk... ‘hüzünle başını iki yana salladı Ali.’ Ama artık temkinli davranman hoşuma gitti.’ Tunç, onun yüzünü dağıtma isteğiyle dolup taşarken o, derince ve sıkılmış gibi i çekti. ‘İstedğin kadar iebileceğin ve başını belaya sokmayacağın bir yere. ‘omuz silkti.’ Benim ya da senin evin. Ama senin kibrit kutusunda bana afakanlar basıyor. Ve ayrıca çok kötü bir ev sahibisin. Ayaklarımın sığmadığı o kanepeye beni mecbur etmen hiç misafirperverce değil. Onun için, tercihim kendi şahane evimin konforu. ‘

Tunç, ayaklandı. Baş dönmesinin geçmesi için bir süre öylece ayakta dikildi.

‘Aman Tanrım! Sakın seni taşımam gerektiğini söyleme bana.’

‘Bana alkolik muamelesi yapmaktan vazgeçer misin?’ Tunç, öfkeyle soludu. ‘Hala yüzünü dağıtabilecek kadar ayıgım ve inan bunun sınırındasın!’

Ali, tunç yanına geldiğinde ona doğru eğildi. ‘Buna şüphem yok’ dedi alayla’ Ama benim yüzüm dağıtılmaya kıyılamayacak kadar güzel.’

‘Kendini beğenmiş, piç’

‘Evlendiğine yle memnunum ki... Bu o, tanrısal karizmana fena bir çizik atar ve artık meydan biz zavallı kullara kalır.’ Tunç, ikilemde kaldı. Onu, o an mı boğazlasa yoksa eve gitmeyi mi bekleseydi...

BÖLÜM 7

Tek bir kişinin sırtıtmasına engel olamadığı ve bütün öfkeli bakışların bu kişiyi hedef aldığı, az sayıda davetlisi olan- ya da kendisini orada bulunmak zorunda hisseden insanlardan oluşan- nikâh, nikâh memurunun gerekli konuşması ve cansızca söylenilen ‘evet’ lerin – hatta biri öyle cansızdı ki tekrar etmek zorunda kalmıştı- ardından geniş salona sessizlik hâkim olmuştu.

Sıcak yaz güneşinin ışığı pencerelerden içeriye sızıyor, bunalan insanların evin ısısı yeterince iyi olmasına rağmen daha büyük bir rehavete düşmesine neden oluyordu. Nikah töreni bittiğinde insanlar birbirini tebrik etmeleri gerektiğini düşünmedikleri için herkes suskunluğa gömülmeyi tercih etti.

Tunç, hala bu nikahın kendi nikahı olduğuna inanmak istemiyordu. Zaten öyle de yapacaktı. Ona göre atılan imzaların, ‘evet’ lerin hiçbir önemi yoktu. O, hayatına kaldığı yerden devam edecekti. O, asalak sersem, hiçbir şekilde hiçbir şeyi olmayacaktı.

Nikâhın hemen ardından derin bir nefes alan Hayat ise ne yapacağını bilemiyordu. Rüzgârın şiddetine kapılmış bir yaprak gibi savruluyor ve buna engel olamıyordu. Hala sandalyede oturmuş, ellerini kucagında birleştirmiş- tırnaklarının derisine geçtiğinin farkında değildi- masanın üzerinde duran açık deftere bakıyordu. Nikah memuru nikahın sonunda evlilik cüzdanını ona uzattı, gayr-i ihtiyari deftere uzandı genç kız ama son anda kararsız kalarak eli havada öylece bir süre bekledi.

Ve geldiğinde tek bir bakışın ardından bir kez daha dönüp bakmayan Tunç, defteri alıp, onun kucagina fırlattı. Genç kız, irkilerek sandalyeye tekrar yaslandı ve öylece kaldı. Onun kendisine bir kez daha bakmasını istemiyordu. Tunç, kendisini tiksiniyecek bir böcekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Ne kalbi ne ruhu onun bakışlarını kaldırabilirdi. Kızmakta haklı olabilirdi ama Hayat’ta onun kadar içine düştükleri durumdan hoşnut değildi.

Göz ucuyla Tunç’un geniş salondan çıkmak için uzun adımlarla ilerlediğini fark etti.

“Bir şey unutmuyor musun?” diye seslendi babası. İsmi söylemesine gerek yoktu. Herkes onun kime seslendiğini biliyordu. Tunç’un adımları dondu. Ağır ağır arkasını döndü. Yüzünde yakıcı bir alay ifadesi vardı.

“Tabii ya...” dedi ipeksi bir sesle. Hızlı adımlarla Hayat’ın bulunduğu sandalyeye doğru yürüdü ve koluna asılarak onu ayağa kaldırdı. “Artık kıcıma bağladığım bir kabağım var.” Hayat, göz ucuyla kendi babasının irkildiğini, annesinin elini ağzına götürdüğünü gördü.

“Çirkinleşmene lüzum yok!” diye gürledi Deryal bey, ona doğru adım attı aynı anda. Aynı adımı Hayat’ın babası da istemsizce atmış ve kendisini yarı yolda yakalamıştı.

Hayat’ın gözleri yanmaya başladı ama ağlamamak için büyük bir çaba sarf etti. Önce

dudaklarını ısırdı. Sonra kolunu sertçe çekerek, Tunç'un mengene gibi sıkı tutuşundan kurtardı.

“Önden buyurun” dedi Tunç, buz gibi bir sesle ve abartıyla eğilip bir elini salonun çıkış kapısına doğru uzattı.

Hayat, onun sözlerine aldırış etmeyerek kendisine doğru gelen Seçil'in yanına ilerledi. Her adım uyuşmuş, hissetmediği ayakları için zulümdü ama Hayat, bunu belli etmektense ölmeye razıydı. Bakışı, ortamda neşeli gibi görünen tek adamın Seçil'i baştan aşağıya süzüp, beğeniyle dudaklarını büzmesini yakaladı.

“Seni arayacağım.” Dedi Seçil, ona güven vermek isteyen bir tonla. Sıkıca sarılıp yanaklarını öptü.

“Evet.” Diye Hayat, kısık ve titrek bir sesle. Buna ihtiyacı vardı ve bu, sesine istemese de yansıdı. Tanrım! Gitmek istemiyordu. Korkudan ödü patlıyordu. Seçil, tekrar sarıldı ve sırayı annesine bıraktı. Annesi, yanağını öpüp dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Bir sıkıntın olursa beni haberdar et”

“Teşekkürler” diye mırıldandı genç kız, annesinin sözlerine karşılık. Bundan daha büyük bir sıkıntısı olabilir miydi? Bilemiyordu...

Tunç, o sırada homurdanarak kapıdan çıkıp gitti. Kimseye veda etmedi. Kimse de böyle bir şeyi beklemiyordu zaten. Babası onunla vedalaşmadı. Yüzüne bile bakmadı ve bu, Hayat'ın ağrıyan kalbinin üzerine bir taş daha ekledi. Tunç'un arkasından çıkan babası sadece onun ailesine kısa bir baş selamı verdi. Onun ardından, öfkeden ne yapacağını şaşırılmış gibi duran Abdullah abisi çıktı. İlk geldiğinde Tunç'a meydan okumuş ama onun kolay lokma olmadığını anladığında kuyruğunu kıstırıp, bir köşeye çekilmişti.

“Ben...” Hayat, Deryal Bey, Burcu Hanım ve Ali'ye baktı. Tunç'un ablası Melek'e bakmayı reddediyordu çünkü en az Tunç kadar nefret ediyordu genç kızdan. Nikah başlamadan önce annesi ve babasıyla yaptığı, yüksek sesli konuşmayı duymuştu Hayat.

“Teşekkür ederim. ” Deryal Bey ve Burcu Hanım'a ona olan nazik davranışları ve her ne olursa olsun anlayışları için teşekkür etmiş olabilirdi ama Ali'ye neden teşekkür ettiğini bilemiyordu. Ali, bir baş selamıyla kabul ederken, Tunç'un anne ve babası hüznü ama samimi bir gülümsemeyle baktılar ona. Melek, homurdandı ve salonu terk etti.

Hayat, kapının hemen yanında duran valizi ve sırt çantasını almak için harekete geçti ama Ali, ondan önce davrandı.

“Şekerim... bu, biz erkeklerin işi...” dedi sıcak bir gülümsemeyle. Hayat'ta ona gülümsemek istedi ama yapamadı. Kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Anlı canlı mezara gömülüyormuş gibi...

Sırt çantasını da Seçil, omuzladı ve Hayat, sadece kol çantasını aldı. Bir kere daha ardına bakmadan Ali ve Seçil'in peşi sıra Tunç'un canavar arabasına doğru ilerledi. Arabası da en az onun kadar ürkütücüydü. Ali, arka yolcu kapısını açıp, valizi içeriye yerleştirdi. Rahat bir tavırla uzanıp, Seçil'in omzundaki çantayı da alıp, valizin yanına yerleştirdi. Ön yolcu kapısını açtı. Tunç, ona bakmıyordu. Güneş gözlükleri gözünde, bakışı ön cama kilitlenmişti.

En azından öyle görünüyordu.

Ali, onun belinden kavradı ve onu koltuğa yerleştirdi. ‘‘Teşekkür ederim.’’ Diye fısıldadı genç kız, dudağının bir kenarını geriye doğru çekerek.

Ali, ona göz kırptı. ‘‘Zevkti, güzellik.’’

‘‘En kısa zamanda görüşeceğiz.’’ Dedi Seçil ona el sallarken. Hayat, başını salladı ve cılız bir el sallamayla karşılık verdi ona. Ali, kapıyı kapadıktan hemen sonra Seçil’in omuzlarını kavradı nazıkçe ve birkaç adım geri yürüdüler. Seçil’in Ali’nin varlığından haberi yokmuş gibi görünüyordu.

Tunç, arabayı vitese takıp, hareket ettirdiğinde Hayat’ın kalbi yarış atı gibi atağa kalkıp birkaç ritim daha yükseldi. ‘Tak- tak- tak-tak’ kalbinin atış hızı kulaklarını dolduruyordu. Panik, sanki bedeninden büyük parçalar koparan bir yaratık gibi onu tüketmeye başlamıştı.

İçinde baskı yapan bir şey vardı. Ve bu basınç, gözlerinin kararmasına, beyninin uğuldamasına neden oluyordu. Kalbi, büyümüş, sanki içinde giderek yayılıyorymuş gibi atışının her saniyesinde bunu hissediyordu. Tanrım, bayılacaktı! Ciğerlerinin yanmasıyla nefes almayı kestiğini fark etti. Ve arabanın içindeki derin sessizliği yararak gürültülü bir nefes çekti içine. Bedeni rahatlamayla bir gevşeyip bir kasılırken, çıkardığı sesin, onun dikkatini çekeceğini düşünerek koltuğunda sindi.

Saniyeler sonra, ondan hiçbir tepki gelmeyeceğini anladığında rahatlamayla- ama bu defa sessizce- yeniden bir iç çekti. Onun kendisine hakaret etmesini, nefretle bakmasını ya da öfkeyle homurdanmasını bekliyordu. Tepkisini belli edebilecek, genç kızın canını acıtacak bir sürü şey vardı ve Hayat, hepsine karşı hazırlıklıydı. Ama ondan hiçbir tepki gelmedi.

Yanındaki adamı tanı mıyordu ve Tanrım, o Hayat’ın kocasıydı. Onunla ilgili birçok hayal kurmuştu genç kız ama hiç birinde onun karısı olmak gibi uçuk bir noktaya ulaşmamıştı. Bu onun hayallerinin çok ötesiydi ve bunu düşünme iznini bile veremezdi kendisine. Ama şimdi kara bir mizahı olan kaderin oyunuyla deli gibi aşık olduğu ve ondan deli gibi nefret eden adamla evlenmişti. Ve bu adam, onun en korkunç kabuslarından bile daha ürkütücüydü.

Tunç, uzanıp arabanın konsolundaki müzik sisteminin düğmesine bastı ve arabanın içini bir bas gitarın isyankar ritmi doldurdu. Hayat, kendisine engel olamadan göz ucuyla yanındaki adama bir bakış attı. Güneş gözlüklerinin yüzünden gözlerinin odağını göremiyordu ama dikkatini yola vermiş gibi görünüyordu. Dirseği arabanın camına dayanmış, başparmağı çenesinde, işaret parmağı alt dudağının üzerinde dalgın bir hareketle sağa sola gidip geliyordu. Hareketleri şaşılacak derecede sakın ve hatta sanki tek başına yolculuk ediyormuş gibi görünüyordu. Hayat, dakikalar sonra onun bu tutumunun nedenini kavrayacaktı...

Tunç, dar bir sokağa dalıp, kaldırımın kenarına arabayı park edince kafası karışık bir halde kaşlarını çatı genç kız.

Tunç, motoru durdurdu ve anahtarları kontakta çıkarıp, arabadan indi. Ve sonra Hayat içeride olduğu halde, hava 34 derece sıcaklıkla ortalığı kavuruyorken kapıları kilitleyip, kitapçılar pasajına doğru ağır adımlarla ilerledi.

Hayat’ın o indikten sonra aldığı rahatlatıcı derin nefesten sonra aldığı her nefes genç kıza

yetersiz gelmeye başlamıştı. Motorun durmasıyla birlikte hareketi kesilen klimanın rahatlatıcı serinliği birkaç dakika içinde yok olmuş, genç kız kapalı camların ve içeride kalan yetersiz, sıcak hava dalgasının içinde boğuluyordu.

Dakikalar ilerledikçe içerideki sıcak hava dalgası onu boğmaya başlamış, genç kızın bütün bedenini kaplayan kıyafetler terden ıslanmıştı. Gerginlikle dimdik duran sırtından aşağıya yağmur gibi ter boşanıyordu. Giydiği kolsuz, siyah tişörtün göğüs bölgesinde ve midesinin hemen üzerindeki bölge terden sıırıslıklam olduğu için rengi koyulaşmıştı.

Hayat, arkaya uzandı. Sırt çantasından küçük bir karalama defteri çıkarıp, yelpaze gibi sallamaya başladı. Nefes almakta güçlük çekiyor, aldığı her nefes onun daha da bunalmasına neden oluyordu. Defterin ona sağladığı havanında zaten bir etkisi olmuyordu zira arabanın içi cehennem sıcaklığı gibi kavruluyor gibi yanıyordu. Ama muhtemelen beyni bunu idrak edemiyor, psikolojik ve anlık bir rahatlama sağlıyordu.

İnce kumaş, kapri pantolonu bacaklarına yapışmış, hızla ısınan koltuğun derisi onu yakmaya başlamıştı. Terden ıslanan saçları, ensesine yapışıyor, arada bir onları havalandırarak biraz olsun ferahlamak için ensesinden ayırıyordu. Sonunda lastik bir tokayla saçlarının başının tepesinde topladı. Sanki sıksalar suyu çıkacakmış gibi tüm gözeneklerinden ter fışkırıyordu ve sonunda bu araba onun mezarı olacaktı. Nefes alamıyordu!

Dakikalar sonra Hayat, pasajın girişinde, elinde plastik bir torbayla ve diğer elinde arkasını çevirip okuduğu kitapla çıkan Tunç'u gördü. Bunu daha önce aklına gelse kendisi bile inanmazdı ama Tunç'u gördüğüne çok sevinmişti. Telaşsız adımlar aheste bir yürüyüş tutturan genç adamın sırf ona eziyet etmek için böyle davrandığını düşündükçe genç kız, topuklu ayakkabılarını çıkarıp kafasına vurmak istiyordu.

Tunç, arabaya bindi, elindeki kitabı plastik poşete yerleştirip, arka koltuğa bıraktı. Ve Hayat, onun derdinin eziyet etmek değil, onu yok saymak olduğunu anlamıştı. Genç adam o yokmuş gibi davranıyordu. Sanki Hayat'ın varlığı o arabanın içinde hemen yanında değilmiş gibi ve bunu kolaylıkla yapabiliyordu. Hayat, onun için hiçbir şeydi. Genç kız, yutkundu ve hangisinin daha çok can acıttığını düşündü. Bilmiyordu...

Sonunda motor çalışıp, klima tekrar devreye girince Hayat, gözlerini kapayarak başını arkaya yasladı ve derin bir iç çekti. Nefes almak güzeldi! Fakat sonra, ıslak bedeni bu ani soğuk hava dalgasına tepki vererek ürperdi ve sonunda hapşırıldı.

Apartmanın garajına geldiklerinde genç kız, yine onun kendisini yok sayarak hareket edeceğini anladığında seri bir hareketle ama dikkat çekmemeye çalışarak- o nasıl olacaksa- arabadan indi. Arka yolcu kapısını açtı. Bavulunu, sırt çantasını ve kol çantasını tek tek alıp, ayaklarının dibine koydu.

Tunç, kitaplarının bulunduğu plastik torbayı aldıktan sonra kapıları kapadı ve Hayat, tüm eşyalarını birlikte taşımayı başararak asansöre ilerleyen Tunç'un peşinden gitti. Birkaç gece öncesine ait anılar zihnine dolmaya başladığında başını iki yana sallayarak onları kovmaya çalıştı. Ayakları geri adımlar atmak için çılgınlık atarken yutkunarak ve bu aşağılayıcı durumun midesine oturmasına izin vererek asansöre bindi.

Birkaç dakika sonra dairenin içindeydiler. Tunç, aldıkları kitapları torbasından çıkarıp, büyük televizyonun önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Güneş gözlüklerini de hemen onların yanına.

Ve mutfak bölümüne ilerleyip büyük bardak bir su içti. Sonra, kıyafetlerinin bulunduğu alana ilerledi. Hayat, hala kapının girişinde ayaklarının ucunda eşyaları öylece dikiliyordu. Acınası bir durumdu ve daha önce içine düşmediği böyle bir durumda ne yapmasını gerektiğini bilemiyordu.

Tunç, üzerindeki yazlık ceketı çıkardı. Kravatına uzanıp, çekıştırerek onu da boynundan çıkardı. Başka temiz bir gömlek ve kravat seçip yatağın üzerine fırlattı. Hayat, hala bekliyordu. Ve hala ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Üzerindeki gömleğın eteklerini pantolonundan çekip dışarı çıkardı. Düğmelerini açtı, kol düğmelerini çıkarıp yeni gömleğının yanına koydu. Ve çıkardığı gömleği, gömme dolaplardan birinin içindeki sepete koydu- muhtemelen kirli sepeti- ve arkasını dönüp tekrar giyinmeye devam etti. Hayat, gözlerini ondan kaçırdığı için nereye bakacağını bilemeyerek, ayakkabılarının ucuna yöneldi bakışları. Bir anda konuşmaya başladığında Hayat, başını kaldırıp ona baktı. Tunç'un arkası dönük, kol düğmelerini takıyordu.

“ Aynı ortamda bulunduğumuz süre içerisinde- ki uzun süre öyle olacağız gibi görünüyor- Kendini bana hatırlatacak her hangi bir harekette bulunmanı istemiyorum. Sesini duymak istemiyorum, hareket ettiğini görmek istemiyorum. Düzenimi bozacak en küçük bir değişiklik yapmanı veya canımı sıkacak herhangi bir olumsuz durumda bulunmanı istemiyorum.” Kol düğmelerini takmayı bitirdi ve ceketini üzerine geçirdi. Ve Hayat, onun böyle ürkütücü bir sakinlikle konuşması yerine bağırıp çağırmasını tercih ederdi.” Zaruri ihtiyaçların dışında, benim dikkatimi çekecek hiçbir şey yapma. Ve mümkünse, eğer yapabiliyorsan nefes dahi alma!” Hayat, gürültüyle yutkundu.

Tunç, sehpaye ilerledi. Gözlüğüne uzanıp aldı ve iki parmağı arasında tutup, bir elini cebine atarak, tepeden bakan bakışlarını Hayat'a daktı. “Yatağımı kullanma. Kendine yatacak bir yer bul. “yakıcı bir alayla parıldayan gözleri dairenin içinde dolaştı. “ Yere bir örtü serip yat istersen ama sakın ayağıma dolanma. Mutfağı, duşu ve tuvaleti kullanabilirsin ama kişisel hiçbir şeyime dokunma. Pislikten ve dağınıklıktan nefret ederim. Yaratabileceğın, olası her türlü dağınıklığı ben fark etmeden toparla.

“uzun adımlarla ona doğru – ya da girişe- yürüdü.

Hayat, onun sözlerinin ağırlığı altında lime lime olurken başını kaldırdı ve tam yanından geçerken kararlı bir ton kullanmaya çalışarak konuştu. “Ben, kendi dairemde kalacağım. “ Pekala, çenesini bile kaldırmayı başarabilmişti.

Tunç, bir anda hiddetle ona dönünce kalbi hopladı. Parmakları canını acıtacak derecede sıkıca kavradı ve onu ittirerek duvara yapıştırdı. Hayır, canı yakacak kadar sert değildi ama daha Hayat, hareketinin şaşkınlığını atamadan yüzüne eğildi ve dişlerinin arasından konuştu. “Madem istediğini elde ettin, sonuçlarına da katlanacaksın. Ayrıca ne senin ailen ile ne de kendi ailemle senin yüzünden bir kez daha karşı karşıya gelmeyeceğim. “Başını yana eğdi ve gözlerinin rengi karardı. “ Beni anlıyor musun?” diye sordu kısık sesle. Gözlerinin parıltısında kararlılığını görebiliyordu. Ağlama isteğini bastırarak başını salladı hafifçe.

“Güzel” burnunu çekti. “Sonra, çok daha sonra, herkesin o aptal çenelerini açamayacakları kadar bir süre sonra senin hiçbir işe yaramayan beyinsiz bir asalak olduğunu söyleriz ve yollarımızı ayırırız. Ama bu süre zarfında burada... Bu dairede kalacaksın. Tıpkı arzuladığın gibi!” Alayla tek kaşını kaldırdı. Hayat, onun sözlerinin ağırlığını bir şekilde görmezden gelmeyi başardı ve nereden geldiğini bilemediği bir cesaretle onun gözlerine dik dik bakarak

İçinde bulunduğu duruma hala inanamayarak başını iki yana salladı, istemsizce yapılan bu tepkisinin ardında koltuğa-yatağına- doğru ilerledi. Ayağı bir şeye takıldı. Lanet! Ne olduğunu bilmiyordu ama sessizliği bomba patlamış etkisiyle yardı ve Hayat, nefesini tutarak donup kaldı. Gözleri ürkekçe yatakta kımıldayan adama kaydı. Kalbi yerinden çıkmış ve ağzında atmaya başlamışken öylece durdu kıpırtısızca. Tunç, homurdanarak diğer tarafa döndü ve kolunu başının altına aldı. Uyuyordu. Şükürler olsun, uyuyordu. Hayat, sessizce düşürdüğü şeye uzandı. Karanlığın içinde sadece bir karaltı olarak görünen serin obje, porselen bir bibloya benziyordu. Kaygan ve pürüzsüz bir yüzeyi vardı. Ve kırılmadığı için kendisini gerçekten şanslı hissetti. Biblo olduğunu düşündüğü şeyi öylece tekrar, eski yerine bıraktı.

Koltuğa kıvrıldı ve dizlerini kendisine çekip, gözlerini kapadı. Gerim gerim gerilen bedeni dakikalar sonra gevşedi ve Hayat, kendisini tonlarca yükü taşımış kadar yorgun hissetti. Evini, yatağının güvenli sıcaklığını ve ailesini özlemişti. Küçük bir kız çocuğu gibi o anda güvenli kollarda olmak ve şefkatli ellerin saçlarını okşamasını istiyordu. Seçil olabilirdi. Annesi de... Babası da... Titrek bir nefes çekti. Kalbi ağrıdı ve bedenine onlarca iğne aynı anda battı. Bir daha asla babasının sıcaklığını ve şefkatini duymayacaktı. Bu, yaşadığı her şeyden çok daha kötü ve ağırdı. Onu kaybetmişti.

Bu yabancı evde, yabancı kocasıyla – Tanrım gerçekten evlenmişti- yapayalnız hissediyordu. Tunç, Hayat’tan nefret ediyordu. Neden onun gitmesine izin vermiyordu? Pekala, ayrı ayrı da kendisine göre evliliklerini dolduracakları zamanı geçirebilirlerdi. Ah tabii... Onun hayatını cehenneme çevirmek daha cazipti muhtemelen, sanki kendisi bunu istemiş gibi... Gözleri ağırlaştı ve acı düşünceleri beyninde hasarlı deliklere yol açarken genç kız uyuya kaldı.

Ani bir gümbürtüyle yerinden sıçradı. Öylesine paniklemişti ki, neredeyse yattığı koltuktan düşecekken son anda kontrolünü kazandı. Gözleri borsa haberlerini sunan spikere kaydı. Ve uzun saniyeler boyu orada takılı kaldı. Hiçbir şey anlamadı. Belki de saçma bir rüya görüyordu ve henüz uyanmamıştı. Başını biraz daha kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Ve sonra mutfaktan gelen tıkırtıları fark etti. Hayır, rüyada değildi. Tunç- kabus-, üzerine sadece o basketbolcuların giydiği şortlardan giymiş haliyle su ısıtıcısına su koyup, raflardan birine uzanıp, bir kupa aldı. Ve kahvesini hazırlamaya başladı. Hayat, deve kuşu gibi kafasını yastığa gömdü bir anda. Onunla ne göz göze gelmek ne de her hangi bir temas içinde bulunmak istemiyordu-ki zaten o da bunu istemediğini gayet açık bir dille belli etmişti.

Hayat, tekrar uyumayı denedi ama televizyonun sesi bu kadar açıkken ve sanki spiker onun kulağının dibinde bağırıyormuş gibi kulaklarını tırmalarken bu mümkün değildi. Dişlerini sıktı ve yastığını ona fırlatmamak için kendisini zor tuttu. Bunu yapmak zorunda mıydı? Göz kapakları kapalıyken gözlerini devirmeyi başardı. Tabii ki zorundaydı. Onu rahatsız edecek, hayatını cehenneme çevirecek ve onu böyle cezalandıracaktı.

Mutfaktaki tıkırtılar kesildi ve genç kız, spikerin sesini bastıran sesleri ayıştırmaya çalıştı. Tunç’un hareketlerini duymamıştı ama duşun perdesinin açıldığını duydu. Su sesi. Ve sadece yedi dakika sonra duştaki sesler kesildi. Televizyonda o anda spor haberleri vardı.

Genç kız, onun giyindiğini tahmin ediyordu. Kısa bir süre sonra, bir parfüm şişesinden

geldiğini tahmin ettiği bir ‘tıs’lama sesi duydu ve ardından derin bir iç çekmek istemesine neden olan koku burnuna değdi. Ayakkabılarının zeminde çıkardığı sesi duydu, ses yanından geçip giderken anlamsız bir kalp çarpıntısıyla boğuştu genç kız. Gözlerinin önünde onun basketbol şortuyla rafa uzanan hali hızla belirip kayboldu ve Hayat, kendisine bir tokat atmak istedi.

Onun, evden çıkacağını düşünürken- dahası hevesle beklerken- tekrar mutfağa gittiğini fark etti. Kaşığı kupaya çarpan tıkırtısından sonra, bir telefon melodisi spikerin sesine karıştı ama Tunç, cevap vermediğine göre muhtemelen mesaj gelmiş olmalıydı. Ve sonra sadece spikerin sesi kaldı. Genç kız, ilerleyen zamanda kendi hayat döngüsünün böyle olabileceğini düşündü dehşetle.

Genç kız, kulağı sese alıştıktan sonra aslında televizyonun sesinin çok yüksek olmadığını fark etti. Sadece televizyonla kendi yattığı koltuk arasındaki mesafe çok kısaydı ve sabahları gürültüyle uyanmaya alışık olmadığı için ses onu rahatsız etmişti. Tunç, belki de her gün ne yapıyorsa onu yapıyor, günlük rutinine göre hareket ediyordu. Sadece Hayat, yokmuş gibi davranıyordu. Bu nefret edilmekten daha yakıcı bir aşağılamaydı ve yaptığı darbe çok daha ağırdı.

Musluk açıldı, kısa süre sonra kapandı. Televizyondan gelen sinir bozucu spikerin sesi bir anda kayboldu. Tunç’un ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı ve usulca kapandı. Hayat, yattığı yerde doğruldu. Ve etrafına bakındı. Yine de sanki bir yerlerden çıkabilecekmiş gibi tedirgindi. Tanrım, bu evde mahremiyet kesinlikle yoktu ve aynı bölgenin içinde oldukları sürece saklanmak çok zordu. Ama Tunç, gerçekten gitmişti. Kol saatine baktı. 07: 15.

Ayaklarını koltuktan sarkıttı. Duşun yanındaki lavaboya ilerlerken son anda bundan vazgeçerek duş almaya karar verdi. Seçil’in hazırladığı bavula havlularını da koymuş olduğunu umarak bavulun yanına ilerledi. Çok fazla eşyası yoktu bavulunda. Daha sonra kıyafetlerini getirmesi gerektiğini düşünerek bavulu kurcaladı. Bir baş havlusu ve banyo havlusu bulduğunda Seçil’e sessiz bir teşekkür etti içinden. Şampuanını, saç kremini, bakım kremlerini, diş fırçası ve macununu, kişisel temizlik malzemelerini bavuldan çıkardı.

Duşun içindeki yukarıdan aşağıya sağa kayarak ve aralarında belirli bir mesafe boşluk bırakılarak konuşlandırılmış raflara göz attı ve malzemelerini kucağında taşıyarak duşa ilerledi. Önce malzemelerini yerleştirdi. Duşun yanındaki lavabonun üzerindeki dolaba diş fırçası ve macununu koydu ve hızlı bir duş aldı.

Tunç’un işe gittiğini tahmin ettiği için gelebileceğinden endişe etmiyordu. Duştan çıkıp, bavulundan bir pantolon ve gelişigüzel seçtiği bir tişört alarak üzerine geçirdi. Saçlarını taradı ama kurulamaya gerek görmedi. Önce bir kahve yapıp içti ve sonra kahvaltılık bir şeyler atıştırdı.

Mutfak ve ana salonu birbirinden ayıran tezgahın üzerindeki tabaktan başını kaldırıp daireyi inceledi. Gerçi, onunla geçirdiği gecenin sabahında dairenin tüm ayrıntılarını zihnine kaydetmişti. Çünkü o üzerinde uyuyakaldığı için yapacak başka bir işi yoktu. Gözlerini kapayıp, sertçe yutkundu. O geceyi hatırlamak bile istemiyordu, zaten karışık olan duygularını yine aynı girdabın içine sürüklemek de istemiyordu.

Tekrar gözlerini açıp, karşıya baktı. Daire, stüdyo tarzıydı. Ama oldukça genişti. Ve çok fazla eşya olmadığı için çok fazla açık alan vardı. Daire bütünüyle kocaman bir üçgeni andırıyordu

ve yatağın bulunduğu kısımdan bakıldığında tüm daireye hakim olunabiliyordu. Battal boy, kocaman bir top gibi görünen yuvarlak yatağın hemen arkasında ve iki duvarın birbiriyle kesiştiği yerde biraz geniş bir alan bırakılarak kitaplık olarak değerlendirilmişti. Ve tüm raflar kitaplarla doluydu. Üçgen bir görünümü olan kitaplık, önündeki yuvarlak yatakla birlikte oldukça ilgi çekici görünüyordu.

Daire kesinlikle kişiye özel alan tanımıyordu. Sadece bir kapı vardı ve bunun tuvalete açılan kapı olduğunu tahmin ediyordu. Gün içinde tuvalete girilmeden hemen önce o kapının ardında bir çamaşır makinesi, bir dolap ve kirli sepeti olduğunu öğrenecekti.

Plazma televizyonun bulunduğu büyük televizyon ünitesinin hemen önünde küçük ama rahat görünen oturma grubu - en azından oturmak için ki Hayat, orada yatmanın pek iyi bir şey olmadığını bizzat test etmişti- vardı. Dairenin ortasına püsküllü ve fûme rengi bir yolluk serilmişti. Tunç'un kıyafetlerinin, ayakkabılarının bulunduğu kapakları olmayan dolaplar- ya da raflar- bir duvarı boydan boya kaplıyordu neredeyse. Ve hemen altlarında çekmeceler bulunuyordu. Ve duvarlara dikkatle bakıldığında aslında bir çok gömme dolap olduğu fark ediliyordu.

Fazla eşyayı sevmiyordu anlaşılan. Onun kadar varlıklı bir insanın böylesine küçük bir dairede yaşaması şaşırtıcı bir durumdu. O gün, fazla dersi yoktu ve okula gitmek hiç içinden gelmiyordu. Kendisini öylesine bitkin hissediyordu ki sanki dayak yemiş gibiydi.

Bavulunda harap olan ve biraz daha kalırlarsa giyilemeyecek duruma gelecek olan kıyafetlerini boşaltmaya karar verdi. Az sayıda bulaşığı makineye yerleştirip, bavuluna yöneldi ve kıyafetlerini Tunç'un boş raflarından birine yerleştirdi. Sırt çantasında duran kitapları için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çünkü onun kitaplığında tek bir kitap için bile yer yok gibi görünüyordu. Belki sonra küçük bir çalışma masası alabilirdi.

Öğleden sonra Seçil'le konuştu ve onu iyi olduğunu inandırmak uzun dakikalarını aldı. Seçil, onun yanına gelmesi için ısrar ettiyse de Hayat'ın dışarı çıkabilecek gücü yoktu. Ama market alışverişi yapmak için kısa bir süre çıkmak zorunda kalmıştı. En azından akşam için karnını doyuracak bir şeyler... Tunç'un malzemelerini kullanmak istemiyordu zira çok fazla mutfak erzakı bulunduğu söylenemezdi ve Hayat, fil gibi yemek yiyordu. Onun genellikle dışarıda yediğini tahmin etti.

Akşam yemeğinden sonra, Tunç'u görebilmek için- Tanrım gözleri kör olsa belki de daha iyiydi- kaldığı ders olan 'Genetik' kitaplarını ve notlarını mutfak tezgahına yerleştirdi ve en dipteki tabureye oturarak aklını yazılanlara adapte etmeye çalıştı. Kalmak için bu dersi seçtiğine inanamıyordu... Bu dersten sırf onu görebilmek için kalmış olması içinde kocaman bir pişmanlık yumrusu gibiydi ama artık olan olmuştu. Bilmeden kendi sonunu kendisi hazırlamıştı. Kafasını tezgaha vurma fikrinden son anda vazgeçerek dersine odaklandı.

Kapı bir anda açıldığında irkilerek yerinden sıçradı ve aynı anda kalbi ağzında atmaya başladı. Kalem tutan eli tutuklaşınca bırakıp, notlarını eline aldı ama yazılanları okusa bile anlayamıyordu.

Tunç,-yine- o yokmuş gibi davranarak ceketini çıkardı ve lavaboya ilerledi. Ellerini yıkadı, kuruladı ve mutfığa yöneldi. Buzdolabının kapağını açtığında Hayat, direkt onun sırtına

baktığı için bedenindeki gerilmeyi fark edebilmişti. O kısa duraksamanın ardından bir biraz çıkarıp, kapağını açtı ve birkaç yudum alıp, tezgaha bıraktı. Hayat, başını notlarına eğmişti ama onun beden hareketlerini takip edebiliyordu. Ve neden olduğunu anlayamadığı bir şekilde kalbi git gide atış hızını yükseltiyordu. Ve daha hızlı nefes almak istemesine neden oluyordu ama o nefes alışlarına bile dikkat etmeye çalışıyordu. Lanet! Ne boktan bir durum...

Tunç, mutfaktan çıkıp, duşa ilerlerken genç kız, başını kaldırıp karşıdaki panonun camından onun yansımasına baktı bir anda. Tunç, duşa girince gözlerini kaçırdı. O, duştan çıktıktan birkaç dakika sonra, başını kaldırıp panoya, yansımasına baktı. Tunç, beline bir havlu bağlamış, başka bir havluyla saçlarını kuruluyordu.

Tunç, giysilerinin bulunduğu raflara ilerlerken başını kuruladığı havluyu yatağın üzerine fırlattı. Rafların önüne geldi, elleri tek tek gömleklerin üzerinde seri hareketlerle gezinirken bir anda donup kaldı. Sonra beli büküldü, ellerini dizlerine koyarak, güçlü ve çok yüksek sesli bir kahkaha patlattı. Sonra, doğrulup başını arkaya yatırdı ve omuzları sarsılarak gülmeye devam etti.

Hayat, çoktan ani kahkahasının getirdiği şaşkınlıkla dönüp ona bakmıştı bile istemsizce. Yutkundu, çünkü bir şekilde atılan kahkahanın kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu. Tunç'un kahkahası bıçakla kesilmiş gibi aniden durdu ve buz gibi bir öfkeyle kararan gözleri onun tedirgin bakışlarına kilitlendi.

Eli, genç kızın elbiselerinin bulunduğu alana gitti ağır ağır''Sana...'' dedi, ürkütücü bir tonla'' ...seni hatırlatacak hiçbir şeyi istemediğimi söylediğimi sanıyorum'' Askılıktan elbiseleri alıp tek tek yere bıraktı.'' Ama sanırım sözcüklerin anlamlarını iki kere de ancak kavrayabiliyorsun. '' Hayat, irkildi kurşun yemiş gibi. '' Ve giysi dolabımı kullanma izni verdiğimi hatırlamıyorum. ''Konuşurken aynı anda az sayıdaki giysilerinin hepsini yere attı.

Hayat'ın boğazına öyle bir yumru oturmuştu ki nefes almakta bile güçlük çeker hale gelmişti. '' duşumda şampuanını görmek istemiyorum.'' Genç kızın fal taşı gibi açılan gözleri, duşa ve hemen yanında zeminde duran kendi malzemelerine kaydı. Hareketin altında ezilmiş, bedeni buz kesmişti. ''Anlatabiliyor muyum?'' diye sordu kadife gibi pürüzsüz, yanıltıcı bir sesle.

Hayat, ona karşı çıkmak, hakaretlerinin karşılığını vermek için çenesini kaldırdı... Ve son anda konuşmaktan vazgeçip başını salladı. Bu evden gidecekti. Başka bir çaresi yoktu, onunla bu şekilde yaşayamazdı.

''Güzel'' dedi tunç, keskin bir sesle ve üzerini giyinmek için ona arkasını döndü. Hayat, onun buzdolabının önünde neden gerildiğini de anlamış oldu. Genç kızın market alışverişi yaptığını fark etmişti.

''Gitmek istiyorum.'' Dedi genç kız, direkt olarak. Sesinin titrememesine şaşırmıştı.

''Bunu konuşmuştuk. Hayır!'' diyerek kestirip attı Tunç '' denemeye bile kalkma, inan bana yaşadığın her güne lanet edersin... '' dönüp, ona benzersiz bir nefretle baktı. ''ayrıca sesini duymak istemediğimi de söylemiştim. '' Aşağılayıcı ses tonu Hayat'ın boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Kendisini hiç bu kadar küçük düşmüş hissetmemişti. Dahası hiç kimse onu böylesine aşağılamamış, küçük düşürmemişti. Batan gözlerini kırıştırdı ve dişlerini sıkarak ağlama isteğini bastırmaya çalıştı. Daha fazla gururunu- eğer kaldıysa tabii- ayaklar altına alamazdı.

Hayat, sanki bir heykel gibi öylece dururken genç adam üzerini değiştirip, saçlarını taradı ve aynı anda telefonu çaldı. O, telefona cevap vermek için yatağın üzerindeki telefona ilerlerken Hayatın kıyafetlerinin üzerinden basıp geçti. Ve sanki Hayat, kendisinin üzerine basmış gibi acı çekti. Telefonu açıp kulağına götürdü. ‘‘On beş dakika sonra yayındayım...’’ dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve sonra gözlerini devirdi. ‘‘ Öyle olsun’’ derin bir iç çekti. ‘‘Tatlım, bunun hesabını geldiğimde sorsan?’’ Bir süre karşısındakinin konuşmasını dinledi’’Görüşürüz’’ dedi ve telefonu kapadı. Tekrar Hayat’ın kıyafetlerinin üzerinden geçerek kapıya ilerledi ve çıkıp gitti.

Hayat, tuttuğu soluğunu dışarı verdi. Yanakları alev alev yanıyordu. Tabureden indi ve kıyafetlerini toplamak için yere diz çöktü. Ellerin titrediğini fark ettiğinde dişlerini sıktı. Hayır, ağlamayacaktı. Ağlaması için hiçbir neden yoktu. O kendini beğenmiş, kibirli piçten zamanı geldiğinde kurtulacaktı. Hayır, ağlamayacaktı... gözlerinden ardı arkasına damlalar kucağına dökülürken, bulanık gözlerle kıyafetlerini topladı ve tekrar bavuluna yerleştirdi. Diğer, tüm malzemelerini de geri dönüp aldı ve bavuluna koydu.

Başını kaldırıp, gözlerini duvara dikti ama kesinlikle nereye baktığını görmüyordu. Eğer gitseydi, Tunç pisliği acaba gerçekten ona neler yapabilirdi? Hayat, gitmek istiyordu... O evde bir dakika daha geçirmek istemiyordu... Ama onun tehdidinin boş yere olmadığına da emindi. Kendisi için hiçbir şeyi umursamıyordu ama artık ailesini kendisi yüzünden üzemezdi. Ya da onların bir kere daha kendisi yüzünden gururlarının kırılmasına izin veremezdi ve Hayat, onun böyle bir şey yapabileceğinden emindi.

Bir anda omuzları sarsılarak, hıçkırıklarla ağlamaya başladı ve önünde duran bavula kapaklanarak, yüzünü kendinden ve korkaklığından utanarak kollarına gömdü. Kendisine daha fazla tahammülü kalmamıştı...

BÖLÜM 8

“Çok solgun görünüyorsun, canım” Seçil, ağzına kadar dolu olan koca bir kola bardağını Hayat’ın önüne koydu. Hayat’ın, asla vazgeçemeyeceği şeylerden biri kolaydı...

“Sanırım biraz üşüttüm” diye yalan söyledi Hayat ve tabii ki Seçil, inanmayarak gözlerini devirdi. Kendi kahve kupasını eline alarak karşısına oturdu. En çok zevk aldıkları şeylerden biri, mutfak masasının etrafında oturup dedikodu, durum değerlendirmesi yapmaktı.

“Bugün, Gülen’i aradım...” dedi Seçil, sanki suç işlemiş gibi bir yüz ifadesiyle” Sen artık burada kalmayacağına göre artık bir ev arkadaşına ihtiyacım var. Tek başına altından kalkamam masrafların. “ Sesinin tonu, son kelimelerde git gide azaldı.

“Ve sen, bunun için kendini suçlu mu hissediyorsun?” diye sordu Hayat, alayla. Seçil, yüzünü buruşturdu.

“Elimde değil, sana ihanet etmiş gibi hissediyorum.”

“Saçmalık” diye kestirip attı Hayat, sonra gözleri dalgınca kola bardağına takıldı.

“Ona senin odana taşınabileceğini söyleyeceğim. Henüz tatilde olduğu için bir ay sonra gelecek. O zaman kadar eşyalarını acele etmeden toplayabilirsin.”

Seçil’in rahatça söylediği sözler Hayat’ı huzursuz etti. Telefonla görüştüklerinde ona kıyafetlerini en kısa sürede almak istediğini söylemişti ama o anda Tunç, henüz eşyalarının üzerinden basıp geçmemişti. Yutkunarak Seçil’in endişeli yüzüne baktı.

“Sorun ne?” diye sordu Seçil, kaygıyla. Araştıran gözleri Hayat’ın gözlerine bakıyordu dikkatle.

“Şey... Sanırım eşyalarımı alamayacağım.” Dedi genç kız çabucak. Tekrar yutkundu ve kolasından büyük bir yudum aldı.

“Neden? Onlara ihtiyacın olacak. Yoksa enişte bey sana yeni ciciler mi alacak?” gözlerinde, düşüncenin verdiği keyif parıltılarını görebiliyordu.

Hayat, kendisinden beklemediği bir kahkaha patlattı. Seçil, bir anda başını geriye çekerek şaşkınlığını belirtirken onun kahkahası yine beklenmedik hıçkırıklara dönüştü. Tepkilerine ve ruhsal durumundaki çalkantıya engel olmak öyle zordu ki...

“Aman Allah’ım” dedi Seçil ve oturduğu yerden fırlayarak, genç kızın kolları arasına aldı. “Hemen bana neler olduğunu anlatıyorsun”

“Tanrım...” Hayat, yutkundu gürültüyle ve boğazını temizledi.”Benden nefret ediyor”

sözleri dudaklarının arasından kırık dökük kelimeler olarak çıkmıştı.

Seçil, bunun üzerine yorum yapmadı. Zira onun Hayat'tan nefret ettiği apaçık bir gerçektir. Seçil'de ondan ölesiye nefret ediyordu. Arkadaşını sıkıca sarmaya ve hıçkırıkları dinene kadar rahatlatıcı daireler çizerek omuzlarını ve sırtını okşamaya devam etti.

Sonunda Hayat, "İyiymiş" dedi ve burnunu çekerek doğruldu. Seçil, kendi yerine dönmekten vazgeçti ve bir sandalye çekerek onun hemen dibine oturdu.

"Anlat! Ne yaptı?" diye sordu bastıramadığı bir hiddetle.

Hayat, hiçbir ayrıntıyı atlamadan Seçil'e olanları anlattı. Anlattıkça içindeki acı baskı hafifledi ve anlattıkça Tunç'un ona davranışlarının ağırlığı ardı arkasına gelen darbeler gibi midesine kramplar girmesine neden oldu. Ve anlattıkça onun o güne kadar tanıdığı en berbat adamlardan biri olduğunun farkına vardı...

"Pislik herif!" dedi Seçil, dişlerinin arasından. Hayat, onun yumruk olmuş ellerine ve yüz ifadesine baktığında gülüşünü bastıramadı.

"Onunla dövüşecekmiş gibi görünüyorsun."

Seçil'in yüzüne mahcup bir gülümseme yerleşti. "Ah... Erkek olsam deneyebilirdim ama..." gözleri irileşerek kollarını iki yana açtı ve sırtını dikleştirdi. "Adam baya bir büyük... Yani..." biraz daha açıldı kolları iki yana doğru. Gerçekten 'BÜYÜK.' Hayat, kıkırdadı. Seçil, hafifçe gülümsedikten hemen sonra gözlerinde kararlılık ışıltısıyla ona baktı.

"Burada kalacaksın! Yine eskisi gibi birlikte kalırız. Gülen'i arayabilir ve senin burada kaldığını söyleriz. İsterse o da kalabilir..." Omuz silkti. Ama sen burada kalacaksın!"

Hayat, umutsuzca başını iki yana salladı. "Deneyemem bile... Ona söyledim ama kabul etmedi."

"Ama neden?" Seçil'in başı kafa karışıklığını anlatmak istercesine yana eğildi ve şaşkınlıkla irileşti gözleri. Mademki seni istemiyor... Burada kalman onun da hoşuna gidecektir" dudaklarını büzdü...

"Ailelerimizle bir daha benim yüzümden karşı karşıya gelmek istemiyormuş. Bana daha çok beni eziyet yağmuruna tutmak istiyormuş gibi geliyor..." acıyla yüzü buruştu. Gerçi benim ailemin artık benimle ilgili her hangi bir şeyi umursayacaklarını sanmıyorum."

"düzelecek." Dedi Seçil, güven veren bir tonla. "İnan bana baban sana tapıyor, bunlar sadece yaşadığı şokla ilgili"

"Umarım." Böyle söylemesine rağmen, Seçil, kadar iyimser olamıyordu. En azından o, babasını gerçekten tanıyordu. Ona tapabilirdi ama babası inatçı bir adamdı ve asla geri dönmezdi. Unutmak ister gibi başını iki yana salladı. "Ben bir gardırop alırım ve eşyalarımı ona yerleştirebilirim. Gülen için sorun olmaz sanırım."

"Tabii ki olmaz."

Hayat, saatine baktı. ‘‘Banyoyu kullanabilir miyim?’’

Seçil, ona gözlerini devirdi. ‘‘Tanrım... daha fazla ne kadar samalayabilirsin acaba?’’

Hayat, birkaç parça daha kıyafet aldı ve havanın kararmış olmasına aldırmadan tunç’ın dairesine gitmek için oradan ayrıldı. Ayakları geri gitmek istiyordu. Sanki her bir adımda ılık atıyorlar ve Hayat’ın bu sessiz ılıklardan başı dönüyordu. Seçil’in yanında kalmak ve eski yaşamına kaldığı yerden devam etmek istiyordu. Dairenden içeri girdiğinde sessizlik karşıladı onu. Tunç- Mirza, ona Mirza diyecekti. Madem kızıyordu en azından içinden onunla böyle eğlenebilirdi- evde yoktu. Buna sevinerek derin bir nefes aldı. Gözleri ıslak duş zeminine takıldı. Demek ki ‘Tatlısıyla’ görüşmek için çıkmıştı yine. Bu, istemese de kalbinde bir batma hissi ve kendisine acıma duygusu yarattı. Kendisini yine kanepeye attı ve gözlerini kapadığı gibi uykuya daldı.

Tekrar uyandığında, gün ışığı gözlerini rahatsız etti ve göz kapakları aralandı. Kendisini bilgisayar oyunlarından birinin içindeymiş gibi hissederek başını hafifçe kaldırdı ve onun evde olmadığını görünce esneyerek ayaklandı. ‘Bay kibirli piç kurusundan saklanmaca’ oyunun adı da bu olurdu muhtemelen. Sonra, birden omuzları çöktü. Her ne kadar onun kırıcı ve aşağılayıcı hareketlerini hak etmemiş olsa da onun da hayatını alt üst ettiğini biliyordu. İçindeki adaletli insan bunu görmezden gelemiyordu.

Gözleri sehpanın üzerindeki mumluğun altındaki banknotlara takıldı ve fincan altlığı kadar genişçe açıldı. Ona anahtarlarını bırakmıştı ve bunu anlayabilirdi ama para bırakması... Her ne kadar kendisine bunda sevinecek veya umutlanacak bir durum olmadığını söyleyip dursa da yine de içinde bir yerlerin, bu hareketine ısınarak karşılık vermesine engel olamadı. Onun parasını tabii ki kullanmayacaktı ve öylece sehpanın üzerinde bıraktı... daha sonra zaten Mirza, içinde ısınan o yerleri tek tek bir buz parçasına d n şt recekti...

Zordu. Hayat, bavulda olan kıyafetlerini sürekli ütülemek zorunda kalıyordu ve kendisini bir metrekarelik bir alana sıkışmış gibi hissediyordu. Böyle s fl  bir yaşam sürmek ona göre değildi. Taburenin üzerinde oturup ders çalışmak artık belinin ağrımasına neden oluyordu. Bir giysi dolabı ve çalışma masası alması gerekiyordu. Mademki onun dolabını kullanamıyordu o da kendisine bir dolap alabilirdi. Babasının ona yatırdığı aylık harlığın hepsini harcayamaması bankada birikmiş bir miktar parasının olmasına neden olmuştu. Hayat standartlarını değiştirmeden yaşabiliyordu en azından. Bir an babasının ona artık para yatırıp yatırmayacağını merak etti. Eğer yatırmazsa Hayat, bitmiş demekti. Sürekli okul, Seçil’in evi ve Mirza’nın dairesi arasında mekik dokuyordu ve taksi kullandığı için yol masrafı çok fazla oluyordu.

Seçil’in evine gitmek zorundaydı çünkü Mirza’nın haftada iki gün gelen bir yardımcısı vardı. Ve suratsız kadın ona ‘Kıyafetlerinizi kendiniz yıkamak zorundasınız’ demişti. Tabii ki bu Mirza’nın emriydi. Kadın, kirli sepetindeki Hayat’ın kıyafetlerini ayırmış ve Mirza’nın kirlilerini yıkamıştı. Mirza, onun çamaşır makinesini bile kullanmasını istemiyordu. Buna isyan etmek istediye de Mirza, geldiğinde tek söz söylememişti. Aciliyeti olan kıyafetlerini elde yıkıyordu ve diğerlerini bir torbada biriktirip Seçil’in evinde yıkıyor, kurumaya bırakıyordu. Genellikle banyosunu da Seçil’de yapıyordu.

Ve bir gün çoğunlukla öğrencilerin alışveriş yaptığı bir pasajı gezerken ikinci el bir çalışma

masası gördü ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Tamamen şans eseri idi ve iki parçadan oluşan çalışma masası tam aradığı şeydi. Daha önce mobilyacıları dolaşmış olmasına rağmen böyle bir şeye rastlamamıştı.

Eni dardı ama hem üst kısmında hem de alt kısmında dolaplar vardı. Kitap raflarıydı ama Hayat, onları kıyafetleri için kullanacaktı. Kitapları sırt çantasında kalabilirdi. Hiç düşünmeden satın aldığı çalışma masasını daireye taşımak için arkası kabinli bir araç kiralamak zorunda kalmıştı ve epeyce masrafı olmuştu ama sorun değildi. Bu dolaba çok fazla ihtiyacı vardı.

Ona sürekli gülümseyip duran apartman görevlisi ve arabanın şoförü ile birlikte çalışma masasını daireye taşıdılar. Hayat, sevinçle tüm kıyafetlerini – ki fazla değillerdi- dolaplara yerleştirdi. Kişisel temizlik malzemelerini masa kısmına koydu ve bir de kalemlik koydu. Çalışma masasıyla birlikte aldığı yumuşak ofis koltuğunu da hemen önüne yerleştirdi ve test etmek için oturdu. Arkasına yaslanıp, bu küçük olayın bile onu ne kadar keyiflendirdiğini fark ettiğinde şaşırdı.

Hayat, kendisine kahve hazırlarken- kahvesini de kendisi almıştı- dairenin kapısı açıldı ve Mirza içeri girdi. Genç kızın bedeni artık tanıdığı bir ürpertiyle titredi. Hayat, acaba buna alışabilecek miydi? O, daireye her girdiğinde kalbi ağzında atmaya başlıyor ve diken üstünde oturuyormuş gibi hissediyordu. Varlığı sanki tüm daireyi dolduruyormuş gibiydi. Çok güçlü bir enerjisi vardı ve bu, Hayat'ın nefesinin kesilmesine neden oluyordu.

Genç kız, çabucak kahvesini hazırladı ve oldukça sessiz olmaya çalışarak karıştırdı. O, her zamanki gibi duşa girdiğinde çalışma masasına oturmayı planlıyordu. Zira Tunç, genç kızın ortalıkta dolanmasından nefret ediyordu. Mirzanın adımları dondu ve tam o anda genç kız, elinde kahve fincanı ona dönüp baktı. Genç adamın gözleri Hayat'ın aldığı çalışma masasına kilitlenmişti. Ve göğsünden yükselen bir homurtuyla pencereye doğru ilerledi. Geniş, iki yana açılan camı sonuna kadar açtı ve başını dışarı çıkarıp şöyle bir aşağıya baktı. Tekrar gerisin geriye dönüp, çalışma masasına ilerledi. Yüz ifadesi taş gibi sertleşmiş, burnundan soluyordu.

Hayat, onun ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak ayakta durup, donmuş gibi onu izledi. İki kişinin zorlukla taşıdığı çalışma masasını üst kısmını bir anda kucakladığı gibi pencereye doğru ilerledi. Hayat, bir an için çözüldü ve "Hayır" diye fısıldadı. "Bunu yapamazsın" dedi biraz daha yüksek bir sesle.

Mirza, ona keskin bir bakış attı. Hayat, onun gözlerinde gördüğü karanlık öfkeyi fark ettiğinde bir adım geri atmamak için kendisini zorladı. Ama yutkunmasına engel olamadı. Mirza, başını yana eğdi garip bir açıyla ve kucağındaki ağırlığı aşağıya, boşluğa saldı. Saniyeler sonra, aşağıdan bir gümbürtü koptu ve dağılan çalışma masasının parçalarından çıkan kırılma sesleri genç kızın kemikleri kırılıyormuşçasına canını yaktı.

"Hayır" dedi Mirza, yüz ifadesine tezat olan ipeksi bir sesle. "Yapabilirim" ve diğer parçayı da aynı şekilde pencereden aşağıya attı.

Hayat, ona çarpan ani öfkenin verdiği cesaretle bir adım ileri atıldı. Elindeki kahve kupasını sertçe tezgahın üzerine bırakarak mutfaktan çıktı ve karşısında durdu.

"Sana dair hiç bir şey istemediğimi söyledim." Dedi genç adam zehir gibi acı bir tonla. "Burası benim ve seninle ilgili tek bir fazlalığı istemiyorum. Sen zaten yeterince büyük bir

fazlalıksın... ‘’

‘‘Piç kurusu!’’ dedi Hayat, dudaklarını sinirle büzerek. Karşısındaki adamın yüzü sanki olabilmemiş gibi daha çok gerildi ve gözleri siyah görünebilecek kadar karardı.

‘‘Ne dedin?’’ diye tısladı. İki adımda yanına ulaştı ve Hayat, gayr-i ihtiyari geri çekilince sırtı duvara yapıştı. Mirza’nın kolları öne doğru uzandı, ellerini genç kızın başının iki yanında sabitledi. Ve genç adam, başını yana eğerek yüzüne baktı genç kızın. Hayat’ın nefesi boğazında tıkanıp bir anda. Şimdi, nefesi yüzünü yalayıp geçerken olması gerektiğinden çok daha büyük ve ürkütücü görünüyordu. İç organları yer değiştirmişti sanki bir anda. Ama sonra, aklına parçalanmış çalışma masası geldi ve batan gözlerini kırıştırtarak, gözyaşlarını geriye itti. Çenesini havaya dikti ve meydan okuyan gözlerle baktı ona.

‘‘Piç kurusu’’ dedi dişlerinin arasından ve tek kaşını kaldırdı. Öfke, çenesinin titremesine neden oldu.

Onun gözlerinden anlık bir şaşkınlık parıltısı geçip gitti. Bir eli havalandı ve sertçe tekrar duvara vurdu. Yanı başında duvara atılan sert tokat onun sıçramasına neden oldu. Mirza, ona biraz daha eğildi.

‘‘Bir kez daha...’’ dedi oldukça alçak ama tehditkar bir sesle. ‘‘Bana hakaret edersen, inan gerisini düşünmeden seni de o eski püskü hurdaların yanına gönderirim. ‘’ Hafifçe gülümsedi ve soğuk gülüşü karşısında Hayat’ın bedeni de buz kesmişti sanki. ‘‘ Ve inan hiç vicdan azabı duymam. ‘’

Hayat, yutkundu ve onun gözlerine tüm öfkesiyle bakmaya devam etti. ‘‘Güzel’’ dedi Mirza ve arkasını dönüp ilerlerken ceketini çıkarmaya başladı.

Hayat, hala duvara yapışık bir şekilde titreyerek duruyordu. ‘‘Piç kurusu’’ dedi öfkeden titreyen, alçak bir sesle. İsterse onu da aşağıya atsın umurunda değildi o anda. Mirza, ışıltıyla geri döndü ve gözleri şokla açılmış bir halde ona baktı. Sonra, bir kahkaha patlattı başını arkaya atarak. Eli, kravatına gitti ve usul usul çekiştirip, boynundan çıkardı. Yine, ani bir değişimle yüz ifadesi sakın bir hal aldı.

Hayat’ın dudakları tekrar ona hakaret etmek için aralanınca ‘‘ deneme bile küçük sersem. İnan sabrımın sınırlarını öğrenmek istemezsin.’’ Sesindeki bir tını, Hayat’ın dudaklarını sınırsız kapamasına neden oldu. Mirza, hala karşısında soyunmaya devam ediyordu. ‘‘ demek pençelerin de var’’ diye fısıldadı başını eğmiş kol düğmelerini çıkarırken.

Hayat, ona daha fazla katlanamayacaktı. Artık ona gerçekten aşık olduğundan bile emin değildi.

Böyle kibirli, burnu havada ve kaba bir insana aşık olması zaten imkansızdı. İçinde filizlenmeye başlayan nefretle duyduğu suçluluk hissini bastırdı. En az Hayat’ta onun kadar bu durumdan hoşnut değildi.

Sırtını yapıştırdığı duvardan ayrıldı ve ona bir kez daha bakmadan sırt çantasını ve bavulunu kaptığı gibi dairenin çıkışına yöneldi. Çıkmadan hemen önce, çantasından dairenin anahtarlarını aldı ve Mirza’nın suratına fırlattı. Mirza, yine şok olmuş gibi görünüyordu ve genç kız, onun bu halinden garip bir haz duydu. Genç adam, başını eğerek, anahtarların ona çarpmasından son anda kurtuldu ve alayla başını iki yana salladı.

Hayat, tam kapıdan çıkarken çelik gibi sert parmaklar, onun kolunu sıkıca kavradı ve onu kendisine dönmeye zorladı. Hayat, ona bakmak için başını geriye atmak zorunda kaldı. Mirza, yine ona eğilmişti ve Hayat, onun nefesini kendi derisinde hissediyordu.

“hiçbir yere gitmiyorsun” dedi genç adam oldukça sakin bir sesle. “ Burada, bu dairede kalacak ve hak ettiğin hayatı yaşayacaksın. Birine, zorlukla kendini kabul ettirmenin getirdiklerine katlanacaksın ve sesini çıkarmayacaksın. ‘burnunu çekti. ‘Ve yine sanırım ikinci bir kere söylemeden anlamayacaksın. Gittiğin takdirde, yaşamın boyunca önüne koyduğum engellerle uğraşmak zorunda kalırsın. Ancak ben sana söylediğimde siktirip gideceksin!” Genç, kız onun sözleri üzerine dişlerini sıktı ve kolunu ondan kurtarmak için bir girişimde bulundu ama onun gücüne yetişebilmesi için insanüstü bir gücü olması lazımdı. Ve onun kendisine, daha yaşarken cehennemi tattırmak istediğini anladı. Onun söylediklerini yapabileceğine de emindi. Ve eğer, bir gün bu işkence gerçekten bitecek ve Hayat, sonunda özgür olacaksa buna katlanmak mecburiyetindeydi.

“Seninle evlenmeyi ben istemedim.” Dedi yine de kendisine engel olamadan. Tanrım, sesi titremese olmaz mıydı?” en az senin benden nefret ettiğin kadar nefret ediyorum senden”

Mirza, başını yana eğip tek kaşını kaldırdı ve yüzünü aydınlatan bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları. “Bunun beni incitmesi mi gerekiyor?” diye sordu yumuşak ancak alaylı bir sesle.

“Hayır. Sadece bil istedim.” Dedi genç kız yaralandığını hissettirmemeye çalışarak.

Mirza, elini aniden geri çekti ve sanki genç kızdan eline bir şey bulaşmış gibi elini silkeledi. “Umurum da değil” dedi küçümseyen bir tonla ve arkasını dönüp ilerledi. Hayat, kaderine boyun eğerek ve göz yaşlarını bastırarak, sırt çantasını eski yerine- duvarın hemen önü-koydu.

Fırlattığı anahtarları gururunu orada bırakıyormuş gibi hissederek ve ağırlığı olmayan anahtarların manevi ağırlığı elini yakarak tekrar alıp, bavulunu da alarak eşyalarını toplamak için daireden çıktı. Ondandır nefret ediyordu. Ona karşı duyduğu büyük tutkunun yerini fark edemediği bir hızla nefreti almıştı. Bu daha iyiydi. Gözyaşlarını tutmaya, kalbinin daha fazla kırılmasına engel olmaya yarardı. Ya da öyle olduğunu umuyordu.

Harap olan eşyalarını toplayıp yukarı çıkarken- her şeyi mahvolmuştu ve patlayan şampuan şişesinden dökülen şampuan bütün kıyafetlerine bulaşmıştı neredeyse- neden çekip gidemediğini soruyordu kendisine... Neden? Ne yapabilirdi ki? Onun hakaretlerinin ve aşırı kaba davranışlarının altında ezilmektense ve bir zavallı gibi buna katlanmaktansa ölmek daha iyiydi. Kesinlikle daha iyiydi ama Tunç’u daha önce ne kadar takip ederse etsin onu gerçekten tanııyordu.

Dişlerini sıktı ve bavulunu tekrar yerine koydu. Bir eli öfkeden titreyerek saçlarını geriye attı ve sonra dudaklarının üzerine koyup öylece, dişlerini sıkarak bir süre durdu. Ya gidecek ve neler yapabildiğini öğrenecekti... Ya kalacak ve bir gün daha katlanamadığı yerde onun üzerine kaynar su dökecekti... Ya da özgürlüğünü eline alana kadar onun ayağının altından tamamen çekilecek ve bekleyecekti.

Kendisine lanetler okuyarak ve bu kadar ödlele olmasından nefret ederek kalmaya ve özgürlüğüne kavuşacağı günü beklemeye karar verdi... Ama eli birçok yere uzanabilen bir

insan için onu rezil etmek işten bile değildi ve Tunç'un yapacağı ilk şey onu bu hassas noktasından vurmak olurdu.

İlerleyen günlerde Hayat, ortalıkta hiçbir eşyasını bırakmaması gerektiğini de öğrenmişti çünkü Mirza, gördüğünde onları anında çöpe atıyordu. Ona bir metrekarelik bir yaşam alanı bırakmıştı ve Hayat, artık boğuluyordu.

O günlerde başına gelen en kötü şey ise, Seçil'in ailesinin ısrarlarına dayanamayarak İzmir'e geri dönmesiydi. Üniversite yeni öğretim sezonuna başlamadan önce de gelmeyecekti. O, olsun olmasın Hayat, neredeyse her gün eski dairesine gidiyordu.

“İlerideki bankamatiğin önünde durabilir misiniz?”

“Olur, abla” Taksi şoförü sağ şeride geçti ve işaret ettiği bankamatiğin önüne geldiklerinde durdu.

“Beş dakika bekleyebilir misiniz?”

“Tabi, abla...” Hayat, araçtan hızla indi ve sıcak hava dalgası yüzüne çarptı. Tanrım, ne sıcaktı. Bankamatiğe ilerlerken çantasından bir şişe su çıkardı ama öyle ılınmıştı ki içmekten vazgeçip, tekrar çantasına attı.

Bankamatiğin önünde sadece bir kişi vardı ve o da zaten Hayat, daha varmadan işini halledip ayrılmıştı. Genç kız, güneş gözlüklerini çıkarıp, cüzdandan bankamatik kartını çıkardı. Nakit parası bitmişti ve biraz daha oyalanırsa parası bittiği bir yerde mahcup olacaktı. Kartı, makineye yerleştirdi, para çekme butonuna bastı ve şifreyi girdi. Ekranda çekmek istediği miktarı girmesi için ikaz yazısı çıkmıştı ama o hesabında kalan paraya odaklanmıştı. Kalp atışları hızlandı ve sanki üzerine kaynar su boca edilmiş gibi afalladı. Bunu bir an düşünmüş olsa bile yine de babasının ona para yatırmayacağını beklemiyordu. Hiç aksatmazdı ve yatırması gereken tarihin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bu, babasının ona para göndermeyeceği anlamına geliyordu. Bu, babasının onu gözden çıkardığı anlamına geliyordu. Bu, babasını gerçekten kaybettiği anlamına geliyordu.

Bastırdığı gözyaşlarının nedeninin hangisi olduğunu bilemiyordu. İçine düştüğü çaresizlik mi babasının onu gözden çıkarması mı? Belki her ikisi de...

Sadece 4. 750 TL'si vardı ve Hayat, uzun süre bu parayla nasıl geçinebileceğinden emin değildi. Mirza'nın parasını da aklıktan ölüyor olsa asla kullanmazdı...

Annesiyle birkaç kez görüşmüştü ama ona bu konudan hiç bahsetmemişti. Belki de bilmiyordu. Dudağını ısırdı. Taksilerle oradan oraya giderken çok fazla harcama yapmıştı ve bir sürü de alışveriş yapmıştı. Taksiden gelen klakson sesiyle yerinden sıçradı. Çekmek istediği az miktarda parayı tuşladı, zira fazlasını çekmeye cüret edemezdi. Ve hızlı adımlarla, hala biraz şaşkın bir halde taksiye ilerledi. Tam binecekken duraksadı.

“ Benim yakınlarda bir işim vardı. Üzgünüm, beklettim.” Dedi çabucak.

Taksi şoförü, “Önemli değil” gibi bir şeyler geveledi ama ifadesine bakılırsa belli ki öyle değildi. Tutarı söyledi, genç kız parayı uzattı, gerilen sinirlerinin ellerini titretmemesine şükrederek paranın üstünü bekledi. Genellikle bahşiş bırakırdı ama artık değil...

Taksi ilerledi ve genç kız, başını kaldırdığında Mirza’nın evinin hemen önünden geçmese de yakınlarında bir yerden geçen küçük minibüslerden gördü. Topuklu ayakkabılarıyla koşarak yolun neredeyse ortasında durup bekleyen tıklım tıklım minibüse sıkışarak bindi.

Daireye döndüğünde bitkin, sinirleri bozuk ve yapış yapıştı. Ensesinden yuvarlanan terler, kalçasına kadar iniyordu. Beyaz pantolonu bacaklarına yapışmış, ayakkabılarının içindeki ayakları sanki yağdan terlemiş, artistik patinaj yapıyordu. Mirza, o saatlerde evde olmuyordu. –Allah’a şükür- Üzerindekileri çabucak çıkardı ve kendisini duşu altına attı. Çıktıktan sonra terden ıslanan kıyafetlerini, etrafa su sıçratmamaya özen göstererek yıkadı ve Mirza gelene kadar nemini alması için çamaşır ipine astı.

Saçlarını kurutmadan, saçındaki havluyu bir kez daha sardı ve birkaç dakika dinlenmek için kanepeye uzandı.

Televizyonun sesiyle uyandı. Başını hafifçe kaldırmaya çalıştı ama sanki balyozla vurmuşlar gibi tüm bedeni ağrıyordu. Televizyon? Kahretsin, Mirza!

Televizyonun sesi dışında hiçbir ses gelmiyordu. Neredeydi? Başını biraz kaldırıp, nerede olduğuna bakacak ve sonra uyuyormuş numarası yapacaktı. Mutfak kısmına baktığında bir çift, sert bakışlı lacivert gözle karşı karşıya geldi. Ve gözlerini kaçırdı.

Mirza’nın bedeninin alt kısmını görememişti çünkü tezgahın arkasında oturuyordu. Önündeki büyük servis tabağının içindeki kahvaltılıklerle kahvaltı yapıyordu.

Artık uyandığını gördüğüne göre, numara yapmasına gerek yoktu. Ayaklarını sarkıttı ve birden, bir önceki gün başına sardığı havlu omuzlarına düştü. Bütün gece deliksiz uyumuştı ve bu, sığamadığı kanepe yüzünden her yeri ağrıyordu.

Yüzünü yıkamak için lavaboya ilerledi. Oldukça sessiz hareket ediyordu. Mutfığa gidemezdi çünkü şimdi Mirza, oradaydı. O günün, Pazar günü olduğunu unutmuş olmasına inanamıyordu. Mirza, bir önceki pazarı da evde geçirmişti. Sanki Hayat, yokmuş gibi...

“Misafirim geliyor. Bir saat içinde hazırlanıp, çıkmak zorundasın. Seninle karşılaşmasını istemiyorum.”

Onun kendisine yönelik konuşması, Hayat’ı hiçbir şeyin yapamayacağı kadar geriyordu. Sesindeki soğuk hava ve küçümseyen ton hep aynıydı.

“evet. Elbette.” Dedi o da aynı tonla karşılık vermeye çalışarak.

“Konuşmana gerek yok. Sadece yap!”

Hayat, dişlerini sıktı ve elindeki havluyu ona fırlatmak için seğiren kolunu sabit tutmayı zorlukla başardı. Hayat’ın bir ay boyunca söylediği son sözcük bu olmuştu. Ona sadece bakmış ve sessiz kalmaya yemin etmişti. Her ne olursa olsun...

O gün eve geldiğinde Mirza, yatağında yüzükoyun uyuyordu. Belinden aşağısı parlak kumaş örtüyle kaplanmıştı. Hayat, eve gece yarısı gelmişti. Daha da geç gelmek isterdi ama son otobüs o saatteydi.

Dairenin içi dağınıktı. Yere saçılmış kıyafetler, tezgahın üzerinde iki kadeh ve yarısı yenmiş çerezlikler... Hayat'ın zaten beş kuruşsuz kalacağı endişesiyle ağrıyan başı, manzara karşısında tamamen infilak etti. Ağlamak istiyordu. Hiç bu kadar aşağılanmamış, böyle küçük düşmemişti. Gururuna ve kadınlığına yapılan büyük hakarete aldırmmaması gerektiğini biliyor olsa da durumun onu harap etmesine engel olamıyordu. Artık ona aşık olmadığını düşünüyordu. Aşık değildi, öyle değil mi? Peki, kalbindeki bu emsalsiz ağrı da neyin nesiydi?

Hayat, kendisini nokta kadar küçültmeyi başarmıştı. Mirzanın evde olduğu her an dışarı çıkıyor, eski dairesine gidiyor ve gece yarısı eve dönüyordu.

Banyosunu, çamaşır yıkama işini ve daha bir çok kişisel işlerini eski evde hallediyordu. Hesabındaki para yavaş yavaş suyunu çekiyor ama Hayat, iyi idare ettiğini düşünüyordu. Ve Mirza, hala ona para bırakıyordu. Hayat'ın elini bile sürmeyeceği, değersiz kağıt parçaları. Kahvaltısını mutlaka evde yapıyordu ve haftalık market alışverişini domates, peynir ve zeytine kadar indirgemişti. Ekstra hiçbir masraf yapmıyor, her türlü sosyal etkinlikten kaçınıyordu.

Ulaşım ücretini ise okuldan temin ettiği öğrenci kartına para yükleyerek yapıyor- öğrenci indrimiyle- artık tüm otobüs saatlerini ezbere biliyordu. İki haftada bir de bavuldaki kıyafetlerini eski dairedaki kıyafetlerle değiştiriyordu. Mirza için hazırladığı ve onun resimleriyle dolu olan defterde o dolapta duruyordu ve birçok kere yırtmaya kalkmış olsa da yine o anki saf duygularının vermiş olduğu cahillikle yaptığı çocuksu şeyleri yırtmaya kıyamıyordu. Ve bu arada günden güne zayıflıyor, zaten beyaz olan teni şeffafmışçasına solgun görünüyordu.

Annesiyle ara sıra telefonda görüşüyor- babası kesinlikle onunla görüşmek istemiyordu- ama durumundan hiç bahsetmiyordu. Onların kendisini böylesine hiç düşünmeden bir canavarın eline bıraktıklarına hala daha inanamıyordu. Her ne yapmış olursa olsun onların kızıydı ve bu muameleyi hak etmiyordu. Ve bunun için artık ne ilgilerini ne de paralarını istiyordu. Ama yine de onlar ailesiydi işte...

Mutsuzdu, zorlukla mücadele etmeye alışık değildi, hayatında hiç para sıkıntısı da çekmemişti ve hayatında daha önce hiç böylesine aşağılanıp küçük de düşmemişti. Ama hepsine göğüs germeye ve hepsiyle başa çıkmaya hazırdu.

Mirza'nın magazine çıkan her haberi- çok fazla olmasa da- Hayat'ın kalbinin tamamen kararmasına neden oluyordu. Hem ona hem de hayata karşı... Geceler boyu eğlence peşinde koşarken, yanındaki güzeller hiç eksik olmuyordu. Bir keresinde çok çok güzel ve son derece şık bir kadının arkasında durmuş, kolunu beline dolamış ve kulağına eğilip, kadının kahkaha atmasına neden olacak bir şeyler söylemişti. Hayat, işte o gün Mirza'yı tamamıyla silmişti. Sadece özgür olacağı günü bekliyor ve o da onu görmezden gelmeye çalışıyordu... Her ne kadar zor olsa da bunu bir şekilde başarıyordu.

Ve artık ondan korkmuyordu. Bu en şaşırtıcı ve olağanüstü olanıydı. Nasıl olduğunu

bilmiyordu ama varlığını hissettiği her anda artık sıçramıyordu.

En büyük mutluluğu ise Seçil'in geri dönmesiydi. Seçil, görüştükleri ilk anda ona sıkıca sarıldı ve başını geriye çekip onu baştan aşağıya süzdü.

“Rejim mi yapıyorsun?” diye sordu öfkeyle. Sonra Hayat'ın cevap vermesini beklemeden devam etti. “Tanrım! Ne olmuş sana böyle. Ölü gibi görünüyorsun.” Ve sonra onu mutfığa çekip, masayı yiyeceklerle donatarak “Ye!” diye emretti. Hayat, normalde olsa hepsini silip süpürürdü çünkü her zaman garip bir şekilde hep açtı. Ama midesi artık o kadar küçülmüştü ki birkaç lokmadan daha fazla alamamıştı.

“Sana nasıl davranıyor?” diye sordu Seçil, endişeyle. Telefonda ne kadar konuşmuş olsalar da Hayat, ona hiçbir şey anlatmamıştı. Hayat, muzırca gülümsedi. “Prensesler gibi. Bir elim yağda bir elim balda. Eğer bir elim daha olsaydı o da muhtemelen kaymaklı ekmek kadayıfında olurdu. “Hayat'ın kendisiyle böyle alay etmesi ikisini de kahkahaya boğdu. Sonra genç kız, bir anda ciddileşti.

“Biz, birbirimizi çok fazla görmüyoruz. O, sürekli dışarıda oluyor-“

“evet. İzliyoruz.” Diye öfkeyle tıslayarak sözünü kesti Seçil. Sonra arkadaşının yaralanmış bakışını gördüğünde “Özür dilerim” dedi çabucak ve kolunu ovdu.

“Önemli değil. “omuz silkti genç kız. “Ben de izliyorum. O evde olduğunda ben de buraya geliyorum” çekingen bir gülümseme yayıldı dudaklarına. “Beni her an görmeye hazırlıklı olsanız iyi olur.”

Seçil, gözlerini devirdi. “Keşke her an yanımızda kalsan” sonra yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Bizim tayfa yarın tastamam buradalar.” Dedi her zaman birlikte oldukları grubu ima ederek.

Hayat, kaşlarını kaldırdı. “Onların bir iki hafta takacağını sanıyordum”

“hepsi geliyor” yüzünde bir şeyler gizlediğini belli eden bir ifade vardı.

“Söyle din mi?” diye sordu Hayat, fısıltıyla.

Seçil, başını salladı. “Nasılsa öğreneceklerdi. Hepsi senin için geliyor, biraz neşelenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. “

Hayat, gülümsedi. Bu tüm arkadaşlarının ona sürekli mesaj atmalarını ve arayıp durmalarının nedenini açıklıyordu.

Ertesi gün Hayat, kendisini onu kucaklamak için sıraya giren arkadaşlarının şiddetli sarsmalarıyla başı dönerken buldu. Sonra hepsi rahatça koltuklara yayıldılar.

“Bir an hiç bitmeyecek sandım.” Dedi genç kız alayla ve o da kendisini boş bir koltuğa bıraktı.

“evlendiğine inanamıyorum” dedi her zaman patavatsız olan Ahmet.”Hani benimle evlenecektin?” alınmış gibi yüzünü düşürdü.

Hayat, ona baktı ve sonra kendisine merakla bakan diğerlerine baktı ve her şeyi bildiklerini anladı. “Aşk tutulması” dedi alayla.

“Allah’ım” dedi Ahmet ve oturduğu koltuktan fırlayıp, Hayat’ın yanındaki boşluğa yerleşti hızla. “Gözlerimin içine bak sevgilim ve asıl tutulmanın nasıl bir şey olduğunu gör!” kaşlarını oynattı sevimlice ve Hayat, kahkahasını bastıramadı. Zaten bastırmak da istemiyordu.

“Yarın, gecelere akıyoruz.” Dedi Orhan. Eline sıkıca yapıştığı karısıyla birleşmiş ellerini havaya kaldırdı ve bir öpücük kondurdu.

Hayat, onlara hafifçe gülümseyerek baktı. Üniversitede tanışmışlar, ailelerini karşılıklı olarak evlenmişlerdi ve birçok badirelerden geçmişler ama asla birbirlerinden vazgeçmemişlerdi.

“Kesinlikle. Mekan tercihini bana bırakın.” Diye atıldı Ahmet.

“Kim bilir, bizi nereye götürürsün.” Dedi Gülen yüzünü buruşturarak.

“Sen beni hiç tanımamışsın kızım.” Hayat, hala gevezelik eden ve kendisini övüp duran Ahmet’in sözlerinin devamını duyamamıştı çünkü düşüncelere dalmıştı. İyi olmayan düşüncelere... Önceden mekan hep onun tercihi olurdu ve kimse buna karşı çıkmazdı. Şimdi ağzını bile açamıyordu ki zaten istese de çıkamazdı. Parasını dikkatli harcamak zorundaydı ve artık bir işe de girmek zorundaydı.

Hesabı genellikle erkekler üstleniyor olsa da bu, daha önceleri ona dokunmazdı ama artık kendi parası olmadığını bildiği için olmalıydı bunun düşüncesi bile onu rahatsız etmeye yetiyordu.

Onlar kendi aralarında didişirken “Ben gelemem.” Dedi Hayat, tüm konuşmaları bir anda bölerek.

“Ne demek gelemem?” Seçil’in kaşları kuşkuyla çatılmıştı.

Hayat, gülümsedi. “Kendimi çok yorgun hissediyorum. Sanırım hasta olacağım.” Yalan çoktu ama tabii inandırabilirse.

“Bir şey olmaz güzelim. Ayakta bile duramıyor olsan da seni kollarımda büyük bir zevkle taşıyım.” Kolunu Hayat’ın omzuna attı.

“Gerçekten gelemem.” Diye diretti Hayat ve hep bir ağızdan azarlayan bir “aaa” sesi yükseldi havaya...

Sonunda Hayat, onların ısrarlarına dayanamadı ve bir gece için çıkmayı kabul etti. Bu, bütçesine büyük bir zarar verecekti ama onların bunu kendisi için yaptıklarından emindi ve kıramamıştı.

Bir gece mi demişti? Çok yanılmıştı. Çok çok yanılmıştı. Hayat, dışarı çıktıklarının ertesi

gecesi de kendisini onlarla birlikte dışarıda bulmuştu. Onu asla yalnız bırakmıyorlardı ve sanki biliyormuş gibi hesabı da ödetmiyorlardı. Bu, genç kızın gururuna dokunuyordu ama onlar kesinlikle rahat vermiyorlardı. Çıkmayacağını söylediği bir gece Orhan ve Ahmet, onu kollarından tutmuş, Seçil'in evinden zorla çıkarmış ve arabaya bindirmişlerdi.

'Bari üzerimi değiştirseydim.' Diye yakınmıştı Hayat.

'Sen her zaman güzelsin, bebeğim' demişti Ahmet de hemen arkasından.

Her zaman dışarı çıkmıyorlardı. Evde kaldıkları zamanda Seçil'in ve Gülen'in evinde toplanıp 'tabu, scrabble, ya da en basitinden isim şehir' oynuyorlardı. Hayat, onların bu çabalarının sadece kendi solgun ve mutsuz yüzünden olduğunu fark etmişti.

Bunu biliyor olması bile onlara zoraki gülümsemelerin dışında bir şey vermiyordu. Kendi mutsuzluğunun onları da üzdüğünün farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. Mutsuzdu çünkü yaşadığı hayata berbattan öte bir kelime lazımdı. Endişeliydi çünkü ne kadar dikkat etse de parası tükenmek üzereydi. Aynı evi paylaştığı, kocası olan adam gözünün önünde aşk yaşıyor- pekala, tam olarak gözünün önü sayılmazdı ama biliyordu en azından- ve onu dairede ki daracık alanda yaşama zorluyordu. Ve Hayat'ın kalbini bir daha tamir edilemeyecek derecede paramparça yapmıştı. Dans edecek, onların neşeli sohbetlerine içtenlikle katılacak dermanı kalmamıştı.

Kıyafet getir-götür yapmaktan usanmıştı. Sonbaharda oldukları için, bavuldaki yazlık kıyafetleri Seçil'in evindeki dolaba, oradakileri de bavula yerleştirmişti. Parasal sıkıntısını Seçil'e dahi söylemiyor ve ne yapacağını bilemiyordu. Onlar da bu durumu fark edemiyorlardı çünkü aralarında para sıkıntısı çekmeyen tek insan Hayat'tı. Tabii bu geçmişte kalmıştı.

Bir anda eline güçlü bir el yapıştı ve ayaklanarak onu da kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.

'Ne yapıyorsun?' diye sordu Hayat, afallayarak. Orhan, ona kaşlarını çatarak, büyük bir öfkeyle baktı.

'Seni dansa kaldırıyorum.' Dedi, itiraz kabul etmeyen bir tonla. Hayat, Orhan'ın karısı Miray'a çevirdi bakışlarını.

'Kocana bir şey söyle.' Dedi sızlanırcasına Orhan tarafından piste çeğiştirilirken. Miray, geniş bir gülümsemeye Orhan'a baktı.

'Elini sıkı tut, sevgilim. Her an kaçabilir' Sonra gözlerini deviren Hayat'a baktı neşeyle.' Söyledim.' Ve göz kırptı.

'Miray' diye homurdandı Hayat, ama çoktan dans pistinin ortasına geçmişlerdi bile.

'Orhan, inan içimden gelmiyor' dedi genç kız. Sesindeki yakarış, Orhan'ın yüzünün şefkatle yumuşamasına neden oldu.

'İki gülümse diye kışımızı yırtıyoruz be güzelim.' Derin bir nefes aldı genç adam ve Hayat'ın yüzünü avuçları arasına aldı.' O, deli dolu neşeli kızı özledim ben. Miray'la evlenebilmem için ateşli savunuculuğumu yapan ve bana maddi- manevi destek olan o yılmaz

kızı özledim.” Eğilip, alına bir öpücük kondurdu. “Her şey yoluna girecek güzelim. Ben ki en dibe düştüğüm anda her şey bitti gözüyle bakmadım. Sen ve siz baktırmadınız! Şimdi ben de aynısını senden istiyorum. Seni bir gün özgür bırakacak ve hayatına kaldığın yerden devam edeceksin.”

Hayat, sızlayan gözleriyle ona baktı ama ağlamadı. ‘Benim, bizim için bu akşam neşelen ve eğlen lütfen.’

Genç kız, böyle dostları olmasının ve sırtında böyle sağlam elleri hissetmenin tarifsiz bir duygu olduğunu düşündü. Kollarını kaldırdı ve Orhan’ın boynuna doladı. ‘Ha şöyle’ dedi genç adam gülümseyerek.

Birkaç dakika sonra, dansları henüz tamamlanmamışken, iki gençte omuzlarında birer el hissettiler. Yanlarında tek kaşını kaldırmış onlara bakan figüre başlarını çevirip baktılar.

‘Yeter sana bu kadar dans’ dedi Ahmet, otoriter bir tonla. Ama ne yaparsa yapsın, yüzündeki çocuksu ve sevimli ifade asla kaybolmuyordu. ‘Hem benim daha çok zamana ihtiyacım var.’ Başıyla Hayat’ı işaret etti.” Onu önce boşanmaya sonra da benimle evlenmesi için ikna etmeye çalışacağım. Yani lafın özü; Yaylan bakalım!” Orhan, kıkırdayarak genç kızı serbest bıraktı. ‘Hem senin bir karın yok mu, defol git onun yanına.’ Hayat’ı hiç vakit kaybetmeden kolları arasına aldı.

Orhan, yerine geçerken müzik değişti ve ağır parçanın yerini hareketli bir dans müziği aldı.

‘Hay içine edeyim böyle şansın’ dedi Ahmet ama sırtıyordu.

‘Niye?’

‘Tam seni kollarıma almışım, ilan-ı aşk edeceğim müzik değişti.’ Tek kaşını kaldırdı ve genç kızın bir elini tutup göğüs hizasına kaldırdı.

‘Bebeğim, var mısın bu gece ortalığı yakıp kavurmaya’ Hayat, kıkırdadı ve başını salladı. Sonra kendisini Ahmet’e ve müziğin melodilerine bıraktı. Bir çift keskin, lacivert gözün kendi üzerine soğuk bakışlarla kilitlendiğinin farkında olmadan...

BÖLÜM 9

Öfke... Öfke olmalıydı. Hem soğuk hem yakıcı... İkisinin aynı anda bedenide yer bulmasına anlam veremiyor olsa da neredeyse on dakikadır gözlerini dans pistinin ortasında çılgın gibi dans eden Hayat'a dikmişti.

Bilmediği ve tanımadığı bir şey ona çarparak darbe etkisi yarattı. Onu, önemsemiyordu. Hayır. Ondan nefret ediyordu ve o yokmuş gibi davranıyordu. İşin aslı, kız da ona varlığını hissettirmemek için elinden geleni yapmıştı. Bazen onu gerçekten unutuyor, orada dursa bile fark etmiyordu.

Hayalet gibi... Tam bir hayalet gibiydi. Onun geceleri ne yaptığını merak etmiyordu. Ve görünüşe göre küçük aptal, halinden oldukça memnundu. Ani bir kasılmayla midesinin asit gibi yanması genç adamı afallattı. Ama sabit duruşunu bozmadı.

Bir kolu, yanındaki kızın omzunun üzerinden oturdukları koltuğun sırtlığına dayanmış, diğeri sallayıp durduğu bacağının üzerinde duruyor, parmakları farkında olmadan elindeki kadehi sıkıca kavıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu yanındaki kız. Ona döndü, dudaklarını geriye doğru gerdi ve yapay bir gülümseme eşliğinde “hiçbir şey” dedi. Sıkıdığı dişlerinin arasından konuştuğunu çok geç fark etti. Ve istemsizce başı yine Hayat'a döndü. Karşısındaki yılışığın elini sıkıca tutmuş, onun kendisini döndürmesine, bedenine yaslamasına ve sonra Hayat, kalçalarını bir oyana bir buyana sallarken onun kendisine eşlik etmesine izin veriyordu.

Acaba hangisi aşığıydı? Biraz önce pistin ortasında onu alnından öpen ve ahtapot gibi kollarını ona dolayan mı, yoksa orada şebek şebek hareketler yapan zevzek mi?

Gerçi umurunda değildi. Nasılsa onu çok yakında gönderecekti. Kendisine bulaşmadığı sürece onun yaptığı hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Genç kıızı baştan aşağıya bir kez daha süzdü. Kısacık, koyu renk bir etek, üzerine dökümlü, göğüslerinin yuvarlak hatlarını meydana serecek bir bluz, ayaklarına sivri topuklu ayakkabılar giymişti. Saçları yine bukle bukle omuzlarından aşağıya sarkmış, onun her hareketiyle sanki onunla birlikte dans ediyorlardı. İşveli bir bakışla karşısındaki adama baktı. Eline uzanıp, onu çekiştirdi ama adam onu tekrar kendisine çekip, elini beline dolayarak dans etmeye zorladı.

Tunç, farkında olmadan dişlerini sıkı. Oturduğu locadan onun her hareketini tüm ayrıntılarıyla izleyebiliyordu. Kaderin çirkin bir oyunu muydu? Sonra bir anda aklında beliriveren bir düşünceyle başını arkaya atıp, bir kahkaha patlattı.

“Ne oluyor Allah aşkına?” diye sordu Nurşen şaşkın bir gülümsemeyle ona bakarak.

“Aklıma bir şey geldi” dedi genç adam. Ve gülerek başını iki yana salladı. Tabii ya... Onun burada olduğunu biliyordu. Biliyordu ve o geri zekalılarla dans ederek onu kıskandırmaya

çalışıyordu. Ne kadar basit ve çirkin! Ayrıca hiçbir işe yaramayacak bir oyun. Bu sersem oyunlar oynamayı ne çok seviyordu. Oturup, derslerine çalışsa ve bir meslek edinse daha akıllıca olurdu. Tunç, başını iki yana salladı hafifçe. Onu ilgilendirmiyordu. Tam o anda ondan en kısa zamanda ayrılmaya karar verdi. Ona daha fazla katlanamayacaktı. Evinin rahatlığını ve özgürlüğünü özlemişti. O yine her şeye kaldığı yerden devam ediyor olsa da yine de peşinde bir kuyruk varmış gibi hissetmesine engel olamıyordu.

Demek ona oyun oynamak istiyordu. Pekala Tunç, ona oyunuyla karşılık verebilirdi. Yanındaki kızın kulağına eğildi usulca. ‘‘Kalkalım mı?’’ diye sordu kısık sesle.

‘‘ daha yeni geldik sayılır’ diye karşılık verdi Nurşen, şaşkınca.

Tunç’un derin bakışlarındaki anlam soğuk bir ifadeye dönüştü.’’ İstersen sen kal’’ dedi renksiz bir tonla.

‘‘Ah. Hayır. Ben... Öyle demek istemedim.’’ Kız, masada duran telefonunu çantasına attı çabucak ve masada bulunanlara özür diler bir bakış fırlattı.

Tunç, onun hazırlanmasını beklerken arkasını dönüp baktı. Güzel. Küçük aptal, hala dans pistinde tepiniyordu.

‘‘İyi eğlenceler’’ dedi masadakilere hafifçe gülümseyerek. Nurşen’le yalnız eğleneceklerini düşünürken kız neredeyse yanında bir ordu getirmişti. Ah... Tunç, insanlarla iyi anlaşırdı ama eğer onların geleceğinden haberi olsaydı daha iyi olurdu. Nurşen’in surat astığını fark etti. Genç kadın, masada bulunanlara hüznle el salladı ve Tunç’un onu yönlendirmesine izin verdi.

Locaların bulunduğu koridorda ilerleyip, merdivenlere doğru yöneldiler. Dans pistine varmadan genç adam, elini Nurşen’in beline doladı ve onu yakınına çekti. ‘‘Kalktığımız için üzöldün mü?’’ diye sordu kulağına eğilerek.

Kız, kaşlarını çatarak baktı ona’’Çok mu belli oluyor?’’ diye sordu alay edercesine.

Tunç, sırtı’’Ah... Hayır. Aslında benim altıncı hissimin bir hizmeti.’’ Nurşen, onun yüzüne baktı ve ister istemez kıkırdadı. Aynı anda pistin hemen kıyısında dans eden bir çiftin yanından geçtiler.

Çift, onları fark etti ve bir anda kız, tökezleyerek kavalyesinin üzerine yuvarlandı. Tunç, yuvarlanma kısmını göremese de tökezleme kısmına bizzat tanık olmuştu. Aynı anda Nurşen,’’Sevimli bir pisliksin’’ dedi ve Tunç, kahkahalara boğuldu. Nurşen, sözlerinin onu böyle krize sokmasını beklemiyorsa da, onun neşelendirmek hoşuna gitmişti.

‘‘Sen gelmiyor musun?’’ Nurşen’in çenesi titredi soruyu sorarken. Sesindeki ağlamaklı ton, Tunç’un yüzüne yumuşak bir gülümseme yaydı.

‘‘Hayır. Gelmiyorum.’’ Dedi başını iki yana sallayarak. Nurşen’in apartmanının garajına girene kadar neredeyse hiç konuşmamışlardı. Ve her nedense Tunç, o gece evinin rahatlığını arıyordu. Nasılsa küçük aptal, dışarılarda eğlenceye vermişti kendisini.

“Biliyorum... Sana danışmadan akrabalarımı çağırdın diye kızdın. “Nurşen’in sesinde yine o ağlamaklı ton vardı.

“Bu hoşuma gitmedi. Evet. Ama sebebi o değil.” Dudağının bir kenarı yana doğru kaydı. “Keyfim yok, canım sıkkın, havamda değilim... Bunlardan birini seç. Tam olarak ben de bilmiyorum”

Kız, sessizce oturmaya devam ederken Tunç, ona sabırsız bir bakış attı. Gerçekten eve gitmek istiyordu.

“Seni merak ediyorlardı. “ dedi Nurşen, gereksiz bir açıklama yapmak girişiminde bulunarak. “Sonuçta uzun zamandır birlikteyiz. “

“İki buçuk hafta.” tunç’un sesindeki alay tınısı genç kızın yüzünü buruşturmasına neden oldu. Ama azimle sözlerine devam etti.

“Sonuçta birbirimizi tanımamız için iyi bir süre. Ve birbirimizden hoşlanıyoruz. İlişkimizi ciddiyete taşıyabilmemiz için tabii ki yakınlarımızla tanışacaksın. “kız, coşkuyla bunları söylerken Tunç, ona sanki başka dünyadan gelmiş bir yaratılmış gibi bakıyordu. Bu kızların derdi neydi böyle. Biliyor olsa da yine de kesinleştirmek için sordu.

“Ciddiyetten kastın nedir güzelim?” ses tonu olması gerekenden çok daha nazikti.

“Şaka ediyorsun herhalde. Nişan, evlilik...’genç kız omuz silkti.

“Ama bu imkansız” dedi Tunç, gizli bir alayla.

“Neden?” Nurşen, şokla gözlerini açıp ona baktı. Yaralanmış gibi görünüyordu. “Benden hoşlandığımı sanıyordum.” Bir eli kalbine gitti.

Tunç, bıkkın bir nefes çekti içine ve arkasına yaslanıp eğlenerek ona baktı. “Öncelikle, hoşlanmanın ya da iki buçuk hafta gibi kısa bir sürenin evliliğe karar vermek için yeterli olduğunu sanmıyorum. “ kız, kapalı dudaklarının ardındaki dişlerini sıktı ve çenesi kasıldı. “Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak ben zaten evliyim.”

“Ne?” Kızın, şiddetli çılgılığı tunç’un kulaklarını tırmaladı. Ellerini kulaklarına götürdü. “Tanrım! Beni sağır edecektin. Bağırma lütfen.”

Genç kadın yüzünü buruşturdu. “Sen... Sen...” dudakları büzüştü. “Sakin bir daha beni arama.”Bunu öyle bir kibirle söylemişti ki tunç, uzatmaması gerektiğini bildiği halde buna engel olamadı.

“Beni terk mi ediyorsun?”

“Elbette”

“O zaman biraz acele eder misin?”

“Küstah!” dedi Nurşen ve araçtan hızla inip, kapıyı olanca gücüyle çarptı. Tunç, Nurşen’i ve

onun hakkındaki tüm her şeyi garajda bırakarak hiç vakit kaybetmeden dairesine gitti.

İçeriye girdiği anda onun daha gelmediğini anlamıştı. Ev çok sessizdi. Gerçi, gelmiş olsa bile tunç'a varlığını unutturmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Tunç, onu çoğu zaman gerçekten unutuyordu. Ve bu tutumundan dolayı kızı takdir ediyordu. En azından önceden değilse bile o anda... Hiç sızlanmadan tunç'un onu serbest bırakacağı anı bekliyordu. Ya da Tunç, o akşama kadar öyle olduğunu sanıyordu.

Ceketini çıkararak koltuklardan birinin üzerine fırlattı ve kıyafetlerini de çıkarıp hızlı bir duş aldı. Üzerine sadece şortunu giyip- formasının şortundan başka bir şeyle yatmaktan pek hoşlanmıyordu- mutfağa ilerledi. Kendisine bir bira aldı dolaptan. Tam kapatırken, onun alt rafta duran yemeklik malzemelerine takıldı gözü. Bir şekilde onu rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu kavrayamadı.

Onun haftalık alışverişi yaptığı zaman- ki bu genellikle Cuma günleri oluyordu ama nereden bildiğini bilmiyordu- alt raf tıka basa dolu olurdu. Elini uzatıp poşetleri şöyle bir karıştırdı. Birkaç domates, beyaz peynir, zeytin... Başka bir şey yoktu. Onun gibi yemek düşkünü bir insanın alışverişini en aza indirmesi garipti. Belki de henüz alışverişini yapmamıştı. Belki de rejim yapıyordu. Omuz silkti. Onunla ilgili hiçbir şey umurunda değildi.

Dolabın kapağını kapayıp, televizyonun karşısındaki koltuğa- Hayat'ın yattığı yere- oturdu. Sehpadan kumandayı aldı ve ayaklarını uzatıp sehpaye uzatıp arkasına yaslandı. Bir haber kanalında durana kadar kanal değiştirdi. Onu kışkırtmaya çalışmıştı. Bu kızın beyninde sorun vardı muhtemelen. Yoksa böyle aptalca bir oyuna girişmezdi. Eline ne geçirmeyi planlıyordu acaba?

Ama yine de ona bir uyarıda bulunması gerekiyordu. Sonuçta kendi isteği doğrultusunda olmasa da bir şekilde kocasıydı ve küçük aptal onun soyadını taşıyordu. Onun ne yaptığı kesinlikle umurunda olmasa da soyadı ve gururu umurundaydı.

Saate baktı. Gece yarısına geliyordu. Nasılsa gelecekti. Tunç, o gelmeden yatmayı düşünmüyordu. Ona birkaç söz söyleyecek ve o da ne yapması gerektiğini bilecekti. Birasından bir yudum aldı ve dikkatinin odağı bir harbe takıldı kısa süre. Gözleri yine saate kaydı. Geç kalmıştı. Şimdi gelip çoktan kedi gibi koltuğuna kıvrılmış olması gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve pencereye ilerledi. Şehrin ışıklarıyla aydınlanan kadife geceye baktı. Midesinde hoşuna gitmeyen bir yanma, göğsünde bir baskı vardı. Hasta mı oluyordu? Çok keyifsizdi. Arkasını dönüp tekrar koltuğa ilerledi. Kumandayı eline alıp televizyonu kapadıktan sonra, kitaplığına gidip yeni aldığı kitaplardan birine attı elini.

Tekrar koltuğuna oturup, ayaklarını sehpaye attı ve kitabın kapağını açıp, okumaya başladı. Niye gelmemişti? Gelmediği hiç olmamıştı. Mutlaka gelecekti. Acaba dans ettiği o zevzeklerden biriyle mi kalacaktı? Geceyi hangisiyle geçirecekti?

Paragraf başına tekrar döndü. Okuduklarından hiçbir şey anlamamıştı. Tekrar okumaya başladı. Küçük aptal, onu şu an boynuzluyor olabilir miydi? Tabii ki onun hiçbir şeyini umursuyor olduğundan değil... Ama ya bir aşığı varsa. Ondan bir an önce kurtulmalıydı. Nurşen'e evlendiğini söylemişti ve bazen çok öfkeli kadınların neler yapabileceğini tahmin etmek bile güç olabilirdi.

Bunu lehine çevirebilir, magazin basınına bu haberi ballandıra ballandıra anlatabilir ya da hüznü bir ayrılık sahnesi anlatmak daha cazip olurdu. Evli bir erkek tarafından kandırılmış zavallı aşık kadın! Onun kendisine aşık olduğundan değil, öyle olması daha çok ilgi çekeceğinden. Bu, muhtemelen magazin kurtlarının üzerine atlayacağı bir haber olurdu. Ve sonra küçük aptalı bulmaları hiç de zor olmazdı.

Eğer kendisinin görmek ve izlemek zorunda kaldığı gibi karısını başka adamların kollarında dünya umurunda değilmiş gibi dans ederken yakalarlarsa... Tunç, onu boğazlamak zorunda kalırdı.

Tekrar paragraf başına döndü. Ve sonra öfkeyle bir soluk çekti içine. Kitabı kapatıp, televizyonu açtı. Saate baktı. 01:20. Gelmeyecekti. Dişlerini sıktı. Düşünceler düşünceleri kovaladı ve genç adamın bedeni öfkeyle ısınana kadar olasılıkları geçirdi aklından. Sonunda saat 03: 12'yi gösterdiğinde yatağına uzandı ve zorlukla da olsa uyumayı başardı.

Saatın alarmı çaldığında gözlerini açtı ve hızla doğrulup, Hayat2ın olması gerektiği yere, televizyonun karşısındaki koltuğa baktı. Gelmemiştir. Yatak örtüsünü üzerinden atıp yataktan fırladı. Ve anlamlandıramadığı bir öfkeye kapılarak duş alıp üzerini giyindi. Kahvesini bile içmeden evden dışarı attı kendisini.

Pınar, masasının arkasındaki koltuğa henüz yerleşmiş, başını arkaya atmıştı ki asansörün kapısı her zamanki sinir bozucu sesiyle öterek açıldı. Gözlerini açmaya gerek duymadı. Muhtemelen, Tunç Bey'in odasını havalandırmak için Ersan gelmişti. Baş çok ağrıyordu ve hala daha uyanabilmiş değildi. Tunç Bey'in gelmesine yirmi dakikadan fazla zaman vardı. O zaman kadar dosyaları düzenleyip, bilgisayara işlenilmesi gerekenleri işleyecek ve onun görüşme listesini hazırlayacaktı.

“Üzerinize bir örtü ister misiniz, Pınar Hanım?” Pınar, bir anda gözlerini fal taşı gibi açıp, doğruldu. Tunç Bey'in buz gibi ses tonu onu bir anda iliklerine kadar dondurdu.

“Gü..günaydın Tunç Bey” Tunç Bey, başını eğdi ve hiç duraksamadan odasına ilerlerken “umarım sizin için de gün aydınlanmıştır” dedi yakıcı bir alayla.

“Elbette Tunç Bey...”

“Bana bir kahve getirir misin? Sade olsun!” tam ofis kapısını açıp, içeri giriyordu ki omzunun üzerinden bir bakış attı genç kadına. “Hatta bir tane de kendine yap” ve içeri girdi.

Tersinden mi kalkmıştı? Pekala, Tunç Bey, öyle ortalığa her zaman neşe saçan bir insan değildi. En azından iş ortamında gerektiği yerde gerektiği gibi davranır ve çalışanlarıyla arasına bir mesafe koyardı. Ama sabahları Pınar'a öyle güzel gülümserdi ki çoğu zaman Pınar'ın başı dönerdi. Değişken hallerine alışmış biri olarak bu sabahki davranışı ona bile garip gelmişti.

Fırladığı koltuğuna tekrar oturdu ve birkaç kez derin nefesler aldı. Telefon çaldı. Dahili hattın teflonuydu. Tunç Bey, arıyordu.

‘‘Buyurun Tunç Bey?’’

‘‘Ofis havalandırılmamış!’’

‘‘Şey..ee.. erken geldiniz Tunç Bey.’’

‘‘A.. Öyle mi? Özür dilerim. Bundan sonra zamanında gelmeye çalışırım’’

‘‘Ben-’’

‘‘Ersan’ı çağır. Ve Allah aşkına elini çabuk tut. Kahveye ihtiyacım var.’’ Telefonu genç kızın suratına kapattı. Bunu da daha önce hiç yapmamıştı. Aceleyle Ersan’ı aradı ve onun hala gelmediğini öğrendiğinde kalbi gümbürdemeye başladı. Tunç Bey, çoğu zaman nazik ve düşünceli olabilirdi ama işler onun istediği gibi gitmediğinde yanında durmak kesinlikle iyi bir fikir değildi. Hayır, böyle bağırıp çağırmazdı genellikle. O, daha çok insanı yaralayan buz gibi bakışlar yöneltir ve iki kelime ile dünyanızı tersine çevirebilirdi. Pınar, henüz nasibini almamıştı ama bu sabah bir başlangıç olabilirdi...

Kahvesini hazırlarken onu neyin böyle deliye döndürdüğünü merak etti. Sabah kahvelerini genellikle evinde içtiğini biliyordu. Kahvaltısını ofisinde yapar, sanki ertesi gün iflas edecekmiş gibi çalışır, her işini itina ile takip eder ve asla özel ihtiyaçları için işinden zaman çalmazdı.

Kahve kupası elinde Tunç Bey’in ofis kapısını tıkladı. Onun izin vermesini beklemeden ofise girdi. Tunç Bey, masasının ardındaki koltuğa sırtını dayamış, sağ dirseği ofis koltuğunun kolunda, işaret ve başparmakları dalgınca dudaklarının üzerinde geziniyordu. Pınar, onun kendisini fark etmediğini düşündü. İşte bu, tüm her şeyin içinde en garip olanıydı. Tunç Bey, asla dalgın olmazdı.

‘‘Kahveniz Tunç Bey’’ dedi onu daldığı derinliklerden çıkararak. Genç adam, bakışlarını kaldırıp, ürkek ve şaşkın gözlerle kendisine bakan Pınar’ı süzdü. Sonra genişçe gülümsedi. Tanrım! Bu adamın değişken halleri insanı alt üst ediyordu.

‘‘bu sabah sinir bozucu bir tipim öyle değil mi?’’kahvesine uzandı genç adam.

‘‘estağfurullah efendim’’ dedi Pınar, keyifli bir gülümsemeyle. Ofisin pencerelerini açmak için ilerledi.

‘‘Ersan, yok mu?’’ diye sordu renksiz bir tonla.

‘‘Şey-’’

‘‘Anladım. Henüz gelmedi.’’

‘‘Gelmek üzere.’’ Dedi aceleyle Pınar. Pencereleri açtı. Tunç’a döndü. ‘‘Başka bir arzunuz?’’

“Acil olarak bugün olan görüşme listesini istiyorum.” Dedi genç adam, kaşları derinleşerek.

“Hemen efendim. “ Arkasını dönüp, odadan uçar adımlarla ofisten çıktı ve rahat bir nefes alarak, görüşme listesini hazırlayıp ofisine götürüp, bıraktı.

Kendi işlerine döndüğünde o gün nefes alamayacak kadar yoğun olduğunu hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Şansına Tunç Bey’in de nefes alacak vakti yoktu. Öğleden sonra tam bir sigara molası vermek için dışarı çıkıyordu ki genç adamın ofis kapısı açıldı ve önünden fırtına gibi geçip giderken”tüm görüşmelerimi iptal et!” dedi. Ona bakmamıştı bile. Gerçekten de Tunç Bey’in nesi vardı?

Tunç’un nesi vardı? Daireden içeri girdi ve kravatını çekiştirip çıkardı. Arkasından ceketini çıkardı ve ikisini de koltuklardan birine fırlattı. Garip bir hisle boğuşuyordu ve bu, tanımadığı his canını sıkıyordu. Neden eve gelmişti? Bunu bile bilmiyordu. Sanki görünmez eller bedenine yapışmış ve onu boğuyorlarmış gibi nefesi daralmış, ne yaptığı işe kendini verebilmiş ne de karşısında açılıp kapanan ağızlardan çıkan tek bir sözcüğü anlayabilmişti. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı ve üstten üç düğme açtı. Hava sıcak değildi ama onun ruhu daralıyordu.

Lavaboya gidip yüzüne soğuk su çarptırdı. Dolaptan bir bira aldı ve tezgahın arkasındaki taburelerden birine oturup beklemeye başladı. Daireyi şöyle bir gözden geçirdi. Gelmemişti. Daha önce geceyi hiç dışarıda geçirmemişti. Tunç da geçirmemişti... bu yüzden bunu biliyor olmasında bir tuhaflık yoktu. Bu ilkti ve amacı Tunç’u bir şekilde oyunun içine dahil etmektir.

Ama Tunç, böyle oyunlar oynamak için artık çok büyüktü. Beklemeye devam etti. İç organlarını kalkıp gidiyormuş gibi hissetmesine neden olan şey her ne ise usul usul bedenini terk etti. Ani bir sakinlik duygusuyla sarmalandı ve bu histen hoşlandı. Elbette gelecekti. Tunç’un her istediğine tastamam uymuştu o güne kadar. Yine uyacaktı. En azından ondan sonsuza dek kurtulana kadar...

Evleneli ne kadar olmuştu. Üç ay? Bir? Hayır, üç ay olmuş olamazdı. Tarihini bile hatırlamıyordu. Ama ekim sonlarında olduklarına göre ve ağustos başında evlendiklerine göre üç ay gibi görünüyordu. Ondan kurtulmalıydı. Bugün, eğer küçük sersem aklına gelip teşrif ederse ona söylemeliydi. Boşanma işlemleri bitene kadar yine dairede kalır ve sonra ne istiyorsa onu yapardı. Ama ondan kurtulmalıydı.

Kapı açıldı. Ve Tunç’un dudağının bir kanarı geriye kaydı. Nihayet! Topuklu ayakkabılarının tangırtıları usul usul dairenin ortasına doğru ilerledi. Tunç, birasından ağız dolusu bir yudum aldı. Genç kız, donup kaldı bir anda. Tunç’un bakışı onun gözlerinin odaklandığı yere kaydı. Kravatını ve ceketini görmüştü. Güzel. Ondan ürküyordu. Başını aniden, tekrar birasını havaya diken Tunç’a çevirdi. Genç adama göre istemsizce yapılan bir hareketti. Göz göze geldiler. Şaşkındı çünkü Tunç’u beklemiyordu. Bu, apaçık ortadaydı. Ve gözlerini onun gözlerinden kaçıracağında bunun doğru olduğunu anladı.

Küçük aptal yutkundu ve düşünceli bir ifade ile ayakkabılarına baktı. Garip bir hareketti. Sonra, topuklu ayakkabılarını çıkarıp, bavulunun üzerine koymak için sessiz adımlarla ilerledi. Ah... Sessiz olmaya çalışıyordu. Tunç, gözlerini bir saniye bile onun üzerinden

ayırıyordu.

Ona ‘merhaba’ bile dememişti. Tunç, neredeyse kendi kendine gözlerini devirecekti. O gün beyninin biraz geç çalıştığını düşündü. Kız, onunla tıpkı istediği gibi hiç konuşmuyordu. Neden şimdi merhaba desindi ki? Genç kız, lavaboya ilerledi. Neredeyse parmaklarının ucuna basıyordu. Tunç, onu baştan aşağıya süzdü. Üzerinde bir önceki gece giydiği kıyafetler vardı. Ve bir de ek olarak üzerine giydiği kalın örgü ipinden yapılmış ve iri iri desenleri olan siyah bir hırka vardı. Hırkanın boyu eteğiyle ayı hizadaydı. Garip bir seçimdi ama oldukça hoş görünüyordu. Hayat, yüzünü kurularken onun bukle bukle saçlarına baktı ve sonra havlunun baskısından kurtulan yüzüne, ellerine... kaşlarının derinleştiğinin farkında olmadan onun ne kadar solgun göründüğünü düşündü.

Sanki ona ilk defa bakıyordu. Aslında bu bir bakıma doğruydı. Ona, gerçekten ilk defa bakıyordu. Hayat’la tanıştığı o günün her saniyesini hatırlıyordu ama... Ona çok fazla bakmış, çok fazla süzmüş ve çok fazla... Başını iki yana sallamamak için kendisini zor tuttu. Genç kız tanıştıklarında kilolu değildi ama böyle zayıfta değildi. Sağlıklı, parıldayan ve hemen pembeleşen bir yüzü vardı.

Şimdi, o kızın solgun bir yansıması gibiydi. Teni, neredeyse şeffaflaşmış, altındaki damarlar belirginleşmişti. Hayır, çirkin değildi. Yine, garip bir şekilde çekiciliği vardı. Tunç ondan nefret ediyor olabilirdi ama asla kör bir insan olmamıştı.

Hayat, bavuluna ilerledi. Ve önünde diz çöktü. İçinden birkaç parça kıyafet çıkardı ve bir plastik torba aldı. Plastik torba? Niye? Bu kızın neden her şeyi bir garip olmak zorundaydı... Tunç, üç aydır onun o daracık alanda yaşadığını düşündü. Çünkü kendisi öyle istemişti. Nokta kadar ufalmasını ve onu unutmayı istemişti. Ve neredeyse Hayat, bunu başarmıştı.

Tunç’un gözlerini üzerinde hissettiği için hareketleri yine sakarlaşmıştı. Eğer onunla konuşuyor olsaydı Tunç, onun kendisine bakıp ‘Niye bana dik dik bakıyorsun?’ diye soracağından emindi. Kıyafetleri ve plastik torbayı kucaklayıp tuvaletin bulunduğu bölüme ilerledi ve kapıdan içeri süzülüp, tunç’un görüş alanından kayboldu.

Tunç, birasından bir yudum aldı. Sonra onu tezgaha bırakarak ayağa kalktı. Tezgahın diğer tarafına dolanıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve beklemeye başladı. Hayat, dışarı çıktı ve Tunç, plastik torbanın kirli torbası olduğunu fark etti. Kalbinin derinliklerinde bir yer kıpırdadı ama üzerinde durmadı. Ondan kurtulmalıydı ve onu özgür bırakmalıydı. Yeterince ceza çekmişti belki de...

Bavula ilerledi, kirli poşetini koydu ve ahşap, küçük sandık gibi bir kutu çıkardı.

“konuşmamız gerekiyor” dedi Tunç bir anda.

Kız, başını kaldırdı ama ona bakmadı. Sonra, omuzlarını dikleştirip, elinde küçük sandık - artık içinde ne varsa- yavaşça ayağa kalkıp, ona çevirdi bedenini. Gözlerinde bir çok duygu yüzüyordu. Şaşkınlık, tedirginlik ve kafa karışıklığı... Ah... Tunç, onun konuşan bir yüzü olduğunu unutmuştu. Yüzü sonunda ifadesiz bir hal aldı ve duruşunu dikleştirerek konuşmasını bekledi.

“Anladığım kadarıyla tekrar dışarı çıkıyorsun?” diye sordu Tunç, renksiz bir tonla. Başıyla kızın üzerindeki kıyafetleri işaret etti. Altında daracık, boru paça siyah bir pantolon, üzerinde

mürdüm eriği rengi v yaka bir kazak ve ayaklarında hafif topuklu siyah botlar. Bu kız, giyinmeyi biliyordu... Kazağın rengi ve beyaz teninin birleşimi ona olağanüstü bir görüntü kazandırmıştı. Hayat, sadece ona bakıyordu. Kesinlikle hiçbir tepki vermiyordu. Evet. Onunla konuşmayacaktı.

“Ama inan işe yaramayacak!” Tunç, ağırlığını bir ayağının üzerine verdi ve alayla kaşlarını kaldırdı. Kızın kafası karışık görünüyordu. Soru dolu bakışlarını gözlerinden ayırmadı. “Beni kıskandırmaya çalışmandan bahsediyorum. “Kızın resmen çenesi düştü, kaşları birkaç santim havalandı ve o büyük ağzı balık gibi açıldı. Pekala konuşmasa da yüzü her zaman sözlerinden önce davranıyordu zaten. Tunç, onun bu kadar şaşırmasını beklemiyordu. Ya da kız, gerçekten iyi rol yapıyordu.

“Ne amaçladığın, ne elde etmeye çalıştığın hakkında en ufak bir fikrim yok ama inan üzerimde hiçbir etkisi yok” Hayat, inanamazca başını iki yana salladı ve kulaklarına kadar kızardı. Açık kahverengi gözleri kararak küçük iki misket gibi ona bakmaya devam ettiler. Ve genç kızın dudakları sanki kendisini konuşmamak için zor tutuyormuş gibi titriyordu.

“Gelelim, diğer meseleye” aslında bu, komikti. Monolog onun garip hissetmesine neden olsa da konuşmaya devam etti.” Ne yaptığın umurunda değil ama zorla almış olsan da soyadımı taşıyorsun ve ben, bu isme değer veriyorum. Senin değer yargılarının da benim için hiçbir önemi yok fakat hareketlerine dikkat etmelisin. En azından soyadımı taşıdığını unutmamalı ve ona göre davranmalısın.” Onun çenesinin kasılmasından, dişlerini sıktığını anlamıştı. Eğer, onu biraz daha öfkelenendirirse mutlaka konuşacaktı. Uzun parmaklı, zarif ellerinden biri yumruk oldu, diğeri küçük sandığın etrafında daha çok sıkılarak, parmak boğumları beyazladı. Burnundan sert soluklar almaya başlamıştı genç kız...

“Sen kışını başkalarının aletlerine dayamayı seviyor olabilirsin ama en azından ben seni def edene kadar sabredebilirsin sanıyorum!” başını yana eğip genç kıza baktı.

Hareket anıydı. Kızın kolu bir anda gerildi ve Tunç, kendisini korumaya vakit bulamadan elindeki sandık parmaklarının arasından fırlayıp, Tunç’un alınına şiddetle çarptı. Darbenin etkisiyle Tunç, sersemledi. Tanrım! Buna nasıl cesaret edebilmişti? Kolları çözüldü ve başını birkaç kez iki yana salladı sersemliğinden kurtulmak için.

“Tanrım!” dedi dişlerinin arasından afallamış bir sesle. “Aklını mı kaçırdın?” Girişin hemen yanındaki boy aynasına ilerledi ve kaşının hemen üzerinde açılan derin yaraya baktı hala afallamış bir halde. Derinin altından musluktan akıyormuşçasına fırlayan kan, gözünün kıyısından çenesine doğru inmişti hızla.

“Kaşımı patlattın!” garip bir şekilde ona kızmak yerine kahkaha atma isteğiyle doldu ama sert ifadesini korumayı başardı. Kaşını yarmıştı! Buna inanamıyordu.

Tunç, ecza dolabına ilerlerken genç kız, öylece durup onu izliyordu. Büyük bir parça pamuk koparıp, daha aşağılara süzülme için hızla hareket eden kanı yakaladı ve yüzünü temizlemeye çalıştı. Gömleği çoktan batmıştı bile...

“Üzgünüm,” dedi genç kız dişlerinin arasından. Tunç, hızla ona çevirdi bakışlarını. Pamuğu yaraya bastırmıştı. Tam, özrünü kabul etmek için başını sertçe eğmişti ki” başını hedef almıştım. “ dedi genç kız kapkara bir öfkeyle. Tunç, onun boynunu mu kırsa yoksa gülse mi karar veremedi. Kız resmen ona meydan okumuş, kaşını patlatmış bir de karşısında öfkeden

titriyordu. Kesinlikle korkudan değildi çünkü onu öldürmek ister gibi bakıyordu. Elinde başka bir şey olmadığı için şanslıydı Tunç...

‘Sen delisin!’ Tunç, ilk defa söyleyecek bir şey bulamıyordu. Belli ki onun fazla üzerine gitmişti, gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı sıkıca. Tepkisinin hoşuna gitmesi onun bu katıksız öfkesinden kaynaklanıyordu. O konuşan yüzünde Tunç’un ithamlarını kabul eden ve boyun eğen tek bir ifade yoktu. Belki de o zevzeklerden hiç biriyle birlikte değildi.

Kız, fırlattığı sandığa gitti. Yere saçılanları sert hareketlerle tek tek topladı ve kutunun içine koydu tekrar. Sonra bir çift küpeyi titreyen ellerle kulağına takmayı başardı. Tunç, daha önce bu derecede öfkeye kapılan bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Genç kız, gözlerini kapadı. Meditasyon yapar gibi- ya da belki içinden sayıyordu- derin bir nefes aldı ve tekrar gözlerini açarak Tunç’a çevirdi bakışlarını. Dudakları gerildi, aralandı, tekrar kapadı. Alt dudağını kanatırcasına dişlerinin arasına aldı ve tekrar dudaklarını araladı.

‘‘Ayrıca ‘Bay küçük dağları ben yarattım’ eğlenirken aklımın en ücra köşesinde bile yoktun. Lütfen, kendini bu kadar mühimseme. ‘’ durdu, öfkeyle bir soluk çekti tekrar ve sanki tekrar Tunç’a saldırmak istiyormuş ve kendisini zor tutuyormuş gibi göründü. ‘‘ Ve umarım bu, ‘beni def etme’ işini bir an önce yapar ve nefret ettiğim senden beni azat edersin.’’

‘‘O, o kadar kolay değil!’’ dedi Tunç, renksiz bir tonla. Daha birkaç saat öncesine kadar sanki bir an önce ondan kurtulmakla ilgili sözleri düşünen kendisi değilmiş gibi sırf kız gitmek istedi diye meydan okudu ona.

Hayat’ın gözlerinden resmen ateş çıkmıştı. Bedenindeki kasılmayı gözleriyle görebiliyordu. Bir süre öylece durdu ve sonunda bavulundan ceketini alıp, üzerine geçirdi. Hareketlerindeki bariz öfke sertlikleri Tunç’un ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzünün seğirmesine neden oluyordu. Ve Hayat, suskunluğuna geri döndü. Çantasını omzuna attı.

‘Umarım geceyi yine dışarıda geçirmek gibi bir hata yapmazsın!’ Hayat’ın kapıya ilerleye bedeni dondu. Sırtı dikleşti. Taş kesilmiş gibi görünüyordu. Tunç, onun meydan okumasının kendisini eğlendirdiğine şaşırarak sırtıttı. Eğer yüzünü görebiliyor olsaydı, düşüncelerini okumak kolay olurdu. Hayat, sonunda hareket etti, kapıyı açtı, çıktı ve bir kez daha arkasına bakmadan olanca gücüyle kapıyı çarparak kapadı.

Ardından Tunç, bastıramadığı kahkahasını koyuverdi. Güzel. Karısı onu boynuzlamıyordu. Bunu anlamak için medyum olmaya gerek yoktu. Bir anda içindeki o dehşet verici ve Tunç’u afallatan his ortadan kayboldu. Neşeli bir ıslık tutturdu ve kaşındaki yarayla ilgilenmek için tekrar ecza dolabına yöneldi. Tanrım! Gerçekten kaşını yarmıştı. Elinde bir şeyler varken onunla konuşmaması gerektiğini aklına kazıdı. Sonra kaşlarını çattı. Ne yani, daha sonra onunla konuşacak mıydı? Omuz silktili.

Hayat, aslında dışarıya çıkmayı hiç istemiyordu. Öğrenci kartına doldurduğu para tükenmek üzereydi ve hesaplarına göre Seçil’e ancak haftada bir kez gidebilirdi. Ama onunla aynı ortamda uzun süre kalmaya daha fazla dayanamazdı.

Tanrım! Ona neler söylemişti... Pislik herif! Ahmet’le dans ederken onu yanındaki kızla

sarmaş dolaş görünce birden tüm dengesini yitirmişti. Zaten o ne zaman etrafında olsa bir şekilde tüm dengesini yitiyordu. Ya tedirginlikten ya öfkeden... Hayat, onun kendisini fark etmediğini sanmıştı ama bu akşam onu uyarma gereğini duyduğuna göre fark etmişti. Gözleri irice açıldı bir anda. Adamın kaçını patlatmıştı! Çenesi aşağıya düştü ve elini ağzına kapadı. Ya öfkeyle ona bir şey yapsaydı?

Allah'a şükür ki o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Gerçi Hayat'ın şaşkınlığı yeni yeni yer buluyordu zihninde. Mirza'nın dairesindeyken öyle öfkeliydi ki gözünün önünden kırmızı bulutlar geçtiğine yemin edebilirdi. Çirkin sözleri artık Hayat'ın sabır bardağını taşırması ve genç kız, kusmak zorunda kalmıştı. Hiçbir zaman şiddet eğilimli bir insan olmamıştı- gerçi kolay kolay öfkelenmezdi de- ama bu adam onu çileden çıkarıyordu. Ondan nefret ediyordu. Kesinlikle nefret ediyordu.

Otobüs durağa yaklaşırken ayağa kalktı ve butona bastı. İndikten sonra durağın içindeki bekleme koltuklarından birine oturdu. Ceketine sıkıca sarınıp, durağın içine kadar giren sert rüzgarın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Tunç'un pisliklerinden çok daha büyük sorunları vardı. Parası kalmamıştı. Haftalık market alışverişini yapacak durumu bile yoktu. Okulda çay dışında kantinden alış-veriş yapmıyordu. Sadece Ahmet'le aynı üniversitede olduğu için şanslıydı. Onu sürekli gelip görüyor olsa bile Hayat, ona durumunu fark ettirmemeyi başarabiliyordu.

Çay içmeyi de bırakmalıydı. Derin, kesinlikle onu rahatlatmaya yetmeyen bir iç çekti. Daha önce kimseden borç istemek zorunda kalmamıştı. Ve Seçil'den borç isteyecek olmak zorunda kalmak sinirlerini harap ediyordu. Babasının ona hediye ettiği bir altın takı seti vardı ve her ne kadar içi yansa da onu paraya çevirmek zorundaydı. Ama altın piyasasının yükselmesini bekliyordu. Fazladan her kuruşa ihtiyacı vardı. Bir de iş bulmalıydı. Ve eğer bunları yapmazsa okula yaya gidip gelecek ve açlıktan ölecekti. Arkadaşlarının ona yardım elini uzatacağını biliyordu elbette ama onlar da kendilerine ancak yeten insanlardı.

İçini çekip ayağa kalktı ve Seçil'in dairesinin bulunduğu apartmana doğru ilerledi. Gece gezmelerine ara vermişlerdi çünkü artık derslerine ağırlık verme zamanları gelmişti. Eğlenceyi her ne kadar seviyor olsalar da gruptaki herkes ayrıca bilinçliydi de... Eğlenceden çok, derslerine önem vermeleri gerektiğini biliyorlardı. Seçil'den nasıl borç isteyecekti? Tanrım!

Bir anda Mirza'nın sözleri beynine mancınık çarpmış etkisi yaparak onu afallattı. Gece eve gitmesi için onu resmen tehdit etmişti. Dişlerini sıktı ve onun ne yapacağını merak ederek Mirza'nın dairesine dönmeme kararı aldı. Hayat'ı ne sanıyordu ki? Koyun mu? Madem onu bırakmıyordu Hayat'ta onun istediklerini yapmaktan vazgeçecekti. Sonuçta iki şekilde de Mirza, onu özgür bırakmıyordu...

Umut, gözlerini aralık tutmaya çalışarak ekranda oynayan futbol karşılaşmasının sonucunu bekliyordu. Sırtını gerdi ve inledi. Uykusunu açmak için gözlerini kırptırdı birkaç kez. Gülen'le neredeyse kumburları çıkana kadar ders çalışmışlardı. Ve Hayat'ın gelişiyi son vermişlerdi. Umut, Hayat'a minnettardı yoksa Gülen'in onu bırakacağı yoktu. Gülen'le aynı bölümü okuyorlardı ama ayrı okullardaydı. Onunla Ahmet, vesilesiyle tanışmışlardı ve o gün

bugündür onun peşindeydi Umut.

Ah bir de açılabilseydi her şey çok güzel olacaktı. Bir geri zekalı gibi görünmeyi kabullenerek onun kendisini çalıştırmasına izin veriyordu. Yoksa başka türlü onu görme şansı olmayacaktı. Kapı zili çaldığında şaşırarak saatine baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu, kızlar mutfakta dedi-kodu yapıyorlardı. Birinin kalkıp kapıyı açmasını bekledi ama boşuna bir hevesti. İç çekerek ve tekrar sırtını gererek doğruldu.

Zil ısrarla çalıyordu. Endişelenerek hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Ve açtı. Karşısında her an üzerine atlayacakmış gibi tehditkar görünen adam onu baştan ayağı süzdü. Bir eli cebindeydi ve diğer eli de ağır ağır cebine yollandı. Sanki onları saklamak istermiş gibi...

“Kimi aramıştınız?” diye sordu. Sesinde hafif bir sertlik oluştu onun tehditkar görüntüsüne karşı. Adam, koyu renk gözlerini onun gözlerine dikti. Yüzünde buz gibi ve küçümseyen bir ifade vardı. Sağ kaşının tam üzerinde kocaman bir yara bandı vardı.

“Karımı” dedi kısaca ve yine Umut’u baştan aşağıya süzdü ve genç adam, şortunun üzerine bir tişört giymiş olmayı diledi. Adamı bir yerden hatırlıyordu ama nereden olduğunu çıkaramamıştı.

“Karınız?” diye sordu, kaşlarından birini kaldırdı ve başını yana eğip, boynunu kaşıdı.

Adamın cevap vermesine fırsat kalmadan ‘Senin ne işin var burada?’ diye atıldı Seçil, arkadan. Umut, onun sesinde ilk defa böylesine bir hiddet duyuyordu.

Adam, rahat bir hareketle omzunu duvara dayadı. Oldukça kayıtsız görünüyordu. “Geçerken uğradım” dedi alayla. Umut, tüm bu olan bitenden hiçbir şey anlamıyordu. Bu adamın karısı kimdi Allah aşkına?

“Git buradan!” dedi Seçil” Ve Hayat’ı rahat bırak” diye gürledi ardından.

Adam, kaşlarını kaldırdı ve sanki Seçil, ona hiçbir şey söylememiş gibi çenesini Umut’a uzatarak sordu. “Kim bu Tarzan?” . Umut, ancak o anda adamın öfkeli olduğunu- çok öfkeli- kavrayabili. Dişlerini aralamadan sakın ama tehditkar bir tonla konuşuyordu.

“Seni ilgilendirmez. Git buradan” Seçil, yüzünde amansız bir ifade ile kapıya uzandı ve hızla iterek kapamaya çalıştı, adam parlak rugan ayakkabısının burnunu kapı aralığına koyarak buna engel oldu.

Umut, bu adamın artık fazla ileri gittiğini düşünerek ve başlarına bela olacağını anlayarak- Allah’tan kızların yanında kalmıştı- ve gövde gösterisi yaparak kapıyı açtı. Umut, onun üzerine yürürken sanki gizli bir espriye gülüyormuş gibi bir dudağı yana kaydı adamın.

“Beyefendi, onun ne dediğini duydunuz. Daha fazla uzatmada-” suratının ortasına yediği yumrukla sözleri yarıda kesildi ve birkaç adım geriledi ister istemez.

“Hayvan! Ne yaptığını sanıyorsun?” Seçil’in yüksek perdeden çıkan sesi, mutfakta bulunanları girişe toplamaya yetmişti.

“Küçük bir öğüt. “Umut, öfkeyle elini patlayan dudağından sızan kana götürdü ve tersiyle

sildi. Ve onun üzerine atılmak için harekete geçti. Adam, kılını bile kıpırdatmadı. Birden bir çok el, Umut'un bedenine atıldı ve onu çekiştirmeye başladı. "Bir daha genç kızların bulunduğu bir ortamda Tarzan gibi yarı çıplak gezmesi iyi olur. Benim kadar anlayışlı olmayan biri canını yakabilir." Sanki biraz önce Umut'u eşekten düşmüş gibi hissetmesine neden olan o yumruğu kendisi atmamış gibi rahat ve doğal görünüyordu.

Adamın gözleri Hayat'ı buldu ve ona sadece baktı. Hayat'ta ona bakıyordu irice açılmış gözlerle. Uzun saniyeler boyu öylece birbirlerine baktılar.

"Çok unutkansın güzelim." Dedi adam, oldukça yumuşak bir sesle. "bu gece evde olacağını tamamen unuttuysun! "Hayat, çenesini sıkarak yukarı kaldırdı ve arkasını dönüp gitmek için harekete geçti. "Toparlanman için bir dakikan var. Ya da seni omuzlayıp öyle götürüyüm."

"Tanrım!" diye soludu Seçil. Ve arkasından iyi olmayan birkaç şey homurdandı. Tunç, onun ne söylediğiyle ilgilenmiyordu. Gözleri yine kendisine dönen Hayat'ın yüzündeydi.

Onun konuşan yüzünden tüm duygularını anlayabiliyordu. Şaşkınlığın hemen ardından gelen öfke ve buna eklenen meydan okuma... Gözleri, yarı çıplak olan ve hala Tunç'a saldırmak ve ona gününü göstermek istiyormuş gibi görünen ama kızların narin ellerinin baskını aşamayan- ne kadar zor olabilir ki Tanrı aşkına!- tarzana kaydı. En azından Hayat, Tarzan gibi salak değildi. Öngörülerini kesinlikle doğruydı ve derin bir iç çekişle çaresizce kabullenerek arkadaşlarına özür diler bir bakış attı.

"Üzgünüm" diye ekledi ardından. Ceketini ve çantasını alarak Tunç'un önünden sert adımlarla geçerek merdivenlere yöneldi.

Tunç, ona bakan öfkeli kabileye kibar bir gülümseme gönderdi. Başını eğdi, "iyi geceler" dedi ve Hayat'ın peşinden ağır adımlarla ilerledi.

Apartmandan çıktığı anda gözleri önce arabasını park ettiği kaldırımda ve sonra orada göremeyince etrafta Hayat'ı aradı. Sonunda karşı kaldırımda bir taksiye binen narin figürü gördü ve dişlerini sıktı. Öfkeli cadı onu sinirlendirmek için elinden geleni yapıyordu. Tunç, ona yetişmek için vakit harcamadı çünkü taksi çoktan hareket etmişti bile.

Kendi arabasına aceleyle bindi, hareket etti ve diğer araçları tehlikeli sollamalar yaparak geçti. Sonunda taksinin neredeyse tamponuna dayayarak apartmanın önündeki kaldırımda durana kadar birlikte ilerlediler.

Hayat, dönüp bir kez bakmadan apartmana ilerledi. Ama Tunç, hemen eve gitmeyi düşünmüyordu. Onun girdiğinden emin olduktan sonra içecek sert bir şeyler almak için- çünkü deli gibi ihtiyacı vardı- bir tekel bayiiine gitmeye karar verdi ve hareket etti. Ve belki bu zamanda içinde kaynayıp duran ve onun aklını kırmızı bir buluta çeviren öfkesinden biraz olsun arınabilirdi. Neye bu kadar öfkelenildiğini bilmiyordu ama öfkeliydi işte...

BÖLÜM 10

Hayat, önündeki tabakta bulunan malzemeleri didiklerken gözlerini ileriye dikmiş, alnı düşüncelerle kırışmıştı. Kulağının arkasından kurtulan saçları tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı dalgınca. Çatalını batırıp durduğu peynir paramparça olup dağılmıştı ama farkında bile değildi. Ağrıyan bedenine bir faydası olmayacağını bilerek sırtını gerdi.

Seçil'den aldığı borç onu bir süre idare ederdi. Ve altın piyasasını sürekli takip ediyordu. Sürekli düşüşte olmasını Hayat, kendi şanssızlığına bağlıyor olsa da yine de beklemeye kararlıydı. Ve belki bu arada bir işte bulabilirdi ki her gün gazete ilanlarına da bakıyordu. Çalışmak zorundaydı. Başka şansı yoktu.

Seçil'e haftada bir gün gidecekti yoksa kartına doldurduğu yol parası ona ay sonuna kadar asla yetmezdi. Akşamları dışarı çıkmamaya da özen gösterecekti. Kendisi para harcamıyor olsa bile onların yanına gitmek için bütçesinden az miktarda olsa da para kaybediyordu. Bir gün bu kadar ince hesaplar yapacağı ölse aklına gelmezdi ama insan kaderinden fazlasını yaşamazdı. En azından Hayat, artık böyle görüyordu. Yaşadığı zorlu dönem aslında ona birçok şey de kazandırmıştı. Mesela ne olursa olsun yanında olacağına emin olduğu ailesinin bile onu terk edebileceğini de öğrenmişti. İnsanın en yakını, kanı onu görmezden geliyorsa başkaları neler neler yapmazdı.

Annesi ona parasal durumunun nasıl olduğunu telefonda sormuş ama Hayat'a göre çok fazla geç kalmıştı ve genç kız, onlardan asla para istemeyecekti. Hayat, insanın başına gelmedikçe bazı zorlukların gerçekten farkında olmadığını fark etmişti, aslında bunları aşabilecek gücün de kendi içlerinde olabileceğini de fark etmişti.

Bir anda açılan kapı düşüncelerini böldü ve kalbini tekletti. "bu taraftan." Dedi Mirza ve Hayat'ın birden yüreği ağzına gelmişti. Ne işi vardı bu saatte evde, onun işte olması gerekiyordu. Genç kız, homurdanmamak için kendisini zor tuttu. Mirza'nın arkasından iki adam girdi içeriye.

"Şuradaki üçlü grup," dedi eliyle gelişigüzel oturma gruplarını işaret ederek. Hayat'ın nefesi kesildi. Tanrım! Oturma grupları götürülüyordu. Pislik herif, onu yerde yatırmaya niyetlenmişti anlaşılan. 'Zalim' dedi içinden dişlerini sıkarak. Muhtemelen onun isteğine uymayarak, Seçil'de kalma girişiminde bulunmasının acısını böyle çıkaracaktı. Lanet olsun! Ondan nefret ediyordu.

Adamlar, ter içinde kalarak oturma gruplarını daireden dışarıya taşıdılar ve daire bir anda genişlemiş gibi genç kızın gözüne oldukça büyük göründü. Mirza, ona çabucak bir bakış attı ve sonra gözleri kararak genç kızın önündeki tabağa kaydı. Kaşları çatıldı ve çenesi yana kaydı. Sinirli görünüyordu. Yine ne yapmıştı Hayat? Ama bir şey söylemeden dış kapıya yöneldi.

Üzerinde koyu gri bir takım elbise ve onun üzerine giydiği siyah, mevsimlik bir pardösü

vardı. Hayat, ondan nefret edebilirdi ama bu, onun oldukça şık ve yakışıklı göründüğünü fark etmesini engelleyemiyordu. Mirza, varlığıyla tüm daireyi dolduruyordu sanki. Enerjisi çok güçlüydü ve Hayat'a çarpıp onu ufalmış hissettiriyordu.

Dışarıdan bit 'küt' sesi geldi, ardından bir homurdanma ve Tunç'un gürleyen sesi.

“ dikkatli olun biraz!”

Neler oluyordu? Mirza, yine neler çeviriyordu. Ve Hayat, onunla ilgili bir şey olmamasını umuyordu. Eski grupları çıkaran adamlar ellerinde yeni, gösterişli ve oldukça büyük oturma gruplarıyla geri döndüler. Nefes nefese kalmışlardı ve yüzleri kızarmıştı.

Hayat'ın gözleri büyüdü. Mirza, geldiğinden beri put gibi duruyordu ama o anda küçük bir heyecan dalgasıyla yerinde kıpırdanmasına engel olamadı. Koltuk kendi yattığından daha büyük ve genişti. Sonra, dişlerini sıktı ve kaşları derinleşti. Mirza, belki de onu bu koltuklarda yatırmayacaktı bile... Ondan her şeyi beklerdi.

Adamlar, grubu televizyonun karşısına konuşlandırdı ve Mirza, onların ücretlerini ödedikten hemen sonra hızla çıkıp gittiler. Mirza, kaldı. Lanet!

Tunç, yeni oturma gruplarına baktı ve dudaklarını büzdü. Dairedeki alanı daraltmışlardı ama zevkli ve rahat görünüyorlardı. Plazaya giderken bir mobilya mağazasının vitrininde gözüne çarpmış ve hiç düşünmeden almıştı. Bu, o gün ki işlerinin biraz aksamasına neden olmuştu ama seçiminin ne kadar iyi olduğunu o anda daha iyi anlamıştı.

Başını kaldırıp, Hayat'a baktı. O konuşan yüzünü ne kadar ifadesiz tutmaya çalışırsa çalışsın yine de meraklı ifadesini saklayamamıştı. Ve Tunç'a bakmıyordu. Tabii ki! Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sence yerlerini değiştirmeli miyiz?” diye sordu kuru bir sesle. Genç kızın başı hafifçe yukarı kalktı ve sırtı dikleşti. Ve şok olmuş gibi görünüyordu. Tunç, onun tedirgin oluşunun kendisinin neden hoşuna gittiğini bilmiyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı gülüşünü saklamak için ve hafifçe öksürdü. “Ne dersin?” diye sordu. Hayat, bukle bukle saçlarını yüzünü görüş alanından çıkararak önüne düşürdü. Ama yüzünü saklamadan önce, onun gözlerinin irileştiğini fark etmişti genç adam.

Ona cevap vermedi. Tunç da zaten öyle bir şey beklemiyordu. Ona sesini kesmesini söylemişti ve o da yapmıştı. Derince bir iç çekti ve mutfığa ilerledi. Her nasılsa mutfığa gittiğinde yapacak bir şey bulurdu. Ne istiyordu? Onu çileden çıkarmak mı? Belki... Belki de onun huzursuz olmasını biraz daha izlemek istiyordu. Yaptığının gaddarlık olduğunu biliyordu ve onunla uğraşmasının doğru olmadığını da biliyordu ama elinde değildi.

Bir bardak meyve suyu doldurdu ve onun tam karşısına oturdu. Kız, başı hala yerde yutkundu. Yüzünü göremese de boynundaki adam elmasının yukarı inip kalktığını görmüştü. Önünde duran tabağa baktı genç adam ve tek kaşını kaldırdı. Bu kız, ne kadar az yemek yiyordu.

“Hala cevap vermedin?” dedi ve bir yudum daha aldı bardağındaki sıvıdan.” Sonuçta benden çok seni ilgilendiriyor... “ Bu defa tepkisiz kalmayı başarabilmişti Hayat. “Koltukları beğendin mi?” diye sordu. Tanrım! O konuşmadıkça daha çok üzerine gitmek istiyordu. “Beğenmedin mi?”

Hayat, önündeki tabağın iki yanından sıkıca kavradı. Tunç, onun kavrayışından boğazını

sıkmak istediğini düşündü. Hayat, tabağıyla birlikte tabureden atladı. Tabağının içindekileri çöpe döktü, Tunç, onun her hareketini izliyordu ve her hareketinde bariz bir hiddet vardı.

Hayat, mutfaktan çıktı ve genç adam onun arkasından kalktı. Ağır adımlarla ve gözlerini ondan ayırmadan peşinden ilerledi. Hayat, bavuluna ilerledi. Kapağını açtı ve kapak arkasındaki duvara çarptı sertçe. Hayat, içinden bir kot aldığında onun gideceğini anlayarak tepesinde dikildi.

“Çıkmana gerek yok. ” dedi yine kuru bir sesle. “Benim plazaya gitmem gerekiyor... ”Niye böyle bir açıklama yapma gereğini duymuştu ki? Hayat, elindeki kotu sıkıca kavradı yine sanki onu boğazlıyormuş gibi. Bu Tunç’u gülümsetti. Ve Hayat, tabii ki ona ne baktı ne de cevap verdi. Bir süre öylece hiç kıpırdamadan durdular. Ve sonra Tunç, arkasını dönüp çıktı sessizce.

Saatler sonra eve tekrar döndüğünde onu yine tezgahda ders çalışıyor buldu. Geldiğini fark etmeden önce Tunç, bir süre durup ona baktı. Belki de orada her zaman öylece ders çalışıyor ya da başka bir şeyler yapıyordu ama Tunç, onu öylesine yok saymıştı ki onu gerçekten görmüyordu bile. Şimdi sanki başında yanıp sönen bir tabela varmış gibi gözleri direkt onu buluyordu. Değişen neydi? Bilmiyordu ama bir şey değişmişti.

Bir eli çenesinde, diğer elindeki kalem hararetle kağıtların üzerinde ilerliyor, başını hafifçe kaldırıp önündeki kitabın bir sayfasını çeviriyor, kaşlarını çatıyor, yüzü geriliyor ve sonra başını yana eğerek düşünüyormuş gibi kalemi deftere vuruyordu. Saçları bir omzundan aşağıya sarkmış, yukarıya çektiği dizinin arkasında kayboluyordu. Üzerinde açık gri bir eşofman altı ve uzun kollu bir tişört vardı. Sürekli orada oturup durmak onu rahatsız etmiyor muydu? Sonra aklına gelen bir düşünceyle onun başka çaresinin olmadığını hatırladı. Tunç, çalışma masasını pencereden aşağıya atmıştı. Bunu gerçekten yapmıştı.

Bir ses çıkarmış olmalıydı. O, kendisini öylesine ders çalışmaya kaptırmışken, Tunç da kendisini onu izlemeye vermişti. Elindeki kağıda vurup duran kalem dondu, sırtı dikleşti ve başı hafifçe yukarı kalkarak çenesi kasıldı. Onu fark etmişti.

Tunç, o anda başını çevirdi ve ona bakmayı bıraktı. Pardösüsünü çıkarıp duvardaki yılan şeklinde kıvrılmış olan askılığa astı. Üzerini çıkarıp duşa girdi. Çıktığında kurulanıp üzerine her zaman giydiği şortunu giydi. Televizyonun karşısındaki koltuklardan birine - Hayat’ın yatacağı yere- oturdu, televizyonu açtı ve kumandayı eline alarak kanallarda gezinmeye başladı. Bir basketbol karşılaşmasında durdu ve kumandayı sehpaye bıraktı.

Gözlerini Hayat’a dikti. Hala tedirgin görünüyordu. Tunç, onun bir anda önündeki çok sayıda kağıdı toplamaya başladığını fark etti. Yine kaçacaktı. Tunç, çoğunlukla akşamlarını dışarıda geçirirdi ve o da genellikle geldiğinde uyuyor olurdu. Evde olduğu anlarda ise genç kız hep dışarıda oluyordu. Tabii ki bu bir tesadüf değildi. Kendisi gibi o da onunla karşılaşmak ya da aynı ortamda bulunmak istemiyordu. Ve bunu başarmışlardı. Düşünce bir anda içinde bir huzursuzluk hissinin patlak vermesine neden oldu.

“Bir telefon bekliyorum...” Dedi kayıtsızca gözlerini ondan ayırmadan. O hala toparlanmaya devam ediyordu ve onu duymamış gibi davrandı. “ Geldiğinde çıkacağım, çıkmana gerek yok” Bu külliye yalandı. Hayat, sözlerinin ardından duraksadı. Sanki bir şeyleri hesaplıyormuş gibi kaşlarının ortası hafifçe derinleşti ve sonra kağıtlarını tekrar tezgaha yaydı. Birbirlerine oyun oynamalarına gere yoktu. İkisi de neyin ne olduğunu biliyordu.

Sonra Tunç, ekrandaki karşılaşma hala devam ederken gözlerini ekrana çevirmek yerine ona bakmaya devam etti. Onun evde kalması için yalan söylemişti çünkü öyle olsun istiyordu. Bunu kendi içinde bir hesaplaşmaya çevirmeden üzerine bir örtü çekti ve ona bakmaya devam etti. Özgür bırakmalıydı. Onu kesinlikle zgr bırakmalı ve hayatına kaldığı yerden, hiçbir şey olmamış gibi devam etmeliydi.

Ama o, kendisine meydan okudukça Tunç’un ilgisini çekiyor ve daha çok üzerine gitmesine neden oluyordu. Tıpkı o anda olduğu gibi. Hayat, saçlarını bir omzundan diğerine attı ve narin boynu Tunç’un gözlerinin önüne serildi. Genç kızın bedeni hafifçe ona doğru çevriliyor ve sonra yine hemen önüne dönüyordu. Onu kontrol ediyordu.

Bir anda ayağa kalktı ve telefonunu bıraktığı komedinin üzerinden alıp bir numara tuşladı. Her zaman telefona cevap veren tiz sesli gence büyük boy karışık bir pizza sipariş verdi. Siparişinin gelmesini beklerken ortalıkta dolanıp durmasının onu rahatsız ettiğinin farkındaydı. Ve bunu istiyordu. Onu rahatsız etmek, tedirgin etmek ve onu fkelendirmek istiyordu. Neden? Umurunda değildi. Sadece istiyordu...

Pizza geldi. Tunç, mutfakta kendisine tabak hazırlarken duraksadı. Omzunun üzerinden ona baktı ve genç kızın saçları hafifçe önüne savruldu. Tunç, sırtıttı. Kendisine bakıyordu ve Hayat, ona yakalanmıştı.

‘‘İster misin?’’ diye sordu. Cevabı biliyordu. Sessizlik. ‘ok şey kaırırıyorsun...’ Diye ekledi kendi tabağını hazırlamaya devam ederken. Ve sonra, tabağını alıp onun tam karşısına oturdu. Onun, kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Gözlerini ona dikip pizzasını yemeye başladı.

Bir akıl hastası gibi davrandığını biliyordu. Gerçi çok da normal olduğu söylenemezdi. Hayat’ın elindeki kalem, kağıda biraz daha baskı yaptı ve inci gibi yazısında bozukluklar oluştu. Baskı, ince bir iz bırakan mürekkebi kalınlaştırdı ve genç kız, yazdıklarının üzerine bir çizgi çekip, tekrar yazmaya başladı. Tunç, gülümsedi.

Birazdan kağıtları kafasına fırlatır mıydı? Mümkündü. Hayat’ın terleyen ellerinden kalem kayıp durmaya başladı. Tunç, ona eziyet etmeye bayılıyor. Kolasından bir yudum aldı.

‘‘Okul nasıl gidiyor?’’ diye sordu. Hayat’ın çenesi kasıldı ama başka hiçbir tepki vermedi. Bir anda düşünceyle kaşları çatıldı. ‘‘Kaldığın bir dersin vardı yanlış hatırlamıyorsam...’’ durdu, onun dudaklarını sıkması izledi. ‘‘dersi verebilecek misin?’’

Başı yerden hafifçe kalktı ve gözlerini onun gözlerine dikti direkt. Tunç, tepkisiz kalmak için kendisini zorladı. Gözlerindeki karanlık öfke onu olduğu yerde dondurmaya yetmişti. Kayıtsız mış gibi görünerek ve gözlerini kaçırmamaya kendisini zorlayarak yemeğini yemeye devam etti. Tanrım! Daha önce ona bu derecede nefretle bakan olmuş muydu? Tunç’un düşmanları olmuştu ve onu öldürmek isteyen bir çok insanın gözlerinin içine bakmıştı. Ama hiç birisi onu böylesine etkilememişti.

Hayat, önündeki malzemelerini bir anda toparlamaya başladı. Ve Tunç, buna memnun oldu. Pekala, ona bir çok şey yapmıştı ve hala daha yapmaya devam ediyordu. Kendisini durduramıyordu bu konuda. Daha ilk günden beri ona karşı bir şekilde hep tepkili olmuştu. Onun sersemlikleri onu eğlendirmişti. Hem de hiçbir şeyin yapamayacağı kadar, onunla birlikte olduğu gece arzunun doruğuna ulaşmış ve en iyi deneyimini yaşamıştı ve ardından

oyuna getirilip onunla evlenmek zorunda kalmıştı. Ve ondan şiddetle nefret etmişti. Onu daha önce böylesine çileden çıkaran bir insan olmamıştı. Ona karşı duyduğu her tepki en üst seviyede oluyor ve bu, Tunç'u allak bullak ediyordu. Belki biraz da tedirgin ettiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı o anda.

Kayıtsızlığının onu eğlenirken gördüğü andan sonra artık devam etmediğinin farkındaydı. Onu görmediğinde bir sorun yoktu. Ama şimdi ne yaptığını biliyordu. Tunç'un hayatına zorla dahil olmuşken o, çılgın gibi eğlenebiliyordu. Tunç, ona bakmaya bile tahammül edemiyordu ve onunla muhatap olmak zorunda olduğu anlarda da gözlerinin içine bakıyordu. Çünkü, ona baktığında içinde bir şeylerin yine kıpırdayacağını biliyordu. Biliyordu çünkü böyle sevimsiz birçok gün yaşamıştı. Bastırmak zor olsa da bunu başarabilmişti.

Kayıtsız kalamadığı tek şey ise ona para bırakmaktı. Aralarında ne geçerse geçsin, kanlı bıçaklı iki düşman gibi olsalar da bir genç kızın parasal sıkıntı çekmemesi gerektiğini bilecek kadar bir şeyler görmüştü. Ama Hayat, onun parasını asla kullanmıyordu ve o da bir zaman sonra bu işi bırakmıştı. Paraları Fisun Hanım, bıraktığı yerden alıyor, televizyon ünitesindeki kutunun içine bırakıyordu. Çünkü değerli bir şeylerini ne zaman bulsa o kutunun içine bırakıyordu. Muhtemelen ailesi ona para gönderiyordu.

Tunç, onunla başka bir şekilde karşılaşmayı isterdi. Onu gerçekten yaşamayı isterdi ama hayatına bir anda basit bir oyunla dahil olması önüne geçilemez öfkesini ortaya çıkarmış ve ondan nefret etmesini sağlamıştı.

Hayat, kitaplarını ve notlarını çantasına tikiştirdi, bavulundan diş fırçasını ve macununu çıkarıp dişlerini fırçaladı ve onları tekrar yerine koyup koltuğa uzandı. Tunç'un gözleri saate kaydı. Ve üzerini giyinip dışarı çıkmaya karar verdi.

Nereye gideceğini bilmeden süratle ilerlerken, onu hapsedtiği bir metrekarelik alandan kurtarmalı ve artık kendisinin ve onun özgürlüğünü geri kazandırması gerektiğini düşündü.

Ertesi gün avukatını arayarak boşanma işlemlerinin başlatılmasını ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olabileceğini belirtti. Ve sonraki günlerde eve gidiş saatlerini onun dışarı çıkamayacağını bildiği saatlere göre ayarladı. Bunu neden yaptığını içten içe bilse de itiraf etmek istemiyordu. Onunla uğraşmak hoşuna gidiyordu. Ah... ve onunla uğraştı, onu çileden çıkarana kadar Hayat'la konuştu, ona yorumlarda bulundu, onu öfkeden deliye döndürüp gecenin bir yarısı kendisini sokağa atmasına neden olacak kadar genç kızı bunalttı. Peşinden gitti ama genç kız, sert rüzgarın onu savururcasına esmesine aldırmadan sahile gidip bir bankta oturdu. Onunla ilgilenmemesi gerekiyordu, ona bulaşmaması gerekiyordu ama elinde değildi.

Hayat'tın öfkesinde, çileden çıkmasında Tunç'u çeken bir şey vardı ve bir kere başladığında nedense kendisini durduramıyordu. Eve girdiği anda genç kızı göz hapsine almaya başlamıştı. Tunç, onu izledikçe ve Hayat, bunu fark ettikçe hareketleri sakarlaşıyor, sürekli diken üzerinde gibi görünüyordu. Ve bu, genç adamı hiç olmadığı kadar eğlendiriyordu. Sürekli takılıp sendelemesi ve düşme tehlikesi yaşaması Tunç'un içini biraz olsun sızlatsa da her an kakhaha atmaya hazır bir halde kıvrılıyordu dudakları. Ve ondan boşanarak sonsuza kadar ayrılmadan önce Hayat'ın ona böyle bir oyun oynamaya kalkıştığı için pişman olduğunu görmek istiyordu.

Tunç'un dikkatini çeken başka şeyler de vardı tabii... Hayat'ın ilk tanıştıkları günkü kızla

aralarındaki büyük farklılıklar. Sağlıksız beslenmesi genç kızın çöp gibi kalmasına neden olmuştu. Ve tabii Tunç'a dayanmakta onun açısından muhtemelen kolay olmuyordu ve Tunç, onu bu özelliğinden dolayı takdir ediyordu. Ama görünüşü öylesine sağlıksız ve teni öylesine şeffafmış gibi görünüyordu ki genç adam bazen, yarım bıraktığı tabaktaki yiyecekler için ona takılmaktan kendisini alamıyordu.

‘ Yiyecekleri israf etmek günahdır’ demişti ona bir keresinde ve Hayat, dolaptaki tüm malzemelerini çöpe atmıştı karşılık olarak. Tunç, omuz silkmişti... Aç kalmak istiyorsa kendisi bilirdi. Üzerine bir şey almadan uyuyor, doğru düzgün bir uyku uyumuyor- Tunç, onun genellikle uyuyor numarası yaptığını fark etmişti- ve yemiyordu. Tunç, bunların hiç biriyle ilgilenmiyor olsa da onun solgunluğunu fark etmemek imkansızdı. Bunlara rağmen genç adam, onun artık tamamen gece yarısı eve gelmesini sağlayacak kadar onun hayatını cehenneme çevirmeyi başarmıştı.

Hayat, eve gelmemeye cesaret edemiyordu çünkü Tunç, onun gözünü korkutmayı başarmıştı. Sadece söylediğine karşı çıktığı için genç kızın bavulunu karıştırmış, ona gelen zarflardan birinin üzerinden Seçil’in adresi olduğunu tahmin ettiği yere gitmiş ve bingo...

Tunç, arabasını park etmek için garaja yönelmeden önce sağa sinyal verdi ve direksiyonu sağa kıvrıma geçerken apartmanın önünde sabırsızca duran figür dikkatini çekti. Bu, Seçil’in evinde yumrukladığı Tarzan değil miydi? Onun ayaklarının dibinde birçok çantayla kendi kapısının önünde dikilip durduğunu görmesi Tunç’un tepeden tırnağa öfkeyle dolmasına neden oldu.

Kendisi için gelmediğine göre Hayat için gelmiş olmalıydı. Dişlerini sıktı ve arabayı garaja sokmaktan vazgeçerek kaldırımın önüne park etti. Süratle inip kapıyı olanca gücüyle çarparak kendisini sert esen rüzgarın şiddetinden korumak için ceketinin yakalarını kaldırıp, sıkıca tutan gencin yanına ilerledi.

‘Senin ne işin var burada?’ diye gürledi. Hayat’la bir ilişkisi mi vardı? Muhtemelen öyle olmalıydı. Hayat’ı evden kaçırıp gece yarısı gelmesine neden olarak böyle bir ortama kendisi mi zemin hazırlamıştı. Belki de Hayat, artık huzuru başka kollarda arıyordu ki kendi kolları pek huzurlu değildi. Pekala ayrılacaklardı ve Tunç, çantasında avukatının ona o gün teslim ettiği boşanma için gerekli evrakları taşıyor olabilirdi ama yine de Hayat, karısıydı! Ayrıldıktan sonra istediğini yapabilirdi...Ve eğer bu gençle bir ilişkisi varsa Tunç, hiç düşünmeden bu adamı öldürecekti. Hem de o anda...

Tarzan, bir adım geriledi ister istemez. ‘Yine mi sen?’ dedi genç adam yüzünü buruşturarak. Tunç, öne doğru tehditkar bir adım attı.

‘‘Apartmanımın önünde ne işin var’’

Genç adam, onun sert ses tonuna ve gözlerinde çakan öfke parıltılarına karşı yine bir adım geri attı. ‘‘ Bana senin geç geleceğini söylediler...’’ diye başladı söze... Karısıyla onun dairesinde mi birlikte olacaklardı? Tunç, tüm kaslarının tel gibi gerildiğini hissetti, gözleri görüş alanındaki her objeyi daha keskin ve daha kızılımsı görmeye başladı. Midesinde asit gibi bir yanma meydana geldi ama gerçekten neler olduğunu anlamak için kendisini olduğu yerde zapt etmeye zorladı.

“Seçil, hafta sonu için arkadaşlarıyla birlikte tatile çıkıyor. Ve geçerlerken Hayat, kendi kitaplarını ve kıyafetlerini bırakmalarını rica etmiş...” genç durup dudaklarını yaladı ve Tunç, anlatmak için biraz daha oyalanırsa onu boğazlayacaktı. “ Ama Seçil’in arkadaşları çıkış saatlerini geriye çektikleri için bunu benden rica etti. ” yere eğildi ve elleri çantaların hepsini birden sıkıca kavradı. “İşte...” dedi ellerini havaya kaldırarak” Tek amacım bunları getirip Hayat’a teslim etmek ama kendisi henüz gelmedi. “

Tunç, ona bir süre baktı ve daha fazla kurcalamamaya karar verdi. Doğruyu söylüyor gibi görünüyordu. İçindeki amansız öfke bir anda duruldu ve bıkkın bir nefes aldı. ‘Ben kendisine teslim ederim.’” Dedi elini çantalara ve karton alışveriş poşetlerine uzatarak kuru bir sesle. Bir de Hayat’ın hamallığını yapacaktı...

“Yalnız ben ne getireceğimi bilemediğim için her şeyi tıktırdım çantalara. Karton olanlar da kitapları var. Onu aradım ama ulaşamadım.” omuz silkti Tarzan...

Tunç, sabırsızca başını salladı ve ona bir kez daha bakmadan ve teşekkür etme gereği duymadan elleri kolları dolu bir şekilde apartmanın kapısını zorlukla açarak içeri girdi.

Homurdanarak asansörü beklerken şekilsizce tuttuğu çantalar, ellerinin arasından kaydı ve Tunç, öfkeyle dişlerini sıkarak onları daha sıkı kavradı.

Daireye girdiğinde onları genç kızın bavulunun üzerine koyup, arkasını döndü. Pardösünü çıkarırken arkasından bir küt sesi geldi ve dişlerini sıkarak bedenini sese çevirdi. Gözlerini kapadı ve bir süre öylece kaldı. Tüm günü bir sinir harbi içinde geçirmişti. Avukatıyla görüşükten sonra ve Hayat’la boşanmasının en kısa sürede gerçekleşebileceğini öğrendikten sonra sabırsızlığının getirmiş olduğu bir hararetlenme yaşıyordu.

Gözlerini açıp, yere düşen kitapları tekrar karton torbaya koyabilmek için eğildi. Üst üste duran kitapları elleriyle yanlarından kavradı. Altta kalan deri kaplı büyük boy bir defterin kapağını tam olarak kavrayamadığı için elinden kayarak yere düştü, kapak açıldı ve defterin ön sayfasına bakakaldı Tunç.

Zaman ve tüm yaşamsal fonksiyonları bir anda donmuş gibi uzun bir süre öylece defterin ilk sayfasında kalp içine alınmış kendi adına ve üzerindeki dokuz ay öncesine ait olan tarihe baktı. Hayat’la tanıştıklarından altı ay öncesine ait olan tarihe... Tunç’un içini anlamlandıramadığı bir his sarmaya başladı. Sıcak ve yakıcıydı... Ve bu histen hiç hoşlanmadı. İçindeki mantıklı adam defteri olduğu gibi yerine koymasını ve üzerinde durmamasını söylüyordu. Mantıklı olmayan ve meraklı olan ise bir an önce diğer sayfalara geçmesini... defterin içeriğine bakmak istemedi bir an ama Allah aşkına kendi adı yazıyordu ve kalp içine alınmıştı.

Merakı, defteri yerine koymasını söyleyen diğer adama karşı geldi. Elindeki kitapları zemine bırakarak yerde açık duran defteri aldı ve ayağa kalkıp bir sayfasını çevirdi...

“Bugün sana aşık oldum. “

Tunç’un kalbi göğüs kafesinin içinde kıpırdandı. Sanki bir anda uyanışa geçmiş gibi... Tarihe baktı. Yine aynı tarih, bir önceki Şubat ayı...

‘‘Bu, doğru olmasın...’’ diye fısıldadı ve kulaklarına çarpan boğuk sesinden hoşlanmadı. Yazının altına yapıştırılmış olan kendi resmine baktı. Kahkaha atıyordu ve dizinde bakımlı bir el duruyordu. Elin sahibi fotoğrafta yoktu. Kesilmişti. Tunç, kararsızlık yaşadı bir süre... diğer sayfaya geçmeli miydi?

Gözlerinin önünden geçmişe ait kareler uçuşmaya başladı. Ne kadar uğraşsa da onları geri itemiyordu. Hayat’ın onu ilk gördüğü andaki tepkisi, sersemlikleri, ona takılıp kalan bakışları ve büyüyen göz bebekleri... Tunç’un kalbi göğüs kafesi içinde sıkıştı. Ve dayanamayarak bir sayfa daha açtı.

Gülümseyen bir fotoğrafıyla daha karşılaştı... Yine yanındaki kişi kesilerek kareden çıkartılmıştı. Resmin üzerindeki yoruma baktı.

‘‘dünyada başka hangi varlık böyle gülümseyebilir ki?’’ tunç, yutkundu ama boğazına oturan yumruyu gönderemedi. İnanmak istemezmiş gibi başını iki yana salladı. Gözlerinin önünde Hayat’ın ona bakışı vardı... Göz bebekleri büyüyen ve gülümsemesiyle ışıldayan parlak gözler... Onun dokunuşlarına istekle karşılık veren bir beden... Gülümseyen büyük bir ağız ve yanağındaki büyüleyici çukur...

Tunç, sırtını kapıya dayadı ve ayakta duramayacağını anlayarak oturma ihtiyacıyla yavaş yavaş zemine çöktü ve bir dizini kendisine çekerek bir sayfa daha çevirdi.

‘bu mekanda seninle birlikteydik... Tabii ki... Beni fark etmedin.’’ Yazının altında Tunç’un bir fotoğrafı daha vardı. Bu defa gülümsemiyordu. Dalgın gibi uzaklara bakıyordu. Bir sayfa daha açtı kalbi ritmini arttırırken...

‘Yanındaki süslü bebeklerden birinin saçına yapışsam ne yapardın acaba?’’ Tunç’un bir dudağının kenarı yana kaydı. Bir sayfa daha açtı.

‘Neden daha normal birine tutulmadım ki? En azından günün birinde ulaşabilmenin ümidini taşırdım... : (‘

Bir sayfa daha...

‘‘ Bu resim yorumsuz : D Pekala, nefesim kesildi.’’ Yazının altında Tunç’un hafifçe gülümseyen bir ifadesi ile yanındaki kişiye bakışları vardı. Ve Tunç, o resimde kime baktığını gayet iyi hatırlıyordu. Midesinden boğazına doğru tırmanan bir şeyi tekrar geri itmeye çalışarak yutkundu.

Bir sayfa daha...

‘Tanrım! Bu kadar göz alıcı olmak zorunda mısın?’’

‘‘Bir sayfa daha...

‘‘Bugün yanımdan geçtin! Bugün yanımdan geçtin! Allah’ım, hala kalbim gümbürdüyor... Tabii ki beni fark etmedin! : (‘

Bir sayfa daha...

‘‘ Seni seviyorum!’’

Bir sayfa daha...

‘Neden sen?’

Bir sayfa daha...

‘‘Gülüşünün üzerimde titreşimli bir etkisi var... Ne olduğunu anlamadım... Ama kulağa çok güzel geliyor. Masallar ülkesinden gelen büyülü bir melodi gibi... evet, o sensin... Ve lanet olsun ki ben de benim : (‘

‘Bu resmi seviyorum. Aslında senin olduğun her resmi seviyorum. Ama bu, kalbime ağır bir tahribat yapıyor... ‘

Tunç, bir sayfa daha çevirdi. Kendi resminin yanında Hayat’ın bir resminin yapıştırıldığını gördü. Ve yorumu okudu...

‘‘Sonun da buna cesaret edebildim. Keşke yapmasaydım. Sen... olağan üstüsün! Kendimi söylemiyorum bile! Güneşin yanında parlamaya çalışan sönük bir yıldız gibi... İçler acısı!’’

‘‘Bir sapık gibi seni takip ediyorum... Kendimden şüphe duymamı sağlıyorsun. Aferin sana!’’

Tunç, kalbi ağzında atmaya başlamışken ve bunun farkında değilken hafifçe gülümsedi.

‘‘Sana hiçbir zaman ulaşamayacağım. Ama Seni sevmek... Bunu hiçbir şeye değişmem. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum... ‘

‘‘Tek bir gün... Seninle olabileceğim tek bir gün diliyorum...’’

Tunç, sertçe defteri kapadı. Daha fazla bakamayacaktı. Kalbi sanki üzerinde tonlarca yük taşıyormuş gibi göğsünün içinde ağrıdı. Başını arkaya attı ve bir ‘küt’ sesiyle başı kapıya çarptı. Tunç, defalarca o kapıya vurmak istiyordu. Bir kez daha vurdu... Kafasını patlatsa ne güzel olurdu.

‘‘Allah’ım...’’ dedi yutkunarak. Bir eli yumruk oldu ve dudaklarının üzerine baskı yaptı. Hayat’la tanıştığı gün tekrar tekrar ve tekrar gözlerinin önünden geçti onu bir saniye rahat bırakmadan. Ona bakarken yüz ifadesinin nasıl boşaldığını hatırlıyordu. Göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü... Sersemliklerini ve sakarlıklarını... Onu gördüğünde yüzündeki şok olmuş ifadeyi ve ona safça kendisini tanıdığını söylemesini... Tunç, gözlerini kapadı yoksa batmaya başlayacaklardı. Vicdanı tepesinin üzerine balyoz etkisi yaparak darbeler indiriyordu.

Hayat, o gün kendisini beklemiyordu ve bunun nedeni gayet açıktı. Ve Tunç, onu aylarca kendisini kandırmakla suçlamıştı. Hayat, ona sadece aşıktı. Saf ve temiz ama çok güçlü bir aşk... Ve Tunç, onun kalbinin üzerinde tepinmişti resmen... Neden bir kız, bekaretini tanımadığı bir adama bir gecede verebilir diye çok düşünmüştü... şimdi cevabı biliyordu ve bu, onu baştan aşağıya yakıyordu. Onun aşkını öylesine kirletmişti ki Hayat, artık ondan nefret ediyordu. Ruhunu öylesine yaralamıştı ki... Tunç, yanağını kemirdi. Kendini sersem

gibi hissediyordu. Kapadığı deftere baktı. İçinde, nerede olduğunu bilmediği bir yerlerden yukarı bir his tırmanıyordu. Tunç, buna engel olmak istediye de yapamadı. Kitabın kapağını tekrar açtı ama bu defa son sayfasına baktı. Özdemir Asaf'ın şiirlerinden birinden iki dördlük yazılmıştı sadece ve altında Tunç'un bir resmi daha vardı. Fotoğrafi çeken kişiye bakıyordu yarım bir gülümsemeyle...

“ uykunun içinde bir rüya,
rüyamda bir gece,
gecede ben...
bir yere gidiyorum,
delicesine...
aklımda, sen.

ben, seni seviyorum,
gizlice...
el pençe duruyorum,
yüzüne bakıyorum,
söylemeden tek hece. “

Daha gerilere gitmeye niyetlenmişken daha fazla okumaya cesaret bulamayarak tekrar kapadı.

Tunç'un hayatına sayısız kadın dahil olmuş ama o, hiç birini sevmemişti. Ya da onlar tarafından gerçek bir sevgi ile karşı karşıya kalmamıştı. Zaten ne sevmek ne de sevilme istiyordu. Ona aşık olduğunu söyleyenler olmuştu tabii... Ama Tunç, bunların sözcüklerden ibaret olduğunu biliyordu. Kimi zaman sırf öyle söylediği için terk ettiği kadınların aşklarının üç gün sonra başkasının kollarında çoktan unutulduğunu görmüştü. Onu hiç böylesine derinden, çocuksu bir saflıkla seven olmamıştı... Ve Tunç, sevmemesini dilerdi. Defteri görmemiş olmayı, onun sevgisinden haberdar olmamış olmayı dilerdi. Neşesizce güldü. Gerçi artık Hayat, onu seviyor olamazdı. Aksine ondan tamamıyla nefret ediyordu.

Tunç, onu cezalandırmak ve hayatını cehenneme çevirmek istemişti. Çünkü Hayat'ın ona oyun oynadığını düşünüyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Beyni bir saksı gibiydi. Hiçbir şey düşünemiyor, o anda ne yapması gerektiğine dair aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hayat, Tunç'la olabileceği tek bir gün dilemişti. Dileği gerçekleşmişti ve bedeli onun için çok ağır olmuştu.

Ağır ağır ayağa kalktı. Hayat, gelmeden ve onun defteri okuduğunu fark etmeden tekrar kitapları ve defteri yerlerine yerleştirdi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki içindeki tüm enerjisi bir şırıngayla çekilmiş gibi hissizdi. Pardösüsünü çıkardı, arkasından ceketini çıkardı ve televizyonun karşısındaki koltuklardan birine bıraktı kendisini.

Düşünme yetisini yitirmiş gibiydi. Vicdan azabı onu küçük canavarlar gibi usul usul kemiriyordu. Televizyonu açıp gözlerini ekrana dikti. Ekranda oynayan figürleri gördüğü söylenemezdi zira bir çift sersem, kahverengi göz görüşünü engelliyordu. Gözlerini kapadı ve bir kaç kez, ona yetmeyen derin nefesler çekti içine. Tanrım... Piç kurusunun tekiydi.

Hayatına öylesine hızlı dahil olmuştu ki Tunç, bunu kabul edememişti. Onu da kabul edememişti. Onun aşkına yine de karşılık veremezdi ama böylesine çirkin de davranmazdı belki... Tunç, sevmeyi bilmeyen bir insan olabilirdi ama saygısı vardı. Bazen, çok sevmenin

insanların mantıksızca hareket etmesine neden olabileceğini biliyordu. Ve kendi aptal öngörleriyle Hayat'ı resmen çarmıha germiş gelip gidip onu dağlıyordu. Acımazsızlığı dur durak bilmemişti.

Düşünceleri birbirini kovalar ve Tunç, tüm bu olan bitenin içinde boğulurken karanlığın onu esir aldığını fark edemedi. Hayat, daireye girdiğinde hala uyuyordu. Bavulunun üzerindeki kıyafet çantalarını ve kitapları kontrol ederken de uyuyordu. Hayat, defteri görüp yüreği ağzına geldiğinde de uyuyordu. Ve sonra onun kendisiyle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmemesinin verdiği rahatlıkla derin bir iç çekerken de uyuyordu. Ve Hayat, defterin her sayfasını hızla küçük parçalara ayırırken ve sonra onları bir poşete koyup çöpe atarken, geriye kalan çıplak defter kabını onların üzerine atarken de uyuyordu.

Genç kız, kitaplarını alıp tezgaha serip çalışmaya başladığında ve artık gözleri kapanmaya başlayıp, sabırsızca onun kalkmasını beklerken de uyuyordu.

Göz kapaklarının üzerine düşen farklı renklerdeki ışıkların hızı ve şiddeti onu rahatsız etti. Kulağına çalınan ses de öyle... Kurşun sesleri, bağırış çağırış ve öfkeli haykırıslara karışmıştı. Bir arabanın lastiklerinden çıkan acı çığlık ve motorun güçlü homurtusu gözlerini hızla açmasına neden oldu. Bir süre gözlerini kısarak karşısındaki ekrana baktı. Neler olduğunu anlamaya çalışırken bir anda gözleri irileşerek doğruldu ve tam karşıya, mutfak ve bulunduğu alanı ayıran tezgaha baktı. Hayat, başı tezgahın üzerinde uyuyordu.

‘‘Siktir...’’ dedi fısıltıyla. Uyuya kalmıştı. Kendisine duyduğu öfke sesinde yer bulmuştu ama o, farkında değildi. Hızla doğruldu ve bir eli yüzünü sıvazladı. Uykuya dalmadan önce ne yapması gerektiğini düşünüyordu ve sürpriz; hala ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Ayağa kalktı. Ayakkabılarını çıkarma zahmetine girmediği için adımları zeminde hafif sesler çıkararak Hayat'ın yanına ilerledi. Başı ders kitaplarının üzerinde, bir kolu başının üzerinde kıvrılmış, diğeri serbestçe aşağıya salınmıştı. Oldukça rahatsız olmalıydı ama ona dokunmadı, tezgahın etrafından dolanarak tam karşısındaki tabureye oturdu ve gözlerini onun uykuyla gevşemiş yüzüne dikti.

Yüzünü tamamen görüş alanının içinde tutmak için, başını eğdi ve yanağını tezgaha dayayarak tıpkı onun gibi bir kolunu başının üzerine kıvrıdı. Saçlarını bir kalemle tepesinde tutuşturmuş, oradan buradan fırlayan kıvrımlı teller yüzüne ve boynuna dağılmıştı. Ağzı hafifçe aralık, aldığı alçak nefeslerle bedeni hafifçe yükselip alçalıyordu.

Tunç, onunla ne yapacaktı? Birkaç saat öncesine kadar ayrılacakları güne kadar ona nasıl sabretmesi gerektiğini bilmediğini düşünüyordu. Ve büyük ihtimalle onu yine dayanamayacağı kadar bunaltacak, ona eziyet etmeye devam edecekti. Şimdi, belki de onu uyandırmalı, eşyalarını toparlamalı ve onu Seçil'in evine götürmeliydi. Zira artık kendisine katlanamıyor olmalıydı. Hem de uzun süredir. Tunç, onun aşkını nefrete çevirmeyi başarmış olabileceğini düşünüyordu.

Tunç, hayatında bilerek, sırf eziyet olsun diye kimseye kötü davranmamıştı. Ve şimdi suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu. Hayat'ın ona karşı işlediği tek suç Tunç'u sevmiş olmasıydı. Onu bırakabilir ve huzura kavuşturabilirdi ama kendisini biliyordu. Vicdanı onu rahat bırakmayacaktı. Ve yaşamında hep bir diken gibi ona batıp duracaktı.

Tunç, gülümsedi. Aklında şekillenen gelecek Hayat'ın hiç hoşuna gitmeyecekti ama Tunç, bencilce önce kendi vicdanını rahatlatmayı planlıyordu. Ona 'çok af edersin 'diyemeyeceğine göre önce kendisini affetmesini sağlamalıydı. Sonra belki iki arkadaş gibi ayrılabilirlerdi. Ve sonra belki ileride görüşürler ve yaşadıkları günleri anımsayarak gülebilirlerdi.

Ah... Zor olacaktı. Hayat'ın yumuşaması için çok fazla zaman gerekiyordu ama Tunç, sabretmek zorundaydı. Ve bunu sık sık kendisine hatırlatmalıydı. Ve çok aceleci davranıp, onun defterini okuduğunu fark etmesini de engellemeliydi yoksa genç kız, çok utanırdı. Derin bir iç çekerek başını kaldırdı, ayağa kalktı ve genç kızın yanına gidip tepesinde dikilmeye başladı.

Onu uyandırmalı mıydı? Böyle yatıp kalmasına izin veremezdi. Onu seslenerek mi uyandırmalıydı yoksa dürtmeli miydi? Nasıl bir tepki verirdi? Sonunda böyle düşünüp durmaya devam ederse onun sabaha tüm kemiklerinin daha çok ağrıyacağına karar verdi ve bir kolunu tabureden sallanan ayaklarının altına yerleştirdi. Canını yakmamaya özen göstererek omzuyla onun omzuna hafifçe baskı uyguladı ve diğer koluna uzanması sağladı.

Hayat, uykusunda şikayet ederek homurdandı ve Tunç, gülümsedi. Kolları gevşekçe aşağıya doğru sallanıyor, ayaklarını kendisine çekmeye çalışıyordu. Tanrım! Kuş kadar hafıftı. Kollarındaki ağırlığı öylesine hafıftı ki... Kaç kiloydu? Kırk mı? Mümkündü. Onu beslemesi gerekiyordu.

Annesinin ona çok küçükken sütlü, ballı ve taze yumurtalı bir karışım içirdiğini hatırlıyordu çünkü kendisi de çok zayıftı. Eğer aralarını düzeltmeyi başarabilirse Hayat'a da bu uygulamayı yapması gerekiyordu. Belki de aralarını düzeltmeyi beklememeliydi.

Onu koltuğa yatırarak son anda vazgeçti ve kendi yatağına doğru ilerlemeye başladı. Bu gece kendisi koltukta yatabilir ve onun rahat bir uyku çekmesini sağlayabilirdi. Burnunun hemen dibindeki saçlarından yayılan enfes koku onu huzursuz etti. Belki de hata yapıyordu. Ona yaklaşmasının arzusunu uyandırabileceğini biliyordu çünkü Hayat'ın üzerinde garip bir etkisi vardı. Böyle düşünürken yüzünü biraz daha eğdi ve saçlarını kokladı. Gözlerini kapama isteğine karşı koyarken onunla ilk tanıştıkları günün anısı hafızasına zorla girdi.

'Sersem' dedi içinden. Çünkü Hayat, sersem gibi davranıyordu ve Tunç, nedenini ancak öğreniyordu. Genç kıza çok güzel koktuğunu söylemişti ve o da 'saç kremim' demişti. Anının onu gülümsetmesine engel olamadı.

Onu yatırmak için hafifçe eğildi ve nazik davranmaya özen göstererek uzanmasını sağladı. Daha kollarını çekmemiştı ki Hayat, kıpırdandı ve gözlerini açtı irice. Göz göze geldiler ve onun gözleri daha çok açıldı şokla. Kaşlarını çatarak başını sağa sola çevirdi ve kollarında çırpınmaya başladı.

'Sakin ol!' dedi alçak sesle.'Sadece seni yatırmaya çalışıyorum.'o, hala debelenip duruyordu.

'Sana zarar vermeyeceğim.' Diye fısıldadı ve ona ne yapmış olduğunu görmek canını yaktı. Sonunda bir elini gerdanına koyup onu yatağa sabitledi. 'Rahat dur.'

'dokunma bana!' dedi Hayat, dişlerini sıkarak. Tunç, elini bir anda çekti.

‘‘uyuya kalmıştın’’ dedi. Sesindeki öfkenin kime olduğunu bilmiyordu.

‘‘Ve sende-’’ genç kız bir anda dudaklarını birbirine bastırdı. Başını çevirip Tunç’un yatağında olduğunu fark ederek dehşetle bir soluk aldı. Yan tarafa yuvarlanarak acele ile yataktan kalktı.

‘İrzına gececekmişim gibi davranma’’ dedi tunç, dişlerini sıkarak. ‘Sadece... daha rahat uyumanı istemiştim.’’

Hayat, birkaç adım atmışken durdu. Omzunun üzerinden ona baktı. Ağzını açtı ve sonra sımsıkı kapadı dudaklarını. Dudaklarından öfkeli bir alayla ‘hımp’ sesi çıktı ve yine yerine, televizyonun karşısına uzandı.

‘Yapma böyle’ dedi tunç içinden. Kendisini öyle iyi tanıyordu ki o, kaçmaya başlarsa peşinden gidecekti bir takipçi gibi. Yanağını kemirdi ve burnunu çekti. ‘‘Üzerine bir örtü almalısın.’’ Dedi kendini tutamadan. şimdi gidip üzerini örtse bunu kabul etmeyecekti. Daha çok kime öfkelenildiğini bilemeden yatağına uzanıp, üzerine örtüyü çekti.

‘dokunma bana’ demişti. Dokunuşundan mı tiksinişişti yoksa gerçekten haklı kızgınlığının bir getirisi miydi? Tunç, kaşlarını çattı ve ona baktı.

Her zaman rahat ettiği yatağı sanki çivilerin üzerinde yatıyormuşçasına onu rahatsız etti. Ne yapması gerekiyordu? Ona nasıl yaklaşmalıydı? Keşke özür dilese ve Hayat’ta kabul etseydi. Ve her şey yerli yerine oturup, genç adam kaldığı yerden devam edebilseydi.

Bir anda yataktan kalktı. Babasından aldığı en kötü özelliği takıntısıydı. Gömme dolaplardan birine gidip, örtü çıkardı ve genç kızın yanına ilerleyip tepesinde dikildi. Hayat’ın onu fark ettiğini biliyordu ama genç kız, bunu belli etmemek için hiç kıpırdamıyordu. Örtüyü üzerine örttü ve kulağına eğildi.

‘‘Eğer bu örtüyü üzerinden atarsan, seni bu örtüye sarar sonra her bir yerine düğüm atarım.’’Onun bedeninin gerildiğini fark etmekten çok hissetti. Güzel. ‘‘Gerçekten yaparım’’

Tekrar yatağına döndü ve kendi kendine sırttı. O örtüyü atmak istediğini ve öfkeden kudurduğunu tahmin ediyordu. Ve kendisini yatakta zor tutuyordu. Onu karşısına alıp özür dilemek ve o, özrünü kabul edene kadar dilemeye devam etmek istiyordu. Sırf ruhu huzur bulsun diye...

Boğuluyordu. Nefes alamıyordu. Gözlerini açıp kırpıştırdı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama zifiri karanlığa açmıştı gözlerini. Ve bir anda fark etti. Başının üzerinde top olmuş örtüyü kaldırıp attı ve rahat bir nefes aldı. Ve ardından bir kahkaha patlattı. Hayat, örtüyü kafasına geçirmişişti. Onunla konuşmayacak kadar gururluydu ama meydan okuyan ruhu, ona karşı gelmesini engelleyememişişti. Tunç, bunun da iyi bir şey olduğunu düşündü. En azından çok da kayıtsız değildi.

Ve Tunç, onun bir an önce kendisiyle konuşmasını istiyordu. İç çekerek yataktan kalktı. Hızlı bir duş alıp kahve yapmak için mutfağa ilerledi. Kahvesini yaptı. Tezgaha sıçrattığı suyu

söylenerek bir peçeteyle temizledi. Alt dolaplardan birinin kapağını açtı ve peçeteyi çöp kovasına attı. Sonra kapağı tekrar açıp çöp kutusuna eğilerek yanlış gördüğünü düşündüğü anlık görüntüye tekrar baktı. Hayır. Doğru görmüştü. Deri kaplı koyu kahverengi defterin bir ucu üzerindeki ağzı sıkı sıkıya kapatılmış bir çöp poşetinin altında duruyordu. Önce poşeti çıkardı ve sonra defteri çekip aldı. Sadece kapağıydı. Sayfalar gitmişti.

Tunç'un poşetin hafifliğine bakarak sayfaların orada olduğunu tahmin etmesi güç olmamıştı. İçinde bir anda patlak veren baskıcı hissi görmezden gelerek poşetin ağzını açtı ve parçalanmış sayfaları gördü. İlk düşüncesi daha fazlasını okuyamamış olmasının verdiği hayıflanmaydı. Sonra, kalbindeki sızı ve dişlerini sıkmasına neden olan ve nereden geldiğini bilmediği yakıcı öfkeye karşı şaşkınlığı...

Artık ona aşık değildi. Güzel. Tunç, zaten böyle bir şeyi istemiyordu. Ve ona olan aşkını böylesine parçalayarak çöpe atmış olması önemli değildi. Belki böylece Tunç'un yaptıklarını daha kolay affedebilirdi. Poşeti ve defterin kapağını çöpe geri attı. Ayağa kalkıp, taburelerden birine oturdu ve kahvesini içti.

Sonra dairenin içinde volta atmaya başladı. Ne yapmalıydı? Bir yerden başlamak zorundaydı. Onun canını fena halde yakmıştı. Fiziksel değildi. Tabii ki öyle bir insan değildi ama ruhunu öyle yaralamıştı ki onun bedenini de tüketmişti bu... Yutkundu. Ani bir manevrayla arkasını döndü ve tekrar çöpe ilerledi. Sayfaların bulunduğu poşeti ve deri kabı tekrar aldı. Onları kendi evrak çantalarından birinin içine yerleştirdi. Ve bunu yapmamış gibi davranmayı tercih etti. Tunç, yaptığı şeyin nedenini kendisine dahi söyleyemezdi çünkü o da bilmiyordu. Ama... en azından... Öylesine bir aşkın yerinin çöp kutusu olmadığını biliyordu...

Gözleri bavula takıldı... Önce kendi kıyafet raflarına ilerledi. Alt ve üst raflardaki gömleklerini ve tek pantolonlarını çıkarıp başka bir bölüme yerleştirdi. Genç kızın bavuluna ilerlerken onu merak eden Pınar'ın telefonuna cevap verdi ve onu şoka sokarak o gün gitmeyeceğini belirtti.

Hayat'ın bavulun içindeki kıyafetleri öylesine kırıışmıştı ki giyilecek durumları kalmamıştı. Bu canını sıkırsa da hak ettiğini düşünerek tüm kıyafetlerini tek tek, titizlikle ütledi. Ve özenle raflara yerleştirdi. Kirlı çamaşırlarını yıkadı. Şampuanını ve kişisel temizlik malzemelerini banyodaki rafa yerleştirdi. Ve giysi raflarından bir tane daha boşaltıp, genç kızın kafasına fırlattığı küçük sandıkla birlikte diğer ıvır zıvırlarını yerleştirdi.

Sonunda yorgunca tabureye çöküp bir bira açtı. Ve sonra dolaptaki kıyafetlere dikti gözünü. Genişçe sırttı. Hayat, deli olacaktı. Bundan emindi. Hiçbir şey yemediği aklına geldiğinde dışarıdan yemek söyledi. Hayat, gelmiş olsaydı ona da söyledirdi. Yüzünü buruşturdu. Kabul etmezdi.

Yemeğini bitirdi ve saatine baktı. Çok geç olmuştu. Nerede kalmıştı? Tunç, onun yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu. Bunu gerçekten merak ediyordu. Ve kendi yükselen heyecanına şaşıarak huzursuz oldu.

Kapı açıldığında ayaklarından birini altına almış, e-maillerini okuyordu. Başını kaldırıp ona baktı. Her zamanki gibi solgun görünüyordu ve buna ek olarak bir de oldukça bitkin görünüyordu. Hasta mıydı? Herhangi biri için endişelenmeyeli uzun zaman olmuştu ve his onda sanki iğne batıyormuş gibi bir etki yaratıyordu. Ve şimdi onun için neden endişeleniyordu ki...

“Hoş geldin” dedi ve sesinin tonunun nasıl olması gerektiğini bilemediği için kendi kulağına bile garip gelmişti. Hayat, bir anda başını kaldırıp ona baktı. İhtiyatlı görünüyordu ve gözlerinde soru işaretleri vardı. Tunç’un ona yaptıklarından sonra davranışını sorgulaması normaldi. Ve onu gördüğüne üzölmüş gibi görünüyordu. Bu, canını sıktı. Ve tabii ki ona cevap vermedi.

Hayat, ellerini ve yüzünü yıkadı. Bavuluna yöneldi. Dışarı mı çıkacaktı? Tabii ki. Tunç, evdeydi ve o, kendisiyle aynı ortamda kalmamak için kaçacaktı. O zaman Tunç, onunla nasıl iletişim kuracaktı? Hiçbir fikri yoktu. Genç kız, boş bavulu açtı. Ve ürkmüş ifadesi ile hızla Tunç’a baktı.

“Bakma öyle...” dedi genç adam hafif tutmaya çalışarak. “Sadece raflara yerleştirdim.” Genç kızın, gözleri raflara kaydı ve kıyafetlerini orada gördüğünde Tunç’un beklediği tepkinin aksine endişeli göröndü.

Hızla ayaklandı. Askılara gitti. Arkasından Tunç da ayaklandı ve onun peşinden gitti. Hayatın elleri kıyafetleri yerlerinden almak için uzanırken Tunç, onun tam arkasında durup bileğine yapıştı. Ve Hayat’ın bedeninin titremesine neden oldu?

“Sakin onları bavula koymayı aklından bile geçirme!” Gülömsedi ve genç kızın kulağına eğildi. “Yemin ediyorum hayatımda ilk defa ütü yaptım ve belim çok feci ağrıyor.”

Hayat, kaskatı olmuş bir bedenle uzun süre öylece kaldı. Tunç, hala parmaklarını onun bileğinden çekmemişti. ‘konuş benimle’ dedi içinden. O anda bunu öylesine şiddetle istiyordu ki küfür bile etse razı gelecekti. Çünkü sırf onu çıldırtmak için onunla konuştuğu zamanlarda bile artık tek bir tepki vermiyordu genç kız ona. Sadece kaçıyordu.

Hayat, bileğini hışımla çekti bir anda. Ve Tunç, aynı anda ona bir adım daha yaklaşarak onu bedenini önünde tuttu. Ona çarpan sıcaklığını görmezden gelerek sadece ondan tek bir kelime bekledi. Havaya kalkıp beline yerleşmek için uzanan ellerini izledi sanki kedinden bağımsızca hareket ediyorlarmış gibi ona uzandılar ve Hayat, daha ona dokunamadan raflardan rast gele bir kazak ve bir kot alıp Tunç’un yakınlığından uzaklaştı.

Tunç’un dişleri birbirini ezdi. Hayır. Ona değildi kızgınlığı. Ona artık nasıl kızabilirdi ki? Yok yere ona çok fazla öfkelenmemiş miydi zaten... Ona aşık olması tabii ki Tunç’un suçu değildi ama en azından onu anlayabilir ve ona bu derecede kötü davranmazdı. Derin bir iç çekti. ‘Çıkmana gerek yok, ben zaten çıkacağım.’ Dedi.

Dışarıda eğlenmekten gerçekten zevk alıyordu Tunç. Gece eğlencelerini, partileri, arkadaşlarıyla birlikte olmayı ve iş stresini bu şekilde atmaya seviyordu. O anda yanındaki arkadaşları bir şeyler konuşup, gülüşürken ağızlar sanki kocaman, uğuldayan bir mağara gibi geliyor, canlı müzik grubunun çaldıklarını kulaklarının dibinde kükreyen bir canavarmış gibi algılıyordu. Eve gitmek istiyordu. Gitmek ve... Ve aslında Tunç, ne yapacağını bilmiyordu. Hayatının hiçbir evresinde bu derecede bocalamaya düşmemişti. Tek istediği onun kendisiyle konuşması ve onu affetmesiydi. Sonra rahatlayacağını biliyordu. En azından sızlayan ruhu için bunu yapmak zorundaydı.

Hem Hayat'la uğraşmak eğlenceliydi de... Tunç, bunu hiçbir zaman inkar etmemişti. Ama artık onunla uğraşmayı değil, onunla konuşmayı istiyordu. Ve bunu nasıl başarabileceğini gerçekten bilmiyordu. Tunç'un yaptığı her eziyette bir sıra daha ördüğü duvarı nasıl yıkması gerektiğini bilmiyordu.

Vaktin dolduğuna karar vererek ortamdan ayrıldı ve normalin biraz üzerinde bir hızla daireye döndü. Kapıdan içeri girdiğinde onu karanlık ve daireyi esir alan sessizlik karşıladı. Hayat, uyuyordu. Sessiz adımlarla ilerledi ve gözleri kıyafet raflarına takıldı. Yüzünü buruşturdu ve inlememek için kendisini zor tuttu.

Hayat, tüm yerleştirdiklerini kaldırmıştı. "Yapma böyle güzelim..." diye fısıldadı. O, böyle davrandıkça Tunç, onun üzerine daha çok gidecekti. Tanrım! Ütü bile yapmıştı... Başını iki yana sallayarak Hayat'ın bavuluna ilerledi ve tekrar- bu defa ütülemeden- kıyafetlerini raflara yerleştirdi. Demek küçük sersem ona meydan okuyordu.

Hayat, sabahın erken saatlerinde sessiz adımlarla bavulunun bulunduğu yere gitti ve kapağını açtı. "İnanamıyorum" diye fısıldadı boş bavula bakarak. Raflara baktı. Tüm kıyafetleri yine özenle raflara yerleştirilmişti. Ne yapmaya çalışıyordu? Hayat, onun bir şeyin peşinde olduğunu biliyordu. Onunla konuşmaya çalışıyordu. Uzun zamandır onunla konuşuyordu ama Hayat, Mirza'nın bunu sırf kendisini çıldırtmak için yaptığını biliyordu. Şimdi ise... Şimdi kıyafetlerini ütülemiş ve kendi raflarına yerleştirmişti. Ne olmuştu da birdenbire böylesine değişmişti? Ne istiyordu? Hangi oyunun içindeydi ve Hayat, ona bir kez daha kapılırsa başına neler gelebilirdi?

Gerçi artık bu öylesine zordu ki... Hayat, ondan nefret ediyordu. Hiç kimseden nefret etmediği kadar nefret ediyordu. Hışım la kalktı, raflara ilerledi ve askılara uzandı.

"Sakin!" dedi Tunç, keskin bir sesle. Hayat'ın elleri dondu. "Yemin ediyorum onların hepsini çöpe atarım ve önce bavulundan başlarım. Ve sonra sana benim aldıklarımı giymek zorunda kalırsın. " Hayat, dişlerini sıktı. Onunla hiçbir şekilde iletişime geçmek istemiyordu. Ona istediğini vermeyecekti. Belki de artık yaptığı eziyetler eğlenceli gelmiyordu ve yeni bir yol deniyordu. Hayat'ı kandırmaca...

Hayat, onun oyununa düşmeyecekti ama öylesine öfkelenmişti ki başını çevirip ona baktı. Mirza, ona tatlı tatlı gülümsedi ve "günaydın" dedi oldukça yumuşak bir tonla. Hayat, çenesi tam yere düşecekken son anda kendisini durdurdu.

"Ben den ne istiyorsun?" demekten kendisini alamadı. Mirza, kayıtsızca omuz silkti. Ve dudaklarını büzdü.

"Günaydın diyebilirsin" ve yine ılık ılık bir gülümseme gönderdi genç kıza. Onunla eğleniyordu. Onula yine eğleniyordu. Hayat, kendisine bir kıyafet seçti ve topuklarını vura vura giyinmek için ilerledi.

"Çok kabasın" dedi Mirza. Sesinin tonundan muziplik akıyordu. Hayat, dairede mahremiyet sağlayan tek yerin kapısını açtı ve çarparak kapadı. Mirza'nın kahkahası kapalı kapının ardından ona ulaştı.

Giyindi. Dışarı çıktı. Lavaboya ilerledi. Arkasından mirza, kalktı ve o yüzünü yıkarken lavabonun yanında durup, sırtını fayanslara yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Genç kız, göz ucuyla onu görebiliyordu. Neden üzerine bir şeyler giymiyordu ki? Mirza, boğazını temizledi ve Hayat, ister istemez onunla göz göze geldi. Ve bir anda nefesi kesildi.

Her zaman ona yönelmiş olan nefret dolu bakışların yerinde yumuşak bir şeyler vardı. İki lacivert ona ısılt ısılt bakıyordu.

‘‘Ne?’’ diye sordu Mirza eğlenen bir tonla. ‘‘Yüzümü yıkayacağım’’ Hayat, arkasını dönüp bavuluna yöneldi ve kendisini durduramadan homurdanarak raflara ilerledi. Ama aradığı havlu Mirza’nın parmakları arasında havada sallanıyordu.

‘‘Bunu mu arıyordun?’’ diye sordu genç kıza. Hayat, yüzünden akan suyu kurulamak ihtiyacı içinde ona doğru ilerledi. Tek bir havlusu vardı ve ölse onun hiçbir şeyini kullanmazdı. Ödö patlıyordu. Bu adam ondan ne istiyordu? Neyin peşindeydi. Ondan nefret ediyordu ve değişen bir şey yoktu. Onu bıraksa olmaz mıydı?

Elini havluya uzattı ama Mirza, bir adım geri çekildi. Ve havluyu kaçırdı. ‘‘Önce günaydın’ımı istiyorum.’’ Dedi ipeksi ve yumuşak bir sesle. Başını yana eğdi Hayat’ın öfkeli bakışlarına karşılık ‘‘Olması gerektiği gibi kibar bir şekilde.’’ Hayat, ellerinin dolu olmadığına şükretti. Yoksa kafasına indirmek için hiç beklemezdi. Elleri iki yanında yumruk oldu. Meydan okuyan gözlerini ayırmadı onun gözlerinden bir süre. Tunç, onun ellerine baktı.

‘‘Sandığını ister misin?’’ diye sordu, Hayat’ın kaşlarında çok hafif bir oynama oldu. Mirza, ciddi görünüyordu ve yine gözlerini onun gözlerinden ayırmıyordu.

‘‘Sadece bir günaydın istiyorum.’’ Dedi genç adam. Hafifçe gülümsedi ama daha önceki gülümsemeleri gibi değildi. Alay yoktu, gözlerinde bir beklenti ve sabırsızlık vardı. Öyle derinlerdi ki Hayat, yutkunmamak için kendisini zor tuttu. Hayat, arkasını döndü. Ders kitaplarını ve çantasını alarak daireden dışarıya attı kendisini.

BÖLÜM 11

“Bir şeyin peşinde” Hayat, endişeyle başını iki yana salladı. “ Ama bunun hakkında tahmin bile yürütemiyorum.”

“Ben hala burada kalmanı öneriyorum. ” dedi Seçil, dudaklarını sinirle büzüp, dişlerini sıktı. Hayat, ona gözlerini devirdi.

“Sanırım kalmaya çalıştığımda neler olduğunu unutuyorsun”

“O pisliğin sana zarar vermesine izin verme” Hayat, ona hafifçe gülümsedi.

Geniş mutfakta, her zamanki gibi karşılıklı oturmuş, yemek yiyorlardı. Banyo yapmak-doğru düzgün bir banyo- ve kıyafetlerini yıkamak için gelmişti. Bir kısmını daha önce getirmiş ve bir kısmını da o gün getirecekti ama Mirza, onları yıkamıştı. Gerçekten yıkamıştı. Buna hala inanamıyordu.

Seçil, ağzındaki lokmayı çiğnerken başını yana eğdi ve gözlerini kıstı. Sonra bir anda irice açıldı gözleri ve masaya doğru eğildi. “Belki de seninle ilgilenmeye başlamıştır”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır.” hızla başını iki yana salladı” Üç aydır aynı evin içindesiniz. Neden olmasın” omuz silkti genç kız.

“Evet. Ve o, üç aydır hayatımı cehenneme çevirebilmek için her yolu denedi. Ben, isteklerine tamamen uyunca da artık eğlenceli olmamaya başladı. Şimdi de başka bir yol deniyor ve bunun sonunda üzülen yine ben olacağım. Ve onun tek istediği bu!” elindeki kola bardağını hızla masaya çarptı.

“Olabilir.” Dedi Seçil, yüzünü buruşturarak. “Tanrım! Artık seni özgür bırakmalı...”

“Kesinlikle. Ondan nefret ediyorum”

Seçil’in şüpheli bakışları onun gözlerini araştırdı. “Buna pek emin olamıyorum.” Dedi sonunda.

“Yaşamım alt üst oldu Seçil. Bir metrekare bir alanda yaşıyorum ve doğru düzgün bir banyo bile yapamıyorum. Göçebe gibiyim... Ama bunların ötesinde... Onun bakışları ve hareketleriyle bana hissettirdikleri...” yüzü hüznle gölgelendi ve gözleri batmaya başladı. Ama ağlayamayacağını biliyordu. Ağlayabilseydi belki böyle sıkışmazdı ruhu.” Bunu sana açıklayabilecek kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum.”

“Bak ne yapalım...” dedi Seçil, bir anda neşelenerek.”Bizimkileri arayalım ve yarın akşam

dağıtalım.”

Hayat, başını iki yana salladı çabucak. ‘Yapamam. Bu sene hiçbir dersi kaçırmak istemiyorum.’ bakışları masada bulunan yarısı yenmiş yiyeceklere kaydı ve endişesini anlamaması için çatalına uzanıp, dolu midesinin üzerine birkaç lokma daha sıkıştırmaya çalıştı.

‘Benden gizlediğin bir şey mi var?’

Hayat, gözlerini kaldırıp ona baktı. ‘Ne olabilir ki?’

‘eğer varsa ve ben bunu daha sonra fark edersem-‘

‘Hayır. Hiçbir şey yok!’ dedi Hayat ve gülümseyerek ona baktı. Sesinin güçlü çıkması için uğraşması gülümsemesini biraz yavan kılsa da idare ettiğini düşündü. ‘Beş parasızım ve ne yapacağımı bilmiyorum.’ Dedi içinden. ‘Artık gitsem iyi olacak’ dedi ve hızla ayaklandı.

‘Ne acelen var? Otur biraz daha’ dedi Seçil, içtenlikle.

Hayat, biraz daha kalırsa otobüsü kaçıracağını biliyordu. ‘Çok geç oldu. Yolda tedirgin oluyorum.’ Dedi ona arkasını dönerek. ‘Haftaya kıyafetlerimi almaya gelirim. Onları sana yük ettiğim için üzgünüm.’

‘Sorma... Nasıl zor, nasıl zor katlanmak’ Seçil’in sitem edencesine homurdanmasına güldü genç kız.

Neredeyse otobüsü kaçıracaktı. O saatte bile tıklım tıklım olan otobüste boş bir yer bulduğuna memnun oldu. Yanında bebeği kucağında bir kadın oturuyordu ve bebek sürekli ağlıyordu. Kadın, bebek ağladıkça etrafına bakıyor, çekingen bakışları bebeğin ağlamasından endişe duyduğunu anlatıyordu.

Kadın, bir koluyla bebeği tutmaya çalışarak diğer eliyle bebeğin çantasını karıştırmaya başladı. Bebek hala ağlıyordu ve kadın, o ağladıkça daha da tedirgin oluyor, aradığını bir türlü bulamıyordu.

‘Bebeği tutmamı ister misiniz?’ diye sordu yumuşak bir tonla. Kadın, ona çevirdi tartan bakışlarını ve sonra hafifçe gülümsedi.

‘Çok sevinirim.’ Dedi minnetle. Hayat, bebeği iki eliyle kavradı ve ona gülümsedi. Kadın, hızla iki elini de kullanarak çantayı kurcalamaya başladı. Sonunda, çantadan küçük bir biberon dolusu suyu çıkardı ve Hayat’a döndü.

‘Çok teşekkürler, alabilirim.’ Dedi. Bebek hala ağlıyordu.

‘Rica ederim.’ Dedi genç kız ve bebeği havaya kaldırdı annesine vermek için.

Bebek, kusmak için tam o anı seçti ve beyaz sıvı Hayat’ın saçlarından aşağıya boşandı.

‘Aman Allah’ım.’ Dedi genç kız bir anda şaşkınca. Neden bu kadar şanssız olmak zorundaydı ki...

“ Çok üzgünüm, çok üzgünüm...” diye özürlerini sıralamaya başladı kadın. Hayat, midesi kalkarken başını çok üzgün görünen kadına çevirdi. Tanrım... Kötü kokuyordu...

“Önemli değil.” Diye mırıldandı hafif bir gülümseme ekleyerek.

Sıvının boynundan aşağıya bile indiğini hissediyordu genç kız. Kadın, hala özür diliyordu ve Hayat’ta ona önemli olmadığını ikna etmeye çalışıyordu.

Daha yeni banyo yapmıştı ve sadece saçlarını yıkaması yetmeyecekti. Çünkü V yakalı kazağının altından sızan kötü kokulu sıvı göğüslerinin arasına kadar inmişti.

Hayat, otobüsten inerken Mirza’nın evde olmaması için dua ediyordu. Banyo yapması ve üzerindeki kötü kokuyu bir an önce gidermesi gerekiyordu. Çantasından bir peçete alıp, temizleyebildiği kadarını temizledi ve kendisine bir deodorant banyosu yaptırdı. Banyo yapana kadar bu kokuya dayanamazdı.

Daireden içeri adımını attı ve inlememek için kendisini zor tuttu. Mirza, televizyonun karşısındaki koltukta oturmuş, bir basketbol karşılaşması seyrediyordu. Onu fark etti ve başını kaldırıp gözlerini ona dikti. Hayat, çantasını bavulun üzerine bıraktı. Mirza, tekrar televizyona çevirdi bakışlarını. Ellerini ve yüzünü yıkamak için ilerlerken o, oturduğu yeri değiştirip tekli koltuklardan birine geçti. Hayat, yıkanmak istiyordu. Ama o, uyuyana kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ders kitaplarını alıp tezgahın üzerine yaydı ve her zamanki gibi oturduğu köşe tabureye ilişti. Bir gün, poposunda yaralar çıkacaktı bu sert tabure yüzünden. Tam notlarını deftere geçiriyordu ki- çünkü yazarken hepsi aklına kazanıyormuş gibi hafızasında daha iyi yer ediyordu- televizyonun sesinin kısıldığını duydu.

Mirza, onunla konuşma girişiminde bulunmadı. Henüz. Ama genç kız, buna da şükretti. Arada maçla ilgili hoşuna gitmeyen bir pozisyon olduğunda homurdanıyordu. Dakikalar çok yavaş ilerliyordu. Ve Hayat’ın gözleri kapanmaya başlıyordu. Bu adamın uyumaya niyeti yok muydu? Mirza, sonunda televizyonu kapatıp mutfığa ilerledi. Hayat, varlığı yakınına gelmeden önce bunu bedeninde hissetti sanki ve yutkundu ister istemez. Bu adam neden sadece bir şortla dolaşıp duruyordu ki? Bir basketbol formasının şortu olduğunu düşündüğü şort dizlerinin üzerinde duruyordu. Ve her seferinde kışından düşecekmiş gibi görünüyordu. Mirza, böyle haşarı bir çocuk gibi görünüyordu. Ama açıkta kalan bedeni her seferinde çekiçle vura vura onun bir çocuk olmadığını söylüyordu genç kıza.

Hayat, o her hareket ettiğinde dalgalanan bedeninin dikkatini çekmesinden nefret ediyordu. Mirza, büyük bir bardak su içti ve duraksadı. Hayat’a baktı ve genç kız, gözlerini kaçırdı. Mirza, bardağı makineye yerleştirdikten sonra yine bir süre öylece durup bekledi. Niye? Hayat, istemese de kalbinin küt küt atışına engel olamadı.

Mirza, önce birkaç adım attı oturma bölümüne geçmek için ama son anda tekrar geriye dönüp Hayat’ın tam karşısına oturdu. Hayat, yine inlememek için kendisini zor tuttu.

“Ne istiyorsun?” diye sormak istiyordu aslında ona. Ya da artık yaptıklarının yetmediğini mi sormak istiyordu. Hayat, artık bıkmıştı. Gerçekten bıkmıştı. Mirza, ellerini tezgahın üzerinde birleştirdi ve çenesini de üzerine koydu. İki laciverti yine ona dikti.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu oldukça yumuşak bir tonla. Bir süre sustu sanki Hayat, ona cevap verecekmiş gibi. Mirza, derince bir iç çekti. Hayat, göz ucuyla ona baktı ve o, kaşlarını sevimlice havaya kaldırdı. Tanrım!

“Basketbol seviyor musun?” diye sordu. Sonra, doğrulup, dirseklerini tezgaha dayadı.” Ben severim. Hatta bir süre de oynadım. “ yine susup, Hayat’tan bir tepki bekledi. Genç kızın bir eli notlarının yanında yumruk oldu. Ve dişlerini sıktı. Gidip yatsa ve uyusa olmuyor muydu?

Bir anda Mirza’nın eli kendi yumruk olmuş elinin üzerine kapaklandı. Hayat’ın içinde bir yerlerde aynı anda kıyamet koparken şaşkınlıkla onun elini alıp yüzüne götürmesine izin verdi. Mirza, onun elini yanağına koydu. Ve çıkmaya başlayan sakalları genç kızın tenine battı hafifçe.

“Tam buraya.” Dedi, Hayat, elini çekmeye çalıştı ama Mirza, buna izin vermedi. Öfkeli gözlerini onun yoğun bakışlarına dikti. “Buraya vurabilirsin. “ dedi ve oldukça ciddi görünüyordu. “İstersen sana daha çok nasıl zarar verebileceğini öğretebilirim.” Beklenti dolu gözlerini ondan bir saniye olsun kaçırmıyordu. Ve Hayat, araba farına takılıp kalmış bir tavşan gibi ondan çekememişti gözlerini. Mirza, usulca yumruk olmuş parmaklarını açmaya çalışırken Hayat, bir anda elini tutuşundan kurtardı ve acele ile başını eğerek- yanan bir yüzle- eşyalarını toparlamaya başladı.

“Pekala, pekala...” dedi genç adam ellerini havaya kaldırarak. “Söz veriyorum seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Gidiyorum, yatıyorum ve uyuyorum.”

Şükürler olsun! Dedi Hayat, içinden. Mirza, ayağa kalkıp, yanından ayrılırken derin bir nefes aldı. O, böyle yapmaya devam ederse Hayat, bundan asla sağ çıkamazdı. Hayat, onun tamamen uyuduğuna emin olmak için bir saat kadar bekledi ve kalbi gümbürdeyerek duşa ilerledi. Sanki yasak, yanlış bir şeyi yapıyor gibi hızla atıyordu kalbi. Girmeden önce ona baktı.

Bir kolu başının altında, bir ayağını yukarıya çekmiş, gevşemiş bedeniyle öylece uyuyordu. Kapadığı duş perdesinin üzerine kendi havlusunu astı çünkü perde onu gizleyemeyecek kadar şeffaftı. Sonunda perdenin arasından süzülüp duşa girdi ve kıyafetlerini çıkarıp, dışarıya bıraktı.

Suyu açtı ve hızla saçlarını köpürtmeye başladı. Ve sonra bedenini temizledi ve rahatlamayla sessizce bir iç çekti. Saçlarını ve bedenini durulamaya başladı hızla. Saf su, saçından ve yüzünden akarken gözlerini kapadı. Köpükler onun tenini terk ettiğinde açtı. Ve nefesi boğazında tıkanı. Tunç, yatağında uzanmış, başını eline dayamış onu izliyordu. Yüzünde öyle garip bir ifade ve gözlerinde öyle bir yoğunluk vardı ki Hayat, yutkundu.

Astığı havlu yere düşmüştü. Bir anda şaşkınlığından kurtulup çözülerek öfkeyle doldu. Başını çevirme zahmetine bile katlanmıyordu Mirza. Hışımıyla perdeyi aralayıp, örtüye atıldı ve onu bedeninin önünde tuttu.

Mirza, inledi. “Bu haksızlık!” dedi alçak ve boğuk bir tonla. “Önce aklımı başımdan al sonra...”bir cık cık sesi çıkardı. “Anladım, beni çıldırtmaya çalışıyorsun.” Dudaklarını büzdü alayla.

Hayat, öfkeden zorlukla nefes alıyordu. Köpüklü lifi kaptı ve onun suratının tam ortasına fırlattı. “Piç kurusu!” dedi sinirden tüm bedeni zangır zangır titrerken. Mirza, liften kaçmak için hızlı hareket edemedi ve hedef yerini buldu.

Ama öfkelenmek yerine büyük bir kahkaha attı. “Elinde bir şey olmadığından emin olmuşum halbuki.” Dedi lif hala yüzündeyken. Hayat, ona öfkelense de görüntüsünün sevimliliğinin dikkatini çekmesine engel olamadı.

Mirza, lifi yüzünden çekti ve ona garip bir bakış attı. “Seni sabunlamamı mı istiyorsun?” diye sordu. Yine bir anda değişken mizacı ortaya çıkmış ve sesi boğuklaşmıştı.

“Beni rahat bırak!” dedi Hayat, dişlerinin arasından ve havluyu tamamen bedenine sarıp duştan çıktı.

Mirza, önce derince bir iç çekti. Sonra Hayat’ın anlayamadığı bir şeyler homurdandı. Ve yataktan kalkıp, elinde köpüklü lifle birlikte duşa ilerledi. Önce lifi yıkadı. Sonra başını akan suyun altına sokup, yüzünü ve saçlarını yıkadı. Aynı anda Hayat, hala öfkeyle titrerken giyinmek için küçük bölüme girdi ve kapıyı sertçe kapadı.

Pijamalarını giyip çıktığında ve hala bedeni öfkeyle sarsıntılar geçirirken Mirza’yı kahve içerken gördü. Saçları nemliydi ve garip bakışlarını yine onun üzerine sabitlemişti.

“Sana da yaptım.” Dedi genç adam. Sanki her gün böyle oturup kahve içiyorlarmış gibi normal bir tonla. Ona hazırladığı kahve kupasını iki parmağıyla ileriye doğru itti. Hayat, başını çevirip koltuğa-yatağına- doğru ilerledi ve kendisini koltuğa bırakıp gözlerini kapadı.

“Saçlarını kurutmayacak mısın?” diye sordu Mirza. Sesinde ne bir alay ne de eğlenme vardı. Tanrım! Bu adam ne istiyordu ondan? Hayat, onun bu oyununa bir kere kapılırsa bir daha sağ çıkamayacağını biliyordu. Ona tutulmak öyle kolaydı ki Hayat’ın ödü patlıyordu. O böyle sevimli ve ilgili davranırken topuklarını kışına vura vura kaçmak istiyordu.

“O havlu başında uyursan saçların nemli kalacak ve zatürree olacaksın!” Sesinde bastırmadığı bir öfke kıvılcımı vardı.

“Kapa çeneni!” diye fısıldadı genç kız kendi kendine.

“Söylediğini duydum” diye homurdandı Mirza, “Çok kaba bir kızsın. Ve ayrıca müsrifsin de... Şimdi senin içmediğin kahveyi ben içmek zorunda kalacağım.”

“Allah’ım...” diye fısıldadı yine Hayat, kendisini durduramadan.

“daha önemli işleri olduğundan eminim.” Sesi yine kahkaha kokuyordu. Genç kız, onun gülmemek için çaba sarf ettiğine emindi. Sonunda tepkisiz kalmayı başarmıştı ama hala bedeni öfkeyle yanıyordu.

Tunç, bir süre sessiz kalarak onun tepki vermesini bekledi. Ama Hayat, yine suskunluğuna gömülmüştü. Gözlerini kapadı. Ve hızla tekrar açtı. Hiçbir şey fark etmiyordu. Onun duştaki görüntüsü gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Gerilen kasları hala gevşememiş, Tunç’un bedenini sızlatıyordu.

Su sesiyle birlikte gözlerini açmış ve onun duş aldığını fark ettiğinde içindeki haylazla dur diyemeden duş perdesinin üzerine örttüğü havluyu ayak parmakların ucuyla çekiştirip yere düşürmüştü. Ve girişteki hafif ışığın yansmasıyla ıslak, bronz gibi görünen çıplak, kıvrımlı bedeni Tunç'un donup kalmasına neden olmuştu.

Uyarılması öyle ani olmuştu ki sanki yüksek bir yerden aşağıya düşüp, yuvarlanmış gibi. Kaskatı bedenini zorlukla hareket ettirerek bir elini başının altına dayamış ve ona bakmaya devam etmişti. Baktıkça yanına gidip onu sarma isteği artıyor, Tunç, bedenini yatağa sabitlemek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Sonunda onun öfkesi, kendi arzusunu biraz olsun bastırmıştı.

Ama hala sertti. Ve kafasını tezgaha vurmamak için kendisini zor tutuyordu. Aferin ona! Kahvesinden bir yudum aldı. Ve yüzünü buruşturdu. Gözleri, kıvrılıp uzanmış Hayat'ın üzerindeydi. Üzerinde kalın pijamaları vardı. Ama bu bile gördüğü görüntüyü aklından atmasına yetmiyordu.

İşi bitmişti. Kesinlikle bitmişti. Onun kendisini affetmesini sağlayıp arkadaş kalma planları suya düşmüştü bir anda. Tek bir bakış ve tek bir kareyle... Hayat, daha önce böyle bir şeye meydan vermemişti. Dairede olduğu zaman zarfı içerisinde genellikle paspal kıyafetler giyiyordu ve zaten Tunç, onunla ilgilenmeyi reddettiği için böyle bir zeminden kendisini uzak tutmayı başarabiliyordu.

Kahretsin! Onu istiyordu. Tam o anda onu çılgınca istiyordu. Tunç, daha önce böyle bir bocalamanın içine girmemişti. Neler olacağını biliyordu. Birlikte oldukları gecenin her saniyesi aklına kazınmıştı. Tunç, hiçbir zaman onunla yaşadığı deneyimi küçümsememiş ve unutmamıştı. Sabahında gözlerini açar açmaz onu yine ve yine istemişti. Ama bir şekilde beyninde bu anıyı gerilere itmeyi başarabilmişti.

Sonunda pes etti. Bir tavşan gibi yakalanmıştı. Ne kıpırdayabiliyor ne gözlerini kaçırabiliyordu. Eğer o defteri görmeseydi onu suçlamak ve ondan uzak durmak kolaydı. Hayat'ta ona dokunan bir şey vardı. Ona değen, onu tedirgin eden bir şey. Ama artık ne kendi hislerinin ne de ona olan yoğun arzusunun önüne geçebilirdi. Film, kopmuştu...

Bir anda panikleyerek onun ruhunu geri dönülmez bir şekilde yaralayabilmiş olabileceğini düşündü. Onu geri kazanmak istiyordu. Ve bunu istiyorsa bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer onu geri kazanabilirse... Orasını o zaman düşünecekti. Ah. Evet. İlk önce onu öpmekle başlayabilirdi...

Derince bir iç çekti ve tabureden kalkıp, genç kıza doğru ilerledi. Hayat, uyuyor gibi görünse de bedenindeki gerginliği o mesafeden bile fark edebiliyordu. Gömme dolaplardan birine gitti. İnce bir battaniye alıp, genç kızın üzerine örttü.

“Üzerinden atarsan ne yapacağımı biliyorsun.” Diye fısıldadı onun kulağına eğilerek. Doğrulamak için kendisini zorladı ama yapamadı. Dudaklarını hafifçe şakağına sürttü ve gözlerini kapadı. Hayat'ın bedeni sanki taş kesilmişti. Bu kadar mı nefret ediyordu artık dokunuşundan? “İyi geceler.” Diye fısıldadı boğukça. O, doğrulup yatağına ilerlerken genç kızın dudaklarından bir mırıltı kaçtı ve Tunç, kendi kendine gülümsedi...

Hayat, asansörle daireye çıkarken Mirza'nın evde olup olmayacağını merak etti. Sonunda o, üzerini örtüp durduğu için eski pikesini daireye getirmişti. Gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Lanet olsun! Dudaklarının bıraktığı iz sanki o saniyedeymişçesine hatırlıyordu. Neden ona karşı bu kadar savunmasızdı... Neden tek bir dokunuşu onu yerle bir ediyordu. Neden Mirza, onunla iletişime geçmeye çalışıyordu.

Ne zaman eve gelse onu evde buluyordu. Sonunda onunla konuşma girişimlerinden vazgeçmiş gibi görünse de Hayat, onun kendisi göz hapsine aldığını biliyordu. İlk anlarda olduğu gibi onu rahatsız etmek için uğraşmıyor, Hayat, ona bakınca gözlerini kaçırıyordu.

Asansörden indi. Yorgunluktan ölüyordu. Ve hiçbir yere çıkacak gücü yoktu. O, ne yaparsa yapsın evde durmaya niyetliydi ki son günlerde onunla çok fazla uğraşmıyordu. Dairenin kapsını açtı ve öylece şaşkınlıkla kaldı.

'Ah. Şükürler olsun. Sonunda gelebildin. ' Mirza, bir dizi yerde, bembeyaz, kocaman bir çalışma masasının alt kapağını yerine oturtmaya çalışıyordu. Kafası karışık halde ona şaşkınca baktı.

'Topunu tüfeğini birkaç saniyeliğine bırakıp, bana takım kutusundan yıldız tornavidasını uzatır mısın?' Mirza, ona bakmıyordu. Hala kapakla uğraşıyordu. Hayat, hareket etmeyince başını kaldırıp ona baktı. 'Lütfen.' Dedi alçak sesle.

Hayat, biraz şaşkınlığından biraz da zor durumda gibi görüldüğünden çantasını yere bırakıp, kapıyı kapadı ve ayaklarının dibinde duran takım kutusuna eğildi. Ama orada yıldıza benzer bir şey yoktu.

'Tatlım, rica ederim biraz acele et. Bu kapak yerinden üçüncü kez çıkmak için can atıyor. ' Mirza, ona çabuk bir bakış atıp, güldü. Hayat, kaşlarını çatı. Onunla konuşmak istemiyordu. Sonunda takım kutusunu onun kıvrılmış dizinin önüne doğru sürdü ve ayağa kalkıp lavaboya ilerledi.

O, mutfığa geçtiğinde Mirza, hala aldığı büyük çalışma masasıyla ilgileniyordu. Buzdolabının kapağını açıp, haftalık alışverişine baktı. Sadece domates ve peynir kalmıştı. Sabahtan beri tek bir simitle duruyordu ve yakında açlıktan ölecekti. Ölmeden önce isteyenler için bir paket kına alıp bırakmayı düşünüyordu. Uygun bir yerlerine yakalardı.

Kendisine bir sandviç yaptı ve bir bardak kola doldurup tezgaha oturdu. Gözlerini Mirza'ya dikti ve geriye attığı sorular beynine üşüştü bir anda. Yine evdeydi, yine bir şeylerin peşindeydi. Ve Hayat, bu işin sonundan korkuyordu.

'İşte bitti. ' dedi genç adam kendi kendine ve yaptığı işle gurur duyuyormuş gibi çalışma masasına baktı. Sonra Hayat'ın kitaplarının bulunduğu sırt çantasına ilerledi ve kitaplarını içinden çıkararak- ona sorma nezaketinde bile bulunmadan- tek tek raflara yerleştirmeye başladı. Hayat'ın lokması boğazında tıkanıp kaldı ve şiddetli bir öksürük nöbetine girdi. Öyle şiddetli öksürüyordu ki Mirza, bir anda elindeki kitapları çalışma masasına fırlatıp ona doğru ilerledi ve bir bardak su doldurup önüne koydu.

Hayat, boğazı acıyla zonklarken hala öksürmeye devam ediyordu. Ama onun verdiği suyu içmek yerine ona geri itti bardağı.

“Suyu iç!” dedi Mirza, Hayat’ın öksürüğünün şiddeti azalırken. Sesinde itiraz kabul etmeye bir ton vardı. Yüzü bir anlık öfkeyle karardı ve gözlerine sert bakışlar yerleşti. Amansız bakışı Hayat’ı esir aldı bir an için. “İç yoksa kendim içireceğim.” Elleri ona dokunmak için havalandı ve Hayat, bedenini geriye çekerek suyu kaptı- sırf o tepesinde dikilip durmasını diye- bir yudum içti ve bardağı bıraktı.

“Biraz daha” diye belirtti Mirza. Hayat, bardağı sıkıca kavrayarak birkaç yudum daha aldı. Mirza, ona eğildi ilgiyle. “İyi misin?” diye sordu. Hayat, gayr-i ihtiyari ona baktı. “Ooo... Böyle bakabildiğine göre iyi olmalısın.” Dedi Hayat’ın bakışlarına karşılık. Ve tekrar çalışma masasına ilerleyip kitapları yerleştirmeye başladı.

“Benim kitaplığım oldukça dolu” diye mırıldandı. “Ve ayrıca ders çalışabileceğin bir yere de ihtiyacın vardı...” omuz silkti. Ve kitapları yerleştirmeye devam etti. Hayat, ona karışmayacaktı. Karşı çıktığında ve kitapları yine sırt çantasına koymaya kalkıştığında neler olacağını biliyordu. Ona bir çalışma masası mı almıştı?

Genç kızın aklına kendisi için aldığı çalışma masası ve onun pencereden fırlatılışı geldi. Bizzat Mirza tarafından... Ne bekliyordu? Onun gerçekten orada oturup ders çalışacağını mı? Hayat’ı ne sanıyordu? Gurursuz biri mi? Ve Allah aşkına bunların tümü saçmalıktan ibaretti. Neden yapıyordu? Hayat, asla o çalışma masasına oturmayacaktı.

“Bu masa lambasını da hediye ettiler.” Dedi Mirza, onun düşüncelerini bölerek. Lambanın düğmesine bastı. Lamba küçüktü ama yaydığı ışık oldukça güçlüydü. İyi, Mirza, orada oturup lambasını yakar ve komplo teorilerini hazırlardı.

Mirza, başını ona çevirdi ve beklenti dolu gözlerle baktı ona. Aynı anda genç kız, başını öne eğip sandviçini yemeye devam etti. Mirza, onun ilgisizliğine homurdandı. Ve sonra ona doğru bir adım attı.

“Tanrım!” diye soludu bir anda. “Sen yine o sandviçlerden mi yiyorsun?” Hayat, başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı ona ve lokmasını yuttu. “Sen sadece bunlarla mı besleniyorsun?” öfkeyle başını iki yana salladı. Ve telefonunu sehpadan alıp, bir numara tuşladı. “Pizzanı nasıl yersin?”

Hayat, onun yarattığı karmaşaya karşılık gözlerini kapadı. “Karışık?” diye devam etti Mirza, sanki onun hareketini görmemiş gibi” Zeytinli? Salamlı ve kaparili?-Benim tercihim bu arada- Pastırmalı?-o, sonrasında çok kötü kokutuyor-” Genç adam, yüzünü buruşturdu. Hayat, onun hareketlerine karşılık gülmek için tüm iradesini kullandı.

“İyi akşamlar. İki karışık pizza ve iki kola” adresi verdi ve telefonu kapadı. “Beş dakika içinde buradalar. Servisleri çok iyi” Hayat, ona cevap vermedi. Ve sandviçini yemeye devam etti. Mirza’nın çıkardığı sesleri duyuyordu ama onunla ilgilenmedi. Ellerini yıkadı. Ders kitaplarını alıp tezgaha yaydı.

“bu çalışma masasını senin için aldım.” Dedi genç adam. Hayat, onun dişlerinin arasından konuştuğunu fark etmişti. “Orada iki büküm ders çalışmanı istemiyorum.” Hayat, dişlerini sıkarak ona cevap verme dürtüsünü bastırdı. O, üç aydır bu tezgahın üzerinde ders çalışıyordu hem de onun yüzünden. Bunu yeni mi fark etmişti?

Mirza'nın öfkeyle nefes aldığını duydu ve aynı anda kapı çaldı. Genç adam, siparişleri aldıktan sonra mutfığa ilerledi. 'Tam beş dakika' dedi renksiz bir tonla. Pizzaların kutularını açtı. Dolapları açıp kapatarak, tabakları ve bardakları çıkardı. 'Yemek yapabilmeyi dilerdim ama bu konuda anneme çekmişim. Tanrım! Hala bu işi beceremiyor. Ben de öyle.' Pizzaları tabaklara servis yaptı. 'Ama çok iyi sipariş verebiliyorum. Bu konuda üstüme yok!' Hayat, dudaklarını birbirine bastırırken o, oturma bölümüne gidip kısa sürede geri geldi. Tanrıya şükür o akşam, üzerine bir tişört ve siyah, paçaları yerlerde sürünen bir eşofman altı giymişti.

Tabakları alıp tam karşısına oturdu ve birini onun önüne koydu. Sonra kola bardağını koydu. Hayat, derin bir iç çekti. Hayatta en çok sevdiği şeylerden ikisi; pizza ve kola... Ağzı sulandı ama ders çalışmaya devam etmek için kendisini zorladı. Bir bok anlamıyordu.

'bu akşamlık pizzayla idare edebilirsin. Daha sonra gerçekten besleyici şeyler yemelisin. En hızlısı buydu. 'Hayat, kitaplarının hemen yanında duran tabağı ona doğru itti ama ona bakmadı.

Tabak, tekrar önüne geldi. Bu defa içinde yapay olduğu belli olan bir zeytin dalı duruyordu. Yukarıya kıvrılmak isteyen dudaklarını birbirine bastırdı zorlukla. Ve tabağı tekrar ona itti. Tabak tekrar önüne konduğunda şişman bir asker figürü elinde beyaz bir bayrak sallıyordu. Zeytin dalı ve pizza diliminin yanında... Hayat, tabağı tekrar ona itti.

'Şişman asker çok şirin duruyordu oysa...' dedi Mirza, sanki kendi kendine mırıldanmış gibi. 'Koyacak başka bir şeyim kalmadı' diye devam etti sözlerine. Ve tabağı tekrar ona itti. 'Fark ettiğin üzere hepsi planlanmış bir şey. Bu şirinlikleri geri çevirmen çok kötü... Ben onları bulana kadar ayaklarım su topladı.'

Hayat, bir anda ayağa fırlayınca Tunç'un kalbi titredi. Tanımadığı his onu ne kadar huzursuz etse de Hayat, saatine bakıp, telaşla toplanmaya başladığında ayağa kalkıp o ilerlerken usul usul peşinden gitti. Genç kız, kitaplarını, kalemelerini, kağıtlarını gelişigüzel çantasına tıktırmaya başladı. Ve Tunç, ona yettiğinde çantasını omzuna takıp çıkmak için harekete geçti.

Tunç'un bir kolu öne doğru uzandı ve onun beline dolandı. İstem dışı bir hareketi ve kendisini durduramamıştı. Tunç, alnını onun saçlarına dayadı. 'Gitme...' dedi fısıltıyla. 'Tamam. Artık seninle uğraşmayacağım.' Hayat, kolunun sıkı tutuşundan kurtulmak için hareket etti ama Tunç, onu serbest bırakmadı.

Bir anda bedenine çarpan sıcaklığı öyle güzeldi ki bu hissi biraz daha tadabilmek ve kopmamak için onu bir süre öylece tuttu. Ani uyarılışı onun bir adım gerilemesine neden oldu. Zaten, yeterince ürkmüş görünen genç kıızı daha fazla ürkütmek istemiyordu. 'Söz veriyorum uğraşmayacağım. Çıkma bu saatte.' Dedi yumuşak bir tonla. 'Seni rahat bırakacağım.' Ama kolunu ondan çekememişti. Yüzünü biraz daha eğerek, burnunu saçlarına sürttü ve Hayat'ın bedeni yaprak gibi titredi. Zorlukla, beynine üst üste emirler göndererek kolunu belinden çekti. Ve onu serbest bıraktı.

Hayat, hızlı iki adımda kapıya ulaştı ve çıkıp gitti. Tunç'un omuzları dikleşti ve elleri yumruk oldu. Uzun saniyeler boyu kapalı kapıya öfkeyle baktı. Onu nasıl geri kazanacaktı? Attığı her adım çıkmaz bir yol gibi sonuçsuz kalıyordu. Tunç, onu istiyordu. Ama daha Hayat, onunla konuşmuyordu bile.

Sonunda sanki beyninde bir ışık patladı ve aklına gelen düşünceyle yüzü buruştu. Ama eğer karısını geri istiyorsa hoşuna gitsin gitmesin bir şeyler yapmak zorundaydı. Ve Tunç, onu geri istiyordu.

Adımları onu hızla telefonuna götürdü ve bir numara tuşladı. İkinci çalışta annesinin şaşkın ve endişeli sesi cevap verdi.

“Tunç?” Onları nikâhın olduğu günden beri aramamıştı.

“İyi akşamlar.” Dedi Tunç ve bir anda ne diyeceğini bilemedi.

“İyi akşamlar.” bir süre sustular. “Nasılsın?” diye sordu Burcu, sonunda.

“Teşekkür ederim. İyiyim.” Durup dudaklarını yaladı. “Sen?”

“Ben de... İyiyim. “Annesinin sesi kaygılı geliyordu. “Tunç? Bir sorun mu var?” diye sordu sonunda Burcu.

“Evet.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey mi?”

“Kesinlikle.” Tunç, derin bir nefes aldı ve o konuşmaya başlamadan devam etti. “Çok kötü bir kayınvalide olduğunu düşünüyorum.” Burcu, ani bir öksürük nöbetine tutuldu.

“Öyle mi?” diye sordu sanki ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi.

“Öyle... Üç aydır evliyiz ve bizi yemeğe bile çağırmadınız”

“Ahh”

“Yani böyle şey olur sanıyorum değil mi? Yeni evliler... Aile ile kaynaşma gibi şeyler... Bilemiyorum.”

“Şey... Tabii. Elbette.”

“O zaman bizi yemeğe davet etmelisiniz”

“Ne zaman istersen...”

“Yarın?”

“Çok güzel olur.” Tunç, bir süre sustu. “Melek’leri de çağırmalısın. Kalabalık olursak çok daha güzel olur.” annesinin gülümsediğini duyar gibi oldu.

“Harika olur.”

“Ama sanırım ne kadar iyi bir kayınvalide olduğunu göstermen için Hayat’ı senin araman gerekiyor. Ben iletirsem... Bunu hatırıma getirdiğimi anlayabilir ve kırılabilir. Ben... Onun üzülmelerini istemem.” Tunç, yutkundu.

Burcu'nun keskin bir soluk aldığını duydu. "Elbette Tunç" dedi, ama sesinde bariz bir şaşkınlık vardı.

"Sana telefonunu mesaj atarım."

"Çok iyi olur"

"Anne?"

"Evet?"

"Yemekleri sen yapmasan?"

"Şimdi kalbimi kırdın!" dedi Burcu, ama sesi kahkaha kokuyordu.

"Üzgünüm. İnan amacım kalbini kırmak değil. Ama karımın ve kendimin mide fesadı geçirmesini istemeyiz değil mi?" Tunç'un sesi oldukça neşeli çıkmıştı ve buna şaşırıyordu.

"Pekâlâ. Sanırım Deryal, bu konuda bir şeyler yapabilir."

"Gerçekten mi?"

"Buna memnun olacağına eminim."

"Teşekkür ederim."

"Tunç?"

"Evet?"

"Çok sevindim... Yani, yemeğe geliyor olduğunuza."

"Şey... Evet. Ben de"

"O halde yarın görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Tunç, telefonu kapadı ve alt dudağını ısırды. Görüşmenin onu ne kadar gerdiğini ancak anlayabiliyordu. Bedeni bir anda gevşedi ve derin bir nefes aldı. Bu geceki kaçıışı Hayat'ın her zaman kaçacağına işaret ediyordu. Tunç, en azından onu bir gece olsun yanında tutabilirdi. Daveti geri çevirmeyeceğini umuyordu çünkü o, iyi niyetli bir kızdı. Gerçekten iyiydi. Ondaki nefret etmesine rağmen takım kutusunu sırf zor durumda kalmış görüldüğü için ona uzatmıştı. Bir eli yüzünü buldu ve sertçe ovuşturdu. Acaba karısı nereye gitmişti? Seçil'e? Ya da belki dışarıda eğlenmeye çıkmıştı. Onun peşinden gitmeli miydi? Ah... Elbette bunu yapmayı isterdi ama Hayat'ı biraz daha sıkıştırırsa ters tepmesinden korkuyordu.

Onu yanında tutabilmek için elinden ne geliyorsa yapacaktı. Allah'tan ona yardım etmesini için bir dua yakardı. Hafifçe gülümsedi. Hayat, çok kızacaktı...

BÖLÜM 12

Burcu, elinde telefon sıkıca tutarken ve kalbi hızla atarken, soğuğa aldırmadan verandada oturmuş, kahvesini içen kocasına bakıyordu. Deryal, onu fark etti ve ifadesindeki şaşkınlığı görünce bir anda ayağa fırladı.

“Sorun ne?” diye sordu endişeyle ve gözleri kaygılı bakışlarla karsının yüz hatlarında dolaştı.

“Tunç...”

“Bir şey mi oldu ona?” Deryal’in kaygısı gözle görünür bir şekilde arttı.

“Ah. Hayır. Endişelenecek bir şey değil.” Burcu, hala şaşkın görünüyordu.

“Lütfen... Ne olduğunu söyleyecek misin? Ben çıldırmadan önce...”

“Karısıyla birlikte onları yemeğe davet etmemizi istedi. “ Burcu, kocasının yüzünde beliren garip ifadeye kıkırdadı.

“Ciddi olamazsın” dedi kaşları havaya kalkarken.

“Çok ciddiym. Ve yemekleri benim yapmamı istemiyor... Benimle şakalaştı! Buna inanabiliyor musun?” Burcu’nun gözleri hafifçe sulandı. “Hemen yarın, karısını aramamı ve davet etmemi istedi.” Deryal’in kafa karışıklığını yansıtan gözlerinin içine baktı ve elini usulca yanağına götürdü.” Melekleri de davet etmemizi istiyor. “

“Bu gerçekten garip...”

“Aynen. Karısının ve kendisinin mide fesadı geçirmesini istemediği için yemekleri yapmak sana düşüyor. Handan hanım da yapabilir ama senin ilgilenmen çok daha iyi olur. “

Deryal, kahkaha attı ve ona gülümseyen bir yüzle baktı. “Gerçekten karım mı dedi?”

“Öyle duyduğuma yemin edebilirim.”

Burcu, kocasının gözlerindeki heyecan pırıltılarını görebiliyordu. Karısının eline uzandı ve kendisiyle birlikte usul usul ilerlemeye zorladı.

“Nereye?” diye sordu Burcu, şaşkınlıkla onun peşinden giderken.

“Buzluktan etleri çıkarmaya...”

“Yarın geliyorlar, bu akşam değil.”

‘‘Ah sevgilim... Ne zaman öğreneceksin bilemiyorum...’’ karısına bakıp gülümsedi. ‘‘Eğer gerçek bir ziyafet istiyorsak her şey kusursuz olmalı... Etleri marine etmeliyim!’’

Burcu, başını iki yana salladı. Bu i i yarına da bırakabilece ini biliyordu ama Deryal, heyecanını böyle saklamayı tercih etmişti. Mutfa a girdiler ve karısının elini bırakıp, dondurucuya ilerledi.

‘‘Melek’i ara’’ dedi bir anda değişen ruh haliyle.’’ Yarın sabah, erkenden burada olsun. Zibidi kocasının gelmesine gerek olmadığını söylemeyi unutma. ‘‘Burcu, kıkırdadı.

‘‘Ayrım yapıyorsun.’’ Dedi hafif azarlayan bir tonla.

‘‘Olabilir...’’ dedi Deryal ve buzluktan etleri çıkarıp mikrodalgaya atarken omuz silkti.

Genç adam, kahve kupasını dudaklarına götürdü ve kupanın üzerinden ona baktı. Son zamanlarda yaptığı tek şey zaten ona bakmaktı. Ona bakmak, bakmanın ne kadar keyifli ve huzurlu bir şey olduğunu bilmek... Yüz hatlarını ezberlemek ve onun olmadığı anlarda zihninde ona bakmaya devam etmek...

Derin bir i  çekti. Hala uyuyordu. ‘Miskin!’ dedi içinden. Kupasını iki eliyle birden kavradı ve bakı larının yo unlu undan habersiz onu izlemeye devam etti. Gece geldiğini duymuştu. Duymu tu çünkü gözlerini açmak istememi ti. Tunç’un yakınında olup ilgisine maruz kalmak Hayat’ı tedirgin ediyordu. Huzursuzlu u ve korkusunu gözlerinden o kadar net okuyordu ki bu canını yakıyordu. Tunç, yüzünü buruşturdu. Bu yeni hisleri onun tenini gıdıklıyordu sanki ve hiç hoşuna gitmiyordu.

Sürekli onu düşünmenin yanında sürekli onun ne d   nd   n  de düşünüyordu. Gerçi eğer akıl okuyabilme gibi bir yeteneği olsaydı onun sorularının yağmuruna tutulmuş olurdu. Ve bu sele kapılırdı. Eh... Başka ne bekliyordu ki? Ona karşı davranışlarının hızı fark edilmeyecek kadar hızlı olmuştu. Tunç, kendi değişken yapısına artık alı mı tı ama bu, ona bile fazla gelmişti. Yoksa tenine i neler batıyormu  gibi hissetmezdi...

Hayat, mırıldanarak döndü ve Tunç, gülümsedi. Onda bir şey vardı. Bakı ında, duru unda, her hareketinde bambaşka bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek için de u ra mıyordu. Tunç, ona giden kapıyı bir kez açmış ve girişi yapmıştı. Tüm her şeyin- buna hisleri ve düşünceleri de dahil- üzerine hücum etmesine izin veriyordu. Kendisini açık bir hedef gibi hissediyordu ve Hayat, onu on ikiden vurup duruyordu.

Onu ilk fark ettiği an dizlerinin üzerine çöküp Tunç’un aya ına bakmak istediği andı. Hayat, gözlerini kaldırıp ona bakmı tı ve Tunç’un kalbi öylesine bir takla atmı tı ki oturduğu yer ona sanki dört tarafı kapalı dar bir alan gibi gelmişti. Farklıydı i te Hayat... Daha o anda bile... Ve Tunç, onu tanımaya kendisine fırsat vermeden her şeyi yakıp, yok etmişti.

Dairenin sessizli ini canlı ve yüksek sesli bir melodi doldurdu. Hayat’ın telefonu... Tunç, annesinin olduğunu tahmin ediyordu. Hayat’ın göz kapakları titre ti ve kaşları derinle ti. Sonra gözlerini açtı. İri gözleri daha da irile erek hızla doğruldu. Tunç’un gözleriyle bulu tu

gözleri ve iki kahverengi titredi.

Hayat, bir anda fırladı yattığı yerden. Şaşkın görünüyordu. Ona bir daha bakmadan çantasına koşturdu ve telefonu çıkarıp ekrana baktı. Kaşları daha da derinleşerek telefonu açıp kulağına götürdü. Tunç, ona bir kahve yapmak için kalktı.

“Alo? Evet, benim... Ahh... Günaydın Burcu Hanım... Yoo, hayır. Uyandırmadınız.”

Tunç, kıkırdadı ve “Yalancı” dedi alçak sesle. Hayat’ın gözleri ona kaçamak bir bakış attı ve telefonu daha çok kavradı parmakları. Tunç, onun kahvesini de tezgâha koydu. Ve ona bakmaya devam etti eğlenerek.

“Teşekkür ederim. İyiyim, siz?” bir süre duraksadı. Yüzü kulaklarına kadar kızardı, gözleri yine irice açıldı. “Öyle mi?” dedi. Afallamış görünüyordu. “Ben... Bilemiyorum... Sanırım ‘o’ müsait olmayabilir.” Bunları söylerken çenesi titredi ve dudaklarını büzdü. Buradaki ‘o’ kendisi oluyordu... ‘O’...

“Sormamın bir sakıncası var mı?” hafifçe gülümsedi sanki annesi onu görüyormuş gibi. “Ben sizi daha sonra rahatsız ederim. ‘telefonu kapadı. Bakışlarını Tunç’a çevirdi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki Tunç’la konuşmak zorunda kalmak ona katlanılmaz acılar veriyormuş gibi.

“Annen.” Dedi düz bir sesle. Yutkundu. “Bu akşam seni ve beni” biz değil. Tabii ki...” yemeğe davet ediyorlar.” Tunç, o konuşurken tabureden inip ona doğru ilerlemeye başladı.

“Elbette. Bu nazik teklifi geri çeviremeyiz.” Hayat, huzursuz göründü. Sanki kendi içinde büyük bir ikilem yaşıyormuş gibi. Burnunu kırıştırdı. Ve sonra başını iki yana salladı. Tunç, onun iki adım ötesinde durdu.

“Gitmek istemiyor musun?” diye sordu yumuşak bir tonla. Hayat, ona bakmadı ama onaylarcasına başını salladı. Bir eli gergince, omzundan kıvrıla kıvrıla inen saçlarını arkaya savurdu. Tunç, bir an panikledi. Onun yanında hiçbir şekilde durmak istemiyordu. Kalbi bu düşünceyle ağrıdı. Biliyordu ki Hayat yalnız gidecek olsa tekliflerini reddetmek istemezdi. Nereden bildiğini bilmiyordu ama biliyordu işte.

Yapmak zorunda kaldığı şey için içinden ona özürlerini sıraladı. Ve kaşlarını çatı. Gözlerine sert bakışlar yerleşti. “Biz” dedi kısık ama keskin bir tonla. Önce onu, sonra kendisini işaret etti. “Birbirimizin yanında durmaya katlanamıyor olabiliriz. Ama kendi savaşımızın içine ailelerimizi sürüklemek zorunda değiliz. “Hayat, başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinde öylesine bir bakış vardı ki Tunç, onun yutmak zorunda olduğu sözcüklerin hepsini kussun istiyordu. Ama acımasızca sözlerine devam etti.” İçtenlikle yapılan bir yemek davetini gerçekten bu şekilde geri mi çevireceksin. Unutma ki onların yaşadıklarımızla ilgili tek suçu yok! Her ne kadar kendim görmemiş olsam da onların senin yanında durup, sana destek oldukları gerçeğini unutmuş olabileceğini sanmıyorum.” Tek kaşını havaya kaldırdı ve tüm baskıcı gücünü kullanarak ona baktı.

Hayat, bocalıyordu. Savaşının her anını yüzünden okuyordu. Hayat, yutkundu. Elindeki telefonu sıkıca kavradı. İçinde yaşadığı tüm karmaşayı ayna gibi yansıtarak ona baktı. Kabul edecekti. Çünkü kimseyi kıramayacak kadar nazik ve iyi niyetliydi. Ve adildi...

“Lanet olsun...” diye fısıldadı genç kız omuzları çökmüş bir halde ve Tunç, kollarını ona sıkıca sarmamak için güçlükle tuttu kendisini.

Annesini aradı ve yemek davetlerini kabul ettiklerini bildirdi nazik bir tonla ve tekrar kapadı. Bir eli, saçlarının arasından geçti. Tunç, ona arkasını döndü ve yüzüne engel olamadığı bir gülümseme yerleşti. Tekrar gidip tabureye oturdu. Hayat’ın bedeni öylesine gerilmişti ki baktığı mesafeden bile görebiliyordu bunu.

Genç kız, yüzünü yıkadı ve kıyafet dolabına ilerledi. Tunç’un kaşları çatıldı. Cumartesiydi... Nereye gidecekti ki? Ve Allah aşkına kahvaltı bile yapmayacak mıydı? Biraz daha böyle giderse açlıktan ölecekti. Belki de alışverişe gidiyordu.

“Bence birlikte kahvaltıya gitmeliyiz” dedi Tunç, kuru bir sesle. Kendisini tutamamıştı. Tunç, günü onunla geçirebileceğinin ümidiyle işi gücü bırakmıştı.

Hayat, başını çevirip ona baktı. Uzun, oldukça uzun bir süre ve Tunç’un kalbi her saniye daha da ısındı. Onun içine düştüğü karmaşayı görebiliyordu. Ona aylarca aklın almayacağı kadar çirkin davranmış ve ona eziyet etmişti. Şu anki ilgisi de aynı şekilde onun için eziyetti ve Tunç, kendisine lanetler okuyordu.

Hayat, sonunda gözlerini ondan kaçırdı ve inanamazmış gibi başını iki yana salladı. Ve giyinmek için tek kapalı olan alana girdi ve kapıyı sertçe kapadı. Tunç, ona kahvaltı hazırlamak isterdi ama öyle beceriksizdi ki yapamayacağını biliyordu. Bu yüzden onu kahvaltıya götürmek istemişti. Hayat, iki şekilde de kabul etmeyecekti. Ne bekliyordu ki? Aslında Tunç, bile bile neden kendisine umutlanma izni verdiğini biliyordu.

Nereye gidecekti? Aklına gelen ani bir düşünceyle kasları tel gibi gerildi, dişleri birbirini ezdi ve kalbinin üzerine bir ağırlık çöktü. Biriyle mi görüşecekti? Belki de onu kalbinden tamamen atmıştı. Ve kalbini başkasına açmıştı. Belki de Tunç’un davranışları ona itici geliyordu. Bir anda ona karşı beslediği şiddetli hisler tamamıyla yer değiştirdi ve bir öfke dalgası beraberinde gelen yakıcı bir kıskançlıkla bedenine yerleşti.

Oturduğu taburede tepeden tırnağa titredi. Hayat, dışarı çıktı. Dar paça, koyu renk ve bacaklarını tamamen saran bir kot, üzerine koyu renk V yaka ve yine bütün katlarını ortaya seren bir kazak giymişti. Tunç, ona dokunmak istiyordu. Ona dokunmak, öpmek, kollarında tutmak... Yaşadıkları deneyimi tekrar, tekrar ve tekrar yaşamak istiyordu.

Duyguları ilmek ilmek olup birbirine geçti. Öfkesinin üzerine binen arzu bedenindeki ve zihnindeki gerilimi katlanılmayacak bir noktaya sürükledi. Hayat, çantasını ve kabanını aldı. Tunç, bir anda ayağa fırladı. O, kapıdan çıkmadan hemen önce tam önünde durup yolunu kesti ve Hayat, dehşetle iki adım geriye attı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu, kendi anlaşılmaz hareketlerinin yarattığı şoku göz ardı ederek. Hayat, başını kaldırdı ve elinde tuttuğu kabana daha sıkı sarıldı. “Umarım sana verdiğim uyarıyı aklında tutuyorsundur.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. Sırf onu çekip o şaşkın yüzünü avuçları arasına alıp dudaklarını öpmemek için... Sırtını kapıya yasladı. Hayat, anlamayan gözlerle baktı ona. “Benim adım taşıırken başkalarıyla birlikte olamayacağın konusunda uyarılmışım seni.” dedi ipeksi bir sesle. Ve bunu kendisini terk ettikten sonra yapabileceğini söylemişti ama artık bunun için çok geçti çünkü avukatına işlemleri

durdurması talimatını vermişti. ‘‘Aklında tutman gereken şey!’’ Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak ona tehditkar bir bakış attı. ‘‘ Üzgünüm ama bunu ancak benden kurtulduğunda yapabilirsin.’’ Ki artık öyle bir şey söz konusu değildi.

Hayat’ın yüzüne tırmanan kırmızılık kulaklarına kadar ilerledi. Utanç? Öfke? Her ikisi de? Ve sonra, bedeni şiddetle titremeye başladı.

‘‘Allah’ım’’ dedi kendi kendine dişlerinin arasından. Ve bir anda elindeki kabanla Tunç’a saldırmaya başladı. Öyle şiddetli vuruyordu ki Tunç, onun tüm gücünü kullandığına yemin edebilirdi. Ama darbelerin etkisi Tunç’a sinek ısırığı kadar hafif geliyordu. Bir anda göğsüne tırmanan kahkahayı koyuverdi ve kollarını uzatıp, hala gülerken onu hapsetti.

‘‘Bırak beni, seni piç kurusu!’’ Bu, Tunç’un kahkahasını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

‘‘Küfür lügatine yeni kelimeler eklemen lazım güzelim.’’

‘‘Bırak diyorum!’’ diye bağırdı Hayat. Ayakları Tunç’a aralıksız darbeler vuruyordu. Tunç, onu havaya kaldırarak ters çevirdi ve kapıya yaslayıp üzerine eğildi.

‘‘Seni beslememiz lazım.’’ Diye fısıldadı. Gözleri öfkeli yüzünün her santiminde dolanıyordu ağır ağır. ‘‘ Karımın daha güçlü ve kendisini koruyabilecek kadar dayanıklı olmasını isterim. Cıvcıv kadar hafıfsın.’’ Tanrım! Onun çileden çıkması neden bu kadar eğlenceli ve cezbediciydi.

‘Benim. Hiçbir şeyim. Seni. İl-gi-len-dir-mez!’öfkeyle titreyerek ve dişlerinin arasından konuşuyordu. Sert bir soluk çekti içine.

Tunç, yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi ona. ‘Kahvaltıya gidelim. Sahil kenarında bir yere?’

‘‘Seninle hiçbir şey yapmayacağım. Rahat bırak beni. Sonsuza kadar!’’

Tunç, başını iki yana salladı. ‘‘Gitme...’’ dedi sanki o hiç konuşmamış gibi. Kollarıyla hapsettiği bedenini serbest bıraktı ama onu daha da sıkıştırarak, kollarını başının iki yanına sabitledi. Hayat, başını çevirmiş ona bakmıyordu. Hayat’ın bedeninin şiddetli sarsılmasını kendi bedeninde hissediyordu. Çenesine uzandı. Tenini parmak uçlarında hissetti. Ve başını çevirip gözlerine bakmaya çalıştı. Onu öpmek istiyordu. Onu öpmek, onun bedeninin içine, derinliklerine dalmak istiyordu. Tam o anda öylesine şiddetle istiyordu ki tüm bedeni sancıyor, canı yanıyordu. Başını yana eğip dudaklarına uzandı ve Hayat, başını hızla tekrar çevirdi.

‘Sakin!’ dedi Hayat fısıltıyla. Ve yutkundu. Tunç, bir anda düştüğü arzu çukurundan yukarıya tırmandı. Başı öne düşerek bir ‘tak’ sesiyle sertçe kapıya vurdu. Ve Hayat, sıçradı.

‘‘Bir şey soracağım ve dürüstlikle cevap vermeni istiyorum.’’ Soluğu kapıya çarpıp genç adama geri döndü. ‘Ben evde olduğum için mi çıkıyorsun?’

Hayat, başını salladı onaylarcasına. Tunç, bir anda onu serbest bıraktı ve giyinmek için raflara yöneldi. ‘‘Öyleyse çıkmaya gerek yok. ’’ dedi renksiz bir tonla. ‘Ben gidiyorum. Evde kal!’

Rica ediyorum düzgün bir kahvaltı yap. Akşam için hazırlan.”

Üzerindekileri çıkarıp, raftan bir takım elbise çıkardı ve tekrar giyinmeye başladı. Hayat, hala kapıda mum gibi dikiliyordu. “Üzerine giyecek bir şey almak ister misin?” diye sordu. Hayat, ona cevap vermedi. Tunç, derin bir nefes alırken kemerini taktı. Kravatını pantolonunun cebine tıktırdı. “Pekâlâ,” ceketini giydi. “Akşama erken gelirim. Saat altıda seni alırım.”

Hayat, ona yine cevap vermedi ama kabanını ve çantasını zemine bıraktı usulca. Tunç’un günü birlikte geçirme planları alt üst olmuştu ama en azından Hayat, evde kalacaktı.

Ona bir kez daha bakmadan, saçını tarayıp, parfümünü sıkmadan ve evrak çantasını almadan evden çıktı. Garaja indi, arabasına bindi ve evrak çantasını unuttuğunu fark etti. Tekrar yukarı çıktı, daireden içeri girdi ve yutkundu. Hayat’ı sutyen ve külotla yakalamıştı. Ne zamanlama ama? Arzu seli bedenini yıkayıp geçerken Hayat, üzerine bir havlu çekti hızla ve öfkeyle soludu. Tunç, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Hızlı adımlarla evrak çantasına ilerledi. Aldı, Hayat’a baktı. O, ona bakmıyordu. Daha ağır adımlarla yanına kadar ilerledi. Yanından geçerken durup, hafifçe ona eğildi. Saçları omuzlarından aşağıya dökülmüş, siyah havlunun üzerine yayılmıştı. Beyaz teninde muhteşem bir tezatlık yaratan siyah havlunun... Saçlarına hafifçe dokundu ve omzunun arkasına attı. Hayat, titreyerek bir adım gerilerken o, kulağına eğildi. “Piç kurusu olabilirim. Ama şanslı bir piç kurusuyum ha?” Onu geçerken gülerek başını iki yana salladı.

Arkasından bir hışırtı duydu ve bir şekilde eğilmesi gerektiğini anladı. Üzerinden bir kıyafet yığını geçip gitti ve Tunç, kahkahalara boğulmuşken kaçarcasına evden ayrıldı. Karısı öfkeli pilicin tekiydi ve Tunç, onun öfkesine bayılıyordu. Omuzları çöktü. Tanrım! Seksiydi. Çok seksi. Ve Tunç, ona dokunmazsa ölecekti...

Hayat, onun evden gitmesine memnun olmuş ve tüm günü ders çalışarak geçirmişti. İngilizce kursuna olan aylık ödemelerini yapamadığı için ara vermişti ama bir şekilde para kazanmaya başladığı anda tekrar devam edecekti. O zaman kadar kendisi ders takibini yapabiliirdi ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

Sadece biraz bir şeyler atıştırmak ve televizyon seyretmek için ara verdiği derse akşamüzeri tekrar başlamıştı. Kendisini bir şekilde meşgul edip yemek davetini kafasından atmak istiyordu. Öyle gergindi ki bazen bu, kaslarının dayanılmaz bir ağrıyla baş etmesine neden oluyordu. Tunç’un anne ve babası öylesine samimi ve iyi niyetli insanlardı ki Hayat, bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bir gece değil mi? Sadece bir gece dişini sıkabilirdi.

Kendi telefonunu satmak zorunda kaldığı için- ayrıca diz üstü bilgisayarını da satmıştı- yeni ama gayet eski olan telefonunu çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve kulaklıklarını takıp, yüklediği müziklerden birini açtı. Kendisini çalışmasına öyle bir kaptırmıştı ki Tunç’un geldiğini duymamıştı. Ve içeri girip omzunu duvara dayayarak onu izlediğini de fark etmemişti.

Tüylerini diken diken eden yemek daveti bir anda zihnine girdiğinde inleyerek başını arkaya attı. Bir süre öylece durup, başını tekrar kitaplarına çevirdi. Onları toparlayıp, alnını onların üzerine dayadı ve gözlerini kapadı. Kulaklarındaki müziğe yüksek sesle eşlik ederken

akşamın bir an önce gelmesini ve bu yemek tantanasının bir an önce bitmesini istiyordu.

Derin bir nefes aldı. Mirza, neden ona ilgi gösteriyormuş gibi görünmeye çalışıyordu? Ona güvenmiyordu! Kesinlikle ona güvenmiyordu. Be şeyin peşindeydi... Belki de ona iyi davranarak Hayat'ın tekrar aşık olmasını sağlayacaktı. Elbette Mirza, ona aşık olduğunu- yani önceden, şimdi kesinlikle aşık değildi- bilmiyordu ama ilgisini bariz bir şekilde belli etmişti. Ve Mirza, bunu kullanarak onu tekrar cehennemine çekecekti. Ve Hayat, daha da beter yaralanacaktı. Sanki yeterince yanmamış, yeterince acı çekmemiş gibi... Hayır. Ona asla ama asla kanmayacaktı.

Bir el, kulağına uzandı ve kulaklığını çekip aldı. Hayat, kendisine engel olamadan çılgılık attı ve başını çevirdi ve onun kakahayla oynayan gözlerine baktı.

“Tatlım, şarkı söylemeye başlayana kadar her şey mükemmeldi. Ama nezaketen de olsa, dinlemeye katlanılamayacak kadar kötü bir sesin var.”

Hayat, öfkeyle kısa ama sık nefesler alırken onun doğruyu söylediğini de biliyordu. Sesi çok kötüydü ve şarkı söylemeye başladığı zaman ağzını kapamak için bir sürü el ona uzanıyordu.

Eşyalarını toplayıp, çantasına ilerlerken onun soğuk sesini duydu. “Birincisi; Neden hala hazır değilsin? İkincisi; Neden çalışma masasında ders çalışmıyorsun?” Hayat, ikisine de cevap vermedi.

“O çalışma masasını senin için aldım. Tezgâhın üzerinde ders çalışmanı istemiyorum.” Tanrım! Bu adam kendini ne sanıyordu? Bunu istemiyorum, şunu istiyorum! Şunu yapma! Bunu yap! Kibirli piçin tekiydi ve Hayat, sırf ona inat olsun diye söylediklerinin tersini yapmak istiyordu.

Mirza, homurdanarak duşa girerken Hayat, kendisine bir kıyafet seçmek için rafa ilerledi. Ona bakmaktan kaçınmak için duşa arkasını dönmüştü. Ama dönmeden önce, onun saçlarını yıkarken sırtı kendisine dönük halini görme talihsizliğine yakalanmıştı.

Kolları başının üzerine kalktığı için sırtının ortasında derin bir çizgi oluşmuştu beline kadar inen... Çizginin iki yanında kasları her hareketiyle dalgalanıyordu. Neden örtünmek için hiçbir çaba sarf etmiyordu ki? İpeksi teninden- Hayat, bunu parmak uçlarında hissettiği o andan biliyordu- su damlacıkları aşağıya doğru süzülürken Hayat, ondan nefret ettiğini düşünmesine rağmen ağzının kurumasına engel olamadı. Ve bel kemiğinden yukarı bir sıcaklık yayılmıştı. Başını çevirdi hızla. Karın bölgesindeki titreşim yüzünden kıyafetlerine bakıyor ama görmüyordu. Eli, askılarda öylece dururken istemsizce başını iki yana salladı ve Tunç, kıkırdadı.

Hayat, tepeden ayak tırnaklarına kadar yandığını hissetti ve kalbi hızla ritmini artırdı gümbürdeyerek. Fark etmiş olabilir miydi? Hayır, nereden anlayacaktı ki? Onun, akıl sağlığının zaten yerinde olmadığını düşünerek rast gele bir elbise seçti. Sade, siyah, V yakalı, kolları dirseklerindeki manşetlere kadar uzanan, diz üstünde bir elbise...

Elbiseyi alıp, giyinmek için kapalı bölüme gitti. Duşun kapandığını duyduğunda ona giyinmesi için biraz zaman tanıdı. O çıktığında Mirza, siyah gömleğini üzerine geçiriyordu. Genç kız, hafif bir makyaj yaparak saçlarını taradı ve öylece açık bıraktı. Diz altlarına gelen çizmelerini de ayaklarına geçirip, kabanını ve el çantasını alarak Tunç'u beklemeye başladı.

Mirza, aynanın karşısında saçlarıyla uğraşıyordu. Koyu renk bir kot ve siyah bir gömlek giymiş, gömleğini her zaman yaptığı gibi pantolonunun üzerine salmıştı. Başını çevirip onu görünce ansızın güldü.

‘‘Bir de hazırlanmadığın için söyleniyordum değil mi?’’ kalın ceketini alıp, tek parmağını takarak omzuna attı ve telefonunu gömleğinin cebine attı. ‘‘Genelde erkeklerin kapıda durup eşlerini beklemeleri gerekmiyor mu?’’ dedi alayla. Yüzünde Hayat’ın anlamlandıramadığı bir ifade vardı. Sanki oldukça keyifli görünüyordu. Dahası mutlu görünüyordu. Hayat, onun sözlerine gülmedi.

Mirza’nın bakışları onu saçlarından botlarına kadar süzdü. Gözlerinde neşeli parıltılar bir anda derinleşerek karanlığa çekildi ve yüz ifadesi derinleşti. Sabit bakışlarını onun gözlerinde tuttu. Hayat, meydan okurcasına bakışlarına karşılık verdi.

‘‘Çok güzel olmuşsun!’’ dedi Mirza, kuru kuru. Hayat, bu sözlerin sırf söylenmiş olmak için sarf edildiğine inandı. En azından ses tonu böyle söylüyordu. Mirza, bir süre daha ona baktı ve aniden gerginleşerek bir elini yüzünde dolaştırdı. Sonra saçlarından geçirdi. Hayat, onun ne yapmaya çalıştığını anlayamayarak kaşlarını çatı. Tanrım! Bu adam deliydi. Bildiğin deli...

Tunç, Hayat’ın soru işaretleriyle dolu bakışlarını ve kaş çatmasını fark ettiğinde kendi kendine güldü. O anda onun üzerine atılıp, bedenini tamamen saran elbiseyi- şanslı elbise- bir çırpıda çıkarmak, onu çıplak bırakmak ve yatağa atıp, derinliklerine dalmak istiyordu. Kasıklarının zonklamasını hissetmesinin yanında neredeyse duyacağından şüpheleniyordu. Öylesine güzel, asil ve narin görünüyordu ki ikilemini atlatması çok zor olmuştu.

Tanrım! Üzerindeki elbiseyi kıskanıyordu. Kulağına taktığı minik küpeleri kıskanıyordu. Elindeki çantayı kıskanıyordu çünkü hepsi ona dokunabiliyor, onu sarabiliyordu.

‘‘Merak ediyorsun değil mi?’’ diye sordu onun yanına ilerlerken kendisiyle eğlenen bir tonla. Beklediği gibi Hayat, cevap vermedi. ‘‘Üzerindeki elbisenin ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. Ve açıkçası seni yatağa atarsam bana neler fırlatabileceğini ve bana ne kadar zarar verebileceğini düşünüyordum.’’ Hayat’ın keskin soluğunu duydu ve donmuş kalmış bedeninin yanından geçerken yanağından bir makas aldı. Sonra yüzünü ekşitti. Onun kendisine olan nefretiyle girişimi zorlamaya dönüşürdü çünkü artık ona bir kere dokunursa bir daha duramayacağını biliyordu.

Asansörde garaja ilerlerken bu yemek olayının aralarındaki buzları biraz olsun kırabileceğini düşünüyordu. Tanrım! Bunu tüm kalbiyle istiyordu. Onun aşkını tekrar geri kazanmak istiyordu. Tekrar ona gülümsesin, yanağındaki çukur derinleşsin Tunç, onun bu sevmediği özelliğiyle alay etsin... Onunla öpüşsün, ona dokunsun, sevişsin, sevişsin ve bir daha sevişsin... Tunç, bunların hepsini istiyordu. Öyle ki isteği acı çekmesine, göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Eğer Hayat, ona sonsuza kadar karşılık vermezse Tunç, ne yapacağını bilemiyordu. Ona olan aşkı bir saplantıya dönüşecek... Bir anda başını kaldırdı ve gözlerini irice açarak asansör kapılarına baktı.

‘‘Siktir!’’ dedi şaşkınca. Asansör durdu ve saniyeler sonra ışıklar kapanarak onları karanlığa hapsetti. ‘‘Siktir’’ diye fısıldadı yine ve o, akıl edemediği için Hayat, asansörün kapısına uzanıp açtı. Işıklar tekrar asansörün içinde patladı. Hayat, ona bakmıyor, narin parmakları gergin bir şekilde kapıyı tutuyor ve bekliyordu.

Tunç, onun saçlarına, üzerindeki elbisenin altındaki kıvrımlı bedenine ve çok güzel olmayan ama garip bir şekilde çekiciliğe sahip olan narin yüzüne baktı. Orada öylece durup ona bakmaya devam etti ve sonra dizlerini kırıp asansörün içine oturdu. Kahkahalarla gülmeye başladı. Ceketini kucağına koyup gülmeye devam etti. Sonunda Hayat, başını çevirip akıl sağlığını sorgularcasına baktı ona.

‘‘Buna inanamıyorum.’’ Dedi kendi kendine hala gülerken. Ne zaman olmuştu? Daha düne kadar ondan nefret ediyor, varlığı hiçbir şeyin rahatsız etmeyeceği kadar rahatsız ediyordu onu. Pekala, ona karşı sonunda bir vicdan azabı ve sonrasında yoğun bir arzu beslemişti ama aşk? Geçişin hızı nasıl bir hızdı ki Tunç, farkına bile varamamıştı...

Aldığı nefesten giydiği elbiseye kadar kıskanıyordu onu. Çantasını, tuttuğu bardağı, dokunduğu her şeyi, baktığı her yeri kıskanıyordu çünkü ondan başka her yere bakıyor her şeye dokunuyordu. Tunç, o elbisenin yerine bedenini sadece kendisi sarmak istiyordu. Bir dizini yukarı çekti ve sabırsızlanan Hayat’tan gözlerini ayırdı. Bir eliyle yüzünü kapadı ve kendi sefil durumuna için için, acı acı gülmeye başladı. Karısına aşık olmuştu ve karısı artık ondan nefret ediyordu. Bir anda sihirli bir değnek onlara dokunmuş ve rolleri tersine çevirmişti. Tunç, o değneği alıp kendisini bir güzel dövmek istiyordu.

Çünkü aşkı o, karşılık vermedikçe saplantıya doğru gidiyordu. Tunç, gözlerini açtığında ilk düşüncesi Hayat’la başlıyor, onunla devam ediyor ve gözlerini kaparken onunla son buluyordu. Hiç aşık olmamıştı ama bu aşktan başka ne olabilirdi ki?

Ya ona bir daha asla geri dönmezse, ya aşkına karşılık vermezse... Tunç, kendisini biliyordu. O zaman hareketlerini kontrol edemeyecek ve sonunda onu tamamen kaçırana kadar peşinde koşacaktı...

Sonunda Hayat, orada öylece durup dikilmekten sıkılmış olmalıydı ki asansörden çıkmak için hareket etti.

‘‘Bekle!’’ dedi garip bir tonla. Hayat, durdu ve iç çekerek ona baktı.

‘‘ Bir akıl hastası gibi görünüyorum değil mi?’’ diye sordu. Kaşları düştü ve sevimli bir bakış gönderdi Hayat’a. Onun yüzüne öyle dikkatle bakıyor olmasaydı Tunç, yanağındaki çukurun hafifçe derinleştiğini göremezdi. Burnunu çekti. ‘Zor tutuyor’ diye düşündü. Gülüşünü bastırmak için kendisini tutuyordu ve yüzü yine domates gibi kızarmaya başlamıştı. Birisi gelip onun bu sefilliğini görmeden ayağa kalkmak için hareket etti. Aslında hazır yerlerde sürünüyorken ayaklarına kapanıp af mı dileyseydi acaba?

Ayağa kalktığı anda asansörden hızla çıkan Hayat’ın peşinden ilerledi, onu geçti ve onun için yolcu kapısını açtı hafifçe başını eğerek alayla. Hayat, binmek için zorlanırken ve yüzünde huysuz bir ifade belirirken onun çılgınlıkları arasında belinden tutup havaya kaldırdı ve koltuğa yerleştirdi. İncecik bir beli vardı. Parmakları belinin etrafında neredeyse birbirini bulacaktı.

Hayat, yumruğunu sıkıp ona doğru atıldı. Tunç, gülerek geri kaçtı. Ama kapıyı kapatmadan önce dirseklerini koltuğa dayayıp ona baktı.

‘‘Ne? Bana vuracak mıydın?’’ diye sordu alayla. İşaret parmağını yanağına götürdü. ‘‘Sana neresi olduğunu göstermiştim. Öyle rast gele savurmak senin canını yakar.’’ Hayat’ın şaşkına

dönmüş yüzüne karşı güldü ve sonra iç çekti. ‘‘Hak ettiğimi biliyorum tatlım. ‘‘Tunç’ta kendisine sıkı kroşelerinden birini atmak istiyordu. Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna ilerledi.

Yolda sessizce ilerlerken o yumruktan daha fazlasını hak ettiğini düşünüyordu. Ona öyle eziyet etmiş, canını öyle yakmıştı ki her şeyi hak ediyordu. Ve ne yapacağını bilemiyordu. Hayatında ilk defa ne yapacağını, nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Hayat’ın ördüğü duvarların arkasına başını uzatıp bile bakamıyordu. Ve kendisini öylesine kapatmıştı ki delice öfkelenmedikçe duvarının ardından çıkmıyordu. Çıkıp baksa, kalkanlarını indirse belki Tunç’un olan aşkını fark edebilirdi. Tunç, ona olan hislerini tek tek anlatsa inanmayacağını biliyordu. Ona asla güvenmeyecekti. Haklıydı da... Tunç’ta olsa kendisine güvenmezdi.

Tunç, duygularını iten veya kabul etmeyen bir insan değildi. Ne hissediyorsa onu yaşar, asla bastırma gereği duymazdı. Ani ruh değişimleri de bundan kaynaklanıyordu. Herkes ani ruh değişimleri yaşırdı ama Tunç, bunu kimi insanın daha iyi sakladığını kiminin ise kendisi gibi açık yaşadığını düşünüyordu.

Aşkını da açık yaşayacaktı ama önce duvarları yıkması lazımdı. Sevgiden köşe bucak kaçan bir adam olarak istediği en son şey aşık olmaktı. Ama bir kere olmuştu işte. Bu, elinde olan bir şey değildi. Zaten nasıl olduğunu da anlayamamıştı. Ama madem olmuştu. Eh... Hayat, sonsuza kadar onunla yaşayacaktı. Tunç, kendi kendine gülümsedi. Bu iş onun hiç hoşuna gitmeyecekti.

Sadece, sessizce atıştıran yağmur sesinin eşlik ettiği arabada hiç konuşmadan ilerlediler. Ailesinin evinin dış bahçesindeki demir kapıdan geçmeden önce Tunç, sağa çekti ve ona döndü. Onun bedenindeki gerilimi sanki kendi bedeninde hissediyor, huzursuzluğu tenini karıncalandırıyordu. Bu, ona hissettiği yeni ve güçlü duygularla mı alakalıydı bilemiyordu ama başkasının hislerini kendi bedeninde tatmaya alışık olmadığı için duyguyu garipsedi. Ve tüm bu karmaşayı daha sonra masaya yatırmak için beyninde gerilere iterek, planını uygulamaya geçme zamanının geldiğine karar verdi.

‘‘Senden bir şey rica edeceğim.’’ Diye başladı söze yumuşak bir tonla ama kendi sesindeki gerginliği de duyabiliyordu. Aslında söyleyeceklerinin planının dışında gerçekten olmasını istediği, arzuladığı şey olduğunu fark etti. Hayat, başını çevirip ona garip bir ifade ile baktı. Tunç, neredeyse aklından geçenleri yüzünden okuyordu. ‘Bunu istemeye yüzün var mı?’

Yoktu... Ondan hiçbir şey beklememesi gerekiyordu. Ona yaptıklarından sonra Hayat’tan gelecek her şey ona müstahaktı ama onu geri kazanmak istiyorsa bir şeyler yapmak zorundaydı. Ve istiyordu...

‘‘Sadece ailemin yanında, duvarlarımızı yıkalım ve çok samimi olmaya gerek olmadan ama birbirimizi her an bir silahla vuracakmış gibi de görünmeden bu yemeği sessizce atlatalım.’’Hayat’ın gözlerinde bir titreme oldu ve Tunç, her zaman kolaylıkla okuyabildiği ifadesinden hiçbir şey anlamadığı için lanet okudu. ‘‘Bunu kendim için değil, ailemin huzuru için istiyorum. Ama tabii kabul etmezsen de anlayışla karşılarım.’’

Hayat, boğazını temizledi ve sanki konuşmak ona acı veriyormuş gibi yüzü asıldı. Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi ona bakmaya dayanamıyormuş gibi. Tunç, hareketiyle alt üst oldu ama duruşunu bozmayarak cevabını bekledi.

‘‘Ben, her şeyin zaten güllük gülistanlık gittiğini düşündüklerini sanmıyorum.’’ Tunç,

gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. En azından denemişti.

‘‘Peka-‘‘

‘‘Ama bana dokunmaya kalkmadığın sürece sana ayak uydururum.’’ Bu kadar... Tunç, gözlerini açtı. En azından uzlaşmacı ve anlayışlı bir kişiliğe sahipti. Aslında o, sadece iyiydi. Katıksız iyi.

‘‘Teşekkür ederim. ‘‘ dedi minnetle ve onun elini tutma, kolunu omzuna dolama ve yanağından da olsa onu öpebilme gibi planları suya düştü. Yapabilirdi ama Hayat’ın özverisine karşı bu, bir ahlaksızlık olurdu.

Arabayı park edip indiklerinde şoför elinde bir şemsiyeyle karşıladı onları. Hayat’ın bulunduğu yöne ilerledi ve şemsiyeyi başının üzerinde tutarak eve ilerlediler. Tunç, arkalarından biraz ıslanarak acele ile ilerledi.

Daha onlar verandaya çıkmamışlardı ki kapı açıldı ve yüzlerde ıslıl ıslıl gülümsemelerle karşılandılar. Tunç’un gözleri Melek’i aradı ve göremeyince içinde huzursuz bir kıpırdanma oldu.

‘‘Hoş geldiniz...’’ dedi Burcu, yüzünde hala sıcak gülümsemesi devam ederken. Tunç, Hayat’ın yanında durdu ve yüzünde gördüğü ani değişim onu şoka soktu. Annesine bakarken yanağındaki çukur iyice derinleşerek aynı gülümsemeye karşılık verdi. Tunç, ona hayran hayran bakarken ve içten içe ‘aynı gülümsemeden istiyorum’ diye tepinmek isterken babasına yakalandı. Özleminin ne kadarının yüzüne yansımış olduğunu bilmiyordu ama babasının keskin bakışlarında bir şey yanıp söndü.

‘‘İyi akşamlar’’ dedi Tunç, mesafeli bir gülümsemeyle.

‘‘İyi akşamlar.’’ Diye karşılık verdi babası da aynı serinlikle. Ve Deryal, Hayat’a döndü. Hayat, yüzündeki gülümseme silinmeden ama gözlerinde hafif bir ürkeklikle babasına baktı. ‘‘İyi akşamlar Deryal Bey’’ dedi duru bir sesle.

Babasının sadece dudakları değil, gözlerinin içi de güldü. Ehh. Tabii. Tunç, Hayat ona böyle gülümseseye dayanamayıp dudaklarına yapıştırdı. Elini uzatıp o çukura dokunmak istiyordu. Ama Teni bunun için karıncalanırken zorlukla eline engel olmayı başardı. Öpüşüp, koklaşma faslı bittiğinde onları direkt yemek masasına davet ettiler. Melek, masanın hemen yanında tatsız bir yüz ifadesi ve gözlerinde düşmanca bakışlarla masanın yanında dikiliyordu.

Babası, yanından geçerken Melek’e hafifçe eğilerek bir şeyler fısıldadı. Melek’in gözleri büyüdü ve kendi kocasına baktı. Tunç, sırtıtmamak için kendisini zor tutarken Melek, tekrar babasına sinirli bir bakış attı ama babasının amansız bakışlarıyla karşılaşınca zoraki bir gülümsemeyle Hayat’a döndü.

‘‘İyi akşamlar’’ dedi buz gibi bir kibarlıkla.

‘‘Teşekkür ederim.’’ Dedi Hayat. Tunç, ona baktı ama huzursuz görünmediğini düşündü.

‘Bence hemen oturmalıyız. Açlıktan ölüyorum’’ dedi Burcu, şakıyan bir sesle. Tunç, ablasının yanağına soğuk bir öpücük kondurdu ve masanın çevresindeki yerlerine yerleştiler.

Babası ve annesi masanın iki ucuna, Melek ve eşi Gürkan, yan yana oturan Tunç ve Hayat'ın tam karşısına oturdular. 'Suratsız' diye düşündü Tunç. Her zaman samimi ve sıcakkanlı olan ablası- ve Tunç, ona bu gece için çok güvenmişti- neden bir cadı gibi davranıyordu acaba? Hayat'ı gözleriyle oymak ister gibi baktıkça ve Hayat, huzursuz oldukça üç çift azarlayan ve öfkeli göz onu buluyordu.

Sonunda Tunç, dayanamadı ve masanın altından ablasının ayağını kendi ayakkabısının ucuyla sertçe dürttü. İlk defa ablasına karşı böyle bir harekette bulunuyordu.

'Umarım yemeklerin lezzeti hoşuna gider' diyordu annesi Hayat'a. Tunç, ablasının şok olmuş gözlerinin içine tehditkâr bakışlar fırlattı o anda. Çocukluklarında bile el şakası, sözlü şaka yapmayan iki kardeş için bu, aslında sıcak bir davranış bile sayılabilirdi. Melek'in gözlerine muzip bakışlar yerleşti ve Tunç, yaptığı çocuksu hareketin onun hoşuna gittiğini anladı.

'En azından buradan çok lezzetli görünüyorlar.' Dedi Hayat, samimi bir tonla. Sesinin tınısındaki sıcaklık Tunç'un içini eritti. Bir de kendisine karşı böyle sıcak olsaydı... Ve tunç, onu takdir de ediyordu o anda. Tüm yaşadıklarına rağmen hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor olması ve surat asmaması Tunç'u gururlandırdı. 'Keşke bu kadar zahmete girmeseydiniz' diye bitirdi sözlerini kibarca.

'Niye?' diye atıldı Melek, sırf Hayat'ı huzursuz etmek için. 'Diyette misin?' keskin bakışları Hayat'ın üzerindeydi ve Tunç, buna neden olanın kendi tekmesi olduğunu anladı. Hayat'ın sineceğini düşünüp, Melek'e ağzının payını vermek için dudakları aralandı ama Hayat, neşeli, küçük bir kahkaha atarak onu şaşırttı. Ve tabii masada bulunan tüm gergin yüzlere de bir şaşkınlık belirtisi yerleştirmiş oldu.

'Fil gibi yediğim düşünülürse diyet kesinlikle bana göre değil.' Sonra hafifçe gülümsedi. 'Kıbarlık yapmaya çalışıyordum. Ellerinize sağlık.' sözlerinin ardından babası bir kahkaha attı ve gözlerini Hayat'a dikip onu süzdü. Hayat, fil gibi mi yiyordu? Tunç, bunu niye görmemişti?

'Kabalık saymazsan eğer o kadar yiyeceği nerende sakladığını sorabilir miyim?'

'Deryal!' diye uyardı Burcu telaşla. Ama Hayat'ın gülümsemesi genişlediğinde Burcu, özür diler bir bakış attı ona.

'Allah'ın şanslı kullarından biriyim diyelim.' dedi Hayat, alayla. Ve Tunç, onu öpme isteğiyle doldu. Tanrım! Onu nasıl tanıyamamıştı. Dahası kendisine nasıl bu fırsatı vermemişti.

'Sevindim.' Dedi Deryal, hafif bir gülümsemeyle. 'Yoksa hazırlıklar boşa gidecekti.'

Masadan hafif bir homurdanma yükseldi. 'Biz de buradayız baba!'

'Ama yemek, sevgili Hayat'ın onuruna.' Tunç'a döndü. 'Öyle değil mi?'

'Kesinlikle.' dedi Tunç ve Hayat'a çevrildi başı. 'Fil gibi yiyebilirsin, sevgilim.' Hafifçe eğilip, dudaklarını kulağına yaklaştırmıştı. Hayat, istemsizce irkildi ve zorlukla ona döndü.

Bu, masadaki herkesin dikkatli bakışlarından kesinlikle kaçmamıştı. Kısa bir sessizlik anından sonra Hayat, ona zorlukla gülümsedi. Sırf masadaki gerginliği dağıtabilmek için. “Öyle yapmayı düşünüyorum.” Dedi alçak sesle ve Tunç, ona minnetle baktı. Zorlanmış olsa da durumu kurtarmaya çalışıyordu en azından.

“Babam, bu konu da şahanedir.” Dedi, onun kendisine çevrilmiş gözlerinin derinliklerine bakarken. Tunç, masadaki herkesi unuttu ve o, kendisiyle bir kelime daha konuşsun diye gerginlikle, yanan gözlerle bekledi.

“Öyle mi?” dedi Hayat, neredeyse fısıldarcasına. Şaşkın görünüyordu. Gözlerini ondan çekip aldı ve Tunç, içine özlemle bir nefes çekti. Bu kadardı işte... Ama yine de içinin umutla dolmasını engelleyemedi. Gözlerine bakarken, orada, derinlerde bir yerde bir şeylerin kıpırdadığını görmüştü. Tunç, hala ona bakıyordu. O ise babasına...

“Çok güzel bir yetenek...” diye şakıdı. “Benim babam yumurta bile kıramaz.” sonra yüzü, özlem ve acıyla gölgelendi. Tunç, onun ailesiyle görüşüp görüşmediğini merak etti bir anda. Hayat, ifadesini çabucak değiştirdi ve annesine döndü.

“Yemek davetiniz için gerçekten çok teşekkür ederiz.” Dedi neşeli bir tonla. “Çok memnun olduk.”

Tunç, ister istemez sırıttı. O kadar memnun olmuştu ki onu tehdit etmek zorunda kalmıştı. Yine de ikisi adına konuşması ve onları ‘biz’ yapması içini ılık bir hisle doldurdu.

“Bizim ailede bir gelenek...” diye atıldı Tunç, ortaya çabucak. Böyle bir şey yoktu tabii ama Tunç, Hayat’ın böyle düşünmesini istiyordu. Masadakiler bir anda şaşkın bakışlar sergilese de Tunç’un oyununu bozmadılar. “Yeni evli çiftler, her zaman yemeğe davet edilir. Sıcak ve neşeli bir ortam her zaman aile bağlarını güçlendirir.” Tunç, gülmemek için kendisini zor tuttu. Yıllardır mesafeli durduğu ailesi de muhtemelen şoka girmişti ama kimse onu düzeltmedi ve Tunç, içinden onlara bir teşekkür gönderdi.

“Kesinlikle.” Diye atıldı Gürkan karşıdan. “durumu ilk fark eden o olmuştu ve karısının ‘Ne saçmalıyorsun sen?’ bakışlarına aldırmadan konuşmaya devam etti.” Biz de evlendiğimizde tüm eş, dost ve akrabaları ziyaret etmiştik.” Karısına döndü. “Öyle değil mi sevgilim?” Deryal, o anda boğazını temizledi. Ve Burcu, gözlerini kısarak kocasına tehditkar bir bakış fırlattı.

Melek’in yüzü şaşkın balık ifadesini aldı. “Evet. Tabii” dedi. Sesi de en az yüzü kadar şaşkın çıkıyordu. Gürkan, tekrar Hayat’a döndü. “Gelenek aile yakınlarını da kapsıyor.” Sevimlice gülümsedi ve yakışıklı yüzü bu gülümsemeyle ışıldadı. Gözlerinde kahkaha parıltıları titrerken “Bunun için yarın akşam yemeği için de bize davetlisiniz.” Dedi. Tunç, ani, sıcak bir duygunun göğsünü sıkıştırmasıyla Gürkan’ın gözlerinin içine baktı.

“Tabii, neden olmasın.” Dedi Hayat, aniden ihtiyat ve endişeyle başını Tunç’a çevirdi. Genç adam, onun kendi adına cevap verdiği için endişelendiğini fark ederek hafifçe gülümsedi.

“Bir programın var mıydı, tatlım?” diye sordu, yumuşak bakışlarını gözlerine dikerek. Hayat, başını iki yana salladı ve o anda gözleri pişmanlıkla titreşti. Tunç, gülümsememek için kendisini zor tutuyordu. Onun, nezaketinin ve inceliğinin daveti gerçi çevirmesine engel

olduğunu anlamıştı. ‘Çok güzel’ dedi ve Gürkan’a baktı. Gürkan, Tunç’a göz kırptı ve Tunç, ona minnettarlıkla gülümsedi. Onun böylesine anlayışlı olacağı hiç aklına gelmemişti. Melek’in kıpır kıpır kıpırdaması dikkatini çekti ve ona baktı. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir gülümseme vardı.

‘‘Bu harika’’ diye şakıdı heyecanla.’’Harika olacak’’ dedi yine kendisini tutamadan. Onlar evleneli iki yıl olmuştu ve Tunç, bir kez kapılarını çalmamıştı.

‘‘Ve sonra Filiz teyzenler var.’’ Diye araya girdi Deryal. Ve Tunç, bakışlarını ona çevirdi. İçindeki garip his yoğunlaşmıştı. ‘‘Atlarsanız çok ayıp olur.’’ Gizlice Tunç’a göz kırptı o da.

Çorba kâseleri önlerinde yerlerini alırken Tunç, hala babasına bakıyordu. Anlayış dolu gözlerinin içine bakmak Tunç’un boğazının düğümlemesine neden oldu. Ailesi durumu o kadar çabuk kavramış ve yardıma o kadar çok açıldıkları ki Tunç’un yüreği sıkıştı. ‘‘Evet.’’ Dedi kısık bir sesle. Gergin boğazı konuşmasını güçleştiriyordu. ‘‘Çok ayıp olur.’’

‘‘Adem amcanı unutma!’’ diye araya girdi annesi uyaran bir tonla. ‘‘Sonra siteminden iki yıl rahat bırakmaz.’’Tunç, annesine sırtıttı.

‘‘Öyle bir hataya asla düşmem.’’

Hayat, şaşkına dönmüş görünüyordu. Tunç, onun üç akşam daha yanında olmasını garantilemişti ve belki bu akşamlarda Hayat, yumuşar, duvarlarını kırar, ona bir kapı açabilirdi. ‘‘Senin için bir sakıncası var mı?’’ diye sordu Hayat’a. Hayat, ona baktı. Gözlerindeki ateşi çok net bir şekilde görebiliyordu. Çıkmazını da anlıyordu. Hayat, başını iki yana sallarken Tunç, tamamen kendinden bağımsız hareket eden elinin ona uzanmasını izledi. Eli, gülümsediğinde yüzünde beliren o çukuru kapayan saçlarını kulağının arkasına attı. Hayat, hareketiyle kaskatı kesildi ve çabucak geri çekildi.

Eli havada öylece asılı kalan Tunç, dişlerini sıktı. Kaşığı eline aldı ve babası yemeğe başladıktan sonra kaşığı kâseye daldırdı.

‘‘Ömer amcayı da unutmayın!’’ dedi ve gergin sessizliği böldü Melek. ‘‘Arya, Amerika’da olduğu için kendilerini çok yalnız hissediyorlar. Onlar için de çok iyi olur’’

Hayat, çorbasını içerken hızla yutkundu ve Melek’e baktı. ‘‘Başka gidilecek yer var mı?’’ diye sordu şaşkınca. Melek, başını iki yana salladı sırtarak ve Hayat, gülümsemek zorunda kaldı.

Gülmemek için birbirine bastırılan dudaklar, kaşıkların arkalarına gizlendi. Tunç, teşekkür etmek için ablasının ayağını dürttü ve Melek, yoğun bir özlem duygusuyla ona bakınca gözlerini kaçırdı.

Çorbalar bitip, kâselerin yerlerini ana yemek tabakları aldığıında Burcu, Melek’e Baktı.’’Ailen nasıl?’’ diye sordu bir sohbet ortamı yaratmak için sıcak bir sesle.

Hayat’ın yüzüne acı bir gülümseme yerleşti ve göz bebekleri titredi. ‘‘İyi olduklarını umuyorum.’’ Dedi tarazlı bir sesle. Annesinin kaşları derinleşti ve yüzüne sorgulayan bir ifade yerleşti.

‘‘Neden umuyorsun?’’ diye sordu ihtiyatla.

‘‘Benimle konuşmuyorlar.’’ Sesin deki acı ton Tunç’un göğsünü parçaladı ve masaya derin bir sessizlik çöktü. Hayat, etini dilimlerken Tunç, yutkundu. Dairesinde babasıyla karşılaştıkları an gözlerinin önüne geldi ve baba kızın birbirine bakışlarını hatırladı. Ve şimdi onun yüzünden araları bozulmuştu. Tunç, bir şekilde bunu telafi etmeye karar verdi. Ve anlaşılan babası da öyleydi.

‘‘ Aileni İstanbul’a davet etmeliyiz.’’ Dedi kararlı bir tonla.

‘‘Harika bir fikir’’ dedi annesi hemen ardından.

‘‘Aslında biz de onlara bir sürpriz yapabiliriz.’’ Diye atıldı Melek.’’ Çok daha güzel olur.’’

Hayat, başını iki yana salladı ve onlara tek tek bakarak gülümsedi. ‘‘Çok teşekkür ederim. Ama bu, ümitsiz bir çaba olur. Lütfen, kafanızı yormayın.’’ Ve yemeğini yemeye devam etti. Hayat’ın hafife almış gibi görünen üzüntüsü masadaki herkesi esir almış gibi uzun bir süre çatal, bıçakların sesinden başka ses çıkmadı hiç kimseden.

‘‘Bu, çok lezzetli...’’ Dedi Hayat, bir anda babasına bakarak. Yüzünde takdir eden bir ifade vardı. ‘‘Çok başarılısınız.’’

‘‘Ben de öyle düşünüyorum.’’ Babasının alçak gönüllülükle uzaktan yakından alakası olmayan sözleri ve kendini beğenmiş yüz ifadesi herkesi kıkırdattı.

Sonra babası, annesi ve ablası Hayat’ı soru yağmuruna tuttular. Tunç, onlara sorularına bir son vermelerini söyleyebilirdi ama onun hakkında bir şeyler öğrenmenin cazibesi, onu müdahale etmekten alıkoyuyordu. Ayrıca Hayat, sorulardan sıkılmış gibi görünmüyor, büyük bir kibarlıkla cevap veriyordu.

‘‘O zaman bir gün seninle bahçeyi dolaşmak isterim.’’ Babası bu konuda oldukça hevesli görünüyordu. ‘‘Yemekten anladığım kadar otlardan da anlasaydım, bahçeyi daha verimli hale getirebilirdim. ‘‘ Deryal, Hayat’a dönüp garip bir ifade ile baktı. ‘‘Otları oldukça seviyorum.’’

Hayat’ın gülmemek için bastırılan dudakları titredi ve kıkırdamasını öksürükle boğmaya çalıştı. Tunç, onların arasındaki gizli esprinin ne olduğunu anlayamadı.

‘‘Buna hiç şüphem yok.’’ Dedi Hayat, hafif bir gülümsemeyle. Gözlerinde muzip ışıltılar vardı. ‘‘Muhtemelen bitki çaylarına da bayılıyorsunuzdur.’’

‘‘Ahh. Kesinlikle. Onlar olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.’’ Hayat’a göz kırptı. Tunç, annesinin şaşkınlıkla çatılan kaşlarına baktı ve herkesin bu konuşmanın içindeki gizi merak ettiğini anladı. ‘‘Her neyse, bahçe konusunda anlaştık mı?’’ diye sordu Hayat’a Deryal.

‘‘Elbette. Çok memnun olurum.’’ Dedi Hayat.

‘‘Lütfen, bana bahçıvanlık işine tekrar soyunma fikrini aklına getirdiğini söyleme. Çiçeklerime zarar vermeni istemiyorum.’’ Diye hayıflandı Burcu.

‘Asla! Hiçbir şekilde herhangi bir canlı türüne katliam yapmaktan hoşlanmıyorum. Bu konuda Hayat’ın bana engel olacağına eminim.’’ Annesi ve babası birbirilerine bakıp gülümsediler.

Hayat, genç adam ona dokunmadıkça durumu çok güzel idare etti. Ve Tunç, bir şekilde sıkıştırıp onu öpmemek için ellerini sürekli zapt etmek zorunda kaldı. Böyle yakıcı bir istekle başka bir kadını istemiş miydi? Hatırlamıyordu. Ama bunun duygularının da işin içine karışmasıyla böylesine yoğun bir hal aldığını tahmin ediyordu. Yemek masasından kalkıp oturma gruplarına yerleştiklerinde Tunç, nadiren onun yüzünden başka bir yere odaklanabilmişti. Gözlerini dikip, ona bakmasından huzursuz olduğunu biliyordu ama bir şekilde onu huzursuz etmek de hoşuna gidiyordu. Sonunda geç saatte bir daha- en kısa zamanda- görüşmek üzere evden ayrıldılar... Tunç, arabaya binip yola koyulduklarında kendisini tekrar başlangıç çizgisine geri dönmüş bulmuştu. Hayat, bir süreliğine açtığı kapıları tekrar kapamış, duvarının arkasına saklanmıştı. Ve Tunç, kafasını direksiyona defalarca vurmaktan kendisini son anda alıkoymuştu.

BÖLÜM 13

“Sanırım, bu kızı seveceğim.” Gürkan, güzel karısına yandan bir bakış attı. Çok nadir cadılığı tutan karısının Hayat’ı yemek boyunca üzeceğini düşünmüştü.

“ Birkaç saat öncesinde ondan nefret ettiğini sanıyordum.” Dedi alayla.

“Öyleydi...” genç kadın, omuz silkti ve yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “ İki yıldır evliyiz ve Tunç, bu iki yılda evimize bir kez adım atmadı.” Gürkan, hafif yağın yağmurda dikkatle yola baktı ve şerit değıştirdi. “Tunç’u bir şekilde yakınımızda olmaya teşvik eden herkesi ve her şeyi sevebilirim.” omuzları çöktü bir anda.” Zaten onu bizden daha çok uzaklaştırdığı için kızmıştım Hayat’a”

“Tunç’u biliyorsun. Yıllar öncesinde buna alışman gerekiyordu. “Gürkan omuz silkti. “Sonuçta her zaman uzaktı... En azından bana böyle söylemiştin”

“ doğru. Babam hala bu konuda kendisini suçluyor.” Dedi Melek, üzgün bir tonla.

“Yapabileceği ne varsa yapmış. Tunç’a fark ettirmeden birçok çocuk psikiyatrisi doktorlarıyla görüştürmüş. Hepsini de üzerine gitmenin bir fayda sağlamayacağını söylemiş öyle değil mi?” Gürkan, karısının kendisini de bu konuda bir şekilde suçlu hissettiğini biliyordu.

“Evet. Ama babam hala onu iyice bir pataklamadığı için hayıflanıyor. Ben de onunla aynı fikirdeyim.” sinirle güldü Melek.” Belki o zaman her şey daha farklı olurdu.”

“Saçmalıyorsun meleğim.” Melek, huysuzca omuz silkti.

“Araları iyi değil.” Diye belirtti Gürkan, bir süre sonra.

“Evet. Bu çok kötü.” gözleri irileşerek kocasına döndü.” Ona nasıl baktığını gördün mü?”

Gürkan, başını salladı onaylarcasına.” Görmemek elde mi? Çaresiz, aşık ve özlemle.” keyifsizce iç çekti.” Tunç, kıza yakın olabilmek için yardımımıza başvurdu.”

“ Evet. Ve ayrıca sana teşekkür etmeliyim sanırım.”

“Rica ederim.” Dedi Gürkan, tek kaşını kaldırarak. “ Ödülüm ne?” diye sordu çapkın bir gülümsemeyle. Melek, kızarak ona bir yumruk attı. “Konumuz bu değil.” Gürkan, hüznü iç çekti.

“Hayat, ondan kaçıyormuş gibi görünüyor” dedi Melek, düşünürmüş gibi başını yana eğdi.

“Aynen öyle yapıyor.”

“Neden acaba? Belki de tunç’tan hoşlanmıyor.” Ani bir öfke dalgası gelip geçti bedeninden.

“Mantık yürüt.” Dedi Gürkan, yumuşak bir tonla.” Tunç, çok kolay biri değil. Hatta benim tanıdığım insanlar arasında en zoru. Evlendikleri gün, bir silahı olsaydı kızı vuracaktı gibi görünüyordu.” kaşlarını kaldırdı.”Ve bunu yapsaydı zerre kadar vicdan azabı çekmezdi.”

“Tanrım! ‘dedi Melek yüzünü buruşturarak.”Kızın canını yakmış olmalı.’

“Şimdi de onu kazanmaya çalışıyor.”

“Umarım başarır.”

“Çok zor gibi görünüyor.”

Genç adam, arabanın konsolundaki müzik sistemine uzandı, bir düğmeye bastı ve sevdiği bir rock müzik grubunun diğerlerine nazaran daha yumuşak bir parçası arabadaki sessizliği doldurdu.

Vites değiştirdikten hemen sonra, yanındaki bedene kaçamak bir bakış attı. Yine, kendi tarafındaki cama başını çevirmiş ve yine o, kahrolası suskunluğuna geri dönmüştü.

Tunç, ona sesini duymak istemediğini söyleyen diline lanet ediyordu. Onun yerine defalarca dilinin kopmasına razıydı. Çünkü Hayat, onunla asla konuşmuyor, berrak sesini kendisinden esirgiyordu. Tunç, ona olan düşmanca bakışlarından dolayı gözlerine lanet okuyordu. Eğer onun kendisini affedeceğini bilse gözlerini kaybetmeye razıydı. Çünkü Hayat, ona bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Öyle geçit vermez bir duvar örmüştü ki Tunç, asla ama asla ona ulaşamıyordu.

Öfkeleniyor, köpürüyor, kuduruyor, yumuşak davranıyor ama yine de kapı duvarla karşılaşılıyordu. Günlerdir ziyaret edebilecekleri tüm yakınlarını ziyaret etmişlerdi. Hayat, bu anlarda başkalarına sıcak gülümsemelerinden, gülüşlerinden, samimi bakışlarından yolluyordu ama Tunç’la çok zorda kalmadıkça asla iletişime geçmiyordu. Çoğunlukla sözlerini duymamış, arada kaynamış gibi yapıyor, kaçabildiği kadar kaçıyor.

Tunç’un sabrının sınırları zorlanıyor, sanki çatırdamasını duyuyor gibiydi. Ve sonra onun katlandıkları giriyordu zihnine tek tek... Sonra ayaklarına kapanıp yalvarma dürtüsüne karşı koymak zorunda kalıyordu. Yapmak istemediğinden değil, Hayat, bunu kabul etmeyeceğinden karşı koyuyordu. Özellikle karmaşık bir karakter yapısına sahip olan Tunç, için bile bu kafa karışıklığı ve duygusal karmaşa fazlaydı.

Sabretmek için elinden geleni yapıyor ama onu sadece delice kızdırdığında bir tepki alabiliyordu. Eh... Tunç, buna da razı gelmek zorundaydı ki zaten onun çıldırması da hoşuna gidiyordu. Tunç, kakhaha atarken o, topuklarını yere vurarak kaçacak delik arıyordu.

Tunç, şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ziyaret edecekleri bir yerleri kalmamıştı ve Tunç, onun ertesi akşam mutlaka gidecek bir yerler bulacağını biliyordu. Bir şeyler yapması

gerekiyordu ama takır takır işleyen beyninin çarkları durmuştu sanki...

Ziyaretler sadece onu tunç'un yanında tutmaya, hatta kırık dökük birkaç cümle koparmaya, onun hakkında bir sürü bilgi edinmeye yaramıştı. Ama aralarındaki buzlar ve duvarlar sanki daha da artmış Hayat, her günün sonunda ondan daha da kaçır olmuş, sinirlense bile tepki vermemek için elinden geleni yapar olmuştu.

Hayat'ın ona karşılık olarak yaptığı tek bir şey vardı o da Tunç'un hoşlanmadığını bildiği için zor durumda kaldıkça başkalarının yanında diğer adını kullanmasıydı. Tunç, ismi sevmiyor olsa da onun bu tepkisi karşısında ona öfkelenmek aklının ucundan geçmiyordu. Aksine dudaklarında 'Mirza' adı oldukça güzel duruyordu. Ama başka hiçbir tepki yoktu. Hayat'ın daha da içine kapanmasından başka elinde hiçbir şey yoktu...

Bu da Tunç'u paniğe sevk ediyor, daha çok üzerine gitmesine neden oluyordu. Boka batmıştı ve çıkış yolu hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“ daha erken. Bir yerlere gitmek ister misin?” tabii ki cevap vermeyeceğini biliyordu ama kendisine bir türlü hakim olamıyordu.” Arkadaşlarını da davet edebilirsin.” Dedi belki iş yarar umuduyla.

Sanki yanında nefes alıp veren şahane bir yaratık yoktu ve Tunç, kendi kendine konuşuyordu. Hiçbir tepki yoktu. Ne bedeninde bir kıpırdama ne nefes alışverişinde bir farklılık... Onu duyduğu ya da onun varlığının orada olduğunu bildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Tunç, sonunda bıkkın bir nefes çekti içine. Akşamın henüz 21:02'siydi ve Tunç, onunla bir şeyler yapmak istiyordu. Akla gelebilecek herhangi bir şey... Ah. Tabii ki onu en çok yatağında istiyordu. Ve bedenindeki sırları tekrar tekrar ve tekrar keşfe çıkmak istiyordu. Bilmediğinden değil. Aslında onun nasıl bir sıcaklığa, sıklığa sahip olduğunu ve nasıl vahşi bir dişi olduğunu bildiği için arzusu kimi zaman katlanılmayacak noktaya varıyordu.

Karnının alt bölgesinde bir titreme oldu ve ateş gibi bir sıcaklık ensesinden aşağıya bel kemiğine doğru hızla inip bedenini titretti. Tanrım! Onu öylesine istiyordu ki aklını yemek üzereydi.

Garaj kapısından içeri girdi. Arabayı park etti. Ve Hayat, her zaman ki gibi onu beklemeden kapıyı açıp, aşağıya atladı ve asansöre yöneldi. Tunç, asansör garaj katına inmeden aheste adımlarla kapıları kilitledi ve yine aynı adımlarla yanına ulaştı. Aynı anda asansör indi ve açılan kapıdan içeriye girdiler. İki yabancı gibi...

Tunç, bedenini ona çevirdi ve biraz daha yaklaştı. Hayat'ın onunla asansöre binmekten nefret ettiğine emindi ve Tunç, merdiven yolunu kapadıkları için oldukça memnundu. Onunla çok fazla yakın durdukları bu fırsatı asla kaçırmıyordu.

Elini uzattı ve saçlarına dokundu. Yumuşaklığını derisinde hissetti ve burnuna götürüp derin bir iç çekti. İçine çektiği havanın tadındaki farklı aroma kemiklerine kadar inen bir arzu seline yol açtı. İpeksi, kaygan saçlar parmak uçlarının arasından aşağıya süzüldü. Hayat, hiçbir şey olmamış gibi karşıya bakıyordu. Tekrar saçlarını eline aldı ve aynı hareketi tekrarladı.

İki parmağının tersiyle boynundaki pürüzsüz tene sürttü parmaklarını. O, yutkunduğunda deri parmaklarının altında hafifçe titreşti ve tekrar eski formunu kazandı.

Tunç, onu o akşam her zamankinden daha çok istiyordu. Bedeninin her milimini dudaklarında hissetmek, onu arzudan kıvrandırmak, çığlıklar atmasını sağlamak istiyordu. Ve yine sadece istediğiyle kalacak ve kafasını sivri bir yerlere vurmamak için sürekli kendisine hakim olmak zorunda kalacaktı. Ama kafasını vurmasa da canı öylesine yanıyordu ki çıldırmak üzereydi.

“Acaba çektiğim eziyeti bilseydin bana acır mıydın?” diye fısıldadı saçlarına doğru. Hayat, titredi ve tekrar yutkundu. Ama duruşunu bozmadı.

Tunç, onu tekrar sıkıştıracakken aniden duran ve kapıları açılan asansör Hayat’ın imdadına yetişti. Hayat, aceleyle kendisini dışarı atarken Tunç, başını arkaya atarak derin bir iç çekti. Asansörden çıkarken öfkesine hakim olabilmek için parmakları burun kemerini sıkıştırdı. Hayat, çoktan daireden içeri girmiş, topuklu ayakkabılarından çıkan aceleci ses daireyi doldurmuştu.

Tunç, ağır adımlarla arkasından ilerledi ve içeri girdiğinde kapıyı kapadı. Başını kaldırıp ona baktı. Hayat, seri hareketlerle raflardan kıyafet aldı. Ve saatine bakarak acele ile kapalı bölüme ilerleyip girdiğinde kapıyı kapadı.

Tunç, ceketini çıkarıp astı ve mutfığa ilerledi. Sert bir şeylere ihtiyacı vardı ama sadece birayla yetinmeye karar verdi. Kafasının içinde kocaman bir soru işareti belirdi. Hayat’ın acelesi neydi ya da niyeydi? Ders mi çalışması gerekiyordu? Zaten tüm gün, saatine bakıp durmuştu. Bunu Ömer, amcalarda yemekten de fark etmişti. Ve genç kız, erken kalkabilmek için elinden geleni yapmıştı.

Belki de vize haftasıydı. Birasını açtı ve bardağa gerek duymadan kafasına dikti. Bir yudum alırken Hayat, kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Bira, tunç’un boğazında kaldı. Püskürtmemeye çalışırken birayı boğazı acıyarak zorlukla midesine gönderdi. Ve öfkeyle kararan gözlerini genç kıza dikerken birkaç kez öksürdü.

Hayat, maxi mini bir etek giymiş, ince siyah bir çorapla kaplanmış bacaklarını ortaya sermiş, oldukça yüksek, ince topuklu siyah ayakkabılarla zaten ağır sulandıran görüntüsünü daha fazla seksi kılmıştı. Tunç, dişlerini birbirine kenetledi. Bedenindeki kasların ani gerilemesiyle tüm bedeni titredi.

Siyah, mini eteğin üzerine giydiği dar kesim gömleğin üstten üç düğmesi açık bırakılmış, genç kızın gerdanı insanın dokunmak istemesine neden olacak şekilde gözler önüne serilmişti. Onu hiç böyle giyinirken görmemişti. Hem de hiç! Baştan aşağıya erotik bir görüntü sergiliyordu ve Tunç, onun bu haline çılgınca öfkelenirken bile uyarılmasına engel olamamıştı. Karın bölgesindeki kasılmaları görmezden gelerek birasını sertçe tezgaha bıraktı ve o, çantası ve ceketini alırken sert adımlarla yanına ulaştı.

Hayat, çantasını kurcalarken Tunç, ona uzanan ve kolunu sıkıca kavrayan kendi parmaklarını izledi. Hareketlerinin daha beynine emir vermeden gerçekleştirdiğini fark etti ama umursamadı. Hayat, sıçradı ama ona bakmadan kolunu çekmeye çalıştı.

Tunç, kolunu daha sıkı kavradı ve başını ona eğdi. Konuşabilmek için yutkundu.” Bu halde nereye gittiğini öğrenebilir miyim?” renksiz ve alçak sesindeki tehditkar ton, Hayat’ın gerilmesine neden oldu. İpeksi sesin barındırdığı öfke patlamak üzere olduğunun habercisiydi.

Kolunu tekrar çekmeye çalıştı genç kız. ‘Bana bu kılıkla ve akşamın bu saatinde nereye gittiğini söylemeden daireden dışarıya adımını atamazsın!’ kenetli dişlerinin arasından öfkeli bir soluk çekti. Öfkesi öylesine şiddetliydi ki ensesinden yakalayan endişe ürpertisini gizlemeyi başarabiliyordu.

Hayat, başını ona çevirdi. Açık kahverengi gözleri siyaha çalmıştı. Yüzünü kaplayan ipeksi derisi gergef gibi gerilmiş, çenesi öfkeden titriyordu. Ama Tunç, tüm bu hiddet ve öfkenin altında yatan endişe ve korkuyu görebilmişti.

Hiddetiyle gizlemeye çalıştığı korkusu onu daha da narin göstermiş, üzerindeki kıyafetleri tamamen uyumsuz kılmıştı. Tunç, bir an onu kucaklamak istedi ama Hayat’ın titrek bir sesle söylediği sözcükler onu dondurdu.

‘Ne sıfatla?’ sarf ettiği sözlerden çok, onun görüşündeki gerçeklik vurmuştu genç adamı. Gözlerini kapadı.

‘‘Kocan olma sıfatıyla.’’ Dedi fısıltı kadar alçak sesle.

‘‘Ne kendini ne beni kandırmaya zahmet etme! Neyin peşinde olduğun umurumda değil. Ama böcek gibi tiksinerken baktığın ve her fırsatta bunu hissettirdiğin birini önemsiyormuş gibi davranman üzerinde çok eğreti duruyor. ‘‘burnundan sert bir soluk çekti.’’Şimdi ellerini üzerimden çek ve beni rahat bırak.’’

Tunç, ona baktı. Sözlerindeki doğruluk hiddetini daha da yumuşatmış, bakışlarındaki sertlik ani bir değişime uğramış ve çaresiz bir ifade almıştı.

‘Ne düşünürsen düşün! Seni bu halde dışarı gönderemem.’başını iki yana salladı.’üzgünüm. Yapamam.’

Hayat, kolunu öyle bir hızla çekti ki Tunç’un parmakları onun canını yakmamak için açılmak zorunda kaldı. ‘Lütfen beni umursuyormuş gibi davranmaktan vazgeç. Ancak komik görünüyorsun. Başka bir etkisi olmuyor!’

Tunç, ona afallamış bir ifade ile bakarken Hayat, ona bir daha bakmadan çıkıp gitti. Karma karışık duygular bedeninde ürpertiler dolanmasına sebep olurken tunç, birkaç saniye öylece durup bekledi. Sonunda arkasını dönüp tezgaha ilerledi. Birasından bir yudum aldı ve birayı aniden televizyona fırlattı. Sertçe ekrana çarpan bira şişesinden fişkıran köpük etrafa saçıldı. Ekran, bir çatırdama sesiyle çarpma noktasından kenarlara yayılarak ince çizgiler halinde çatladı.

Tunç, tezgaha bir yumruk attı. Parmakları anında ezilmenin etkisiyle kızardı ve saniyeler sonra eti kabarmaya başladı. Buna izin vermeyecekti. Hızla, kapıya ilerleyip ceketini aldı ve üzerine geçirdi. Beyni fokurdayan bir kazana dönmüştü sanki. Ona yanıldığını bir şekilde anlatacak. Onun hakkındaki hissettiklerini ve benzersiz kıskançlığının nelere mal olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Onun karısıydı, aşık olduğu kadındı ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktı. Ama önce ona bunu hissettirmesi lazımdı.

Lastikleri yakarak garajdan çıktı ve sadece iç güdülerıyla hareket ederek caddede sağ şeritte giden arabaların içine daldı. Birkaç dakika sonra onu, kaldırımın biraz gerisinde otobüs durağında beklerken gördü. Gergin ve telaşlı görünüyordu.

Tunç, önündeki arabayı solladı ve basit hasarlarla atlabileceği bir kazanın eşiğinden döndü. Ve gazı kökledi. Hayat'a yetişmek üzereyken genç kız, önünden geçen taksiye el kaldırdı. Taksi durdu ve Hayat, aceleyle bindi.

Tunç, önce onların yolunu kesmeyi düşündü ama içindeki merak duygusu daha ağır bastı. Nereye gidiyordu ve bu acelesi neydi?

Taksim'in arka sokaklarında tekinsiz gibi görünen bir sokak arasına girdiler. Taksi, canlı, kırmızı bir ışıkla renklendirilmiş bir tabelası olan bir barın önünde durdu. Tunç'un bakışları taksiden yine aceleyle inen genç kıza kilitlendi.

Hızlı adımlarla ve karanlıkta temkinle ilerleyerek barın girişine yürüdü. Barın önünde koruma bile yoktu. Tunç, park edecek bir yer ararken barın içinden gürültü- patırtıyla ve sarhoş oldukları her hallerinden belli olan bir grup genç dışarıya adeta savrularak çıktılar.

Tunç, arabayı park etti ve hızla araçtan indi. Grubun elemanlarından biri yüzünde Tunç'un hiç hoşlanmadığı bir ifadeyle arkadaşlarından birini dürttü ve başı önde bara girmeye çalışan Hayat'ı işaret etti. Hayat'ın başı yerde ve onlara bakmıyor olmasına rağmen durumun hoşuna gitmediği belliydi.

Eleman, Hayat'ın yolunu kapadı ve genç kız, kaçınmak isterken bir adım yana kaydı. Genç elemanda onunla birlikte kaydı. Tunç, onlara ilerlerken ve bedeni öfkeyle buz gibi olmuşken Hayat, sonunda içeri girmeyi başardı ama genç eleman ona bir omuz atmıştı. Hayat, çok kısa bir an durdu ama sonra karanlık girişte kayboldu.

Tunç, kararlı adımlarla onlara doğru ilerlerken grup elemanları aralarında şakalaşıyorlardı. Tunç'un yakıcı bir öfkeyle kararmış gözleri ise tek bir kişiyi hedef almıştı.

'N'oldu oğlum? Piliç sana yüz vermedi?'

'Kevaşe... Ne olacak!'' genç adam, sarhoşluğunda verdiği bir dengesizlikle iki sarsak adım attı ve aniden nereden geldiğini anlayamadığı bir yumruk çenesinde patladı.

O an genç, yere savrulurken 'Allah'ın sopası yoktur' deyimini geldi aklına. Ama o, sert yumrukları olan elçileri olduğunu düşündü.

Kaldırırma boylu boyunca uzanırken hala yumruğun nereden geldiğini anlayamamıştı. 'Ne oluyor lan?' dedi kırıldığını tahmin ettiği çenesini zorlukla hareket ettirerek. Bir itiş kakış duydu ve acı bir inleme daha. Başını kaldırıp neler olduğunu anlamaya çalıştı.

'Ben bir şey yapmadım ağabey.' Diyordu arkadaşlarından biri yalvaran bir tonla.

Kule gibi bir adam onun kazağına yapışmış ve yumruğunu geriye doğru çekmişti. Çenesini ovuşturdu ve gözlerini kırıştırdı. Lan, acaba sızmıştı da rüya mı görüyordu. Arkadaşını dövmeekten vazgeçen, dudakları gerilmiş ve siyah gözleri çılgın gibi parlayan adam Enes'i sertçe itti. Enes, bar kapısının hemen yanında yerde duran ve barın adının yazıldığı tabelaya çarpıp dengede durmaya çalıştı. Adam, bir kez daha onlara bakmadan üzerine çeki düzen verip bar kapısından içeri girip kayboldu. Sanki üç kişiye biraz önce asfaltı öptüren ve birini azat eden o değilmiş gibi...

‘Buna ne derler biliyor musunuz?’ dedi peltekçe ve kendi kendine kıkırdadı. ‘Şeytan çarpması!’

Tunç, zifiri karanlık barın içine daldı. Loş ışıklara gergince baktı. ‘Yanmasalarmış da olurmuş’ diye düşündü içinden homurtuyla. Göz gözü görmüyordu ve barın içinde ağır bir koku vardı. Hayatının hiçbir döneminde adım atmayacağı böyle bir yerde Hayat’ın ne işi vardı? Dişlerini biraz daha sıkarsa kırılacaklarını düşündü. Çenesi ve bedenindeki kasla gerilimden dolayı sızlıyordu.

Birbirine uyumsuz sesler çıkaran ve bunu bar müşterilerine yutturmaya çalışan zevksiz bir grup baterinin kulakları tırmalayan sesiyle şarkı diye adlandırdıkları gürültüye son verdiler. Barın ışıkları bir anda yanarak ortalığı aydınlattı.

Ayakta sallanıp, dans ettiklerini sanan insanların yüzlerinde gezdirdi gözlerini tek tek. Allah aşkına şarkı bitmişti. Onlar ne yapıyorlardı? Hayat, ayakta sallanan grubun içinde değildi. Yıpranmış ve üzerleri keskin aletlerle çizilmiş koyu renk ahşap masaların etrafında oturanlara baktı. Tanrım! Hayat’ı böyle bir yere adım attığı için ayağından bağlayıp sallandırmak istiyordu.

Seviyesiz davranışlarda bulunan bar müşterilerinden bir kaçının otel odası ya da kuytu köşe denen şeyden haberi yoktu belli ki... Tunç, tuvaletlerin yerini öğrenmeye çalışırken ceketini çektiiren bir el hissetti ve başını aşağıya eğdi.

‘‘Yalnız kovboy!’’ dedi dudaklarını kulaklarına kadar gererek boya küpünün biri. ‘‘Birine içki ısmarlamak istiyorsan bu kişi ben olabilirim.’’ Tunç, ona bir kez daha baktı ve başını iki yana salladı. Ceketine yapışan elini ittirdi.

‘‘Tuvalet ne tarafta?’’ Diye sordu renksiz ve pürüzsüz bir sesle.

Genç kız, yüzünü buruşturdu ve başıyla barın hemen arkasındaki karanlık bir koridoru işaret etti.

‘‘O tarafta.’’

Tunç, saniye kaybetmeden tuvaletlerin bulunduğu kısma ilerledi. Kadınlara ait olan bölümün küçük levhasını görünce kapıdan içeri daldı. Ve ellerini daha sonra dezenfekte etmeyi aklına not etti. Kapıları tek tek tıkladı ve ses gelmeyenleri açarak kontrol etti. Son bir tanesini tıkladığında’’dolu bel!’ diye cırtlak bir ses yükseldi kabinin içinden. Tunç, arkasını dönüp çıktı. Neredeydi bu Hayat? Bir anda karşısında ki bir kat yukarı tırmanan dar merdivenleri fark etti. Ve kararlı adımlarla merdivenlere yöneldi.

Basamakları üçer beşer çıktı. Aralık kapıdan canlı bir ışık sızıyor ve merdivenlerin bitimindeki dar alanı aydınlatıyordu.

‘O, yok işte...’ dedi kalın bir ses.’‘Bana güven sen!’

‘‘Bana yle syilememiştin!’ Tunç, Hayat’ın sesini duyduğunda bedeninden bir ürperti geçti ve sırtını dikleştirdi. Adımları aralık kapının önünde durdu. Tam içeri girecekken onun neyin peşinde olduğunu öğrenmenin merakıyla durdu.

‘‘Barın sahibiyle görüşmeyi tercih ederim.’’ Hayat, kulaklarına gelen kendi sesinin endişe tonunu fark ettiğinde yutkundu hafıfe.

Karşısında duran ve yoğun, kararmış bakışlarını üzerinde dolaştıran Murat, kendisini tedirgin hissettirmişti. Yüzünde yakıcı bir ifade vardı ve bu, Hayat’ın ensesinin karıncalanmasına neden oluyordu.

Sabah, ders arasında kampüs bahçesinde iş ilanlarına bakarken Murat uzun bir süre arkasında dikilmişti ve Hayat, bunu fark etmemişti. Çok samimi görünerek ona çalıştığı barda iş ayarlayabileceğini, Hayat’ın ısrarı üzerine bundan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermişti.

Hayat, ona günlük para kazanabileceği bir iş aradığını söylediğinde konuyu patronuyla görüşeceğini ve hemen o gece başlamasının mümkün olacağını söylemişti. 21:45’te orada olması gerektiğini söylemiş ve çalışanların giydiği tek tip kıyafeti giymesi gerektiğini söylemişti. Hayat, giydiklerinden rahatsız olsa da bu işe ihtiyaı vardı.

Teklif, beş kurssuz kalan Hayat için parlak bir ışık gibi gelmişti. Ama şimdi bundan emin değildi. Son parasını geç kalmamak için taksiye harcamış- ve avans alabileceğine güvenmişti- elinde kala kala ğrenci kartına doldurduğu yol parası kalmıştı. Ne kadar olduğunu bilmiyordu ama tükenmek üzereydi.

‘‘Niye? Ben ilgini çekmedim mi?’’ Alçak ve alaylı sesi hafıf bir tehdit tınısı barındırıyordu. Sevimsizce güldü ardından. Ve Hayat, konuşmak için dudaklarını araladığında sözlerine devam ederek ona fırsat vermedi. ‘‘Zaten okulda da dönüp bir kere bakmıyorsun’’

Hayat’ın sırtı dikleşti. ‘‘Bakmam mı gerekiyordu?’’ Murat’ın adımlarının çıkardığı sesler havaya yükselerek geç kızın korkusunun artmasına neden oldu. Murat, ağır adımlarla kendisine yaklaşıyordu.

‘‘İlgini çekmek için bir takla atmadığım kaldı.’’ Tam önünde durdu Murat ve Hayat, bir adım geri atmak isterken onun art niyetli bakışlarına karşılık meydan okudu.

‘‘Bu konuşma hiç iyi-’’

‘‘ şişşş.. Kulağım deliktir bilirsin. Evlendiğini duydum.’’ Hayat’ın bukle bukle saçlarına uzandı ve Hayat, başını geriye çekti. ‘‘ Arkadaşların bazen çenelerini tutamıyorlar.’’başını yana eğerek Hayat’a baktı. Ahmet! Tanrım... Onun dilini koparmak istiyordu Hayat.

‘‘Bunu biliyor olman güzel. Evlendim ve asabi bir kocam var!’’ Tehdidinin işe yarabilmesi için içinden dualar ediyordu.

‘‘Ama sanırım bu asabi koca sana karşı çok ilgisiz.’’ Dilini şaklattı ve başını yana eğip keskin,

yeşil gözlerini gözlerine dikti. ‘‘Seni ilgiye boğabilirim ve ilgili bir erkek tarafından sevilmenin zevkli olduğunun farkına varabilirsin.’’ Hayat, onun sevilmekten kastının kendisinin bildiği türden sevmeye olmadığını anlayacak kadar bir şeyler biliyordu.

‘‘Şimdi tamamen saçmaladın işte!’’ Genç kız, arkasını dönüp gitmek için harekete geçti.

‘‘Sanırım seni bu gece yanımda, çok yakınımda tutacağım’’ Hayat’ın beline doladı kolunu ve Hayat irkilerek keskin bir soluk aldı. Boğazına yapışan korkunun baskını göndermek için yutkundu sertçe.

‘‘ dokunma bana!’’ dedi etkili olduğunu umduğu bir sesle. Murat, onu kendisine çevirdi ve diğer elini de ensesine yerleştirdi.

‘‘Ahh. Ama dokunacağım!’’ Hayat’ın bedeni korku içinde titremeye başlamışken ondan kurtulabilmek için ellerini göğsüne dayayıp ittirdi sertçe.

‘‘Bırak beni’’ dedi hiddetle bağırarak. Sonra beline yapışan güçlü elleri hissetti ve güçlü bir çığlık attı. Kimse onu duymuyor muydu? Tanrım! İki kişiydiler. ‘Allah’ım yardım et’ dedi içinden. Bir anda kenara savruldu ve iri beden Murat’ın üstüne atıldı. Art arda yumruklarını savurmaya başladı. Murat’ın yüzüyle yumrukların her birleşmesinde çatırdamalar çarpıyordu kulağına. Sonunda şaşkına dönmüş ve suratı anlamsız bir şekilde kırmızı boya çalınmış bir tabloya dönen Murat’ın burnunun üzerine bir kafa attı. Aman Tanrım! Mirza...

Murat, yakasını tutan ellerinden kurtulup arkaya doğru savruldu. ‘Seni piç!’ dedi yere düşerken ağzından kanlar fişkırarak.

Hayat, şaşkınlıkla donup kalmış olmasına rağmen korkusunun bedenini terk ettiğini ve bir güven duygusunun onun yerini aldığını hissetti. Murat, dirseklerinin üzerine doğrulup ona saldırmak için harekete geçtiğinde, Mirza, dizlerini kırıp eğildi. Bir dizini onun göğsüne bastırdı. Ve zarif parmakları onun çenesini sıkıca kavradı. Murat, onun baskıcı tutuşuyla ürkek ve şaşkın bir balığa benzemiş, dudakları öne uzamıştı.

‘Bir kez daha karıma el sürersen parmaklarını tek tek yerinden koparırım.’ Soğuk sesindeki karanlık tını Hayat’ın tüylerini harekete geçirdi. ‘‘Ama bu, bana yetmeyeceği için kollarını da parmaklarının yanına gönderirim.’’ Ona biraz daha eğildi. Hareketiyle omuzları daha da dikleşti ve ürkütücü bir görünüm sergiledi. Tanrım’ Hayat, bu adama sürekli saldırıp duruyordu.

‘‘ değil onun önünde takla atmak, ona bakmayacaksın bile!’’ Murat’ın gömleğinin yakasını nazikçe düzeltti onun başını geriye çekmiş olmasına aldırmayarak. Ve sonra eli havaya kalktı. Parmakları kapanırken işret parmağı kanca şeklinde kıvrıldı. ‘‘yoksa gözlerine veda etmek zorunda kalırsın. Bunun yanında okul hayatına veda etmek zorunda kalırsın ve sen gerçekten ilgili bir koca nasıl olur anlarsın. ‘‘Mirza, burnunu çekti. ‘‘Beni anladığımı umuyorum.’’

Murat, hızla başını aşağı yukarı sallamaya başladı. Mirza, başını ona eğerek kulağını ona uzattı.

‘‘ duymadım?’’

‘‘Anladım abi. Çok iyi anladım.’’

‘‘Güzel.’’ Onu serbest bıraktı. Doğruldu ve Hayat’a çevirdi bedenini. Hayat, onun ifadesi karşısında yutkunmak zorunda kaldı.

Mirza, onun üzerine doğru gelirken gözlerini onun üzerinden hiç ayırmadı. Eğer o, çıkıp gelmeseydi bu gece Hayat için hiç iyi şeyler olmayacaktı. Ve bunun için ona minnet duyuyordu ama ona boyun da eğmeyecekti. Mirza, tam önünde durdu. Parmakları bileğine uzandı, sıkıca kavradı ve Hayat’ı da kendisiyle birlikte çekiştirerek ofisten dışarı çıktı. Hayat’ın bileği tutuşunun sıkılığından sancıyordu.

‘Bırak beni! Canımı acıtıyorsun.’’ Diye bağırdı merdivenlerden aşağıya inerken. Mirza, onu bırakmak yerine hızını artırıp daha çok çekiştirdi.

‘‘Sana kolumu bırak diyorum.’’ Diye tısladı Hayat. Artık ona yetişemiyor, tökezleyip duruyordu.

Dizginlenemez bir hiddete kapılan Mirza’yı durdurmak için ayaklarını yere bastırdı ve kolunu çekti ondan kurtarmaya çalışarak. Ama bu hareketi sadece ayakkabısının çıkmasına neden oldu.

‘‘Mirza!’’ diye haykırdı sonunda.’’ Durur musun lütfen?’’

‘‘Hayır.’’ Dedi Mirza, sesini yükselterek.

Çevredeki insanların şaşkın bakışları, tezahüratları ve alkışları onlara yönelmişti. Hayat, çıplak ayağının üzerine bastıkça zeminin soğukluğunu teninde hissediyordu. Topallayarak yürümeye devam ederken sonunda tepesi attı.

‘Ayakkabım çıktı.’’ Diye bağırdı. ‘Kes artık şunu!’’

Mirza, bir anda durunca ona çarpmaktan son anda kurtuldu. Genç adam, önce onun yere değmemesi için hafifçe kaldırdığı ayağına baktı sonra loş ışıqla aydınlatılmış barın zeminini araştırdı. Gözleri bir noktaya kilitlendi. Ve sanki bunu yapmakta zorlanıyormuş gibi Hayat’ın bileğini homurdanarak bıraktı.

Ayakkabıya doğru ilerledi. Eğilip zeminden aldı ve tekrar Hayat’a geri döndü. Hayat, sinirden titreyen elini ona uzattı. Mirza, bir anda önünde diz çöküp, büyük eliyle ayağını kavrayınca şaşkınlıkla bir inilti çıktı dudaklarından. Ayağını çekmeye çalıştı ama tabii ki Mirza’ya bir etkisi olmadı. Genç adam, ayakkabıyı ayağına geçirdi ve doğruldu.

‘‘Seni kucağımda taşımamı ister misin? Diye sordu buz gibi bir sesle. Hayat, bir adım geri çekildi.

‘‘Hayır.’’ Diye soludu. Mirza, tekrar eline uzandı. Bu defa parmakları genç kızın parmakları arasından geçti.

‘‘O halde bana karşı gelme. Yoksa seni bir un çuvalı gibi omzumda atarım.’’

Hayat, bir süre ona dik dik baktı. Sonunda onunla inatlaşmaktansa bir an önce lanet yerden

çıkmaq istediğini fark etti. Başını salladı usulca ve Mirza'da sertçe başını eğerek tekrar – ama daha ağır- yürümeye devam etti.

Bardan çıktıklarında bir anda bardaktan boşalırcasına yağın yağmur karşıladı onları. Hafif eğimli olan sokağın asfalt yolunda aşağıya doğru neredeyse bileklere gelecek kadar, sel gibi yağmur suyu akıyordu. Tunç, alçak sesli bir küfür savurdu. Hayat'a baktı. Ve ceketini çıkarıp onun itirazları arasında saçlarını kaplayacak şekilde üzerine geçirdi. Anahtarlarını cebinden çıkarıp elinde tuttu. Ve barın onları koruyan tentesinin altından çıkmadan önce genç kıızı kucakladı.

Hayat, onun enfes kokusunu taşıyan ceketinin sıcaklığıyla üşüdüğünü o anda fark ederken kaslarının bu sıcaklıkla sızlayarak gevşediğini hissetti. Tenine iğne batırıyorlarmış gibi hissetti bir anda.

Mirza, yağmurun altında hızla arabaya ilerlerken genç kıızı, onun ceketinin korumasında, yağmur damlaları tepesine 'pıt pıt' sesleri çıkarırken onun kendisini takip ettiğine memnun olduğunu düşündü. Mirza, aracın yolcu kapısını açtı ve Hayat'ı koltuğa yerleştirdi. Genç kıızı, üzerindeki ceket çıkarırken Mirza, aracın çevresinden dolaştı ve hızla arabaya bindi.

Saçlarından ve yüzünden aşağıya süzülen damlalar zaten sıırsıklam olan kalın gömleğinin omuzlarına düşüyordu. Mirza, elini ıslak saçlarının arasından geçirdiği sırada genç kıızı, ceketini ona uzattı. Genç adam, ona baktı ve homurdanarak başını iki yana salladı. Ceketini almadı ve Hayat, ceketini uzun süre öylece havada tutup bekledi. Sonunda arka koltuğa bıraktı. Göz ucuyla motoru çalıştıran genç adama baktı ve onun görüntüsünün karşısında kalbinin kıpırdanmasına engel olamadı. Mirza, arkasına yaslandı ve rahat bir duruşla ilerledi. Koltukta ıslaklıktan nasibini almıştı ama genç adam, sanki hiç ıslak değil ve soğuktan etkilenmemiş gibi görünmeyi, bir şekilde başarıyordu.

Hayat, derin ve titrek bir nefes çekti içine. Mirza, ona kısa bir bakış atıp tekrar yola döndü. Hayat, onun kendisine bağırıp çağırmasını bekliyordu ama genç adam sessiz kaldı.

Hayat, onun yakınında olmaktan huzursuzluk duyuyordu. Duyuyordu çünkü tekrar ona kapılması an meselesiydi. Onunla konuşmaya çalışıyor, onun için bir şeyler yapıyor, Hayat'tan herhangi bir tepki görebilmek için çırpınıyordu. Niye? Hayat, ona güvenmiyordu. Onun ne amaçladığını asla tahmin edemezdi ama ne olursa olsun zarar gören yine zaten parçalara ayrılmış olan Hayat'ın kalbi olacaktı.

Ve Mirza, hiçbir şey olmamış gibi kolaylıkla yoluna devam edebilirdi. Arkasında bir enkaz bırakmış olmak umurunda olmazdı. Bunun için Hayat, onun tüm hareketlerine ve girişimlerine karşı kayıtsız davranmak için tuzla buz olmaya çok yakın olan iradesinin insanüstü bir çaba harcayarak zorluyordu.

Ama kimi zamanlarda öyle sevimli, can alıcı ve göz kamaştırıcı oluyordu ki bedenindeki kemikler dahil hamur kıvamına geliyor, genç kıızı ağır ağır eriyormuş gibi hissediyordu.

N çok da her asansöre bindiklerinde Mirza, onu sıkıştırınca Hayat, hızla atan, kocaman bür yürek oluyordu ve sadece onun kokusu ve dokunuşlarını hissedebiliyordu. Mantığını yerden alıp kullanması, onun yaptıklarını hatırlaması uzun dakikalarını alıyordu.

Bir de Hayat, sinirden aklını oynatana kadar onunla uğraşması vardı. Ve Hayat, bu işin

sonunda onun kafasını yaracağını düşünüyordu. Onu öyle öfkeliendiriyor Hayat, ona bir tepki gösterene kadar öylesine zorluyordu ki genç kızın gözleri sonunda öfkeden kızıl görmeye başlıyordu.

Tunç, arabayı garaja park etti. Arkaya uzanıp ceketini alırken Hayat, çoktan aracın dışına çıkmıştı bile. Genç adam, göğsüne yapışan gömleği iki parmağıyla kavrayarak çekiştirdi ve yüzünü buruşturarak burnunu çekti. Ve sonra başını iki yana sallayarak asansörü bekleyen Hayat'ın yanına ilerledi. Geliş yolunda sessiz kalmaya çalışarak öfkesinin biraz olsun dinmesini beklemişti ama hiçbir işe yaramamıştı. Hala daha iç organlarını bile sarsacak kadar yoğun bir öfkeyle doluydu.

Ya gitmemiş olsaydı? Gözlerini kapatıp kesik kesik nefes çekti içine. Bunu düşünmek bile istemiyordu. O orospu çocuğunun Hayat'ın üzerine eğilmiş ve kolunu beline dolamış görüntüsü aklına yer etmişti. Ve Tunç, daha önce böylesine darmaduman eden yoğun bir hisle karşılaşmadığı için tepetaklak olmuştu. Onu giydiği elbiseden soluduğu havaya kadar kıskanıyorken bir başkasının ona yakın durması çileden çıkmasına neden olmuştu.

Tek parmağını taktığı ceketini omzuna atıp, Hayat'ın yanında durdu. Ona bakmadı. Kendisinin ona öyle yakın duramamış ve görüntüye göre de duramayacak olması artık gücünü tüketiyordu. Ona soruları vardı elbette ama daireye çıkana kadar bekleyebilirdi. Asansörde her zaman yaptığı gibi onunla uğraşmadı yoksa aynı o piç kurusunun duruma düşecek ve onu öpmeye kalkacaktı.

Daireden içeri girdiler. Hayat, üzerini değiştirmek için önce dolaba sonra kapalı alana ilerledi. Ve gözden kayboldu. Tunç, bedenini yakan histen biraz olsun kurtulabilmek için duş almaya karar verdi. Ve kendisi duş yaparken ne yapacağını şaşırان Hayat'ı izlemekte belki onun öfkesini biraz dindirebilirdi.

Hayır. Yatıştırmadı. Üzerini giyip, Hayat'ın tam karşısındaki tekli koltuğun arkasına geçip durduğunda genç kızın yine o yokmuş gibi davranmasıyla birden patladı.

“Orada ne işin vardı?” Hayat, başını kaldırıp ona baktı. Koltuğun üzerine tünemiş, dizlerini kendisine çekmiş ve kollarını etrafına dolamıştı.

“Seni ilgilendirmez.” Tunç, onun konuşmasını beklemediği için bir an şaşkınlıkla bocaladı ama bunu saklamayı başardı. Sonra onun korkusunu fark etti. Aslında fark etmekten çok hissetti. Sakin görünüşünün altına gizlenmiş korkusunun kokusunu duymuştu sanki. Ve sanki tenini karıncalandırmıştı.

“O, orospu çocuğu sana zarar verebilirdi.” Dedi Tunç, daha yumuşak bir tonla. Ama dişlerini sıkmasına engel olamamıştı. Elleri arkasında durduğu koltuğun sırtlığını sıkıca kavradı. “Ve benim nereye gittiğinden bile haberim yok!” dedi çaresizce.

“Beni rahat bırak” Hayat, alnını dizlerine dayayıp yüzünü gizledi.

“Bırakmayacağım.” genç kızın yanına ilerledi ve bir dizini arkasına alarak genç kızın tam karşısına oturdu. “Sorularıma cevap verene kadar bırakmayacağım”

“Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim.” genç kızın sesi, başı hala dizlerine dayalı

olduğu için boğuk çıkıyordu.

“Zorundasın! Sen benim karımsın. “ durdu ve onu kızdırmak ve belki bu sayede bir şeyler öğrenebilmek için aklına geleni söylemeye başladı. ”Soyadımı taşıyorsun”

Hayat, başını aniden kaldırdı ve ateş saçan, koyulaşmış gözlerini onun gözlerine dikti uzun bir süre. Ama cevap vermedi. Tunç, azimle devam etti. “O, kıçını bile örtmeyen etekle, berbat bir mekanda barın sahibiyle neden görüşmek istediğini bana açıklayacaksın!”

Hayat, sadece ona bakmaya devam etti. Ve Tunç’un aklına aniden yerleşen bir düşünce midesinin asit gibi yanmasına ve oturduğu yerde dengesini kaybetmiş hissetmesine neden oldu.

“Sevgilin miydi?” diye sordu ipeksi ve aldatici bir tonla. ”Yana yana aradığına göre öyle olmalı. “ dişlerini sıktı. Hayat’ın göz bebekleri rengini kapatacak kadar irileşti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tunç, kıskançlığının onu yakalayıp ele geçirdiğinin farkındaydı ama buna engel olamadı. Alayla kaşları havaya kalktı ve ona doğru eğildi.

“Eğer zor durumdaysan yardımcı olabilirim.” Pekala sözlerinin affedilmeyecek kadar ağır olduğunun farkındaydı ama o, yine duvarlarının arkasına saklandığını belli eden ifadesine bürünmüştü ve Tunç, onun tepkisizliğini istemiyordu.

Hayat’ın sinirlerini tutan her neyse onlar kopmuş olmalıydı. Kendine hakim olup, ona karşı duvar vazifesi olmaktan bir anda sıyrıldı ve koltuktaki yastığı alıp Tunç’un suratının ortasına geçirdi. Hareket, anıydı ve Tunç, yine fark edememişti. Hayat, ona sağlı sollu yastıklarla girişirken ve kendisi kakhaha krizine tutulmuşken ne yastıklardan kurtulabiliyor ne de ona durdurabiliyordu.

“Seni pislik, adi, piç kurusu, manyak” Hayat’ın sesindeki hiddet ve saf öfke ona istediğini vermişti. Ama karısının neden orada olduğu hala karanlıkta saklıydı. Tunç, başını geriye attı ve kakhahaları kıkırdamaya dönüşürken Hayat, parmaklarıyla kolunu sıkıca kavradı ve sıkıştırarak çevirdi.

“Ahh. Bu acıttı!” dedi Tunç, kaşlarını çatarak. Sonunda kolları genç kızın da kollarını kavrayacak şekilde onun bedenine dolandı. Yüzlerinin arasındaki mesafe sadece bir karış kalmıştı. Hayat, farkında olmadan ona o kadar çok yaklaşmıştı ki Tunç, şimdi buna pişman olduğuna emindi.

“Tanrım!” dedi genç adam alayla. “ Her gün karımdan şiddet görüyorum. Bu sende alışkanlık yaptı”

“Bırak beni” diye hırladı Hayat. Tunç, daha önce bir kadının böyle hırladığını duymamıştı. Hayat’ın her şeyi gibi öfkesi de farklıydı. Tunç, onun öfkesini de seviyordu. Ona “Seni seviyorum dememek için dilini ısırđı. Diyebilirdi ama Hayat’ın buna inanmayacağını biliyordu.

“Seni bırakmak için bana cevap vermen lazım.” Dedi Tunç, yumuşak bir tonla. Bir ayağı yerde, diğeri koltukta dizini kendisine doğru çekmişti. Ve Hayat, tam arasında duruyordu. Ayaklarını kaldırıp ona doladı ve genç kızın tüm bedenini esareti altına aldı. Hayat’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

‘Zorba herifin tekisin. Sana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilim. Beni serbest bırak dedim sana.’

Tunç, başını iki yana salladı. ‘‘Yapmayacağım.’’ Bir şekilde – zorlada olsa- onu böylesine yakın durmanın verdiği tat öyle güzeldi ki tunç, bundan kopmamak için sonsuza kadar onu kollarında hapsedebilirdi.

‘‘Lütfen’’ diye fısıldadı Hayat. Ve kurtulmak için bir iki kez kıpırdandı ama tutuşu çok sıkıydı ve Hayat’ın kurtulmasına imkan yoktu. Tunç, yine başını iki yana salladı ve başını uzatarak burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. ‘‘Yapmayacağım’’ dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. ‘‘en azından bir süre.’’ Diye fısıldadı. Yanağını öptü. Genç kız, soluğunu tuttuğu sırada Tunç, alnını öptü.

‘‘Öpme beni’’ diye terslendi Hayat. Ve başını yana çevirdi. Saçları Tunç’un yüzüne dağıldı ve enfes kokusu burun deliklerinden içeri girip genç adamın bünyesini sarstı. Ona dokunuyor, ona yakın duruyor oluşu Tunç’un kıskançlığını ve aklındaki tüm soruları fezaya yolladı.

Tunç’un kan akışı damarlarında hızlanır ve saf arzusuyla genişlerken, bunu görmezden gelmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı.

‘‘Özür dilerim.’’ Diye fısıldadı onun saçlarına doğru. Başını hafifçe oynattı ve kokusu dalgalanarak Tunç’un aklını bir sis bulutunun sarmasına neden oldu. Hayat, ona baktı. Yutkundu.

‘‘Özrün kabul edildi.’’ Dedi titreyen bir fısıltıyla. ‘‘Şimdi beni serbest bırak.’’

Tunç’un aldığı derin nefesle göğsü yukarı kalktı. ‘‘Çok güzel hissettiriyorsun’’ dedi nefesini koyuverirken ipeksi bir sesle. ‘‘Bırakmak istemiyorum.’’

Hayat’ın yüz ifadesi, afallamasıyla boşaldı ve yine o, sersem görüntüsüne kavuştu. Tunç, kıkırdadı. ‘‘Tanrım! Başka hiçbir kadına bu sersem ifade sana yakıştığı gibi yakışmaz.’’

‘‘Sensin sersem.’’ Dedi Hayat, yine diklenerek. Genç adamın yüzü hüznle gölgelendi. ‘‘İşte bunu iyi dedin. Kendimden daha sersem birini tanımadım ben.’’ Onun burnunu tekrar öpmek için uzandı ve Hayat, öpüşünden sakınmak için başını arkaya attı. Tunç, hareketiyle gerilen boynunun ipeksi derisine değirdi dudaklarını. Ve sonra, inlememek için dişlerini sıktı. Gözlerini kapadı. Dudakları genç kızın teninde ‘‘Özür dilerim.’’ Dedi yalvarırcasına. Ve genç kıızı aniden kaldırıp karşısına oturttu tekrar. Onu bıraktı, bırakmak zorundaydı yoksa aklında beliriveren düşünceleri uygulamaya geçecekti. Ve her şeyi berbat edecekti.

Hayat, tam karşısında top gibi büzülürken ve ondan kaçınırken arzudan sancıyan bedenini ondan uzaklaştırmak katlı ve diğer koltuğa geçti. Dirseklerini dizlerine dayadı ve başını avuçlarına bırakarak parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Aslında hepsini yolsa belki biraz rahatlayabilirdi.

‘‘Teşekkür ederim.’’ Dedi Hayat, kısık sesle. Tunç, aniden başını kaldırıp ona baktı. Ama onun bakışının odağı yerdeki küçük yolluktu.

‘‘Ne için?’’ diye sordu kaşları havaya kalkarak.

“Bu gece... Orada olduğun için.” sustu. Fısıltısındaki minneti duymuştu Tunç.

“Rica ederim.” Dedi aslında teşekkür etmesine gerek olmadığını söylemek isterken ama uzatmak yersiz olurdu. Küçük bir mutluluk hissi arzularını iteledi ve bünyesinde yavaş yavaş ilerleyerek Tunç’u sarıp sarmaladı. Gerçi hala onun o büyük ağzına dalmak ve onu kendinden geçirene kadar öpmek istiyordu. Ama bununla baş edebilirdi. Baş edemeyeceği şey ona tekrar dokunmaktı.

Ve karısının tam bir doğrucu Davut olması hoşuna gidiyordu. O, her şeyi bir kenara bırakıp, dorusunun bu olduğunu düşünerek teşekkür edebilecek kadar gönlü yüce bir insandı. Ve Tunç’un ondan öğrenmesi gereken şeyler vardı.

“Gerçekten...” dedi, yumuşak ve ikna edici bir ton kullanarak.” Eğlenmek için çıkmadığın belli. Orada ne arıyordun?”

Hayat, başını kaldırıp ona baktı. Sonunda!” Gerçekten” dedi düz bir tonla.” Seni ilgilendirmez.”

Tunç, gözlerini kapadı ve başını arkaya attı. Derin nefesler alıp verirken gülse mi kızsı mı ikilemde kaldı. Başını tekrar kaldırdı. “Beni deli ediyorsun kadın!” diye fısıldadı acı çeker gibi.

Hayat, gözlerini ondan kaçırmak için başını televizyona çevirdi ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıp, küçük bir hayret nidası kaçırdı dudaklarından. Tunç, onun ekranı çatlamış televizyona dikkat kesildiğini gördüğünde “Her yönden...” diye ekledi hafif bir alayla.

Tunç, aniden bitkin hissetti. Üzerine sanki tonlarca yük bir anda binmiş gibi bedeni ona ağır geldi. Ayağa kalktı. Zaten ne kadar zorlarsa o kadar geri tepiyordu Hayat konusunda. Ve yine onu üzecek kelimeler sarf etmek istemiyordu. Yatağına uzanmak için atılan birkaç adım, hiç bu kadar zor gelmemişti.

Yatağına uzandı. Ve ani bir titreme bünyesinden geçip gitti. Diş etlerine kadar tüm vücudu sızladı. Tunç, ani gelen bir titremeyle afallayarak yastığına sarıldı, sarıldığının aslında Hayat, olmasını dileyerek...

Hayat, gecenin karanlığında duyduğu garip seslerle gözlerini açtı. Göz kapakları birkaç kez açılıp kapandı. Kulağına bir inleme ve bir küfür çalındı. Ses cılızdı. Algısı açılırken genç kız, bir anda doğrulup başını arkaya çevirdi. Ve Mirza’nın yatağına baktı.

Mirza, yatakta diğer tarafa dönmeye çalışıyordu. Ve bunda zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. Bir süre öylece oturup onu izledi. Nesi vardı? Mirza, tekrar inledi ve kısık sesle bir küfür savurdu. Hayat, onun yanına gidip gitmemekle kararsız kaldı.

“Bu da nesi böyle?” dedi Mirza, kendi kendine. Sesi hırıltılı çıkmıştı. Hayat, onu tanıdığı andan bu yana sesinin bir kez bile bitkin ve yorgun olduğunu duymamıştı. Hasta mıydı?

Genç kız, içini çekti ve bir inleme daha duyduğunda ayaklandı. Aslında bunu yapmamalı ve hali varsa görmeliydi. Hatta bunu hak etmişti. Ama ne var ki Hayat'ın insanlık yönü daha ağır basıyordu. Sadece sağduyu sahibiydi ve onun için kesinlikle endişelenmiyordu.

Düğmeye basıp, ışıkları yaktı ve Mirza'nın yatağına doğru ilerledi. Onun acı çekiyormuş gibi buruşan yüz hatları içinde huzursuz bir kıpırtı oluşmasına neden oldu. Başucuna kadar ilerledi.

“İyi misin?” diye sordu usulca. Mirza'nın başını çevirmesi birkaç saniyesini aldı. Tek gözünü açıp genç kıza baktı ve dudakları zorlukla aralandı.

“Üzerine bir fil oturmuş insan ne kadar iyiye ben de o kadar iyiyim.” Bir titremeyle dişlerini sıktı. Ve arasından bir nefes çekti içine. Mirza, yatak örtüsünü boğazına kadar çekti ve yine titredi.

Hayat, karasızca ona uzandı ve elini alına koydu hafifçe. “Ah Tanrım! Lütfen elini çekme. Çok sıcak.” Diye mırıldandı genç adam.

“Yanıyorsun!” dedi Hayat, sesindeki endişeyi saklamaya çalışarak. Elini hızla çekti ve Mirza, itiraz ederek mırıldandı.

“Aslında bana donuyormuşum gibi geliyor” diye fısıldadı Mirza.

“Muhtemelen...” dedi genç kız o, kendisine bakmadığı için gülümsemesine engel olmayarak. “Sanırım bir doktorun muayenesine ihtiyacın var.” Dedi Hayat, ne yapacağını bilemeyerek.

“İnan bana parmağımı oynatamayacak kadar bitkin hissediyorum.” yüzünü buruşturdu. “Saat kaç?” diye mırıldandı ardından. Hayat, başını kaldırıp bir pusula görünümündeki, küçük bir cihazın duvara ışık yansıtmasıyla oluşan gölge duvar saatine baktı.

“04:12” diye bildirdi.

“Ah. Lütfen, gidip yatar mısın? Sabaha bir şeyim kalmaz.” Tunç'un yüzü acıyla buruştu.

“Bana hiç öyle gelmedi.” Dedi genç kız ve arkasını dönüp mutfığa ilerledi. Küçük bir kap ve temiz bir bez aldı. Küçük kaba su doldurdu ve içine sirke damlattı. Bildiği tek yöntem buydu ve elindekini kullanacaktı.

Tekrar yatağına ilerledi. Komedinin üzerine kabı yerleştirip bezi içine daldırdı ve sonra sıkıp, Mirza'nın alına yerleştirdi.

Genç adam, bezin soğukluğunu hissettiğinde gözleri aralandı. “Allah aşkına ne yapıyorsun?” diye soludu inleyerek” Zaten donuyorum.” Aksi bir çocuğunki gibi çıkmıştı sesi.

“Ateşini düşürmek lazım ve ben de başka bir yol bilmiyorum.” ‘

“Bana sarılabilirsin. İnan ki daha iyi hissedeceğim.” Dudağının bir kenarı hafifçe yana kayd. “bu şey berbat kokuyor” dedi sonra yüzünü buruşturarak. Hayat, dudaklarını bastırdı ama

yana kıvrılıp, gamzesinin belirmesine engel olamadı.

“Gördüm. Gamzen belirdi. Gülümsedin!” Hayat, onun sırtışını fark edince kaşlarını çatı. Ona sert bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama göğü yaran anı bir gök gürültüsü onu yerinden sıçrattı. Sanki gök gerçekten ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi gümbürdeyen ses onu ürkütmüştü.

“Korkuyor musun?” Hayat, onun tarazlı çıkan sesiyle başını çevirip ona baktı. Ve gülmek için kendisini zor tuttu. Alnında ıslak ve büzüşmüş dudaklarıyla komik görünüyordu.

“Hayır.” Dedi başını iki yana sallayarak.

“Hımm.” gözlerini kapattı genç adam. “Korkarsan ben seni korurum.” Diye mırıldandı ardından. Hayat, bir an için onun kendinde olmadığını düşündü. Alnındaki bezi alıp tekrar suya daldırdı. Ve sıkıp, ona döndü. Örtüyü üzerinden çekti.

“Üşüyorum.” Dedi Mirza, kısık sesle. Hayat, onun sözlerini umursamadı. Boynuna elinin tersiyle dokundu hafifçe. Ateşi çok yüksekti.

“Üzerindekileri çıkarmalısın.” Dedi, kuru olmasına özen gösterdiği bir tonla.

Mirza’nın dudakları çapkın bir gülümsemeyle büküldü. “Aklın da ne var?” Hayat, bezgin bir halde başını arkaya attı ve derin bir iç çekti. Bu halde bile onunla uğraşıyordu. Eğer yüzünün bitkin halini görmemiş ve zorlukla kıpırdanıyor olmasaydı onun hasta olmadığını düşünürdü. Genç kız tekrar ona baktı.

“Başından aşağıya bir kova buzlu su boşaltmak var.” Dedi dişlerini sıkarak.

Tunç, sadece sözlerinin etkisiyle bile titredi. “Sarılsan olmaz mı?” diye fısıldadı.

“Üzerindekileri çıkarır mısın?” dedi genç kız, onun sözlerine aldırış etmeyerek.

Mirza, zorlukla doğruldu. Tişörtünün eteklerinden tutup, başının üzerinden çıkarıp kenara attı.

“Çok soğuk.” Dedi dişlerini birbirine bastırarak. Ve inledi. “Bana işkence etmek istemediğinden emin misin?”

“Güzel fikir. Ama ben adil dövüşmeyi severim.”

“Bak sen...” dedi genç adam bitkin bir tonla ve kendisini bir çuval yatağa bıraktı.

Hayat, ıslak bezi onun dirseklerine, koltuk altlarına ve göğsüne sürdü. Mirza, dişlerini sıkarak arasından söylenip dururken genç kız, onun bedeninin kendisinde bıraktığı etkiyi görmezden gelmeye çalışıyordu. Bezi tekrar ıslattı ve alnına koydu. Örtüyü üzerinden çekip aldı. Mirza, çocuk gibi örtüyü zorlukla kaldırdığı ayaklarıyla yakalamaya çalıştı ama Hayat, buna müsaade etmedi.

“Öcünü alıyorsun değil mi?” dedi inledi genç adam. Gözlerini kapadı ve Hayat, onun top gibi büzüşmemek için kendisini zor tuttuğunu gergin bedeninden anladı.

“Yardım etmeye çalışıyorum” dedi terslenerek genç kız.

“Eşofman altımı da çıkaracak mıyız?” Hayat, onun bitkin sesindeki muzip tınıyı duymuştu.

“Hayır.” Dedi sertçe. “Evde derece var mı?”

“Evet.”

“Nerede olduğunu söyleyecek misin?”

“Evet.” Öksürdü Tunç şiddetle.

“O zaman söyle be adam!” Mirza, güldü.

“Mutfaktaki ecza dolabında...”

Hayat, dereceyi alıp geri döndü ve onun koltuk altına sıkıştırdı. Birkaç dakika sonra çıkardı ve 39.5 derece ateşle karşı karşıya kalınca gözleri büyüdü.

“Ölecek miyim doktor? “ Genç adam şiddetle titredi ve dişleri birbirine çaptı. “Lütfen gerçeği benden saklamayın.” Diye alay etti genç adam. Hayat, onun genellikle güçlü çıkan sesindeki bitkinliği duyduğunda hala nasıl alay edebildiğini anlayamıyordu.

Hayat, başını iki yana salladı inanamazca ve kaşlarını çattı. Islak bez bir işe yaramıyordu ve yetişkin insanlarda yüksek ateşin vereceği zararları bilecek kadar bir şeyler biliyordu.

“Tanrım! Çok ciddi görünüyorsun.” Diye mırıldandı Mirza” Sadece biraz ateşim var hepsi o kadar. Sabaha bir şeyim kalmaz. Lütfen, gidip yatar mısın?”

Hayat, onun sözlerine aldırmadı. “Eğer kalkabilirsen ılık bir duş alman ateşinin düşmesinde etkili olabilir.”

“İnan kıpırdayamayacak kadar bitkin hissediyorum. “Alnındaki bezi çekip aldı. ‘Gerçekten.’ Diye fısıldadı sanki yüksek sesle konuşmak onu yoruyormuş gibi.

Hayat, bunu görebiliyordu. Güzel yüzü, yüksek ateşten kızarmış, gözleri yorgun bakıyordu. “üzerimi ört ve uykuna dön!” dedi Mirza, hafif sert bir ton kullanarak. Ama hiçbir etkisi olmadı.

“Ailenden birini aramamı ister misin?” diye sordu genç kız bir an ne yapacağını bilemeyerek.

“Tanrım, hayır.” şiddetli bir titreme daha” Sakın böyle bir şeyi yapma.”

“Neden?”

“Lütfen, beni uğraştırma.” Diye inledi yine genç adam “Git ve uyu. Rica ediyorum.” Hayat, yine ona aldırmadı. Babasının kendisi hasta olduğunda yaptığı karışım aklına geldi ve içindeki sızıyı görmezden gelerek mutfığa ilerledi.

Dolap kapaklarını açıp kapatarak bir şişe soda bulmayı başardı. Ve ecza dolabına yöneldi. Allah’a şükür bir gripin vardı. Büyük bir bardağa gripinin tozunu boşalttı. Buzdolabından bir limon çıkardı ve yarısını kesip sıktı, bardağın içine boşalttı. Bir kaşık yardımıyla sodayı yavaş yavaş bardağa dökmeye başladı. Aniden köpüren sodanın taşmaması için sürekli karıştırdı. Tekrar mirzanın yanına gitti.

“Bunu içmelisin.” Dedi kararlı bit tonla. Mirza, zorlukla tek gözünü aralayarak ona baktı.

“O ne?” diye sordu Mirza, şüpheyle.

“Bir karışım.”

“Beni zehirlemeye mi çalışacaksın?”

Hayat, başını iki yana salladı sinirle. “İnanılmaz birisin.”

“Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten o ne?” diye sordu doğrulmaya çalışırken.

“Soda, gripin ve limon.”

“daha önce hiç duymadım”

“Benim bildiğim tek yöntem bu!” Hayat, yatak başlığına uzanmış olan Mirza’ya bardağı uzattı. Mirza, bardağı sıkıca kavradı ve bir yudum aldı. Yüzünü buruşturarak ve öksürerek bardağı ona uzattı.

“Berbat bir şey bu” dedi garip bir sesle. Hayat, bardağı almadı ama elindeki kaşıkla bir kez daha karıştırdı.

“Hepsini içmen gerekiyor.”

“İçmeyeceğim.”

“Ölmeyeceksen de iyi durumda değilsin. Bunu içmelisin” dedi genç kız, sinirle.

“Bunu içersen bana bir öpücük verir misin?” kaşlarını düşürdü genç adam. Bu haliyle gerçekten küçük, haylaz bir çocuk gibi görünüyordu.

“Sen delisin!” Hayat, arkasını dönüp gidecekken Mirza, ona uzandı ve pijamasının arkasını kavradı parmaklarıyla.

“Şaka yapıyordum. Bu, beni biraz olsun kendimde tutuyor.” genç kızın pijamasını serbest bıraktı. Hayat, bir süre öylece durdu ve tekrar ona döndü. “Ama bu, öpücük istediğim gerçeğini değiştirmiyor.” Hayat’ın dudakları hayretle açılırken bardağa tiksintiyle baktı ve burnunu tutarak bir dikişte hepsini bitirdi. Sonra, ekşi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Berbat, berbat, berbat...” diye söylenip duruyordu.

Genç kız, arkasını dönüp onun raflarına ilerlerken Tunç, bilincini açık tutmaya çalışarak, gözlerini aralık tuttu ve onu izledi.

‘‘Nereye?’’ diye sordu. İikilemi büyüktü. Hem onun uyumasını ve dinlenmesini istiyor hem de günlerdir ondan beklediğı ilgiye devam etsin diye çıldırıyordu.

‘‘Terleyeceksin’’ diye mırıldandı genç kız.’’ Sık sık üzerini değıştirmelisin. ’’

Tunç, eğer onun yerinde başkası olsa onunla bu şekilde asla ilgilenmeyeceğini biliyordu. Öfkeli piliç karısı katıksız iyiydi. Bildiğın iyi... Başını iki yana salladı. Hasta olmaktan nefret ediyordu. Kemiklerine kadar her yeri ağrıyordu ve aslında konuşmakta güçlük çekiyordu. Ağrıyan boğazı her konuştuğunda ona acı veriyordu. Ama o, böyle kendisine ilgi gösterecekse sonsuza kadar yatmaya razıydı. O berbat karışımı da tek bir Allah’ın kulu içiremezdi ona. Çok yorgun hissediyordu. Gücünün son damlasını da doğrulmak için kullanmıştı. Aşağıya doğru kaykıldı ve kendisini yastıklara bıraktı.

Hayat, elleri kolları onun kıyafetleriyle geri döndü. Ve kıyafetleri yatağın üzerine bıraktı. Tunç, gözlerini açık tutmak istese de yapamadı. Gerçekten fena hasta olmuştu. Daha önce hasta olduğunu bile hatırlamıyordu. İradesi zayıf bir insan değildi ama belki de zihinsel yorgunluğu ve uğraşları onu zayıf düşürmüştü.

‘‘Bunları giymelisin.’’ Dedi Hayat, bir hemşire edasıyla. Tunç, onun ciddi tonuna gülümsedi. Biraz önce onu soyamak istemişti, şimdi giyinmesini istiyordu ve Tunç, onun istediğini yapmak istiyordu. Ama kıpırdayacak hali yoktu.

‘‘Yavrum, inan halim yok.’’ Öksürdü ve boğazını temizledi.’’ Sadece üzerimi ört ve uykuna devam et. Sabaha bitkin düşeceksin.’’

Sözlerinin ardından sanki Hayat, yok olmuş gibi hiçbir yaşam belirtisi göstermedi. Nefes bile almıyordu sanki. Göz kapaklarını zorlukla araladı ve kulaklarına kadar kızarmış bir halde öylece dikildiğini gördü. Ne demişti? Onu neyle utandırmıştı?

‘‘Şey... Önemli değil.’’ elinde tuttuğı atleti ve pamuklu bir eşofman takımını havaya kaldırdı. ‘‘Bunları giymelisin. Ter... terleyeceksin.’’

Tunç, onu kırmamak için giyinmek istiyordu gerçekten ama kıpırdanamıyordu bile. Yapabildiğı tek şeyi yaparak başını iki yana salladı ve gözlerini kapadı.

Onun derin iç çekişini duydu ve koltuk altlarında parmaklarını hissetti. Hali olmayabilirdi ama hisleri de ölmüş değildi. Dokunuşunu hissettiğı anda bedeni kasılarak ürperdi. Karnının alt kısmında bir yerler bando mızıka çalmaya başladı. Kendi ağırlığını bildiğı için ve onun kararlı olduğunu fark ettiğı için zorlukla doğrulmaya çalıştı.

O, atleti başından geçirirken gözlerini aralık tutmaya çalışarak bir saniye olsun yüzünden ayırmadı. O, bir bebekle ilgilenir gibi nazıkçe ve dikkatle hareket ederken Tunç, sadece ona bakıyor, yüzünün tüm hatlarını içercesine gözlerini ondan alamıyordu. İlgisi, yakınlığı Tunç’un kalbini defalarca dağlıyor ve onu acı içinde bırakıyordu. Tunç, o anlarda, genç kız onu giydirirken ona bir kez daha aşık oldu. Bir kez daha ve sonra bir kez daha... Hissin yoğunluğuyla kalbi göğsünün içinde büyürken Hayat, ifadesiz bir yüzle aşağıya uzandı ve eşofmanının bel kısmına parmaklarını geçirdi. Tunç, afallamayla hareketsiz kaldığında genç kızın yutkunduğunu gördü.

‘‘Yardım eder misin?’’ diye fısıldadı Hayat. Genç adam, o sırada ona kollarını dolayıp yanına çekmeyi ve ona sıkıca sarılmayı arzuluyordu. Sadece sarılmayı ve ona sayısız öpücükler kondurmayı. Kalçasını hafifçe havalandırdı ve Hayat, Tunç’un o anda fark ettiğı terden sırlıklam olan eşofman altını çıkarıp, yenisini giydirdi. Ve üzerini sıkıca örttü.

Bu, uzun saatler böyle devam etti. Tunç, ter boşandıkça Hayat, onu bir havlu yardımıyla kuruladı ve üzerini değıştirdi. Her terleme nöbetinin ardından Tunç, titremeyle ağrıyan kaslarının gevşediğini ve terle birlikte sanki hastalığını da atıyormuş gibi hissediyordu.

Tunç, ara ara bilincini kaybetse de ve aslında bedeni uyku ihtiyacı içinde kıvransa da sonunda onun yine ilgisiz haline döneceğini bildiğı için ayık tutmaya zorladı kendisini.

Ah. Tanrım! Onu seviyordu. Onu öylesine seviyordu ki kimselere vermediğı, paylaşmadığı sevgisi bir şelale olmuş ona akıyordu sanki. Tunç, aşktan ölüyordu. Tatmadığı bu duygunun yoğunluğuyla afallayarak zaten bitkin olan bedeni sonunda uykuya yenik düştü.

BÖLÜM 14

Tunç, gözlerini açtığında birkaç saat öncesinde sanki titreme nöbetlerine tutulup, kendinden geçen o değilmiş gibi bedeninde bir hafiflik hissediyordu. Hayal meyal Hayat'ın ona bir şeyler içirdiğini hatırlıyordu. Sabaha kadar uyumamış mıydı? Onun için? Tunç, kendi kendine gülümsedi. Belki de artık bir şeyler değişebilirdi. 'Allah'ım lütfen.'

Bir tıkırtı duydu ve kaldırdığı başını tekrar yastığa koydu. Gözleri aralık, giyinmiş ve çıkmak için hazır olan Hayat'a baktı. Genç kız, saatini koluna takip başını kaldırdı ve göz göze geldiler. 'Yorgun görünüyor' diye düşündü genç adam. Kahretsin! Onun yüzünden dinlenememişti bile.

'Nereye gidiyorsun?' diye sordu ve sesi pürüzlü çıkınca boğazını temizledi. Genç kız, hesap yapar gibi göründü. Sanki onunla konuşup konuşmamayı tartışıyordu kendi kendine. Ve cevap verdi.

'Okula.' başını yana eğdi. 'Kendini nasıl hissediyorsun?'

'Çok kötü' dedi genç adam yüzünü buruşturarak. 'Gitmek zorunda mısın?' kısık sesle konuşmuştu çünkü yüksek sesle konuşsaydı çok da kötü olmadığını anlardı ki Hayat, zaten şüpheli görünüyordu.

'Evet.' yanına yaklaştı hızlı adımlarla. Dizlerine kadar gelen çizmelerinden çıkan tangırtı dairenin içini doldurdu. 'daha iyi görünüyorsun' elini alına koydu. Ve Tunç, gözlerini kaldırıp ona baktı. Her ne kadar sabit yüz hatlarını korumaya çalışsa da bir endişe gölgesi yerleşmişti yüzüne.

'Ateşin yok!' dedi durum bildirir gibi. Elini hızla çekti. 'Kahvaltı hazırlamıştım.' başıyla mutfakı işaret etti. 'Orada. Şimdi ister misin?' Tunç, başını iki yana salladı.

'Annemi veya ablanı aramalıyız. '

'Ah. Hayır. Buna gerek yok.'

'İstedğin her hangi bir şey var mı?'

'Evet'

Genç kızın kaşları havaya kalktı sorarcasına. 'Yapabileceğim bir şeyse?' sonra yüzünü buruşturdu. 'Ama fazla vaktim yok.'

'Çok uzun sürmez.' Dedi Tunç. Tanrım, onunla uğraşmaya bayılıyordu. Gülmemek için kendisini zor tuttu. Kaslarını gerdi ve ciddiyetle genç kızın yüzüne baktı.

‘‘Bir  p c ge fena halde ihtiyacım var.’’Hayat’ın çok olmuş yüzüne baktı. ‘Beni  per misin?’’ Yüzü  fkeden kızardı sonra bir anda daha fazla kızarak pancara döndü.

‘‘Bura da durmuş saçmalıklarını dinliyorum’’ başını iki yana sallayarak arkasını döndü. Ayaklarını zemine sertçe vurarak ilerledi.

‘‘ l m d  eğinde olabilirim ve bu, son isteğim olabilir.’’Hayat, dönüp kötücül bir bakış attı ona. ‘‘Sonra vicdan azabı  ekebilirsin.’’

Genç kız, ona cevap vermedi. Kabanını ve  emsiyesini aldı, çıktı ve gitti. Kapıyı  arpmadı! Tunç, gülerek başını iki yana salladı. Yataktan fırladı ve ani hareket ba ının dönmesine neden oldu. Bir an duraksayarak o kadar da iyi olmadığını anladı. Ama sevgili, sevimli karısı gece boyunca ona neler  irdiyse daha iyi hissediyordu. Su ısıtıcısına su koydu ve o, ısınırken hızla üzerini çıkarıp bir du  aldı. Yüzüne yapışıp kalmış gibi duran geniş gülümseme engel olamıyordu. Günlerdir onunla doğrudan bir kelime konu abilmek için her yolu denemi ti ama hepsi geri tepmi ti. Onun tüm gece kendisiyle ilgilendiğine inanmakta güçlük çekiyordu aslında.

Bu kadar iyi olduğu için Allah'a   krediyordu. Eğer Hayat’ın içinde biraz olsun art niyet olsaydı- kendisi gibi- ona dönüp bakmaz ve düştüğü durumdan zevk alırdı. Tunç, onun kendisiyle ilgilenmek istemediğine emindi çünkü o haldeyken bile gözlerindeki ikilemi sezebilmi ti. Ama sağduyusu onu Tunç’la ilgilenmeye zorlamı tı. Tunç, bu fırsatı ka ırmayacaktı.

Du tan  ıktı. Kurulanıp, kalın bir şeyler giydi. Kahvesini hazırlayıp içti ve Hayat’ın hazırladığı kahvaltıdan sırf o hazırladığı için bir a  lokma yedi. Kahvaltı tabağının yanında k  k  bir tabağın içinde duran ilacı görünce gülümsedi ve hiç düşünmeden içti.

Dışarıda bir gümbürtü kopunca gözleri pencereye kaydı. Hava berbattı. Ama plazaya gitmesi gerekiyordu. Yüzünü buruşturdu. Bir de televizyonu değiştirmesi gerekiyordu. Hayat’ın yağmura yakalanmadan okula varabilmi  olduğunu umdu. Düşünce, garip hissetmesine neden oldu. Daha önce kendisinden başka hiç kimseyi d   nmediği için birisi için kaygılanmak, sendelemesine neden oluyordu. Garip hissettiriyordu. Yapabileceği tek açıklama buydu. Hava bir kez daha g mb rdedi ve Tunç, i lerini bir an önce bitirip Hayat’ı okuldan alma kararı aldı. Muhtemelen onunla gelmek istemeyecekti. Ama Tunç, onun taksilerle uğra masına izin vermeyecekti. Gerekirse onu zorla bindirirdi arabasına.

Pelin’in hazırladığı raporları okumak, imzalamak ve diğer evrak i leri uzun saatlerini aldı. Ardından bir a  g r   me yaptı ve saatine baktı. 14:20. Yorgun hissediyordu. Sabah bedenine dolan enerji sanki bir anda geri çekilmiş gibiydi. Kapı tıkladı ve Pelin, onun cevap vermesini beklemeden içeri daldı. Her zaman ki gibi...

Tunç, bir elini saçlarının arasından geçirirken Pelin’in kaygılı gözleri onun yüzünde dola tı. ‘Kötü görünüyorsunuz’’ dedi durum bildirir gibi.

‘Teşekkür ederim.’’ Dedi Tunç, alayla. Pelin, yarım bir gülümsemeyle yanına kadar ilerledi.

‘‘Bu dosyayı gözden geçirmeniz gerekiyor.’ Tekrar Tunç’a baktı.’’ Ya da eve gidip biraz istirahat etmeniz gerekiyor.’’Tunç, başını kaldırıp ona baktı ve ayağa kalktı.

“ dosyanın canı cehenneme!” diye mırıldandı.

“doğru bir karar.” Dedi Pelin, hafifçe gülümseyerek ve dosyayı göğsüne bastırdı. “Eve gitmeniz iyi bir fikir.”

“Karımı okuldan alacağım. Önce oraya gitmem gerekiyor.” Tunç, paltosunu giydi ve Pelin’e birkaç talimat vermek için ona döndü. Ve genç kadının yüz ifadesi karşısında bir kahkaha atıp, başını iki yana salladı. Pelin’in gözlükleri burnunun ucuna düşmüş, ağzı kocaman bir hayret ifadesiyle açılmış ve elindeki dosyayı sımsıkı göğsüne bastırmıştı.

“Karınız...mı?”

“Aynen.” Uzun adımlarla ofisten çıkmak için ilerledi ve Pelin’i orada, şaşkınlığıyla bıraktı.

Tunç, onun hangi üniversitede eğitim gördüğünü biliyordu ama ders saatlerinden haberi yoktu. Nereden olsun ki? İç çekti. Saatlerce beklemesi gerekecekse de önemli değildi. Yetişmiş olabilmeyi umuyordu. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki sert damlalar aracın ön camına çarpıyor, silecekler aralıksız çalışıyorsa da görüşünü kısıtlıyordu.

Etiler Hisarüstü’ne doğru ilerlerken rüzgar yağmurun yönünü değiştirdi ve şiddetini artırdı. Fırtına da ilerlemek oldukça zordu ama okula varmak üzereydi. Kırmızı ışık yandı ve Tunç, durmak zorunda kaldığı için küfretti. Aracın çatısına vuran damlalar kulaklarını tırmalıyordu sanki. Yağmuru severdi ama fırtınayı değil...

İleride, kaldırımda hareket eden bir figür dikkatini çekti. Karşı istikametten geçen arabaların arada sırada görüşünü kapatmalarına rağmen figürün uzun, ıslak saçlarının rüzgarın şiddetiyle savrulmasıyla onun bir kadın olduğunu anladı. Rüzgar, bir anda kadına şiddetle çarptı ve elindeki şemsiyenin çataları bu şiddete dayanamayarak ters döndü.

Kadın, başını kaldırıp şemsiyesine baktı. Tunç’un gözleri irice açıldı. Kadının kıyafetleri ve o anda dikkatle baktığı şemsiyenin yaprak desenleri bilincinde bir anı belirtti. Hayat’ın şemsiyesi, Hayat’ın paltosu! Tunç, yutkundü. Kadın uzaktaydı ve yağmur görüşünü bulanıklaştırıyordu ama her şeyden önce içindeki karmaşık hisler, kalbinin hoplaması ve içgüdülerinin yönlendirmesi o kadının Hayat olduğunu söylüyordu ona. Hiç düşünmeden arabayı çalışır vaziyette bıraktı ve paltosunu kaptığı gibi araçtan atladı.

Yağmurun ve rüzgarın şiddeti bedenini dövüp, onu baştan aşağıya bir anda sırlıslıkla ederken, hareket halindeki arabalara aldırmandan hızla karşı kaldırıma geçti. Ve şemsiyesini düzeltmeye çalışan kadına doğru ilerledi. Yaklaştıkça, onun Hayat olduğuna hiç şüphesi kalmadı. Onu, fark etmeyen ve şemsiyesiyle kavga eden Hayat’ın yanına ulaştı ve paltosunu omuzlarına sardı. İçindeki tüm karmaşık hislerin yerini buz gibi bir öfke aldı. Hayat, bir çığlık attı ve yağmurdan sırlıslıkla olmuş bir halde ona döndü.

“Mirza!” dedi bir solukta. Yüzüne düşen yağmur damlaları yüzünden gözlerini birkaç kez kırptırdı.” Burada ne işin var!”

“Kapa çeneni ve hareket et.” Dedi genç adam dişlerinin arasından. Onu kollarıyla sıkıca sarmaladı ve biraz üzerine eğilerek arabaya yönlendirdi.

‘Kendim gidebilirim.’” Dedi genç kız ilerlerken zayıf bir itirazla.

‘‘Tanrım! Seni boğmak istiyorum.’’ Dedi alçak sesle genç adam ama Hayat’ın onu duyup duymadığından emin değildi zira kulaklarının içine kadar yağmur suyu dolmuştu.

Yeşil ışık yandığı halde Tunç’un yolun ortasına park ettiği aracı yüzünden hareket edemeyen arabalardan çıkan klakson sesleri, kafalarını camlardan çıkarıp yağmura aldırmadan bağırıp çağıran sürücüler tam bir karmaşa yaratmıştı. Hayat’ı yolcu koltuğuna yerleştirip hızla aracın etrafından dolanarak sürücü koltuğuna yerleşti. Ve vitesi değiştirip hızla hareket etti. Hayat, titriyor, paltoya daha sıkı sarınıyordu. Aracın kliması bir nebze olsun fayda etmiyordu. Tunç, bir ‘U’ dönüşü yaptı ve normalin üzerinden bir hızla geldiği yoldan Ortaköy’e doğru hareket etti.

‘Bana neden bir taksi tutmadığını söyleyecek misin?’”dedi, dişlerinin arasından sertçe. Bir eli ıslak saçlarının arasından geçti. ‘‘Allah aşkına bu havada ne işin vardı o kaldırımda?’’

‘‘Yağmurda yürümeyi seviyorum.’’ Dedi Hayat, alaya almaya çalışarak. Birbirine çarpan dişleri Tunç’un kaslarını tel gibi gerdi.

‘Yağmurda yürümeyi seviyormuşmuş...’” direksiyona sertçe vurdu genç adam. ‘‘ dışarıda deli gibi bir fırtına var!’’

‘Kendim gidebilirdim.’” Dedi Hayat, terslenerek. ‘Beni mi takip ediyorsun? Ayrıca sen hasta değil miydin?’”

‘Konuyu değiştirme! Kendinin ne kadar iyi gidebildiğini gördük.’” Dedi Tunç, hiddetle. Bir süre dikkatini yola verdi. Sadece kısa bir andı ve Hayat, sanki bu anı bekliyormuş gibi başını diğer yana çevirerek suskunluğuna gömüldü. Tunç, neden bir insanın bu fırtınada yürümeye çalıştığını anlamaya çalışırken zihnine hızla gelen bir düşünceyle boğulur gibi oldu ve gözlerini bir kez açıp kapadı.

‘‘Allah’ım... Lütfen, lütfen... Lütfen bana lanet olası bir otobüse binecek kadar bile paran olmağını söyle!’’ Hayat, bir an için sessiz kaldı ve sonra mırıldandı.

‘Param vardı. Taksi bulamadım.’” Sesi yalan söylüyorum diye haykırıyordu. İfadesini saklamak için başını çevirip camdan dışarı baktı ve telaşla konuşmaya başladı.’” Hepsi doluydu. Bu yağmurda beni göremediler bile... Şirret bir kadın benim durdurduğum bir taksiye bindi...’”o, dişleri titreyerek telaşla anlatmaya çalışırken Tunç’un burnu onun sıraladığı yalanlar üzerine sızladı ve kalbi onun parasız kalmış olması gerçeğiyle ezildi. Ve farkına varamadığı birçok ayrıntı aynı anda başına üşüşüp onu alt üst etti.

Hayat, önceleri çılgın gibi alışveriş yaparken haftalık malzemelerini en aza indirgemişti. Son zamanlarda neredeyse hiçbir şey almıyordu. ‘‘Allah’ım...’’ diye soludu boğulur gibi. Hayat, ona dönüp baktı. Tunç, onun tedirginliğini gözlerinden okuyabiliyordu. Kendisine öyle öfkeliydi ki bir araba dayak yese soğumazdı. Hayat, simit yiyordu çünkü Seçil’in adresini bulmak için çantasını kurcalarken bunu görmüştü. Aç yaşıyordu. Resmen aç yaşıyordu. Yeni hiçbir kıyafet almıyordu. Kişisel bakımını da en aza indirgemişti. Tunç, bu ağırlığın altında ezildi. Hayat’ın neden çöp gibi zayıfladığını anlamak Tunç’u allak bullak etti. Kendisi alem yaparken zaten eziyet ettiği karısı parasızlıkla boğuşuyordu.

‘‘Ah. Lanet olsun!’’yutkundu. ‘‘Lanet olsun!’’ barda eğlenmek için değil, çalışmak için bulunuyordu. Tanrım!

‘‘Simitle besleniyorsun...’’ diye mırıldandı öfkeden titreyen bir sesle. ‘‘Ah. lanet olsun!’’ artık içinde tutamıyordu sözcükleri. Kalbi sancıyor, onu o anda sıkıca kucaklamak istiyordu.

‘‘Ben simidi çok severim.’’ Tunç, onu duymazdan geldi ama ona hayranlık duymadan edemedi. Hala gururuyla dimdik ayaktaydı ve eğer Tunç, onu görmemiş olsa aynı şekilde devam edeceğine emindi.

‘‘Ailen sana para göndermiyor’’ diye soludu birden. Onunla konuşmaya tenezzül etmiyorlarken para neden gndersinlerdi ki. Tunç, onun babasını boğazlamak istiyordu. Nasıl yaparlardı? Nasıl kızlarını böylesine yalnız bırakırlardı? Nasıl Tunç’un davranışlarından sonra onu arayıp sormazlardı?

Göz ucuyla Hayata baktı. Omuzları kmşt. Tunç, yağmur damlalarının arasından süzülen parlak gözyaşlarını görebiliyordu. Boğazına yapışıp kalan ağrıyı göndermenin bir yolu yoktu.

‘‘Ne zamandan beri?’’ diye sordu konuşmak acı vermiş olsa da yutkunarak. Hayat, yine cevap vermedi.

‘‘Yalvarırım şu inat gururunu bir kenara bırak ve bana doğru düzgün bir cevap ver. Ne olur yalan söyleme.’’ Tunç, kendi sesindeki yakarışı duyabiliyordu. Genç kız, zorlukla titrek bir nefes aldı. Ve kabullenmişlikle omuzları çöktü.

‘‘Evlendiğimizden beri...’’ diye fısıldadı bunu söylemek ona zor geliyormuş gibi. Ve Tunç, dudaklarından acı bir inleme kaçırdı.

Tanrım! nce ondan nefret etmiş ve hiçbir şeyiyle ilgilenmemişti. Sonra onunla iletişim kurabilmek, onu kazanmaya çalışmak ve ona arzu duymaktan başka bir halt düşünmediği için onun gözler önündeki durumunu fark edememişti. Halbuki tam orada, baktığı yerdeydi ve Tunç, bunu göremeyen gözlerine lanet okuyordu.

‘‘Neden evden çıktın?’’ diye sordu oldukça yumuşak bir tonla. İçindeki yıkılmışlığı ona yansıtmamaya çalışmak için çaba sarf ediyordu çünkü Hayat, bunu ona acıma olarak algılayabilirdi. ‘‘Yani madem bu durumdaydın...’’ daha fazlasını dile getiremedi. Sanki zehir yutmuş gibi acı bir tat yerleşmişti diline.

‘‘ ğrenci kartım vardı. Sabah bindiğim otobüste düşürdüm sanırım.’’ Bir elinin tersiyle burnunu sildi ve sonra burnunu çekti. Paltoya daha sıkı sarılarak içine gömülmek istemiş gibi göründü.

‘‘O, her boka verecek bir cevabı olan Seçil’in bu durumundan haberi yok mu? Ya da arkadaşlarının? Hadi ben lanet olası bir krdm... Ya onlar?’’ dedi kaşları gözlerini örtecek kadar atılarak. Boğazındaki ağrıyı yine yutkunarak göndermeye çalıştı, yine olmadı. ylesine karmaşık hislerle boğuşuyordu ki arabayı kullanmak için hkimiyet sağlamakta güçlük çekiyordu.

‘‘Onlarla çok sık görüşmüyorum.’’ Dedi Hayat, başını paltonun içine gömmüş sesi boğuk geliyordu. ‘‘Ben... Bilmelerini istemedim.’’

Tunç, onun durumunu düşündükçe karnına ağrılar giriyor, midesi asit gibi yanıyordu ve boğazına tırmanan safranın tadını duyumsayabiliyordu.

“Sana para bırakmıştım.” Dedi bir anda patlayarak acı içinde.”Sana onlarca kere para bıraktım. Dokunmadın bile! İhtiyacın olmadığını düşündüm.” Birinin onu vurmasını istiyordu genç adam. Kırmızı ışıktaki durdu ve bedeni katlanamadığı bu gerçekle acı içinde öne doğru bükülürken başını direksiyona vurdu sertçe.

“Ben keyif yaparken karım, yanı başımda aç yaşıyordu. Pislik yuvasında çalışmayı düşünebilecek kadar çaresiz bir durumdaydı.” Bu derece zeka özürlü olduğu için kendisine lanetler okuyordu. Nasıl anlamamıştı? Nasıl dikkat etmemişti? “Tanrım! Tanrım! Tanrım! “yutkundu yine”Ölmeyi hak ediyorum”

Arkasında duran arabaların klakson sesleri yüzünden hareket etti ve garaja gidene kadar tek kelime konuşmadı. Boğazındaki giderek artan ağrının şiddeti konuşmasına engel oluyordu. Hayat’ta zaten konuşmuyordu.

Araçtan inip, hızla genç kızın kapısını açmak için ilerledi. Hayat, çantasını koyduğu ayakucundan almak için eğilirken ‘Bırak. Ben, sonra gelir alırım. Zatüre olacaksın!’ dedi Tunç, ifadesiz bir sesle. Ve onu kucakladığı gibi asansöre taşıdı.

“Yürümeyi biliyorum” diye fısıldadı Hayat.

“İyi. “ dedi Tunç, sertçe” Sevindim.” Daireye çıktıklarında onu tam duşun yanında bıraktı. Ve genç kız titrerken suyun ısınısını ayarladı.

“Hemen sıcak bir duş almalısın.” Dedi genç kızın üzerindeki paltoyu çekip alırken.

“Hayır.” Dedi Hayat, sertçe itiraz ederek. Ya da belki sert olmasına uğraşarak.

“Benimle inatlaşarak vakit kaybetme” Tunç, paltoyu fırlattı nereye fırlattığının farkında olmadan. ‘Gerçekten hasta olacaksın. ‘

“Kurulanırım. Bu yeterli. Senin yanında duş almayacağım!”

Tunç, ellerini beline koyup ona baktı. Çenesi yana kaydı ve sonra burnunu çekti. ‘Yeter!’ dedi kısık ama etkili bir sesle be onu kucakladığı gibi genç kızın itirazları arasında onu sıcak su akan duşun altına soktu. Su, ikisinin başından aşağıya akar ve sıcaklık derilerini sıızlatıp, kaslarını gevşetirken Tunç, onun öfkeli güzel yüzüne eğildi. “Kıyafetlerini çıkar. Yoksa ben çıkaracağım. Arkamı döneceğim. Bakmayacağım. “burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. “Lütfen.” Dedi yalvarırcasına.

Duştan çıktı ve genç kıza dönüp bir daha bakmadan bir havlu çekip aldı raftan. Soyunup kurulandı ve kalın kıyafetler giydi. Hayat’ın çıkardığı seslerden onun bakmayacağına ikna olduğunu anladı. Arkası ona dönük bir şekilde duşun yanında bağdaş kurup oturdu.

“Bana söylemeliydin.” Dedi alçak ve pişmanlık dolu bir sesle. Hayat, neşesizce güldü sözlerinin ardından.

‘‘Evet. Sana söylemeliydim. Ve sende böcek kadar değer vermediğin bir insana yardım elini uzatır, hatta bunu gerçekten yapar ve sana muhtaç olduğum için bundan zevk alırdın!’’ sözleri keskin bıçak darbeleri gibi deldi geçti Tunç’un bedenini. Öyle ki öne doğru eğilip sanki gerçekten yara almış gibi acısını hafifletmeye çalıştı. Hesaplaşma zamanı mıydı? Belki... Tunç, her sözünü, sitemini ve isyanını sineye çekmeye razıydı. Bu onu kavursa bile...

‘‘Ne yapmayı planlıyordun?’’ diye sordu. ‘‘Nasıl geçinmeyi?’’

‘Aklımda bir şeyler vardı.’

‘‘O, berbat barda çalışmak gibi mi?’’ Tunç, yüzünü buruşturdu. ‘‘Tanrım! Orada ne iş yapmayı düşünüyordun?’’ başını iki yana salladı aklına gelen sayısız düşünceyle. ‘Lanet olsun. Bana lanet olsun!’

‘‘Bir işe ihtiyacım vardı. Çalışmak zorundaydım ve nerede veya nasıl bir iş olduğuna aldırarak kadar lükse sahip değildim... Murat...’’ sustu ve bıkkın bir nefes çekti içine’’ Ona da güvenmiştim. Sessiz sakın biriydi... ‘‘

‘‘Sana zarar verebilirdi!’’ Tunç, bunu düşündükçe aklını oynatacak gibi oluyordu. ‘‘Bunu kolaylıkla yapabilirdi.’’

Hayat, sessiz kaldı. Uzun saniyeler boyu duş başlığından akan suyun dışında tek ses çıkmadı ikisinden de.

‘‘Benimle konuşmuyorsun.’’ Dedi Tunç, sessizliğe artık dayanacak sabrı kalmayarak.

‘‘Çünkü sesimi duymak istemiyordun.’’

‘‘Şimdi istiyorum.’’

‘‘Şımarık. Piç kurusunun tekisin.’’ Tunç, sözlerine neşesizce güldü.

‘‘Kabul.’’ Dedi sonra. ‘‘Sana yaklaşamıyorum bile. İçinde bulunduğun durumu nasıl anlayabilirdim ki? Seninle konuşabilmek için o kadar meşguldüm ki...’’ Tunç, ondan çok kendisine söyleniyormuş gibi konuşuyordu. ‘‘Berbat hissediyorum. Midem bulanıyor. Tanrım, çöp gibi kaldın. Benim yüzümden...’’

Hayat, sanki onun sözlerini duymamıştı. ‘‘Artık konuşabildiğimize göre...’’ dedi ve burnunu çekti. ‘‘Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ve beni anlamamı istiyorum.’’

Tunç, onun sesinin tonundan ve girizgâhından hiç hoşlanmamıştı. Kasları gerilirken kaşlarını çattı ve gergince sözlerine devam etmesini bekledi.

‘‘Bir düzene ihtiyacım var. Beni bırakmamı istiyorum. Gerçekten gitmek istiyorum. Sana zorluk çıkarmayacağımdan emin olabilirsin.’’

Tunç’un bedenini bir panik dalgası sarsarken arkasını döndü gözleri irice açılmış bir halde.

‘‘Bakmayacağına söz verdin!’’ dedi Hayat, tıslayarak. ‘‘arkanı dön!’’ Tunç, ona aldırmadı.

“Söz vermedim.” Dedi ifadesiz bir sesle. Onu süzdü. “Ayrıca bir şey görüldüğü yok.” Dedi alaya almaya çalışarak ama genç kızın sözleri kalbinin ritmini telaşla artırırken sesine hakim olabilmesi imkansızdı. Gitmek istiyordu!

Onu, tekrar baştan aşağıya süzdü. Sırtını duvara yaslamış, dizlerini bedenine yaslamış ve kollarını etrafına dolamıştı. Yanağını dizlerine dayamış, ona bakıyordu. Saçlarına değen ve yüzünden aşağıya akan damlalar onu aydınlatan ışıkların altında parlıyordu.

Tunç, onun tam ters tarafına döndü, dizini kendisine çekti, kollarını etrafına doladı ve yanağını dizlerine dayayarak ona baktı. Tıpkı onun gibi. “üzgünüm.” Dedi sadece onun istediğini yerine getiremiyor oluşundan dolayı. “Seni bırakmayacağım.”

Hayat, bir anda gözlerini kapadı ve bitkin göründü. Tekrar açıp, Tunç’a sert bir bakış gönderdi.

“Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve umurumda değil ama oyununa gelmeyeceğim.” Tunç, neşesizce güldü. Onun renksiz sesinde gizlenmiş olan ürkekliği duyması Tunç’u alt üst etti. Ondan korkuyordu.

“Bir oyun oynamıyorum. Ve neyin peşinde olduğum çok açık değil mi?” omuz silkti. “Senin peşindeyim.”

“Benden ne istiyorsun?” diye fısıldadı Hayat, çaresizce. “Ben bunları kaldırabilecek kadar güçlü değilim. Tükenmek üzereyim. Beni bırak ve kendi yollarımıza gidelim.”

“Yapamam ki!” Tunç, hüznle başını iki yana salladı. “İmkânsızı istiyorsun benden.”

“Neden?” diye sordu genç kız, tiz bir sesle. Ve başını kaldırdı. Tunç ‘da kaldırdı. “Ben den nefret ediyordun. Şimdi gerçekten ne istiyorsun?”

“Senden nefret ediyordum. Bunu inkar edecek değilim. Zaten çok belli ettim.” Vicdan azabı ve pişmanlığı somut bir varlık gibiydi. Orada, aralarında öylece duruyordu sanki. Çok derin bir iç çekti genç adam.” Ama birden yuvarlandım ve kendimi sana kapılmış buldum. İnan o anı hatırlamıyorum. Çok anıydı.” güldü” Ama senden çok bir şey istemiyorum.” Durdu. Gözlerini tüm duygularını saklamadan, açığa vurarak onun gözlerine dikti. Ve hiç düşünmeden aklından ve kalbinden geçenleri sıraladı tek tek.

“Burnun aktığında burnunu silmek istiyorum.” Hayat, güldü. Ama gülüş öyle yavandı ki gözlerine ulaşmadan dudaklarında dondu” Ayakların ağrıdığında ovmak istiyorum.” genç kızın kaşları havaya kalktı.” Seni ilgiye boğmak, seni şımartmak istiyorum. Sana hediyeler almak, imkânım neyi el veriyorsa ayaklarına sermek, her sözünü emir kabul etmek istiyorum. Seni yatağında, yanımda, tenimde istiyorum.” Hayat’ın irice açılmış gözlerinden damlalar düşmeye başladı tek tek. “Tanrım! Seni öpmek istiyorum. Sarılmak... O farklı kokunu içime çekmek. Seninle uyumak istiyorum. Sonra uyanmak... Benim için, bana gülümsemi istiyorum, bana bakmanı... Aşkıma karşılık vermeni istiyorum. Bana yen-” sustu neredeyse onun tekrar kendisine aşık olmasını istediğini söyleyecekken sözlerini yuttu. Ve onun afallamış, koca koca açılmış gözlerine baktı. Ama onun şokuna aldırmadan devam etti.” Bana aşık olmanı istiyorum. Benim seni sevdiğim gibi beni sevmeni istiyorum. Kalbini istiyorum. Ruhunu, bedenini.” Başını yana eğip baktı ona çaresizce. “Özetlersek... Seni istiyorum. Her

şeyinle.”

‘Gerçekten de...’ dedi Hayat, afallamış bir halde.”Çok bir şey istemiyormuşsun.”Tunç, omuz silkti. Ve Hayat, başını iki yana salladı. “Sana güvenmiyorum.” Diye fısıldadı. “Hiç güvenmiyorum”

Tunç, usulca hareket etti ve duşun altında ürkek ve afallamış görünen genç kızın yanına süzüldü. Duş başlığından akan su onu tekrar tekrar ıslatırken sadece onun gözlerine bakıyordu. Onun kendisine inanmasını istiyordu, onu anlamasını... Ama bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Her yolu denemiş ve geri tepmişti. Elleri havalandı ağır ağır ve genç kızın ıslak yüzüne uzandı. Bir süre durup, onun karşı çıkmasını bekledi ama Hayat, kıpırtısızca duruyordu... Yüzünü avuçları arasına aldı.

“Affet ne olur. Lütfen, artık affet beni. Sana çok kötü davrandım ve inan hiçbir şeyden böylesine pişmanlık duymadım. Özür dilerim...” başını ona eğdi ve Hayat, yutkunurken onu alnından öptü usulca.” Çok özür dilerim.” Alnını alnına dayadı ve başını iki yana salladı pişmanlığıyla ‘Çok özür dilerim.’ Diye fısıldadı tekrar. “Ne olur affet artık. Yalvarırım...” Genç kızın bedeni titredi.

Hayat, sanki bir anda yok olmuşçasına sessiz ve hareketsiz kaldı. Sanki nefes dahi almıyordu. Tunç, onun yüzüne bakıyor olmasa orada olduğuna emin olamazdı. Hala onu avuçları arasında tutuyordu. O saniye yaşamının ondan sonraki anlarının bir daha eskisi gibi olmayacağını görebiliyordu. Hayat’ını avuçları arasında tutuyordu ve ona, sevgisine delicesine ihtiyacı vardı. Ama o sırada en çok da onu affetmesine ihtiyacı vardı. Hayat, ellerinin arasında başını iki yana salladı ve Tunç, yutkundu.

‘Bir anın bir anına uymuyor’ dedi genç kız kısık sesle. Tunç, ellerini ondan çekti ve karşısında bağdaş kurup oturdu. Sadece o, kendisini daha kolay ifade etsin diye.” Bir an alaycısın, bir an neşeden kahkaha atıyorsun, diğer bir an öfkeden gözün hiçbir şeyi görmüyor.” Genç kızın sesinin ritmi cümlesinin sonuna doğru iyice kaybolup yitti ve Tunç, öfkeliğinde ona nasıl davrandığını hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

“O benim...” dedi renksiz bir tonla.

“Şimdi de bana aşık olduğunu söylüyorsun!” genç kız, inanamazca başını iki yana salladı.

“delicesine...”

“daha dün benden nefret ediyordun! Sana nasıl inanmamı bekliyorsun. Ya yine senin tabirinle ‘yuvarlanırsan’ ve benden nefret edersen?” genç kızın, çaresiz bakışları onun gözlerini delip geçiyordu sanki. Gözlerindeki ürkek bakış ve temkin Tunç’u mahvediyordu.

“Bu asla olmayacak...” diye fısıldadı. Ona inanmasını öyle çok istiyordu ki fısıltısındaki yakarışını kendi kulaklarında duymuştu.

“Ama bunu ben nereden bileceğim?”

Tunç, ona uzandı ve yüzüne yapışan ıslak saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri onun parlak damlalarla taçlanmış yüzünde dolaştı ağır ağır, endişenin ve korkunun somut bir nesne gibi belirdiği gözlerinde, titreyen büyük dudaklarında, kızarmış yanaklarında... ve hafifçe

gölümsedi. ‘Çünkü ilk defa aşık oldum...’ diye fısıldadı.

Hayat, keskin bir soluk çekti içine. Dirseğini dizine dayadı ve elini alnına dayayarak ona çaresizlikle, içinde yaşadığı çılgın karmaşayla baktı.

‘‘Bana izin ver... Sadece bana izin ver ve senin için neler hissettiğimi gör.’’ Hayat, yutkundu ve başını iki yana salladı. ‘‘Eğer ikna olmazsan...’’ durdu ve zaten ıslak olan dudaklarını yaladı gerginliğini gizlemek için. ‘‘Seni bırakacağım...’’ dedi zorlukla. ‘‘Gitmek istediğinde... Gidebileceksin...’’

Onu bırakabilmesi için Tunç’u yok etmeleri gerekiyordu ama bir şekilde, onun için denemek zorundaydı. Hayat, gözlerini kaldırıp araştıran ve temkinli gözlerle baktı ona. ‘‘Lütfen Hayat...’’ diye fısıldadı genç adam. ‘‘Bana müsaade etmezsen... Benden kaçarsan sana kendimi nasıl anlatabilirim?’’

Hayat, bir süre ona baktı, dudağını ısırды ve başını diğer tarafa çevirdi. Ama Tunç, o kısa anda gözlerindeki acıyı görmüştü. ‘‘Beni evden gönderdin.’’ Diye fısıldadı genç kız... ‘‘Beni gönderdin ve sevgilini çağırdın...’’

Tunç, tüm bu olan bitenin içinde son takıldığı noktanın bu olmasını anlayabiliyordu... Tanrım... Canının nasıl yandığını biliyordu. O zamanlarda olmasa da o anda biliyordu çünkü kendisi de aynı şekilde acı çekmişti.

Tunç, ona hiçbir şey söylemedi. Kendisi açıklamaktansa yapacağı şeyin daha etkili olacağına emindi. Kısa sürede telefonunu alıp geri döndü ve bir numara tuşlayıp hoparlörü açtı.

‘‘Evet?’’ dedi Ali bir süre sonra hattın diğer ucundan... Hayat, hızla başını çevirip şaşkınlıkla telefona baktı. Tunç, düşün hemen dışında duruyordu. Ve gözlerini Hayat’ın şaşkın gözlerine dikmişti.

‘‘Bu hafta sonu ne yapıyorsun?’’ diye sordu Tunç, düz bir tonla.

‘‘Tanrım! Hayır.’’ Ali’nin inlemesi duyuldu. ‘‘Hafta sonu aya yolculuğa çıkıyorum ve bir süre yokum!’’

Tunç, güldü ve dudaklarını yaladı. ‘‘Ben de seni misafir etmeyi düşünüyordum.’’

‘‘Aklından bile geçirme. Hala ne yaptığını anlamaya çalışıyorum! Bana mı asılıyorsun?’’

‘‘Siktir git!’’ dedi Tunç, ona gülerek.

‘‘Aklıma başka türlü gelmiyor...’’ Ali, güldü. ‘‘Kırmızı şarap, kristal kadehler... Tanrım! Cips! Daha ince düşünmeliydin, çok kırıldım. Beni ayartmaya çalışıyorsun değil mi? Avucunu yalarsın!’’

‘‘Ben de her şeyin dört dörtlük olduğunu düşünmüştüm.’’ Diye mırıldandı Tunç. Gözleri Hayat’ın bir anda parıldayan gözlerindeydi ve doğru yol üzerinde olduğunu anladı. Onu aldatmıştı ama en azından eve kadın getirecek kadar alçalmamıştı...

‘‘Sen, basketbol maçı, kırmızı şarap ve cips romantik bir dörtlüsünüz ama ben bu işte

yokum.” Ali, bir anda kahkaha attı. Tunç, onun neden güldüğünü biliyordu.

“Şansımı denemek istedim.” Dedi Tunç alayla o hala kıkırdarken.

“Yine ne oldu?” diye sordu birden ciddileşerek Ali. Tunç, telefonu kapatmak ve konuşmaya devam etmek arasında kaldı. Başını yana eğdi. “Yemek komplon iyi gitmiyor mu? Bana da gelebilirsiniz!” Ali, bu konuda oldukça ciddiye. Hayat’ın gözleri irice açıldı ve başını kaldırdı birden. Madem her şey açığa çıkmıştı... Tunç, artık ipin ucunu bıraktı.

“Eh işte.” Diye mırıldandı.

“Yapabileceğim her hangi bir şey var mı, sonradan olma Romeo?” Hayat, gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı ve Tunç, kıkırdadı.

“Hayır.” Dedi sanki Ali onu görüyormuş gibi başını iki yana sallayarak. “Sonra görüşürüz...”

“Kızın üzerine gitme!” diye bir uyarıda bulundu Ali kapatmadan hemen önce. Tunç, arkasını dönüp telefonu yatağın üzerine fırlattı ve Hayat’a döndü. Tekrar onun yanına, düşün altına girdi ve bağdaş kurdu.

“Misafirim gelecek dedim, kız arkadaşım değil.” Diye fısıldadı. Hayat’ın sorgulayan bakışlarına karşılık iç çekti ve bir eli gergince saçlarının arasından geçti. “Bir anda hayatımın tam ortasına düştün ve bu bana fazla geldi. Kalktığımda orada öylece yatıyordun ve seni huzursuz etmek istedim. Sana kızıyordum, inanılmaz bir öfke besliyordum sana karşı... Sadece canını yakmak istemiştin.” Bunları itiraf edebilmenin bu derece zor olacağını tahmin etmemişti ama her kelimedede sesi dalgalanıyor, konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Yemek komplosu?” diye sordu genç kız...

Tunç, omuz silkti. “Seni evde tutabilmek için eş dosttan küçük bir yardım.” Kaşlarını indirerek baktı genç kıza. Tanrım... Çok utanç verici... Hayat’ın bir dudağı geriye doğru kıvrıldı ve başını iki yana salladı.

“Bana bir şans verecek misin?” diye sordu sonunda Hayat’ın suskunluğuna dayanamayarak.

Hayat, sırtını dikleştirdi derin bir nefes alışla ve sonra başını onaylarcasına salladı. Tunç’un kalbi o anda olduğu yerde taklalar atarken Hayat, konuştu.

“Seninle birlikte olmayacağım...” sesi oldukça kararlı çıkıyordu. Tunç, önce ondan tokat yemiş gibi afallayarak baktı ona. Sonra gözlerini kapadı ve başını arkaya attı.

“Anladığım şeyden bahsetmediğini söyle lütfen...” dedi yakarırcasına.

“Anladığım şeyden bahsediyorum.”

Genç adam, tekrar başını kaldırdı, dudakları aralandı ve her kelimeyi tane tane fısıldayarak konuştu.

“Bana verebileceğin en büyük ceza ve çekebileceğim en büyük işkence...”

Hayat, başını iki yana salladı. ‘‘Hayır. Ceza vermek değil niyetim.’’ Dedi dalgalanan bir sesle ve yutkundu. ‘‘Eğer sana kapılırsam... O duvarı yıkarsam sen yine yuvarlanıp gittiğinde yoluna kolaylıkla devam edebilirsin.’’Tekrar başını iki yana salladı. ‘‘ Ben yapamam... O kadar güçlü değilim. Önce sana güvenmek istiyorum.’’

Tunç, zorlukla bir iç çekti. Ona gitmeyeceğini, onu asla bırakmayacağını söyleyebilir ve ikna etmeye de çalışabilirdi ama Hayat’ın buna ihtiyacı var gibi görünüyordu. ‘‘Tamam.’’ Diye fısıldadı zorlukla.

‘‘Bunun için bana söz verebilir misin?’’

Tunç, onun yüzüne baktı, beyaz teninin sarmaladığı bedenine uzun, kıvrılmış, çıplak bacaklarına baktı. Ve yine derin bir iç çekişle alnını genç kızın dizlerine dayadı. ‘‘Söz veriyorum.’’ Diye fısıldadı boğukça. Dudaklarının hemen bitimindeki ıslak tenine dudaklarını değdirdi usulca. ‘‘Söz veriyorum.’ Onun dizini bir kez daha öptü. Başını kaldırdı ve ona dikkatle baktı.

‘‘Benimle konuşacak mısın?’’ diye sordu. Hayat, başını salladı.

‘‘Bana gülümseyecek misin?’’

Genç kız, yine başını salladı ve onun bu çocuksuluğuna güldü. Yağındaki çukur belirlediğinde Tunç, elinde olmayarak gamzesinin üzerine bir öpücük kondurdu ve genç kızın soluğunu kesti. Ve sonra dudaklarına değdirdi dudaklarını, masum bir öpücük için gözlerini kapayarak. Buna öylesine ihtiyacı vardı ki... Kendisine engel olamamıştı. Hayat, elektrik çarpmış gibi titredi ve dudaklarını ondan kaçıırken Tunç, onu öpmeyi bıraktı.

‘‘Söz ver-’’

‘‘Öpemeyeceğimi söylemedin’’ dedi Tunç, onun çıkışını keserek hafif bir gülümsemeyle. Sonra yüzüne eğildi Hayat, yutkunurken. ‘‘Seni seviyorum.’’ Diye fısıldadı bunu söyleyebilmenin verdiği huzura şaşırarak.

Hayat’ın şok olmuş ifadesine baktı ve bir kahkaha attı. ‘‘Bunu benden sıklıkla duymaya alışsan iyi olur çünkü seni seviyorum.’’ Hayat, gözlerini kırpıştırdı ve huzursuzca kıpırdandı.

‘‘Arkanı dön! Duştan çıkacağım.’’ Dedi telaşla. Tunç, onun bu ne yapacağını bilemez haline gülümsedi.

‘‘Romantizmde son nokta.’’ Dedi sonra alayla yüzünü buruşturarak... Arkasını dönüp raflardan iki havlu çıkardı. Biri kendisi için biri Hayat için... Ona bakmadan elini arkaya uzatarak genç kızın havluyu almasını bekledi.

Hayat’ın iç organları birbirine geçip düğüm olmuştu. Kalbinin nerede attığından ise kesinlikle haberi yoktu zira tüm bedeni bir nabız olmuş, atıyormuş gibi hissediyordu. Ve durumunu ona fark ettirmemek için iradesi son damlasına kadar kullanıyordu. Onu sevdiğini söylemişti! Ona aşık olduğunu ve ona daha bir sürü güzel şey söylemişti... Hayat, dudağını ısırdı hafifçe gülümserken. Ve sonra kaşları derinleşti. Daha önce onun canını yakacak bir sürü kelime de sarf etmişti. Keşke ona gerçekten inanabilseydi ve gerçekten şu kalbini yerinden çıkaracakmış

gibi olan sözleri gerçek olsaydı.

Ona kapılmaktan ölesiye korkuyordu. Ve bunun tam sınırındaydı, bir nefes ötede cenneti vaat eden Mirza'nın büyüüne kapılmak üzereydi ve Hayat, sonunda paramparça olmaktan korkuyordu. Havluyu bedenine sarıp tekrar giyinen Mirza'nın yanından geçip raflara ilerledi.

Onun kolları ağır ağır bedenine dolandığında gözlerini kapadı. Bel kemiğinden yukarı çıkan sıcaklık, hızla tüm bedenine yayıldı ve genç kızın kaslarını tel gibi gerdi. Mirza, saçlarını bir omzunda toplayıp açıkta kalan tenine dudaklarını değdirdi. "Teşekkür ederim." Diye fısıldadı ve onu tekrar öptü. "Teşekkür ederim."

Hayat, konuşamayacak kadar boğazı kuruduğu için sadece başını salladı. Ve Mirza, kollarını bedeninden çektiğinde rahatlamayla derin bir nefes aldı. Kıyafetlerine uzandı.

"Onları değil..." dedi Mirza ve tam yanında durarak bir kot pantolon ve boğazlı bir kazak seçip aldı. "Bunları giymelisin." Elindeki kıyafetleri genç kıza uzattı.

"Neden?" Hayat'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Çünkü seni yemeğe çıkarıyorum."

"Bu havada mı?" Mirza, başını çevirip pencereden dışarı baktı. Ve başını salladı onaylarcasına. Kendisi çoktan çıkmak için hazır gibi görünüyordu.

"İnan bana tek bir yağmur damlası seni ıslatmayacak." Hayat, başını iki yana salladı.

"Ondan değil." Dedi mırıldanarak. "Hastasın ve çok ıslandın..." sesi cümlesinin sonuna doğru kaybolup gitti ve kulaklarına kadar kızardı.

Mirza'nın gözlerinde çılgın bir parıltı belirdi ve yüzü gülümsemesiyle aydınlandı. "Beni düşünmene bayılıyorum ama kendimi çok iyi hissediyorum." Dudağının bir kenarı yana kaydı ve bir eli onun yüzüne uzandı. "Seni tika basa doyurmak istiyorum."

Hayat, tika basa doymuştu. Hatta çatlamak üzereydi. Mirza, onu çok yakın olduğu için tercih ettiği Ortaköy'de bir restorana götürmüştü. Mekanın daimi müşterilerinden olduğunu, garsonların onu gördüğünde telaşla koşturmaları ve onu her zaman oturduğu masaya yönlendirmelerinden anlamıştı genç kız. Denizin üzerinde, bembeyaz masa örtülerinin kapladığı masaları, yüzlerinden gülümsemeleri eksik olmayan garsonlarıyla, İtalyan mutfağının en seçkin lezzetlerini sunan bir menüye sahipti mekan.

Ve mükemmel bir boğaz manzarasına sahipti. Sanki kendisini gemide ve denize açılmış gibi hissediyordu. Hayat, sık sık manzaraya takılıp kalmış ve Mirza, onu bu anlarda hiç rahatsız etmemişti. Ah... Onun ağzına bir şey tıktırmadığı anlarda tabii...

Hayat, ona aile ziyaretlerinde zaten çok güzel yemekler yediğini söylese de bu genç adamı kesinlikle durdurmuyordu. Kimseye aldırmadan çatalını onun dudaklarına uzatıyordu.

"Bundan tatmalısın!" dedi Mirza, çatalının ucunda Hayat'ın adını bile söylemediği bir

yemeği dudaklarına uzatmışken. Taze kum midyeli Liguine... Bildiğin makarnaya benzemesine rağmen muthiş bir lezzeti vardı. Sarımsak ayrıntısı hoşuna gitmediyse de oldukça lezzetliydi. Kum midyelerinin içindeki görüntülerini çok sevmişti genç kız.

“Bunun damağındaki lezzeti bir başkadır.” Dedi genç adam bir başka yemeği ona uzatırken. Hayat, ona gözlerini devirdi ama sırf onun bakışlarının hatırına yedi.

Yan masalardan kaçamak bakışların ve dudaklardan kaçan kıkırtıların ikisinin bu hallerine olduğuna emindi genç kız. İş adamları oldukları belli olan masalardaki takım elbiseli toplulukların bile dikkatlerini kendi üzerlerine çekmişlerdi. Hayat, Mirza’yı ikaz edip duruyor ve o, sadece omuz silkiyordu. Sonunda Hayat, yediklerini masaya çıkarmakla tehdit etti onu ve Mirza, onu doyurmaya bir son verdi.

Mekandan ayrıldıklarında Mirza onu eve götürmek yerine mutfak erzakı almak için bir ‘alışveriş’ merkezine götürdü. Hayat, bunu normal bir marketten –hatta dairenin hemen yakınındakinden- yapabileceklerini söylediyse de Mirza, kapalı otoparkı olduğu için tercih ettiğini söyleyerek genç kızını ikna etti.

Hayat, davul gibi şişmiş hissederken biraz yürümek ona iyi gelmişti. Mutfak erzakından çok Hayat için akla gelmeyecek birçok şey almışlardı. Mirza, kıyafet mağazalarına yöneldiğinde Hayat, yürüyecek halinin kalmadığını söyledi ve onun bu sızlanmasının sonunda Mirza, bu çılgın alışveriş maratonuna bir son verdi.

Daireye vardıklarında Hayat, yorgunluktan ölüyordu. Ama Mirza, aldıkları erzakları dolaplara yerleştirirken onun itirazlarına rağmen yardım etti ve sonunda bitkince koltuğa yığıldı.

“Tanrım!  gün hiçbir şey yemeyeceğim.” Dedi sızlanarak. Eli midesinin üzerinde gözlerini irice açmıştı. Mirza, onun bu haline kıkırdadı ve bir bardak turuncu renkli bir sıvıyla onun yanına oturdu.

“Sakın onun benim için olduğunu söyleme!” dedi genç kız, gözlerini dehşetle açarak.

“Senin için.” Hayat, başını hızla iki yana salladı.

“İçinde ne var?”

“Bal, yumurta ve süt” tek kaşını havaya kaldırdı genç adam.

“iğ yumurta mı?” Mirza, Hayat’ın yüzünün aldığı ekşi ifadeye bir kahkaha attı. “İemem. Kesinlikle iemem. Kendimi fazla havayla şişirilmiş bir top gibi hissediyorum ve onu da iersem patlarım.”

“Bunu içeceksin, yoksa ben iiririm. Hem bana iirdiğin o berbat karışıma karşı bunu nezaketle kabul etmelisin! Hayatımda daha önce öyle berbat bir şey içmemiştim.” Hayat, gözlerini hayretle açıp ona baktı. Bu adam, ciddiyydi.

“Ama iyi geldi.”

“Bu da sana iyi gelecek.”

Hayat, sonunda ondaki kararlılığı fark etti ve bardağa uzanıp zorlukla hiç ara vermeden hepsini bitirdi.

“Aferin.” Dedi Mirza, elinden bardağı alıp ayaklanırken. Hayat, gözlerini devirdi ve dudağında kalan sütü diliyle yaladı. Hareketiyle Mirza, gözlerini kısarak ona baktı ve çenesi yana kaydı.

“Öyle şeyler yapmanı tavsiye etmem.” Burnunu çekti” Kendi iyiliğin için.” Mirza’nın ciddi yüz ifadesine karşılık Hayat, dudaklarını birbirine bastırdı. Ve Mirza, kıkırdadı.

Genç kız, üzerini değiştirip dişlerini fırçaladı ve yatmak için eski yerine doğru ilerledi. Tam uzanmak üzereydi ki güçlü bir kol beline uzanıp sıkıca kavradı ve ayaklarını yerden kesti. Genç kız, küçük bir çığlık atarken Mirza, onu kendisiyle birlikte yatağa götürdü. Üzerini değiştirmiş ve yine sadece bir eşofman altı giymişti.

“Söz vermiştin!” dedi Hayat, tırnaklarını koluna geçirirken. Mirza, hafifçe sızlandı ve onu yatağa bıraktı.

“Biliyorum.” Dedi, onu yatmaya zorladı. “Şu lanet olası sözü hatırlatıp durma.” Genç kızın şaşkın bakışları arasında örtüyü üzerine serdi.” Sözümlü tutacağım.” Eğilip dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.”Oradaki koltukta bir gece daha geçirmene daha razı olamam.” Doğrudu ve ışıkları kapamak için ilerlerken ” Ve sen de eminim bu yufka yürekliliğinle benim orada yatmama müsaade etmezsin.” Dedi mırıldanarak.

“Fena fikir değil.” Hayat’ın sesinde ne kadar muziplik varsa bir o kadar da umut vardı.

Mirza, kıkırdadı. Işıkları kapadı ve geri dönüp yatağa, örtülerin altına girdi. Ve genç kızın yanına sokuldu. Onu kollarının arasına çekti.”En azından sıcaklığını esirgeme benden.” Şakağına bir öpücük kondurdu, derin bir çekti, homurdandı ve saçlarına da bir öpücük kondurdu.

Hayat’ın kalbi güm güm atıyordu. Heykel gibi taş kesilmiş bir halde, nefes bile almadan, kollarının ve bedeninin sıcaklığı onun tenine nüfuz ederken oda etrafında fıldır fıldır dönüyordu.

“Gevşe biraz...” diye fısıldadı Mirza ve eli rahatlatıcı daireler çizerek sırtını okşadı hafifçe.” İnan senden daha gerginim ama sözümü tutacağım.”aldığı derin nefesi dışarı verdi ve genç kızın saçlarını havalandırdı.”Sonun da duvarlara tırmanacak olsam da...” diye devam etti.

Sözleri ve sesinin tonu genç kızın gevşemesine ve kıkırdamasına neden oldu. Mirza’nın gülümsediğini şakağındaki dudaklarının hareketinden anladı. Genç kız, bocalayarak içindeki ona sarılma dürtüsünü sonuna kadar destekleyen kızla, Mirza’nın onun sevgisine olan ihtiyacına inan kız bir süre çatıştılar...Ve sonunda Hayat, dayanamayarak elini hafifçe kaldırdı.

Hayat’ın ürkek ve titreyen parmakları önce taş gibi sert midesine dokundu ve genç adamın parmak uçlarındaki tenini dalgalandırarak yukarıya çıkıp beline dolandı. Ve Mirza’nın dudaklarından küçük bir inleme kaçtı.

Tunç, onun dokunuşuyla birlikte küçük çaplı bir sarsıntı geçirdi ve yutkundu. Tanrım! O

kendisine dokunana kadar ihtiyacının büyüklüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Gözlerini kapadı ve dokunuşunun akıl almaz tadını sanki dilinde duyumsadı.

‘‘Teşekkür ederim.’’ Mirza’nın boğuk fısıltısı genç kızın kulağından içeri girdi ve bünyesini sarsarak dolanıp genç kızı titretti. Mirza, dişlerinin arasından sert bir soluk çekti içeriye.

‘‘Bana güvendiğin an.’’ Dedi ve bir süre duraksayıp, onu daha sıkı sardı. ‘‘Sana çok kötü şeyler yapacağım.’’

BÖLÜM 15

Hayat, kulaklarını rahatsız eden uyumsuz takırtıların sesiyle açtı gözlerini. Bedenindeki dinçlik hissi öyle güzeldi ki kedi gibi mırıldanmamak ve uykuya tekrar dönmek için kendisini zor tuttu. Uzun zamandır ilk defa böyle rahat bir uyku çekmişti. Sanki aylardır yorgundu ve ilk defa dinlenmişti. Yatakta ayağını ileriye doğru uzatarak bacaklarını gerdi. Ve gözleri fincan altlığı kadar açıldı. Yatak? Kısık sesle savrulan bir küfür duydu ve şaşkınlığını atamadan başını kaldırdı ve bakışı sesin yönünü buldu.

Mirza, mutfakta söylenerek bir şeyler yapıyordu. Zihni bir gün önceyi geriye sardı ve sonra bir bir sıraladı genç kıza mini bir film oynatır gibi. Hayat'ın yüzüne biraz şaşkınca, yumuşak bir gülümseme yayıldı. Rüya görmemişti... Bunun gerçekliği Hayat'ın nefesini boğazında tıkadı. Onun yanında, onun kolları arasında yatmıştı, kulağına melodi gibi gelen güzel sözleri fısıldamasıyla yatmıştı... Bütün gece...

Biraz tereddüt ederek, alt dudağını ısırıp ve cesaretini toplayarak dudaklarını araladı.

“Günaydın.” Dedi sesini hafifçe yükselterek. Mirza, ona baktı. Gülümsedi. Ve ellerini yıkayıp, bir kağıt havlu yardımıyla kuruladı.

“Günaydın” dedi ona doğru uzun adımlar atarken. Sesinin ipeksiliğinde kaybolup gitmekten son anda alıkoydu Hayat, kendisini. Eşofmanının paçaları yine yerleri süpürüyordu. Mirza, yatağa, hemen yanına oturdu ve yüzüne eğilip dudaklarından minik bir öpücük çaldı.

“İyi uyudun mu?” Hayat'ın şaşkın balık yüzüne dönen ifadesine kıkırdadı genç adam. “Şu sersem ifadeye bayılıyorum. ” yüzüne tekrar ama bu defa ağır ağır eğildi. Onu öpmeden önce bir süre duraksayıp, dudaklarını onunkilerin hemen önünde tuttu. Onun, Hayat'ın heyecanlanmasından zevk aldığını biliyordu. Mirza, hafifçe birbirine sürttü dudaklarını ve Hayat'ın soluğu kesildi. Sonra genç adam, kıkırdarak küçük bir öpücük daha çaldı ondan. “Şimdi?” diye sordu genç kızın kaş çatmasına fırsat vermeden geri çekilerek. “İyi uyudun mu?”

Hayat, ona bir süre tek kaş havada baktı, sonra başını salladı dudaklarının kıvrılmasına engel olamayarak. Mirza, karşısında öyle bir gülümsüyordu ki karşılığında kaş çatmak çok zordu. “ Uzun zamandır uyumadığım kadar iyiydi. ” dedi sözlerinin nereye gittiğinin farkında olmadan. Mirza'nın gözlerinden hüznün geçerken, dudaklarındaki can alıcı gülümseme soldu. Gözlerini kapadı ve başını arkaya attı.

“Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.” Diye fısıldadı. Gözlerini açtı, iştret parmağını Hayat'ın burnunun ucuna dokundurdu. “Her güne bir özürle başlasam senin tarafından affedilebilir miyim acaba?” kaşlarını kaldırıp, hüznle baktı genç kıza.

Hayat'ın bir dudağının kenarı muzipçe kıvrıldı. “Geceleri yatmadan önce bir defa daha söylersen belki?”

‘‘Aman Allah’ım. Karım benimle dalga geçiyor.’’ Hafifçe gülümsedi genç adam. Ama Hayat, onun gözlerine yapışıp kalan hüznün gölgesini görebiliyordu.

‘‘Mutfakta ne yapıyordun? Oldukça hararetili görünüyordun’’ diye sordu genç kız, konuyu değiştirmeye çalışarak.

‘‘Karıma romantik bir kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum ama sanırım berbat ettim.’’ Kaşları havaya kalktı’’Bu konuda anneme çekmişim. Tam bir beceriksizdir.’’

‘‘ok ayıp.’’ Hayat, kıkırdadı hayretle.

‘‘Hayır. Bunu kendisi de biliyor.’’ Mirza, bir anda ayağa kalktı. ‘‘Haydi, bir an önce zıpla ve hazırlan. Kahvaltıyı dışarıda yapalım. Sonra seni okula bırakırım.’’

Genç kız, ayaklarını yataktan aşağıya sallandırdı ve aynı anda başını iki yana salladı. ‘‘Okula geç kalırım.’’

‘‘Bir şeyler yemeden okula gidebileceğini düşünüyorsan avucunu yalarsın.’’ Hayat, onun renksiz bir tonla söylediği sözler üzerine gözlerini devirdi.

‘‘Ben hazırlarım.’’ Dedi yüzünü yıkamak için lavaboya ilerlerken.

‘‘Ama ben, senin hazırlamanı ve yorulmanı istemiyorum.’’ Diye mırıldandı genç adam. Hayat, onun sesinin tınısındaki kaçırdığı şeyin ne olduğunu merak etti.

‘‘Kahvaltı hazırlamaktan bahsediydi-’’Hayat’ın sözleri savaş alanına dönmüş mutfağı gördüğünde yarım kaldı.’’Tanrım! Burada ne yaptın böyle?’’

‘‘Kahvaltı hazırlamaya çalışıyordum!’’ Mirza’nın yüzünü sevimli bir ifade kapladı. Sanki yaramazlık yaparken yakalanmış huysuz bir ocuk gibi görünüyordu. ‘‘ domatesleri soymak gerçekten bir sanat! Büyük bir özveri ve beceri gerektiriyor. ‘‘Kendi kendine mırıldanırken bir yandan yarattığı dağınıklığı toparlamaya çalışıyordu.’’ Bir de onlara krepler eklenince...’’ Hayat, birden onun tişörtünün arkasına bulaşmış unu fark etti ve unun orada ne işi olduğunu ve Mirza’nın bunu nasıl başardığını merak etti. Genç adam, salatalıklar ve kızarmış ekmekleri konu alan tiradına devam ederken Hayat’ın omuzları sessiz kahaahasıyla sarsılmaya başladı. Sonunda bir eliyle tezghtan destek aldı ve ağrıyan karnını tuttu.

Mirza, yere düşürdüğü birkaç parça şekilsiz nesneyi yerden alırken omzunun üzerinden ona baktı. ‘‘ Sen, bana mı gülüyorsun?’’ diye sordu renksiz bir tonla.

Hayat, hala gülerken başını iki yana salladı. Art arda öksürdü ve boğazını temizledi. ‘‘Hayır.’’ Dedi, göğsüne tırmanan kahaahasını tutmaya çalışarak. ‘‘Sana glmyordum.’’

Ve tekrar, bu defa sesli bir kahaahayla omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Mirza, ağır ağır doğruldu. Durumu ne kadar komik olursa olsun, üzerine yapışan zarafeti onu baştan aşağıya erkeksi ve seksi gösteriyordu. Ve sanırım onun bundan kurtulması imkânsızdı. Ellerini yıkadı, kuruladı ve kısılmış gözlerini Hayat’ a dikti. Ona doğru ağır ağır ilerledi.

Hayat, tekleyerek gülerken yutkundu ve pancara dönmüş yüzünü saklayamadığı için hayıflandı.

“ demek bana gülüyorsun?” Mirza, tek kaşını kaldırıp ipeksi bir sesle sordu. Hayat, başını iki yana salladı. Gözlerini ondan kaçırmak isterken bakışı harap olmuş mutfağı yakaladı ve dudakları titredi.

“Hımm. Bakalım gülme krizine tutulan bu zavallı kız için neler yapabiliriz?” Kollarını usulca beline doladı ve genç kızın soluğu boğazında tıkanı. “ daha çok erken!” Diye fısıldadı Mirza,” Henüz hiçbir şey yapmadım” Hayat, yutkundu ve ona doğru eğilen Mirza’dan geriye kaçarken sırtı tezgaha dayandı. Genç kız, ona bir şeyler söylemek istediye de kelimeleri sanki dudaklarının arkasında hapis kalmıştı. Yine de çaresizce bir girişimde bulundu.

“Ben-“ sözleri Mirza’nın dudaklarını yakalamasıyla yarıda kesildi. Tüy kadar hafif başlayan öpücük genç kızın kararsızlıkla verdiği karşılıkla bir anda derinleşti. Mirza, göğsünden yükselen bir mırıltıyla ellerini bedeninde kaydırarak baldırlarına ulaştı, sıkıca tutup havaya kaldırarak onun tabureye oturmasını sağladı. Genç kızın ağzının derinlikleri keşfeder, tadar ve her saniye yoğunluğun içinde kaybolurken, elleri tekrar yukarı tırmandı.

Alt dudağını çekiştirdi ve pijamasının altından sırtına tırmanan ellerinin altındaki çıplak, pürüzsüz ten titredi. Hayat, zayıf bir itirazla ellerini Mirza’nın kollarına koydu ama bu, onu açlıkla öpen Mirza’ya bir fayda etmedi. Bir eli, belinde duraksarken, diğeri genç kızın tenine ürpertiler yayarak yukarılara tırmandı ve ensesinde sabitlendi.

Hayat, ellerini ne zaman onun boynuna ve saçlarına götürdüğünü hatırlamıyordu. Ama onun hafif nemli ve yumuşak saçlarını kendi derisinde hissetmenin nasıl benzersiz bir keyif olduğunu hatırlamakta gecikmedi. Mirza, sonunda dudaklarını serbest bıraktığında Hayat, her ne kadar kendisini bir boşluğun içine savrulmuş gibi hissetse de bunu yaptığına memnun oldu yoksa sonrası için ona karşı koyması imkânsızdı.

Mirza, gerdanına minik bir öpücük kondurup, yüzünü boynuna gömdü. Hayat, kendi bedeniyle bütünleşmiş bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Mirza, derince bir nefes aldı ve burnunu boynuna sürttü.

“Mazoşist olmalıyım.” Diye fısıldadı kulak memesini hafifçe dişlerken ve Hayat’ı titremeye saldı. Başını geriye çekip, arzudan kararmış iki laciverti onun gözlerine dikti. “Bana güvendiğin an...” dedi ve yutkundu. “Sana çok kötü şeyler yapacağım”

Hayat2ın gözbebekleri büyüdü ve yüzü sanki olabilirmiş gibi biraz daha kızardı. Yanakları alev alev yanarken teni karıncalanıyordu. ‘Bunu... daha önce de duymuştum. ‘ diye mırıldandı. Bir gece öncesini kast ederek...

“Hımm.” Dedi genç adam alayla. Gözleri tüm hatlarını içercesine ağır ağır dolaşıyordu yüzünde.

“ Evet.” Dedi genç soluğunu dışarı verirken.” O zaman... Sana hiç güvenmemeliyim.” Diye fısıldadı zorlukla. Mirza’nın dudağı muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ve mezar taşıma’ Bu işkenceye daha fazla dayanamadı yazarlar.”

Hayat, kıkırdarak başını iki yana salladı. Mirza'nın bakışlarında hiçbir değişiklik olmamasına karşı bir adım geriye çekildi ve dişlerinin arasından yavaşça bir soluk çekti içine. Bu, her nedense Hayat'ın bedenini öpüşmelerinin etkisinden daha çok gerdi ve kaslarını ağrıtırıp, midesinde bir kuş sürüsünün kanat çırpmasına neden oldu. Kalbi yüksek perdeden bir ötüş tuttururken "Seni seviyorum." Diye fısıldadı Mirza. Ve Hayat'ın kalbi tekledi.

Mirza, gözlerini kapadı. Genç kızı zorlukla serbest bıraktı. "Ve şimdi sakinleşmem için birinin üzerimde tepinmesi gerekiyor." dedi şikayet eder gibi. "aferin bana!" Hayat, onun kendi kendine söylenmesine istemsizce güldü. Ve Mirza, gözlerini aralayıp kötücül bir bakış attı ona. Bir süre öylece ona baktı ve başını iki yana sallayarak mutfağı toparlama işine geri döndü.

Hayat, ona hem mutfağı toplamak hem de kahvaltı hazırlamak için yardım etti. Birbirlerine sataşarak hazırladıkları kahvaltılarını yaptıktan sonra Mirza, süt olduğunu iddia ettiği, yine o turuncu sıvıyı içmesi için tepesinde dikildi ve genç kız, bunun için büyük bir savaş vermek zorunda kaldı. Ve sonunda Hayat'ın elinde kalan koca bir yenilgi oldu. Zorlukla içmek zorunda kaldığında Mirza'nın yüzünde kendisiyle gurur duyan bir ifade oluştu ve Hayat'tan bir dirsek darbesi yedi bunun üzerine.

Daireden çıkmadan hemen önce genç kız, paltosunu üzerine giydi ve çantasını omzuna asıp Mirza'yı beklemeye başladı. Hayat, önce başını yere eğerek gülümsemesini sakladı ama sonra dayanamadı ve tekrar gözlerini özenle hazırlanmakta olan Mirza'ya dikti. Ah. Ona özgürce bakabiliyor olmanın keyfini unutmıştu. Aylarca sapkın bir takipçi gibi onu göz hapsine almış ve yüzündeki her mimiğin, her kas hareketinin, dudaklarının kıvrılışının, kaşlarını kaldırışının, bedensel hareketlerinin en ince ayrıntısına kadar hafızasına kazınmıştı. Daha sonra eve gidip, başını yastığına koyduğunda yüzünde aptal bir gülümsemeyle onları saklandıkları yerden bulup çıkarmış ve hepsini tek tek özümsemişti. Hayat, belki de onun bedenini ondan daha iyi tanıyordu. Ve yine, körü körüne ona bağlanmaya doğru dört nala ilerliyordu. Mirza, takım elbisesinin ceketini üzerine geçirip arkasını döndü ve bir dudağının kenarı yana kaydı.

"Nasıl her seferinde benden daha önce hazır olabiliyorsun?" tek kaşını havaya kaldırarak baktı genç kıza ve başını iki yana sallayıp ona doğru ilerledi.

"Belki de süslenmek için senin kadar vakit harcamadığımdandır." Mirza, paltosunu giyerken genç kızın yüzünde oluşan kendini beğenmiş ifadeye karşılık hafifçe gülümsedi ve evrak çantasını almadan hemen önce, yanağından bir öpücük çaldı. Başını geriye çekerken derin bir nefes alarak gözleri kapanıp açıldı. Ve Hayat, ayaklarının yürüyecek kadar jöle kıvamına gelmediğini umdu.

"Belki de senin süslenmeye ihtiyacın olmadığı ama benim fena halde ihtiyacım olduğu içindir." Göz kırıp kapıyı açtı Mirza ve genç kızın çıkması bekledi. Hayat, kapıdan geçerken ona gözlerini devirdi.

Soğuk garajın içine adım attıklarında genç kız ürpererek kollarını ovuşturdu ve soğuk hava hakkında şikâyetlerini sıralarken Mirza, kolunu omzuna dolayarak ona arabaya kadar eşlik etti.

Genç adam, onun binebilmesi için yolcu kapısını açtığında Hayat, üşüyen ellerini paltosunun ceplerine soktu ve kendisine ait olmadığına ve deriyle kaplanmış olduğuna emin olduğu bir

nesne eline çarptı. Parmakları nesneyi kavradı, dışarı çıkardı ve kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Erkek cüzdanı?

Bakışı Mirza'nın gözlerine ulaştığında onun huzursuzca kendisine baktığını gördü. Mirza'nın bir eli saçlarını buldu, başını yana eğip tek parmağıyla başını kaşıdı, gözlerini arabaya, Hayat'ın bineceği koltuğa çevirdi.

“Üşüyeceksin!” dedi mırıldanarak. Hayat, onun ne yapacağını bilemez hallerine hafifçe gülümsedi. Cüzdan hala aralarında, havada duruyordu.

“Sanırım bu sana ait?” dedi, yutkundu. Tanrım! Mirza, burnunu çekti, tekrar başını kaşıdı ve bir anda büyük elleri- birinde hala evrak çantası duruyordu- genç kızın belini kavrayıp, onu yolcu koltuğuna yerleştirdi.

“Mirza!” dedi genç kız, hafif bir sinirle o, kapısını kapatırken. Genç adam, arabanın etrafından dolaştı. Arabaya bindi, çantasını arka koltuğa fırlattı. Ve ona döndü.

“Ne?” diye sordu renksiz bir tonla. Ondan para alacak olması genç kızın gururunu zedeliyordu. Ama Mirza'nın davranışının inceliği onun burnunu sızlattı ve içinde umudun yeşermesine engel olamadı. En azından onu biraz olsun tanıyabilmiş olması Hayat'ın kalbine bir el gibi uzanıp, hafifçe okşadı.

“Teşekkür ederim.” Dedi Hayat hafif tarazlı bir sesle. Hala cüzdanı elinde tutuyordu. Mirza'nın yüzü gülmese de gözlerinin içi ıslık ıslık olmuştu. “Hislerimi düşünme nezaketini gösterdiğin için.” Diye belirtti genç kız kısa bir duraksamanın ardından.

“Aklıma başka bir şey gelmedi. “genç adam omuz silkti, yutkundu ve motoru çalıştırıp hareket etti. Garajdan çıkarken Hayat, derin bir nefes aldı, elleri cüzdanla birlikte kucığında birleşti ve camdan dışarıya baktı. Söyleyeceklerinin onu kızdıracağından emindi ama Hayat, kendi doğrularından şaşmayan bir insandı ve yine doğru bildiği yoldan gidecekti.

“Tek bir şartla kabul edebilirim.” Dedi genç kız kararlı olmasını umduğu bir tonla ve daha o konuşmadan Mirza, onun aklını okuyormuş gibi sözlerine devam etmesine izin vermedi.

“Hayır.” Doğrudan, ne söyleyeceğini duymadan ve sertçe verilmiş cevapla birlikte genç kız başını hızla çevirip ona baktı.

“Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?” diye sordu dişlerini arasından.

“Muhtemelen çalışmak isteyeceksin ve bana geri ödeme yapmak isteyeceksin.” Hayat, kendi aklından geçenleri onun bir bir sıralamasının ardından başını geriye çekerek, kaşlarını kaldırıp ona baktı.

“Şey... Evet.” Dedi alçak sesle.

“Cevabım hala aynı.” Dedi Mirza, sola sinyal verip şerit değiştirirken. Hayat, alt dudağını ısırdı sinirle ve bir elini beline koyarak ona baktı. Mirza, göz ucuyla ona bir bakış atıp alçak sesle güldü.

“O yüksek egonu zedelediğim için üzgünüm ama sana soracağımı da nereden

 ıkariyorsun?’’ Hayat’ın inanamazlıkla çıkan ses tonuna güldü genç adam ve Hayat’ın sinir uçları zıpladı bir anda.

‘‘ dövüşecek miyiz sevgilim?’’ diye sordu Mirza, onun sözlerini duymazdan gelerek. Genç kızın belindeki eline bir bakış attı ve tekrar yola döndü ‘‘ imdiden söyleyeyim iyi bir boksör olmamla  v nmeme rağmen seninle g re meyi tercih ederim. ‘’genç kızı baştan a a ıya yakan kısa bir bakış daha fırlattı ona ‘‘Hatta üzerimde olmanı bile tercih ederim ‘’

Sözlerinin altında yatan çift anlam, genç kızın kulaklarına kadar kızarmasına neden oldu bir anda. Belindeki eli a a ıya düştü ve Hayat, bir an için onunla ne hakkında tartışıyor olduklarını unuttu. Sözleri zihnine yerleşip, uygunsuz kareler gözlerinin önünde u  urken Hayat, kendisine gelebilmek için başını iki yana salladı. Kaslarının bir anda gerilmiş olmasını görmezden gelmeye çalışarak kaşlarını çattı.

‘‘Sen  ılgınsın!’’ dedi bir anda ne diyece ini bilemeyerek.

‘‘Az kaldı sevgilim. ‘’ dedi genç adam hayıflanan bir tonla. Hayat, ona dönüp sorgulayan gözlerle baktı.

‘‘Neye az kaldı?’’ diye sordu söylediklerinden anlam  ıkaramayarak. Mirza, dudaklarını birbirine bastırdı. Ve Hayat, bir dejavu hissi yaşadı. Tanrım! Onunla yine e leniyordu.

‘‘ ıldırma!’’ diye fısıldadı Mirza. Genç kız, bir süre sessiz kalıp sakinle meyi beklerken gözlerini devirmemek için kendisini zorlukla zapt etti. Onu, ani bir manevrayla konunun dışına ta ımı  ve Hayat’ın aklını karma ıkla tırarak çalışma konusundan tamamen uzakla tırmı tı.

‘‘ alı mak konusundaki fikirlerimi de i tirmeyeceksin!’’ dedi bir anda kararlılıkla. Mirza, bıkkınlıkla bir nefes aldı.

‘‘ dışarıdan bakıldığında her ne kadar parti çocuğu görüntüsü çiziyor olsam da içimde ilkel bir adam var. Ya da varmış.’’ Durdu ve burnunu çekti. ‘‘  alı mana izin verebilece imi sanmıyorum. En azından bu şartlar altında. Okulunu bitirdi in zaman bu konuyu tekrar konu abiliriz.’’ Hayat’ın itiraz etmek için dudaklarını araladı ını gördüğünde çileden çıkmış bir bakış attı ona. Ve sonra omuzları çöktü bir anda. ‘‘Lütfen’’ diye fısıldadı. ‘‘Bunu sonra konuşalım olur mu?’’ sesinin tonundaki bir şey genç kızın geri adım atmasına neden oldu. Ve onaylarcasına başını salladı.

Mirza, onu okula bıraktıktan sonra, ikici dersin ortalarındayken telefonu bir mesaj bildirimiyle titredi.

‘ zledim seni’ Hayat, onun numarasını kaydetmemi ti ama tüm rakamlar ezberindeydi. Kalbi bir anda yerinden hoplarken-ki bir mesaja neden böyle bir tepki verdiğini anlayabilmi  değildi- muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Profes re kaçamak bir bakış atıp mesaja cevap verdi.

‘‘numaranızı tanımıyorum! Kim olduğunuzu bilemedi im için  zleyece im birisi olup olmadı ınızı da bilemiyorum.’’

Tunç, ekrandaki yazıları gördüğünde alçak sesle güldü. Toplantı masasının etrafında hissedarı olduğu bir şirketin diğer hisse sahiplerinden ikisinin ve mali müşavirlerin ve asistanların başı birden ona çevrildi. Tunç, aldırmandan ve yüzündeki gülümsemeye engel olamadan mesaja karşılık verdi.

‘Tarafınızdan görülmemiş bir işkenceye tabii tutulan masum ve saf bir genç’

‘Masum ve saf?’

‘Ben! Ve acımasız, gaddar sen!’

‘O halde sizi tanımıyorum.’

‘Hım... Küçük bir yardım; dudaklarının tadı ve tenini kokusu hala tazeliğini koruyarak sağlıklı düşünmeme engel oluyor. Bu sabah... Kahvaltıdan hemen önce...’

‘Sanırım... Hatırladım.’

‘Hatırlamak mı? İstedğim etkiyi bırakamamışım. Akşama daha yoğun bir çalışma uygulamalıyım’

‘Prof. Çok kötü bakıyor. Görüşürüz ‘

‘ Kaç balalım! Görüşürüz ‘Hayat’ım’

Tunç, başını kaldırdı. Ve sıkıntılı yüz ifadeleri ve onaylamaz bakışlarıyla onun görüşlerini bekleyen yüzlere baktı tek tek. Tanrım! Bu insanlar her zaman böyle sıkıcı mıydı?

‘Beklettiğim için üzgünüm.’ Dedi kayıtsızca ve zaten kimse üzgün olduğuna inanmadı.

Hayat, bina kapısından içeri girdi, omzunun üzerinden baktı ve onu getiren taksinin hareket ettiğini gördü. Mirza, kendisinin onu okuldan almaya gelemediği günler için dairenin hemen yakınındaki bir taksi durağından güvenilir olduğunu düşündüğü bir taksi şoförünü ayarlamıştı.

Mustafa Bey, ellili yaşlarının ortalarında- ki bunun özellikli bir seçim olduğunu düşünüyordu genç kız- kafasının tepesinde hiç saç olmayan, beyaz ve sarı kalın bıyıkları, yuvarlak yüz hatları, hafif göbeği ve kısa boyuyla oldukça sevimli bir adamdı. Emekli matematik öğretmeniydi ve tam bir İstanbul beyefendisiydi. Ve Hayat, onunla sohbet etmekten oldukça keyif alıyordu.

Hayat, alt dudağını ısırdı. Kesinlikle özellikli bir seçimdi Mustafa Bey çünkü Mirza, fena halde kıskanç bir adamdı ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu. Anlaşmalarının üzerinden iki hafta geçmişti ve Mirza, çoktan genç kızın ayaklarını yerden kesmişti bile. Hayat, hala ona tam olarak güvenemediği için onunla birlikte olmaya karşıydı çünkü bu, sanki

aralarında bir sınırdı ve her şeyi değiştirecekmiş gibi hissetmesine engel olamıyordu. Onunla tek bir gece geçirmişti ve genç kızın hayatı bir anda tepetaklak olmuştu. Belki de bu, bilinçaltına yerleşen bir korkuydu.

Mirza, onu istiyordu. Ve bunu her fırsatta söylemekten asla çekinmiyordu. Söylemese de bakışları, hareketleri bunu zaten ona defalarca anlatıyordu. Onu sevdiğini de söylüyordu Mirza, dilini ısırmadan, hiç sakınmadan, gözlerini gözlerine dikerek, kimi zaman öfkeyle ve kimi zaman o içinde boğulup gittiği sesinde yoğun bir duyguyla söylüyordu ve Hayat, onun gözlerine her bakışında buna inanmaya başlıyordu.

İnanmamak çok güçtü. Bazen öyle şefkatli, öyle düşünceli ve iyi oluyordu ki Hayat, her sabah onun sıkıca sarmış güçlü kolları arasında uyandığında bunun kendisinin kurduğu pembe bir düş değil de gerçeğin ta kendisi olduğunu fark ediyor ve ona bir adım daha itiliyordu.

Mirza, onu okula bırakıyor, okuldan alıyor, onu bir yerlere götürüyordu. Evde film izliyorlardı, birlikte yemek yapmaya çalışıyorlardı- Mirza, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırırsa da iyi gidiyorlardı- maç izliyorlardı- her seferinde ikisi ayrı takımları tutuyorlardı.

Hayat, Galatasaraylıydı. Mirza, Fenerbahçeli. O, bunu öğrendiğinde gerçeği kabul etmekte oldukça zorlanmıştı. ‘‘ Bir kadın nasıl kocasıyla aynı takımı tutmaz!’’ demişti hayretle. ‘‘ Hemen takımını değiştiriyorsun.’’ oldukça ciddi görünüyordu. ‘‘ Ve doğru yolu buluyorsun!’’

Hayat, ona hayretle bakmıştı. ‘‘ Ah. Tanrım! Galatasaraylı bir kadınla yatıp kalkıyorum.’’ Başını iki yana sallamıştı. ‘‘ Bu, inanılır gibi değil. Nasıl baştan sormayı akıl edemedim.’’ Hayat, onun ciddi yüz ifadesine bakmış ve bembeyaz kesilmişti. Çenesi aşağıya düşmüş bir halde öylece Mirza’nın ifadesinden hiçbir şey kaybetmeyen yüzüne bakarken genç adamın çenesi titremiş, bastırdığı kahkahası göğsüne tırmanmış ve dudaklarından fırlamıştı. Sonra, onu kolları arasına alıp uzun uzun öpmüş ve Hayat’tan hak ettiği yumruğu midesine yemişti.

‘‘ Sana boks öğretmekle hata mı ediyorum acaba?’’ diye sızlanmıştı genç adam, midesini tutarak iki büklüm duruyordu ama genç kız, onun zerre kadar etkilenmediğini biliyordu.

Evet. Mirza, ona boks öğretiyordu ve kesinlikle çok eğlenceliydi. Gerçi Hayat’a daha çok onun bedeninin girinti ve çıkıntılarını ezberliyormuş gibi geliyordu ama yine bu, eğlencesine mani olmuyordu. Bir de Mirza’nın onu tika basa doyurma takıntısı vardı. Onu elleriyle- gerçekten elleriyle- besliyordu. Tezgahta karşılıklı oturmuş konuşurlarken ve özellikle Hayat, anlattığı bir şeye tamamen konsantre olmuşken Mirza, onun bu dalgınlığından yararlanıyordu ve ağzına bir şeyler tıkıştırıp duruyordu.

Hayat’ın telefonunun melodisi apartmanda yankılandı ve genç kız, yüzünde hafif bir tebessüm oluşturan düşüncelerinden sıyrılıp, çantasından telefonunu çıkardı. Seçil. Telefonunu açıp, merdivenlerden çıkmaya devam etti.

‘‘ Alo?’’

‘‘ Yaşıyor musun?’’ Hayat, güldü.

‘‘ Nasılsın?’’

“Ben, iyiyim. Asıl sen nasılsın? Her aradığımda iki kelime konuşup kapatıyorsun. Seni merak ediyorum. İnsan bir arar, nasıl olduğunu haber verir. Görüşemiyoruz da! Önceden haftada bir kez olsun geliyordun artık onu da yapmayı bıraktın! O, sevimsiz adam yüzünden ben de gelemiyorum. Beni ne zaman-“

“Seçil!” diye kesti Hayat, onun aralıksız ve kesinlikle nefessiz konuşmasını.” Yeter! Beynim kaynadı. İyiyim ben. Çok üzgünüm, seni aramalıyım. Ama gerçekten iyiyim.”

“O, buz kütlesiyle mi? Hah. İşte buna inanmam.” iç çekti genç kız sinirle.

“Hayır. Bana kötü davranmıyor. Bir dakika...” Anahtarlarını çıkardı ve kapının kilidine soktu. “aslında bunu konuşmak için görüşmeliyiz.”

“Hey. Sesin bir acayip geliyor? Sanki fazla neşeli gibi?”

“Çünkü öyleyim!”

“Anlat!” Hayat, kapıyı açtı ve donakaldı. Telefonda kısa bir sessizlik olduktan sonra Seçil, tekrar konuştu. Hayat, onu unutmuştu bile. “Hayat, iyi misin?”

“Şey. Evet. Ben, seni sonra ararım.” Ve Seçil konuşurken telefonu kapadı.

Dairenin için loş bir ışıkla aydınlanmıştı. Işığın kaynağını göremiyordu ama duvardaki ve eşyaların üzerine düşen titreşimlerinden mum alevi olduğunu anlamıştı. Hemen girişte, parlakla taşlarla birbirine paralel iki şerit çizilerek bir yol oluşturulmuştu. Ve her adımda bir gül vardı. Hayat’ın kalbi gümbürdemeye başladı ve başını kaldırdığında soluğu kesildi. Kapıyı kapatıp, gülleri tek tek toplayarak ilerlerken arada bir başını kaldırıp kırmızı, pembe, beyaz balonların tavanda bulutları andıran görüntüsüne şaşkınlıkla baktı. Yol, dairenin ortasında bitiyordu ve taşlar, bir saman yolunu andırarak dairenin her yanına dağılmış, mum ışığında parılıyordu.

Genç kız, zorlukla yutkundu. Başını arkaya, mutfak kısmına çevirdi. Ve tezgâhın başında dikilmiş, dikkatle kendisini izleyen Mirza’ya baktı. Hayat, ne kadar uzun baktığını bilmiyordu ama Mirza’nın arada sırada alevlerle gölgelenen yüzünün görüntüsü öyle can alıcıydı ki bir süre gözlerini kapamak dahi istemedi. Ve Mirza’da bir heykel gibi kıpırtısız durmuş onu izlerken genç kız, yine durup gerçekliğini sorgulama ihtiyacı hissetti. Gerçekten bütün bu şahane hazırlıkları yapmış ve orada durmuş ona mı bakıyordu?

“Beğendin mi?” diye sordu genç adam alçak sesle. “ya da dur! Söyleme...” yutkundu” Olumsuz bir yorumu kaldırabilecek durumda değilim. “ Hayat, zayıfça güldü. Çantasını yere bıraktı ve hala biraz şaşkınca ilerleyerek adımları onu tezgâha götürdü. Gözleri tezgâhın üzerine kaydı.

Karşılıklı iki tabak, içlerinde muhtemelen kırmızı şarap olan birer kadeh, yine parlak taşlar, yine güller ve tüm bu renkli ve özenle hazırlanmış görüntüsünün tam ortasında bir mücevher kutusu. Hayat, tabakların içindeki birer dilim pizzaya baktı ve bakışları Mirza’nın derin kuyular gibi görünen gözlerini buldu.

“Pizza fikri çok orijinal...” dedi mırıldanarak. Mirza, güldü. Başını eğdi ve tekrar kaldırdı. Elleri pantolonunun ceplerinde omuz silktilti.

“Bilirsin... Çok iyi pizza siparişı verebiliyorum.”

Hayat, kuruyan dudaklarını yaladı ve başını çevirip tekrar dairenin içine baktı. “Bu sanırım güzel bir rüya” diye fısıldadı. Sesi inanılmazmış gibi çıkıyordu. Mirza, başını iki yana salladı.

“Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok teşekkür ederim.” Elleri yüzünü buldu ve tekrar iki yanına salındı. “Harika bir sürpriz! Çok beğendim.”

“Otursana” dedi Mirza. Ellerini ceplerinden çıkardı. Ve tabureye oturan Hayat’ın karşısına oturdu. Çatalını bıçağını eline aldı ve başıyla onun da yemesini işaret etti. Hayat, kollarını kaldıramayacak ve midesine bir lokma indiremeyecek kadar heyecanlıydı.

“daha önce...” diye mırıldandı Mirza, lokmasını yuttuktan sonra. “Bu tür uğraşlar yapmak aklımın ucundan geçmediği için...” omuz silkti kayıtsızmış gibi görünmek için. “Biraz acemice olabilir. Ama bir yerde kutlama yapmak yerine ikimize özel olmasını istedim.”

“Neyi kutluyoruz?” diye sordu genç kız kaşlarını kaldırarak. Mirza, bir anda başını kaldırıp ona baktı ve sanki Hayat, onun yoğun duygularının saldırısına uğramış gibi başını geriye çekmemek için çaba sarf etti.

“Bizi... İkimizi” dedi Mirza, boğuk bir tonla. Ve tekrar pizzasını yemeye koyuldu. Birkaç lokmadan sonra ayağa kalktı ve ağır adımlarla onun yanına ilerledi.

Genç kız, sopa yutmuş gibi dimdik duruyor, hareket edemiyordu. Mirza, arkasında durarak, kollarını onun beline doladı ve sıcacık bir şey genç kızın bedenini baştan aşağıya hızla dolandı. Mirza, bir kolu onun bedenine dolanmış, çenesi omzunda mücevher kutusuna uzandı. “Bu senin.” Diye fısıldadı, şakağına bir öpücük kondurup kutuyu genç kızın tam önüne bıraktı usulca.

Hayat, kadife kutunun kapağını okşadı. Ve kumaş derisinde yumuşak ve tatlı bir his bıraktı. Kapağını açtı ve kaşları havaya kalktı. Damla şeklinde özel tasarımı diye bağırın yüzük, küçük zümrüt damlalarından oluşuyordu. Ve ortasında üçtaştan oluşan pırlantalarla süslenmişti. Yutkundü. “Bu... Şahane...” diye fısıldadı. Mirza, yüzüğe uzandı, kutudan çıkardı ve genç kızın sağ yüzük parmağına taktı. Çenesi hala genç kızın omzunda konuşmaya başladı.

“Çok yakıştı” dedi boğuk bir fısıltıyla. Elini havaya kaldırdı ve dudaklarına dokundurdu.

“Teşekkür ederim.” Dedi Hayat, başını arkaya atıp onun göğsüne yaslanırken. Mirza, ona sıkıca sarıldı. “Geçen gün baktım ve karımın mükemmel kavrama ve fırlatma becerilerine sahip parmaklarının boş olduğunu fark ettim. Belki biraz bencilce ama sana, beni ve evliliğimizi hatırlatan bir şey olsun istedim.” Durdu. Kıpırdandı ve bir eli pantolonunun cebine yol alıp, başka bir kutuyla dışarı çıktı. “Ve birlikteliklerin simgesi olan alyanslarımızın olmadığını da fark etmem çok sürmedi tabii. Beni bağışla, bunun için çok geç kaldım ama inan bir gün arayı kapatacağım.”

Kutuyu açıp, iki tane alyans çıkardı. Sol elini kaldırıp, birini onun parmağına geçirirken bir

anda durdu ve tekrar çıkardı. ‘‘Yazı yazdırdım.’’ Diye mırıldandı. Sesinin tonunda öyle bir şey vardı ki Hayat, onun gerginliğinin nedenini anlayamadı. Yüzüğü eline aldı ve biraz eğilip, mum ışığına tutarak yazıyı okumaya çalıştı. ‘‘Seni seviyorum.’’ Diye fısıldadı genç kız. Mirza, alçak sesle güldü.

‘‘Ben de seni seviyorum.’’ Diye mırıldandı genç adam hafif bir mizahla. Hayat, onun kelime oyununa güldü ve diğer taraftaki yazıyı fark etti. ‘‘Hayat’ım’’ Tek kelimeydi ama sanki içinde yüzlerce kelimeyi barındırıyormuş gibi çok şey anlatıyordu. Mirza, yüzüğü ondan aldı ve parmağına takıp, kendi elini uzattı ve Hayat’ın yüzüğü takmasını bekledi. Hayat, ellerinin titrediğini o anda fark etti. Sanki içinde deprem olmuş gibi derinliklerinde bir yerde hatta ruhunda da bir sarsıntı vardı.

Hayat, Mirza’nın yüzüğünün içinde de yazı olup olmadığına baktı.

‘‘O kadar da yüksek egolu değilim.’’ Dedi Mirza, alayla. Genç kız, gülerek yüzüğü onun parmağına geçirdi ve bir anda ne yaptığını fark etmeden eğilip, yüzüğün üzerinden parmağını öptü. Mirza, keskin bir soluk alırken Hayat, tepeden tırnağa kızardı.

‘‘Sanırım bu, yazılabilecek herhangi bir şeyden çok daha değerli’’ Sesindeki tarazlanma onun zorlukla konuşuyor olduğunu anlattı genç kıza. Mirza, genç kızın bedenini kendisine çevirdi, yüzünü avuçları arasına aldı ve hafifçe- biraz da şaşkınca- gülerek dudaklarını dudaklarına sürttü.

‘‘Bana...’’ dedi fısıltıyla ve sanki kurumuş gibi dudaklarını yalayıp, yutkundu.’’ Bana bir gün, Hayat’ını avuçların arasında tutacaksın deselerdi inanmazdım.’’ Derince bir iç çekti ve burnunun ucunu öptü. Sonra yanaklarını öptü. Hayat’ın ya kelimeleri bir yere kaybolmuştu ya da boğazındaki büyük yumru konuşmasını engellediği için konuşamadı ama kollarını beline dolayıp, başını göğsüne yasladı. Boğazında mutluluğun getirip yerleştirdiği öyle bir yumru vardı ki, kalbi göğsünün içinde öyle bir sıkışmıştı ki uzun süre de konuşamayacak durumda olmadığını biliyordu.

‘‘Çünkü koca bir Hayat, avuçların arasına nasıl sığabilirdi ki?’’başının tepesini öptü ve sırtında usulca, minik daireler çizmeye başladı. ‘‘sığabiliyormuş...’’ diye ekledi fısıldayarak. Onu hafifçe itti ve yüzünü tekrar avuçları arasına alıp, gözlerini delercesine gözlerine baktı. ‘‘Sığabiliyormuş...’’ dedi tekrar.

Dudakları önce hafifçe değdi dudaklarına, minik bir öpücük çaldı, sonra derinleştirerek tüm duygularını dudaklarından ona aktarmaya çalıştı. Başka nasıl anlatabileceğini bilmiyordu Tunç. Onu seviyordu. Sadece buydu bildiği. Göğsünü yarıp geçmek isteyen, gittikçe büyüyen ve içi tamamen Hayat’la dolu olan bir kalbe sahipti artık. Her atışında sanki görevinden sıyrılmış, Hayat’ın adını söyleyerek, onun için çarpıyordu artık. Kollarını ona daha sıkı doladı onu daha çok hissetmek için. Ve dudakları öpüşünü daha da derinleştirdi.

Narin ellerinden biri usulca göğsüne değdiğinde bedeninde şiddetli bir sarsılma oldu ve dudaklarının arasından bir inleme kaçtı. ‘‘Seni seviyorum.’’ Dedi onu tekrar tekrar öperken. ‘‘seni seviyorum.’’

Onu seviyordu. Onu öylesine seviyordu ki kimselere vermeye kıyamadığı tüm sevgisi onun üzerine yoğunlaşmış, bir girdap gibi onu içine çekmişti. Kalbi, ruhu, bedeni aşkıyla sancıyor, acı çekiyordu. Onu serseme çeviren duygu yoğunluğu ona fazla geliyor olsa da Tunç, işinin

bittiğini biliyordu. Ne kendisi, ne ailesi, ne işi... Tunç, kendisini öyle bir kaptırmıştı ki canlı her bir santiminde Hayat, bir nabız gibi atıyor, Tunç'u sarıp sarmalıyordu.

Nefes almak için dudaklarını ondan ayırdı zorlukla. Onu öpmeye doyamıyor ve birini öpmenin gerçekten nasıl bir şey olduğunu her seferinde şaşırarak fark ediyordu.

Hayat, başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Ve Tunç, meraklı parıltıların soru işaretleriyle titrediğini fark etti. Onun ne beklediğini biliyordu. Ya da neyi merak ettiğini... Hayır. Onunla sevişmeyecekti. Hayat, hala ona güvenmiyordu ve onun sevgisine karşılık vermek için temkinli davranıyordu. Tunç, ona bunun için kızmıyordu. Haklıydı. Ve o, kendisini isteyene kadar cehennem ateşinde yansa da, bedeni acı içinde zonklasa da onunla birlikte olmayacaktı. Bu da tunç'un cezasıydı.

Genç kızın gözleri, arkalarındaki büyük yatağa çabucak bir bakış attı. Onun heyecanını ve hevesini görüyor ama kaygısının ve korkularının daha baskın olduğunu biliyordu.

“Mirza...” durup başını iki yana salladı. “Özür dilerim Tunç” Mirza, iki parmağını dudaklarına götürdü ve onu susturdu.

“Sen söylediğinde isim kulağa çok güzel geliyor. Söylemiştim.” Diye fısıldadı. Hayat'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ama yoğun tedirginliği gözlerinin içine yerleşmişti.

“Hayır, bebeğim.” Diye fısıldadı Mirza. “Sen den bir beklentim yok.” Başını iki yana salladı. “Sadece çok geç kaldığım şeylerin bir telafisi... Sana ne yapsam az ama elimden ancak bu kadarı geliyor.”

Hayat, minnetle onun gözlerinin içine baktı ve yutkundu. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Onun şakağına bir öpücük kondurup tekrar karşısına geçti. “Hazırlık yapmaya o kadar yoğunlaştım ki gerçek bir yemek siparişi vermeyi unuttum. ‘omuz silktili Tunç ve utanmış göründü.’ Allah hızlı pizzacıları korusun.” Dedi sonra alayla.

“Pizza en sevdiğim şeylerden biri.” Diye mırıldandı Hayat. Alçak sesle sohbetlerine devam ettiler ve pizzalarını yediler. Bir telefon melodisi onların konuşmalarını yarıda kesince ikisi de sanki çok garip bir şeymiş gibi telefona şaşkınca bir bakış attılar.

Hayat, telefonunu alıp, tekrar yerine oturdu. Seçil'den bir mesaj vardı. “Seçil.” Diye mırıldandı. Ve Tunç, yüzünü ekşitti.

“O kızıdan hoşlanmıyorum”

“O da senden hoşlanmıyor.” Dedi Hayat, gülerek.

“Telefonu yüzüme kapatmasaydın yarın akşam için toplanacağımızı ve gecelere akacağımızı söyleyecektim. Özledik seni. Lütfen gel! Lütfen! Lütfen!”

Hayatın kararsız ifadesine bakan Mirza “Bir sorun mu var?” diye sordu yumuşak bir tonla. Hayat, başını iki yana salladı.

“Yarın akşam için, arkadaşlar toplanmak istiyorlar. Son zamanlarda çok sık

görüŖemedik.”beceriksizce gülümsedi. Tunç’un yüzüne bir karanlık çöktü.

‘‘bu arkadaşlarının içinde abidikk gubidik hareketlerle seninle dans etmeye çalışan o maymun da var mı?’’

Hayat’ın göz kapakları birkaç kez açılıp kapandı ‘anlamadım?’’ diye sordu sonunda. Mirza, başını yana eğip ona baktı sadece ve Hayat, bir kahkaha patlattı.

‘‘Komik değil.’’ Diye söylendi genç adam.

‘Ahmet benim çok yakın bir arkadaşım. Ve hatta İstanbul’a geldiğimde tek arkadaşım oydu. Seçil’lerin grubuyla öyle tanıştım ben. Ve her ne kadar ders saatlerimiz uyuŖmasa da aynı üniversitede eğitim görüyoruz. ‘‘Tunç, yüzünü ekŖitti.

‘‘Gitmek istiyor musun?’’ diye sordu.

Evet. Hayat, gitmek istiyordu. Ama sanki Mirza’yı yalnız bırakacakmıŖ gibi bu, onu huzursuz ediyordu. Kararsızlığıyla kaŖları derinleŖti ve sonra başını onaylarcasına salladı.

‘‘Tamam o zaman. Gideriz.’’

Hayat’ın kaŖları Ŗaşkınlıkla havaya kalktı. ‘Benimle mi geleceksin?’’

‘‘Ne sandın yavrum? Seni o iki kollu ahtapotla yalnız bırakacağımı mı?’’

BÖLÜM 16

Gözleri genç kızın arkasında bir noktaya kaydı ve düşünürken başını yana eğip, kaşlarını çatarak sabit bir noktaya bakmaya devam etti. “Kayıp Şehir’de ağırlayalım arkadaşlarını.” Dedi birden gülümseyerek.

“Sen ciddi misin?”

“Genelde şaka yaptığımda belli ediyorum sanıyorum?”

Mirza, ayağa kalktı ve ağır adımlarla genç kızın yanına ilerledi. Hayat, gözlerini ayırmadan gelişini izlerken genç adam, tam önünde durdu. Yüzünü avuçları arasına alıp, alına bir öpücük kondurdu.

“Yatma vakti” diye fısıldadı. O, kendisine her yaklaştığında, dokunduğunda olduğu gibi Hayat’ın bedeninden yüksek voltajlı bir elektrik geçmişti sanki.

“Uyumak için çok erken değil mi?” diye sordu o da fısıldayarak, onun derin, gözlerini delen lacivertlerine bakarken. Ve farkında olmadan hızlanan nefesiyle göğsü inip kalkıyordu. Mirza, ona şefkatle gülümsedi. Ellerini yüzünden çekti. “Yatalım dedim, uyuyalım demedim.” Yüz ifadesinde bir anda beliren karanlığa karşı yutkundu genç kız. Bir şey beklemediğini söylemişti, öyle değil mi? Mirza, onu kucaklarken şaşkınlıkla bir nefes çekti içine. “Ama sen... Yani, demiştin ki...”

“Hım.” Mirza, onu yatağa taşıırken kıkırdadı. “ demek espri yaptığımda da anlaşılırmıyormuş.

Hayat, göğsüne bir şaplak attı yüzünü ekşiterek “Çok kötüsün!”

Genç adam, onu yatırmadan önce Hayat’ın başını döndürerek, acı verecek derecede bir ahestelikle üzerindikileri çıkardı. Ve Hayat, birkaç defa yutkunmak zorunda kaldı. Her yakınlaşmaları sanki aralarında kıvılcımlar çaktırıyordu. Genç kız, acele ile pijamalarını giymek için arkasını dönerken Mirza’nın büyük elleri onun ince belini kavradı. Hayat, itiraz mırıltıları tuttururken o, kahkaha atıyordu. Sonunda onu yatağa yatırmayı başardı ve Hayat, gibi üzerindikileri çıkarıp iç çamaşırlarıyla kaldı.

Tunç, onun yanına süzülürken genç kız bir kaçma girişiminde daha bulundu. Genç adam kıkırdayarak onu tekrar yakaladı. Ve sözsüz, sadece bedenlerinin hareket halinde olduğu bir boğuşmanın içine girdiler. Ah. Tabii ki Tunç, istese onu kıpırdayamayacak duruma getirebilirdi çünkü karısı minik bir kuş kadar zararsızdı. Elinde bir şey olmadığı sürece tabii çünkü Hayat’ın fena halde bir fırlatma alışkanlığı vardı.

Güreşen iki çocuk gibi nefes nefese kalana kadar, yatağın üzerinde boğuşular. Tunç, onunla uğraşmaya bayılıyordu. Daha önce birlikte olduğu kadınlarla da boğuşmuştu ama tamamen farklı nedenlerden dolayıldı. Ne böylesi çocukça ne böylesi eğlenceliydi. Hayat’la birlikte

yaptığı her şey ama her şey arkasında bıraktığı hayatı tamamen anlamsızlaştırıyordu. Tabii bir de ona olan büyük açlığı vardı. Onun varlığı bünyesine çarptıkça genç adam, gerilen bedeni yüzünden kas ağrıları çekiyordu. Karnının altında bir kelebek sürüsü hiç durmadan uçuşuyor, kanı yerini Hayat'a duyduğu arzuya ve şehvete bırakıyor, kasıklarındaki zonklama artık ona tarifsiz acılar vermeye başlıyordu. Ama sabretmesi gerektiğini biliyordu çünkü sonunda ödülü hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecek kadar büyük olacaktı.

Hayat, heyecandan kızarmış yüzüyle ona pis bir sırıtma gönderdi. Aniden suratına yediği yastıkla Tunç, kendisini yatağa bıraktı. Genç kız, yastığı suratına yapıştırmış ve öylece tutmaya devam ediyordu. Genç kızın bacaklarını aralayarak üzerine oturduğunu hissedince yastığın altından boğuk bir inleme yükseldi.

“Artık tamam mı?” diye sordu Hayat, nefes nefese. Tunç, onun ne yaptığının farkında olmadığını düşündü, yoksa oturduğu yerin neresi olduğunu anlardı Hayat. Genç adam, yüzü hala yastığın altındayken katıla katıla gülmeye başladı. Fark ettiğinde yüzünün alacağı hali görmek için ölüyordu. Kahkahayla tüm bedeni sarsılırken Hayat, yastığı yüzünden bir anda çekti ve kaşlarını kaldırmış, meraklı bir ifadeyle baktı ona.

Görüntü karşısında Tunç'un kahkahası boğazında tıkanıp kaldı. Ve genç adam, yutkundu. Ama yutkunmak, boğazındaki ağrıya hiçbir etki etmedi.

“Komik olan ne?” diye sordu genç kız, kısık bir sesle. Tunç, cevap veremedi çünkü ağrıyan boğazı ve göğsündeki sıkışma konuşmasına engel oldu. Elleri genç kızın onun üzerinde iki yana açılmış bacaklarının üst kısımlarında sabitlendi ve hafifçe sıkı.

Aynı anda kalçasını hafifçe yukarı kaldırarak sertliğini ona bastırdı. Hayat'ın bir anda donup kalan yüz ifadesi ve panikle dolan bakışları bile onu güldüremedi. Üzerindeki görüntüsü öyle şahaneydi ki Tunç, sonunda bu manzaraya dayanamayacağını düşündü. Bedeni, onun içinde olmak için isyan çığlıkları atarken gözlerini kapadı. Ama hiçbir etkisi olmadı. Tabii ki. Manzara hala göz kapaklarının önünde onunla alay ediyordu. Bukle bukle dağılmış saçları omzunun iki yanından aşağıya sarkmış, göğüslerinin bir kısmını örtmüş ama gerdanını açıkta bırakmıştı. Sutyenin altında kalan beyaz teni gölgelerle titreşiyor Tunç'un ağzını kurutuyordu. Yüzünde öyle heyecanlı bir ifade vardı ki beyazın üzerine tatlı bir pembelik yaymıştı. Tunç, onun bedenindeki gerilimi kendi bedeninde hissediyor, sanki kokusunu duyuyordu. Parmak uçlarındaki satenimsi ten Tunç'u yerle bir ediyordu.

“İçin de olmak istiyorum.” Diye fısıldadı gözlerini açmadan. Sanki boğazına eller yapışmış gibi garip çıkmıştı sesi.

“Ama-“

“Biliyorum.” Dedi sertçe” Lanet olası bir söz verdim. Yapmayacağız. Ama istiyorum. Buna engel olamam ki”

“Ben...”kalkmak için hareketlendi ama Tunç'un elleri teninde kayarak ince beline yerleşti. Ve onu aşağıya doğru bastırarak onu orada sabit tuttu. Aynı anda dudaklarından bir inleme kaçırıldı.

“Biraz daha kal...” diye fısıldadı acı çeker gibi. Acı çekiyordu. İhtiyacı ve isteği öyle

büyükte ki acı çekmemesi imkânsızdı. “Acımasız kadın!” dedi suçlarcasına alçak ve boğuk bir tonla. Gözlerini açıp, tekrar ona bakmaya korkuyordu çünkü aynı şahane manzaraya tekrar bakarsa sözünü unutup onun üzerine çıkacaktı. Hayat, kalkma çabasından vazgeçmiş olmalı ki ağırlığı üzerinde daha çok baskı yaptı Tunç’un çığlık atmak istemesine neden olarak.

“Acımasız değilim! Sadece...”

“Biliyorum. Bana güvenmiyorsun. Haklısın. Kabul ediyorum.” İnledi. “Ama hiç mi yol kat edemedim?”

“Şey... İyi gidiyorsun.” Dedi Hayat, renksiz çıkması için uğraştığı sesinde utangaçlık vardı.

“Şükürler olsun! Umarım iyinin yanında hızlı da gidebiliyorumdur”

Hayat’ın dudaklarından gergin bir gülüş çıktı. “Öyle görünüyor”

Tunç, yetmeyeceğini bildiği halde derince bir iç çekti. Elleri tekrar belinden aşağıya süzüldü. Ve tekrar bacaklarının üst kısmına yerleşti. Dairesel hareketlerle hafifçe okşamaya başladı.

“Bana güvendiğin an” dedi ant içer gibi. “Sana çok kötü şeyler yapacağım!” Onun bedeninden geçen ürpertiye avuçlarında hissetti.

“Söylemiştin.” Diye mırıldandı zorlukla genç kız. “Birkaç kere. “

“İyi. Kazı bir yerlere!” Tunç, yine derince bir iç çekti. “Bana bir şeyler anlat. Komik olsun. Seni bırakmak istemiyorum ama... Her neyse... Anlat.” Hayat, bir süre sessiz kalınca onun şaşkınlıktan mı sustuğunu yoksa bunun üzerine mi düşünüyor olduğunu anlayamadı.

“Bugün profesörlerimizden biri yere düşen kâğıtlarını almak için eğildiğinde pantolonu ayrıldı. Öpücük desenli baxer giyiyor...” Tunç’un kahkahası ikisinin bedenini de sarstı.

“İyiymiş.” yüzünü buruşturdu ve hala gözleri kapalıydı. “Ama hala delice içinde olmak istiyorum. Devam et!”

Hayat, onun üzerinde oturmaya ve anlatmaya devam etti. Gece boyunca Tunç’u kahkahalara boğdu. Sonunda gözlerini açıp, genç kıızı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı. Yine de onun alçak tınılı sesiyle bir şeyler anlatmaya devam etmesini istedi. Onu dinlemek, ona sarılmak, onu hissetmek... Tunç, onun her şeyine bayılıyordu. Genç kızın Adana’da geçirdiği zamanları özlemle ve hüznle anlatımını dinlerken okul öğretimine ara verdiğinde onu ailesinin yanına, Adana’ya götürme kararı aldı. Onun karısı hayatta hiçbir şey için üzülmecek ve mutsuz olmayacaktı. Eğer dünyayı isterse Tunç, bir şekilde onu da ayaklarının altına sermeye çalışacağını biliyordu. Yeter ki onun şapşal, sevimli ve feci seksi karısı ondan bir şey istesin... Sadece istesin...

Seçil, etrafındaki sanki mutluluk hapı yutmuş gibi yüzlerinden gülümseme hiç eksilmeden eğlenen insanlara bakıyordu. Hayat’ın mesajından sonra gidecekleri mekânda değişiklik yapıp, Kayıp Şehir’e gelmişlerdi. Elbette Seçil, mekânın kime ait olduğunu biliyordu. Bilemediği; neden orada olduklarıydı. Hayat’ın, Tunç gerzeğiyle aralarının iyi gibi olduğunu

fark etmişti ama Hayat’la konuşamadığı için bir şey öğrenememişti ve meraktan ölüyordu. Tunç, sonunda elinde tuttuğu kıymetin değerini anlamış mıydı?

Başını eğerek, gülenin kıkırdayarak anlattığı bir şeye gülerken gözleri kendilerine yaklaşan Ali’ye takıldı ve kalbi hop etti. Ve uyarı çanları ondan uzak durmasını öğütler gibi çalmaya başladı. Loca gibi, üç tarafı kapalı, geniş bir bölmeye alınmışlardı ve geldiklerinden o ana kadar özel bir ilgiye maruz kalmışlardı. Seçil, bunun çok havalı olduğunu ve arkadaşlarının da bundan etkilendiğini biliyordu.

“Selam gençlik” dedi Ali, bembeyaz dişlerini ortaya seren bir gülümsemeyle. Seçil, yutkundu. Ve ‘Ondan uzak dur!’ dedi kendi kendine yoksa ona kapılabilir ve kalbi fena halde kırılabilirdi. Eser’den ayrılmasaydı iyi olacaktı.

“Eğleniyor muyuz?” tek tek masadakilerin ellerini sıkıp, selamladı ve sonunda Seçil’e yöneldi. ‘Güzellik’ diye selamladı onu da. Seçil’in yüzüne, profesyonelce olmaktan çok uzak, hatta yeni yetme bir genç kız gülümsemesi yerleşti.

“Selam.” Diyebildi zorlukla. Ali, eline uzandı, avuçları arasına aldı ve başını eğerek dudaklarını hafifçe tenine değdirdi. Kahretsin! Adam, bildiği bütün çapkınlardan daha tecrübeliydi ve Seçil, ondan kesinlikle uzak durmalıydı.

“İyi vakit geçiriyor musunuz?” diye sordu onun elini bırakıp, hemen yanında yerini alırken.

“Kesinlikle! Her şey harika...” Dedi, Seçil.

“Size hayranız. Mükemmel bir işletmecisiniz!”

Ali, hiç tevazu göstermeden, başını eğerek Ahmet’in övgüsünü kabul etti. “Bir isteğiniz olursa lütfen çekinmeyin.”

“daha ne olabilir ki?” dedi abartılı bir kıkırdamayla Gülen ve Umut, aynı anda bir öksürük nöbetine tutuldu. “Her şey harika!”

“İlginiz için teşekkürler...” dedi Orhan, ağırbaşlılıkla.

“değerli Hayat’ımızın arkadaşları bizim için de önemlidir.” Ali, içindeki huzursuzluğu belli etmemek için gerginliğini gülümseyen yüzünün arkasına gizledi. Tunç, hiçbir zaman insanlardan bir şeyler isteyen bir kişilik olmamıştı ve Ali, onun bu ricasını en iyi şekilde yerine getirmek istiyordu. Ama zamanlama kötüydü. Hatta Seçil’e kur yapıp, yüzünü kızartıp eğlenmek için bile keyfi yoktu. Ona tutulduğundan değil tabii. Ali’nin kimseye tutulacak bir kalbi yoktu. Çünkü birisi onu cebine koyup, ta uzaklara götürmüştü. Ali sadece eğleniyordu. Grubu koyu bir sohbeğe doğru çekerken, kendilerine gelen Tunç ve Hayat’ı gördüğünde çenesini aşağıya düşmekten son anda kurtardı.

Pekâlâ, duyumları almıştı, araları iyi gibiydi. Hatta Melek, abayı yakmış olduğunu bile söyleyivermişti ağzından kaçırmak istemezken ama yine de Tunç’tan böyle bir sahiplenme beklemiyordu. Dizlerinin üzerinde, siyah bir elbisenin üzerine modern kesim bir ceket giyen Hayat’ın tam arakasında duruyordu. Tunç, bir kolunu onu beline dolamış, onun parmaklarını kendi parmakları arasından geçirmiş ve sanki savaş alanındaymış gibi ve Tunç, sanki onun muhafızıymış gibi kaşları çatık, kalabalığa dik bakışlar atıyordu.

Tunç, koluna taktığı kadını her zaman sahiplenmişti, ilgiliydi, nazikti ve çoğu zaman şefkatliydi ama bu... Bu, farklı bir şeydi... Tunç, genç kızın kulağına eğilip bir şey söyledi, Hayat, güldü ve başını arkaya çevirip ona bir şey söyledi. Tunç, başını arkaya atarak bir kahkaha attı ve Ali'nin keyfi yerine geldi. Yüzünde geniş bir sırıtmayla ayağa kalktı ve "Affedersiniz" dedi, masada bulunan Hayat'ın arkadaşlarına. Seçil'de kendisi gibi şaşkınlıkla Tunç ve Hayat'a bakıyordu. Masaya yaklaşırken Tunç, genç kızın yanına geçti ama elini bırakmadı. Ali, onları yarı yolda karşıladı.

Tunç, Ali'nin kendisine olan bakışlarını gördü ve yüzünü ekşitti. Gözlerindeki alay parıltılarının daha sonra alaylı bir sözcük yığına dönüşeceğini biliyordu. Ellerini öne doğru- Hayat'a doğru- uzattı. Hayat, kendisinin elini bırakıp, onun ellerini tuttuğunda Tunç'un kaşları istemsizce çatıldı.

"Bu ne güzellik?" dedi Hayat'ın yanaklarını öperken.

"Teşekkür ederim." Karısının sesindeki mahcubiyeti duyunca hafifçe gülümsedi Tunç. Ve ellerini ne yapacağını bilemedi için beline koydu. Ve karısını iltifat yağmuruna tutan adamın yüzüne dik dik bakmaya başladı.

"Bu şanslı hergele neden hep dört ayak üstüne düşüyor?" Hayat'a göz kırptı. Ve lanet olsun ki hala ellerini tutuyordu. 1,2,3,4... Tunç, içinden saymaya başladı.

"Tatlım, ondan sıkıldığında haberim olsun. Seni yemeğe çıkaracağım."

"Çok ayıp. " dedi Hayat ama onun alaylı sözlerine karşı kıkırdıyordu. Tunç da onun dalga geçtiğini ve kendisini kızdırmak istediğini biliyordu. Ah. Evet. Kızmıştı.

"Eğer burnunun yerini seviyorsan karıma ağdalı laflar söylemeli kesmelisin! Yoksa yerini değiştireceğim"

Ali, Hayat'ın ellerini bıraktı, bir kahkaha attı ve genç kıza göz kırptı. "Bu, kıyamet alametlerinden biri olmalı!"

"Kes şamatayı!" Tunç, Ali'yle tokalaşırken, Hayat, masaya ilerledi. "Yemin ediyorum- " hem konuşup, hem Ali'nin yolundan çekilmesi için onun belinin kıyısına hafifçe dokundu ve temas eden sert obje tehdidini yarıda kesti. Bir adım geriledi ve onun aniden ifadesizleşen yüzüne baktı.

"Neler oluyor?" diye sordu buz gibi bir sesle. Sesindeki endişeyi soğukluğunun arkasına gizledi. Ali, daha önce hiç silah taşımamıştı.

"Önemli bir şey değil, sen eğlenmene bak!" dedi Ali kayıtsızlıkla. Tunç, onun yüzündeki aldatıcı gülümseye kanmadı.

"Tabii ki eğleneceğim! " dedi sertçe."Şimdi, neler oluyor?" diye ekledi alçak sesle.

Ali, onun neler olduğunu öğrenmeden yakasını bırakmayacağını biliyordu ve bıkkın iç çekişi geçiştiremeyeceğini fark etmesinin kanıtıydı. "Sadece tedbir amaçlı... "çevresini taradı

gözleriyle gerginliğini azaltmak için. Ve ayaküstü, hızla nasıl açıklayabileceğini düşündü. ‘‘ Yeni türemiş bir çete... Kulübü almak istiyorlar. ‘‘ gözlerini devirdi Ali. ‘‘ Telefonlar, gittiğim yerlerde karşıma çıkmalar, gelip kulüpte gövde gösterisi yapmalar. Ne ararsan var... daha önce seyrek olarak arıyorlardı ama birkaç gündür iyice sıklaştırdılar. ‘‘

‘‘Bizimkilerin haberi var mı?’’

‘‘ deli misin? Topu tüfeği kuşanıp, kulübe yerleşirler.’’

‘‘İyi. ‘‘ Tunç, dişlerini sıktı. ‘‘ Bana ne zaman haber vermeyi düşünüyordun?’’ Ali, yine gözlerini devirdi.

‘‘Açıkçası haber vermeyi düşünmüyordum. O kadar da önemli değil. Sonunda nasıl olsa sıkılacaklar...’’

Tunç, işaret parmağını onun yüzüne doğrulttu. ‘‘ Şimdi, Hayat’ın biraz eğlenmesini istiyorum ve canının sıkılmasını istemiyorum ama iki saat sonra bu işi ofisinde derinlemesine konuşacağız.’’

‘‘Buna gerek var mı?’’ diye sordu Ali, hiddetle ona bakarak.

Tunç, ona sadece baktı, Ali’ye arkasını döndü ve iki kollu ahtapotun kollarını karısına doladığını gördü.

‘‘Siktir!’’ dedi Ali, arkasından onunla aynı noktaya bakarken ve bir kahkaha patlattı. Tunç, çoktan Hayat’ın yanına ulaşmıştı bile.

Ahmet’in ensesine yapıştı ve daha genç adam neler olduğunu anlayamadan gözleri iri iri açılmış bir halde, kendisini Tunç’la burun buruna buldu.

‘‘Bir kez daha kollarını karıma doladığını görürsem, seni zemine yapıştırıp pas pas yaparım. ‘‘burnunu çekti. ‘‘Ve evimin girişine serip sabah akşam üzerinden geçerim.’’ Ahmet, fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakmaya devam ederken. ‘‘Anlaşıldı mı?’’ diye sordu kısık bir sesle.

‘‘Evet’’ diye mırıldandı Ahmet. Korkmuştan çok, şaşkın görünüyordu.

‘‘Mirza! ‘‘Hayat, öfkeyle haykırdı. ‘‘O, benim arkadaşım. Ne yapıyorsun?’’

‘‘İsterse dayının oğlu olsun.’’Tunç, gözlerini hala Ahmet’in gözlerinde tutuyordu.’’Sana öyle sarılamaz.’’

Grubun arkasındaki Umut, birkaç adım geri çekilmişti bile. Bu adamın konuşmak denen şeyden haberi yok muydu? Tanrım! Tam bir deliydi herif.

‘‘Arkadaşımı bırakır mısın?’’ Tunç, bir anda Ahmet’i bırakınca genç adam, sendeleyerek ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Ve sonra ciddi bakışlarını onun gözlerine dikti.

Ahmet, her zaman eğlenceli ve neşe kaynağı olan bir gençti ve bu yüz ifadesi endişeli

bakışlarla kendisine bakan arkadaşlarını şaşırttı. Üzerini başını usulca düzeltti ve hala kendisine öfkeyle bakan Tunç'a hafifçe gülümsedi.

“Mirza Bey-”

“İsmim Tunç!” diye sertçe tersledi onu Tunç ve aynı anda yanında ona öfkeyle bakan Hayat'ın elini sıkıca kavradı.

“Tunç Bey, Hayat'la dört senelik bir arkadaşlığımız, kardeşliğimiz var. Biz, birçok şeyi birlikte yaşadık. Mutluluğu da, üzüntüyü de... “Onun yüzüne yakıcı bir alay ifadesi ile baktı. “Son zamanlarda omzumuzda o kadar çok ağladı ki...”son sözlerinin ardından Tunç, irkilmesine engel olamadı. “Onu mutlu görmek beni ve bizi mutlu hissettirdi. Onu koruyup kolladığınızı görmek gerçekten bizi rahatlattı. Gözümüz arkada kalmayacak. Ve bilmelisiniz ki onun hakkında hiçbir zaman fesat bir niyetimiz olmadı, olmayacak. Kendi adıma size teşekkür ederim...” arkasını dönüp oturdu ve içkisinden bir yudum aldı.

Hayat, onun elini sıktı. Tunç, bakışlarını ona çevirdi. Daha önce hiç geri adım atmamıştı fakat aşırıya kaçtığının farkındaydı. Ama onun soluduğu havayı kıskanıyorken birinin öyle sarılmasını kaldıramıyordu... Ve ondan özür de dileyecek değildi. “Sanırım biraz aşırıya kaçtım” diye mırıldandı. Tanrım! Sözlerinin ardından herkes derin bir ‘oh ‘ çekti.

Ahmet'in gözleri büyüdü alayla.” Biraz mı? Bir an beni kedi yavrusu gibi fırlatacağını düşündüm.” Tunç'a sırttı.

“Ama sen yine de karıma birkaç adım uzaktan sarıl” Ahmet, bir kahkaha attı ve Tunç, ona gülümsedi.

Hayat, arkadaşlarını Tunç'la tanıştırdı. Seçil'le zaten tanışıyorlardı ve ikisi de birbirlerine tepeden bakan bir selam verdiler. Genç kız, onların bu hallerine kıkırdadı. Ali, daha sonra tekrar uğrayacağını söyleyerek masalarından ayrıldı.

Tunç, genç kızın elini bir saniye bırakmıyor, neşeli ve bol kahkahalı sohbetleri devam ederken, onun dalgınlığından faydalanıp, ağzına bir şeyler tıkıştırıp duruyordu. Sonunda Hayat, ağzı dolu bir şekilde ona döndü, gözlerini irice açtı ve konuşmaya çalışarak isyan etti.

“Ağzın doluyken konuşma” dedi Tunç, gülümseyerek.”Zaten bir şey anlaşılmıyor.”

Masadakilerden kıkırtılar yükseldi. Hayat, zorlukla ağzındakileri yuttu ve gözlerini kırptırdı. “bir lokma daha alırsam buraya kusacağım!” Tunç'un eli yüzüne uzandı, başparmağıyla, dudağının kenarına bulaşan sosu temizledi ve “Tamam” diye fısıldadı.

“Bu adama ne yaptın?” diye sordu Seçil, kulağına eğilerek şaşkın bir tonla. Hayat, başını kaldırıp, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle baktı ona.

“Papaz büyüü!” dedi alayla. Ve onlara doğru eğilmiş, konuşmalarını dinlemeye çalışan, Gülen ve Miray'da dahil olmak üzere bir kahkaha attılar.

Tunç, masada bulunan diğer erkeklerle- özellikle ekonomi okuyan Orhan'la- sıkı bir dünya ekonomisi sohbetine tutuşmuşken Hayat, kızların soru bombardımanına tutulmuştu.

‘‘Hayır. Onun neden bir anda değiştiğini bilmiyordu ama kafasına attığı takı sandığı beyninde hasara yol açmış olabilirdi.’’

‘‘Hayır. Hayat, hala daha ona tam olarak güvenemiyordu zaten.’’

‘‘Evet. Her zaman böyle nazik ve ilgiliydi. ‘‘Hayat, sonunda sorulardan bunalıp yanaklarını şişirdi. Sonra, kulağında gizli bir alay taşıyan derin ve kısık sesi duydu.

‘‘Bence dans etmeliyiz!’’Hayat, başını çevirip ona baktı. Gülümsedi. ‘‘ Tabii dedi –kodumu yapmayı bitirdiyseniz’’ diye ekledi Tunç, tek kaşı havada.

Miray, öksürdü. Seçil, manikürünü kontrol ediyormuş gibi gözlerini tırnaklarına dikti. Gülen, gözlerini dans edenlere çevirdi.

‘‘Biz de daha yeni ara vermiştik.’’ Dedi Hayat ve diğer kızların gözleri büyürken o, sırtıttı.

Tunç, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek onu dans pistine götürdü. Melodiyle uyumlu olmasına gerek duymadan, birbirlerine sarılarak ve sanki orada sadece iki dans ediyormuşçasına sağa sola salınarak dans ettiler.

Tunç, alnını onun alnına dayadı. ‘‘Bir dejavu hissi yaşıyorum’’ dedi derinden gelen bir tonla ilk dans ettikleri geceye gönderme yaparak. Hayat’ın dudakları sinirli bir gülümsemeye kıvrıldı.

‘‘Yaşamım boyunca yaptığım aptallıkların totalini aşan bir geceydi.’’ Yutkundu.

Tunç, başını iki yana salladı. ‘‘Bir tırın kasasını güllerle doldursam ve her gülün üzerine özür dilediğimi belirten bir etiket yapıştırsam? Etiketleri tek tek kendim yazsam?’’ Hayat, başını kaldırıp şeytanca bir bakış attı.

‘‘İyi fikir.’’ Dedi neşeyle. Tunç’un yüzü ekşidi.

‘‘Zalimsin kadın!’’

‘‘ Bunu söyleyen sen misin?’’

‘‘Evet. Seni E.A.S.K. D’ye şikâyet edeceğim. ‘ Hayat, afallayarak baktı ona.

‘‘O da ne?’’

‘‘Erkeklerin Akıl Sağlını Koruma Derneği...’’ genç kız, Mirza’nın ciddi yüz ifadesine baktı bir süre ve çınlayan kahkahasıyla bedeni titredi. Hayat, hala gülümsemeye devam ederken Mirza, gözlerinde hiçbir ifade olmadan, mekânı taradı. Genç kız, onun gece boyunca bunu birkaç kez daha yaptığını hatırladı ve minik bir kuşku hissi onu dürterken Mirza, tekrar ona döndüğünde bakışıyla bunun da kıskançlıkla yapılmış bir hareket olduğunu düşündü.

‘‘Öyle bir dernek mi varmış?’’ diye sordu.

‘‘Bilmiyorum. Omuz silkti.’’ Ama olmalı.’’ Tekrar gözleri çevreyi taradı dikkatle ve onu biraz daha kendisine çekerek neredeyse tek beden gibi durmalarını sağladı. Genç adam yutkundu ve

kulağına eğildi. ‘‘ Tanrım! Seni çok istiyorum.’’ Diye fısıldadı. Boğuk fısıltısındaki yoğun arzu, genç kızın dizlerini titretti. Ama ona cevap veremedi. O da Tunç’u istiyordu, bunu inkâr edemezdi ama keskin bir çizgiyle çizilmiş gibi olan sınırı aşarsa her şey tersine dönecekmiş gibi hissetmekten kendisini alamıyordu. Ne olduğunu tam olarak bilemese de yaşadıkları o gecenin ardından gelen ve onu dibe çöktüren olayların bilinçaltında yarattığı korkuyla ilgili olduğunu düşünüyordu sık sık. Gerçi ona daha ne kadar direneceğini kesinlikle bilmiyordu çünkü iradesi tuzla buz olup havaya dağılmak üzereydi.

Yanlarına yaklaşan ikili düşüncelerini böldü ve başlarını çevirip Seçil ve Ali’ye baktılar. Ali, muzip parıltılarla dolu gözlerini Mirza’ya dikmişti.

‘‘Kollarındaki şahane varlıkla dans etmeme müsaade var mı?’’ Tunç’un kaşları çatılıp, çenesi kasıldı.

‘‘Bunun için benden izin alman gerekmiyor mu?’’ diye sordu Hayat, alayla.

‘‘Tatlım ben, başvurmam gereken mercii iyi biliyorum.’’ Hayat’a göz kırptı ve tek kaşını kaldırarak Mirza’ya dikti gözlerini. Mirza’nın bedeni durdu. Genç kızı bıraktı ve Ali’nin kulağına eğilip bir şeyler mırıldandı. Ali, genç kızı kolları arasına alırken gürültülü bir kahkaha patlattı. Ve sonra Mirza, Seçil’le istemeye istemeye dans etmek zorunda kaldı.

‘‘Nasıl gidiyor?’’ diye sordu Ali. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama ses tonu oldukça ciddiye.

‘‘Uzaktan bakıldığında nasıl görünüyor?’’ diye karşı soru sordu genç kız. Ali, sıırıttı.

‘‘ Tunç, hapı yutmuş gibi.’’

Hayat, hafifçe gülümsedi ve sonra aslında hala kafa karışıklığı yaşadığını anlatan bir bakışla baktı ona. Ali, onun düşüncelerini anlamışçasına gülümsedi. ‘‘ Daha iyi olacak. Buna eminim.’’ Dedi sesindeki güven tınısı Hayat’ın içini ısıttı.

‘‘Ben... Neyin değiştiğini bilemiyorum. Her şey öylesine hızlı gelişti ki inanması güç, bir rüya gibi. Gözden kaçırdığım bir şey varmış gibi geliyor... Aklım gerçekten çok karışık...’’Gözlerindeki çaresiz ve tedirgin bakışa karşılık şefkatle gülümsedi Ali.

‘‘Tatlım. Tunç, gördüğün adam... Başka birisi değil, ne hissediyorsa o! Bildiğin düz yani- bence hiç ilgi çekici değil.’’ Hayat, hafifçe kıkırdadı alaylı sözleri üzerine ve Ali, tekrar konuştuğunda yine dikkat kesildi’’ ...onda gizeme, karmaşıklığa yer yok. Oyunlar oynamaz. Eğer sana aşık- ki kesinlikle öyle görünüyor- öyledir ve bu, hayatı boyunca değişmeyecek bir gerçek! İnan bana!’’ Ali’nin sözleri genç kızın endişelerinin üzerine ferahlatıcı bir meltem estirenken alayla sordu genç kız.

‘‘ Bu konuda tecrübeli gibi görünüyorsun?’’ Hayat, bunu alayla sormuş olmasına rağmen, Ali’nin gözlerinden gelip geçen duygu yoğunluğu genç kızı sarstı. Onun gözlerinde gördüğü özlem miydi?

‘‘İnan bana’’ demekle yetindi Ali, sadece... Ve müzik bir anda değişip, hareketli bir parça kulübün içini sarsarken Ali, onun elini tutup havaya kaldırdı ve kendi etrafında döndürdü. Bir dakika geçmemişti ki Tunç, yanlarında bitti ve kolunu Hayat’ın beline dolayıp onu kendisine

çekti. ‘‘İzninle karımı geri alıyorum’’

‘‘Hay hay’’ dedi Ali ve somurtan bir yüz ifadesiyle duran Seçil’e kaşlarını kaldırıp baktı sorarcasına. Seçil, ateş saçan gözlerini Mirzaya diktğinde Ali, eline uzanıp onu dans pistinin ortasına çekti.

Mirza ve Hayat, bir süre orada öylece durup onlara baktılar. ‘‘Hayatım.’’ Dedi genç adam hafif bir çekingenlikle’’ eğlenceni bozmak istemem ama ben böyle kıvırmalı dansları beceremiyorum. ‘‘Hayat, kıkırdayıp başını ona çevirdi ve yüzüne masum bir ifade yerleşti.

‘‘Aslında Ahmet, böyle dansları çok iyi beceriyor.’’ Mirza’nın bedeni, bir an için gerildi. Ona baktı, genç kızı biraz daha çekip bedenine bastırdı. Yüzüne eğilip, tek kaşını kaldırdı.

‘‘Ama eminim Ahmet, kollarından memnundur. Onları yerinden söküp çıkarmamın çok hoşuna gideceğini sanmıyorum.’’ Hayat’ın gözleri, onun ciddi ses tonuna ve bakışlarına karşılık irice açıldı ve yutkundu. Gerçekten de... Şaka yapmıyordu.

Taşkın Yıldız, geniş salonunun penceresinden kendi yansımasına baktı önce, sonra şehrin ışıklarıyla taçlanmış kadife geceye dikti gözlerini. Ve yüzüne engel olamadığı bir gülümseme yayıldı. Hayallerine ulaşmasına öyle az kalmıştı ki daha fazla keyiflenemezdi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve şarabın ardından kalan tadı duyumsadı. Bunu seviyordu... Telefonunun melodisi geniş alanda yankılanınca elindeki kadehi pencerenin pervazına bıraktı ve hızlı adımlarla telefonunun durduğu cam, oval sehpayaya yöneldi.

Telefonunu eline alıp, doğrulduğunda bilmediği bir numarayla karşılaştı. Ve hiç bekletmeden açtı.

‘‘evet?’’

‘‘ Züppe mekânda! ’’

‘‘Bak sen...’’ dedi Taşkın, kaşlarını çatarak. ‘‘Var mı bir şeyler?’’

‘‘Bir grup zevzekle birlikteydi. Yanında tatlı bir hatun var. Grup gitti. Hatunla ikisi yukarı çıktılar. ‘‘

Taşkın, başını yana eğdi. Ağır adımlarla büyük saksıdaki bonsai ağacına doğru ilerledi. Karşı tarafın suskunluğundan faydalanarak düşünmeye başladı. Ağacın yanında durdu. Parlak yapraklarından birini iki parmağı arasına sıkıştırdı ve çekiştirdi. Parti veledi daha önce ne mekâna uğramıştı ne işlerine karıştığına dair bir duyum almıştı. Demek Ali, sonunda köşeye sıkıştığını anlayıp ortağından destek istemişti. Her ne kadar kulüp ikisinin adı ile anılsa da Taşkın, parti veledini önemsemiyordu – ki adamın kulüple uzaktan yakından, eğlenmek dahi olsa ilgisi yoktu- ama işin içine babalarının girme ihtimalini düşürüyordu Taşkın’ın aklına.

‘‘Hatun yanında mı dedin?’’ diye sordu bir anda.

‘Aynen.’’

‘‘Bir ‘Alo’ yaparız artık. Niyetleri ne öğrenir, yolumuzu ona göre çizeriz.’’

‘‘Tamamdır. İş sende!’’

Taşkın, telefonu kapadı ve tekrar pencereye doğru ilerledi. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmişti. Araya kim girse girsin vazgeçmeyecekti. Ayrıca İstanbul’un en çok konuşulan mekânına sahip olamadıktan sonra yaptıklarının ne anlamı kalırdı ki? Kayıp Şehir’e sahip olamazsa bu, işi yüzüne gözüne bulaştırmak demek olurdu. Diğerleri de sindikleri köşelerden çıkar, onları artık bir tehdit olarak görmez ve haklarını aramaya başlardı. Dışlerinin arasını temizledi ve derin bir çekti. Ali, muhtemelen onu özlemiş olmalıydı. Eğer aralarında bu tatsız durum olmasaydı Ali’yle iyi anlaşacaklarına emindi ama artık olan olmuş, bir yola girmişlerdi...

Ali, Hayat’ın arkadaş grubunun mekândan ayrılmasının ardından, önemli bir iki müşterisiyle ayak üstü görüştü. Hayat ve Tunç’un ofise çıktıklarını görmüştü. Karşısındaki kadın ona övgüler yağdırıp dururken sözlerini sürekli kaçırıp duruyordu genç adam.

Tanrım! Tunç, Hayat’ı eve gönderseydi olmuyor muydu? Ali, aslında Tunç’un da bu işe karışmasını istemiyordu. Ona söylediği gibi ufak hesapların peşinde koşan bir çete işi değildi ve Tunç, bunu anladığında muhtemelen o sıkı kroşelerinden biriyle yüzünü dağıtmak isteyecekti. Lanet olsun! Zamanlama kötüydü. O, daha yeni yeni yaşamına bir yol vermeye başlamışken onu uzak tutmak istiyordu ama artık Tunç’u durdurmasının bir yolu olmadığını biliyordu.

On dakika sonra, onların ardından ofise gitmek için harekete geçti. Kapıyı çalmaya gerek duymamıştı ama içeri girdiğinde buna pişman oldu.

Tunç, masada oturan Hayat’ın aralık bacaklarının arasına girmiş genç kızı... Yiyordu! Evet. Buna öpücük demek fazla masum kaçırdı. Kendisini fark etmemişlerdi bile. Boğazını temizledi. Hayat, panikle geri çekilirken, utanmaz arkadaşı onun pancar gibi kızarması hoşuna gitmiş gibi sırıttı.

‘‘Bölmüyorumdur umarım.’’ Dedi Ali alayla, usul adımlarla yanlarına ilerlerken. Görmemiş gibi yapmak için hem çok geç kalmıştı hem de... Görmüştü işte!

Tunç, dönüp ona baktı. Yüzünden kesinlikle çözemediği garip, anlık bir ifade geçti. ‘‘Aslında...’’ dedi bir süre sonra’’ bölüyorsun!’’ diye devam etti o da alayına karşılık sırıtarak. Ve aynı anda Hayat, onun dizine bir tekme attı.

‘‘Sana söylemiştim.’’ Dedi genç kız. Alçak sesinde öfke tınısı vardı.

‘‘Tanrım!’’ dedi Tunç, gülerek genç kızın onu tekmeleyen ayağını kavradı çünkü Hayat’ın gözlerinden ateş çıkıyordu. ‘‘Karımdan her gün şiddet görüyorum. ‘‘ Kaşlarını kaldırarak Ali’ye yapmacık bir hüznle baktı. Ve bu haliyle bir aslan yavrusunu andırdı. Çünkü Tunç’tan olsa olsa aslan yavrusu olurdu. ‘‘Senin şu sabah programlarının telefon numaraları neydi?’’ diye sordu Tunç, ona. ‘‘Yardım çağrısında bulunacaktım.’’

‘‘Sen o treni kaçıralı çok oldu. ‘‘Ali, masasının arkasındaki yerine yerleşirken Tunç, büyük elleriyle genç kızın belini kavradı ve onu ayaklarının üzerine bıraktı. ‘‘Geçmiş olsun!’’ genişçe sırttı Ali.

Tunç, masanın üzerinden bir dergi alırken hayıflanır gibi derince bir iç çekti. Ali, gözlerini önce Tunç’un gözlerine dikti, sonra bakışı Hayat’ı buldu. Ne anlatmak istediğini Tunç’un anladığını biliyordu. Hayat’ın yüzü yakalanmış olmalarından dolayı giderek daha çok kızarıırken Tunç, onun bu halinden faydalanıp elini sırtına koydu ve asma katın merdivenlerine doğru yönlendirdi.

‘‘Nereye?’’ diye sordu Hayat, merakla omzunun üzerinden ona bakarak.

‘‘Sana asma katı göstermek istiyorum.’’

‘‘Sonra-‘‘

‘‘Şimdi Hayat’ım.’’ Diye kesti onun sözlerini Tunç, yumuşakça.

‘‘Mirza!’’

‘‘Evet, sevgilim?’’

Ali, merdivenleri çıkan ikilinin arkasında kaşlarını kaldırarak baktı. İkisinin görüntüsü karşısında yüzünde oluşan sıcak gülümseme yerini şaşkın bir dudak bükmeye bıraktı. Tunç, gerçekten Hayat’ı düzeltme gereği duymamış mıydı? İşte bu şaşırtıcıydı. Yıllardır Mirza, ismiyle her karşılaştığında sanki refleks olmuş gibi Tunç, insanları düzeltme gereği duyuyordu. Ve Hayat’a karşı tek bir tepki gelmemişti.

‘‘Bir şeyler dönüyor?’’ dedi Hayat, endişeli bir sesle. Çoktan gözden kaybolmuşlardı bile.

‘‘Senin sayende dönen tek şey benim başım’’ dedi Tunç ve Ali, sözleri karşısında kıkırdadı. Tanrım! Tunç, gerçekten abayı yakmıştı.

Ali, kaşlarını çattı bir anda. Hayat’ın neden yanlarında olduğunu anlayamamıştı. Yukarıya çıkarmış olması bir şeyi değiştirmeyecek olsa da Ali, en azından onun yanında konuşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

Yukarıdan Tunç’un gürültülü kahkahası duyuldu ve ardından genç adam, hızla merdivenlerden inmeye başladı. Tunç, sanki bir şeyden kaçıyordu. Kıl payı farkla arkasından gelen dergi- biraz önce Tunç’un eline almış olduğu- genç adamın kulağını sıyırıp geçti ve Tunç, kahkahalara boğuldu. Hala gülerken eğilip, dergiyi düştüğü yerden aldı ve masanın üzerine, aldığı yere koydu.

Ali’nin şaşkın bakışlarına karşılık ‘Ne?’ diye sordu genç adam dudaklarını zorlukla bastırarak. Ali, onu ilk defa böylesine rahat ve gözlerinde yanıp sönen ışıltılarla görüyordu. Ali’nin kaşları havaya kalktı bir anda.

‘Sanırım dergi okumaktan hoşlanmayan bir karın var?’’

Tunç'un çenesi yana kaydđ. "Bana da öyle geldi" dedi o da mırıldanarak. Ve Ali'nin karşısındaki koltuklardan birine oturdu rahatça. Hayat'ın yüksek sesli homurdanmasına karşılık birbirlerine bakıp kıkırdadılar.

Ali'nin kaşları derinleştğinde, Tunç'un yüzündeki neşeli ifade de silinip kayboldu aniden. "Hayat'ın neden burada olduğunu sorabilir miyim?" diye fısıldadı Ali, bakışları asma kata kaydđ ve tekrar Tunç'u buldu.

"Önce neler olduğunu anlat" dedi Tunç renksiz bir tonla. Ali'nin onaylamaz bakışlarına karşı gözlerini bile kırpmadı genç adam. Ve onun inadına devam edeceğini fark ettiğinde derin bir nefes alışla kabullenmiş gibi omuzları inip kalktı.

"Kulübü istiyorlar." dedi Tunç'un sabırsız bakışlarına karşılık. Koltuğunda rahatça arkasına yaslandı. "Tabii ki kendi istedikleri fiyattan..."

"Tabii" diye araya girdi Tunç.

"Çevredeki ismi öne çıkan, bol müşterili tüm eğlence yerlerinin üzerine oturmuşlar. Hazır müşterili yerleri tek bir isim altında toplayıp kaymak yemenin peşindeler. Ve sona da Kayıp Şehir'i bırakmışlar."

"Kim bunlar? Derin bir bilgin var mı?"

Ali'nin yüzü ifadesiz bir hal aldı. "Yeni yetme bir çete değiller..." dedi kayıtsızca ve Tunç'un gözleri öfkeli parıltılarla oynadı. Ali, onun öfkeden köpürdüğünü biliyordu. Şakağındaki damar pıt pıt atıp, gittikçe koyuşlaşırken Ali, anlatmaya devam etti. "Arkaları sağlam sanırım, pervasızca hareket ediyorlar. Daha önce önünü arkasını düşünmeden böyle balıklama dalan birilerine rastlamadım ben. Benim gibi satmaya yanaşmayanları açıkça tehdit ediyorlar. Düşler diyarı'nın sahibi Erdal Bey'in oğlunun kolunu kırıp evine gönderene kadar adamın burnundan getirmişler." Tunç'un gözleri onunkilerden ayrılıp, ofisteki büyük pencereye yöneldi. Öyle ifadesiz ve sakin bir görüntü sergiliyordu ki o anda Ali, onun ne zaman kopma noktasına geleceğini merak ediyordu.

"devam et!" dedi alçak sesle Tunç. Ali, tekrar derin bir nefes aldı.

"Bizim mekânı sona bırakmalarının nedeni sanırım yaptıkları marifetleri gözümüze sokarak güç gösterisi yapmak."

"Ne zamandan beri ve ne sıklıkla rahatsız ediyorlar?"

"Tanrım! Başımın üzerine bir de tepe lambası koy ve sorgulamana daha rahat devam et. Belki kaçırdığın bir mimiğim vardır..." Ali, ona gözlerini devirdi ve Tunç'tan öfkeli bir bakış yedi.

"Başımın üzerine değil de burnunun üzerine koymak istediğim sağlam bir şeyim var! Hiç değilse başkalarının benzetmesine gerek kalmadan halletmiş olurum o işi" Ali, onun bu korumacı tavrına karşı sırttı.

"İnan bana!" dedi alayla. "Başkalarını tercih ederim." Gözleri irice açıldı ve sahte bir korkuyla titredi. "Hala son maçındaki o yumruğu unutamam..."

Tunç, sabırsız bir nefes çekti içine. ‘‘ Boşuna çabalıyorsun! Çaban ancak zamanımızdan çalıyor.’’

‘‘ denemekten zarar çıkmazdı değil mi?’’

‘Konuya dön Aliş. ‘‘ diye bastırdı Tunç ve Ali, yüzünü buruşturdu.

‘Bir buçuk aydır tepemdeler. Son zamanlarda özlemleri öyle yoğun ki günde iki kere arıyorlar. Ya da soğuk bir şey içmek için mekâna geliyorlar. ‘‘kayıtsızca iç çekti.’’ Ben geri adım atmadıkça da dişlerini yavaş yavaş gösteriyorlar.’’

‘‘O zaman dişlerini ellerine vermenin zamanı geldi.’’ Diye mırıldandı Tunç, renksiz bir tonla.

Ali, onun sözleri üzerine sırttı ama Tunç’un tekrar konuşmaya başlamasıyla yüz ifadesi yine hiçbir şeyi ele vermeyen bir hal aldı. ‘‘Bana neden haber vermediğini hala anlamış değilim.’’ Tunç’un gözlerinden ateş çıkıyor olsaydı eğer çoktan Ali’nin paçalarını tutuşturmuş olurdu herhalde.

‘‘ Karışmanı istemedim. Tam da... Her neyse. Başa çıkabilirim.’’

‘Başa çıkamayacağını söyleyen kim?’’ diye gürledi Tunç ve bir anda yüzünü buruşturarak asma kata baktı, yukarıdaki sessizliği dinledi bir süre ve sonra Ali’ye döndü tekrar. ‘‘Ama öyle belinde emanetle tek tabanca sonuna kadar gidemezsin!’’

Ali’nin düşünceleri onun sözlerinde değil de biraz önce baktığı yerdeydi. ‘Hayat’ı daireye bırakmak daha iyi bir fikir değil mi?’’ diye sordu, huzursuzca.

‘‘ Onu yanımdan ayıramam.’’ Yüzü her ne kadar ifadesiz gibi görünüyorsa da gözlerindeki kaygıyı saklayamıyordu. ‘‘ Boy gösterdik.’’ Diye mırıldandı kayıtsızmış gibi. Ali’nin kaşları karışan kafasıyla çatıldı ve başını yana eğerek ona baktı.

‘‘ Ne?’’ diye sordu sonunda.

‘‘Ne sanıyorsun? Seni tehdit edip, öylece kenara çekilecek ve kuzu kuzu kabul etmeni mi bekleyecekler?’’ Tunç’un sözlerinin ardından oturduğu yerde dikleşti ve öne doğru eğildi. ‘‘Buraya adım atmıyor olabilirim ama...’’ dişlerini sıkıp, sözlerinin arkasını getiremedi genç adam. Evet, buraya adım atmıyor olabilirdi ama kulüp ikisinin adıyla anılıyordu.

‘‘Geldiklerinde saklanma gereği duymuyorlar’’dedi Ali, ama onun sözlerinin içinde bir huzursuzluğun baş göstermesine engel olamamıştı. Tunç, ona sadece baktı. Hiçbir şey söylemedi ama Ali, onun ne anlatmak istediğini lanet olsun ki anlamıştı.

‘‘Ah. Hayır.’’ Ali, inledi.’‘Çok üzgünüm. Hiç aklıma gelmedi. Gelmenize engel olmalıydım.’’ Yüzünde bir anda beliriveren ifade karşısında hafifçe güldü Tunç, onu rahatlatmak adına.

‘‘en başından haber vermeliydin ve bu işten birlikte sıyrılmalıydık!’’ Tunç’un sitemkâr sözleri karşısında Ali, yine kendi içine döndü ve hiçbir tepki vermedi. Tunç, onun bu hiçbir şey ele vermeyen tutumuna karşı başını iki yana salladı. Ali, ne zaman herhangi bir duyguyu derinden

yaşıyor olsa ne duruşundan ne sesinden ne de yüz ifadesinden bir şey anlaşılabilirdi ve Tunç, onun bu tutumuna deli oluyordu. Kendisi ne kadar açıksa Ali, o kadar içe dönüktü. Tunç, bir ayağını diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı. Ve sitemleri bir kenara bırakarak gerçekten bir şeyler yapmak için dudakları aralandı.

“Bana bir isim ver.” Dedi cebinden telefonunu çıkarırken.

“Taşkın Yıldız. Artık sözcüleri mi, liderleri mi bilmiyorum. Lakabı bile var ‘Kemik Kıran’.”
“Ali, güldü.” Bana mahallenin muhtarları dizisindeki o yaşlı cadıyı hatırlatıyor.” Tunç’ta güldü ama telefonun diğer ucundaki kişi aramasına karşılık verdiğinde ifadesi sertleşti.

“Ne yani uyuyor muydun?” diye sordu kayıtsızca. Bir süre hattın diğer ucundakinin konuşmasını bekledi. “O zaman dır dır yapma! Sana bir isim vereceğim... Evet... Hayır... Taşkın Yıldız! Nam-ı diğer; Kemik Kıran.” Tunç’un önce kaşları çatıldı ve sonra yüzünde buz gibi soğuk bir ifade belirdi. Karşıdakinin konuşmalarını büyük bir dikkatle dinlerken uzun süre sessiz kaldı. “Siktir.” Diye mırıldandı Tunç ve Ali’nin içindeki huzursuzluk gittikçe biraz daha büyüdü. “Her neyse. Bilgi istiyorum. Zerre kadar olsa ihtiyacım var. Eş-dost, çoluk-çocuk... Öyle mi? Pekâlâ, onu da istiyorum!” Tunç’un sert bakışları dirseklerini masaya dayamış, onu dikkatle dinleyen Ali’yi buldu. “Bir, en fazla iki saate kadar...”

Telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktı. Ve sonra, tekrar geri alıp, elinde çevirmeye başladı. Ali, kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu ama Tunç’un aklı sanki dört bir yana dağılmış gibi düşünceli görünüyordu.

“Aklını gittiği yerlerden toplayıp bana bir şey söyleyecek misin?” diye sordu Ali, hafif bir sinirle. Tunç, başını salladı, bir eli yüzünü ovuşturdu ve burnunu çekti.

“Konuştuğum kişi, emniyetten ayrılmış bir ahabım. Ama hala sıkı bağlantıları var. Kemik kıran denen itin, belalının teki olduğunu söylüyor. Arkası çok çok sağlammış, yaptıklarını bildikleri ama kanıtları olmadığı için hiçbir şey yapamadıkları bir sürü mevzusu var.”

“Çetelesini istedin?” diye sordu Ali, Allah aşkına adamın sülalesinin onlara ne gibi bir yararı olabilirdi ki? Tunç, hafifçe gülümsedi.

“Zor durumda kaldığımızda işimize yarar birilerinin olması fena olmaz. Eğer sapın tekiyse yapacak bir şey yok ama eğer değilse...” omuz silkti Tunç, kayıtsızca.

“Allah aşkına aklından neler geçiyor?” diye sordu Ali, kuşkuyla.

“Kulübü benim onayım olmadan satamazsın!” dedi Tunç, renksiz bir tonla. Ali, bir anda irkilerek bedenini arkaya doğru gerdi. Daha önce aralarında böyle bir konu hiç geçmemişti ve şimdi birden bire neden konuya buradan giriş yaptığını anlayamamıştı.

“Öyle” dedi yine, gerginliğini ifadesizliğinin ardına saklayarak.

“Hatta benim payımın % 60 olduğunu hesaba katarsak, ben ne dersem o olur” ayaklarını koltukların arasında bulunan sehpa uzattı ve rahatça arkasına yaslandı Tunç.

Ali’nin kaşları havaya kalktı. Aralarında ne paylaşım yapmışlar, ne böyle bir şeyin üzerine düşmüşlerdi. Ve zaten kulüp hala babalarına aitti. Ali, sadece işletiyordu.

“Bir bok anlamadım!” dedi sonunda. Onun gözlerinden bir ışıltı gelip geçti. “Kulüp zaten bize ait değilken hangi % 60 paydan bahsediyorsun?”

“Ama bunu sadece biz biliyoruz.” Dedi Tunç, kusursuzca tek kaşı havaya kalkmışken.” Ve ben de kulübü satmak istiyorum.” Tunç birden sırttı ve gözlerinde alay parıltıları oynadı. “Fotoğrafını çekmek istiyorum. Karizmayı çizdiriyorsun!”

Ali, gülererek arkasına yaslandı. “Sayende çorba olan aklımı biraz yerine getirsen diyorum”

“Eğer durum bu olsaydı. Uzaktan yakından ilgilenmediğim bir kulüp için neden uğraşayım, başımı ağrıtayım ve zaman kaybedeyim ki?” omuz silkti Tunç ve Ali, bir anda beyninde flaşlar patlamış gibi hissetti. Kafasını yana eğerek ona baktı.

“Peki bu, ne işimize yarayacak?” diye sordu. Ve Tunç, aklından geçenleri bir bir sıraladı.

“Beklediğim telefonda sonra kimi takip edeceğimizi öğrenip bir hafta kadar takipte kalacağız. Sadece ikimiz... O sırada muhtemelen seni arayıp yoklayacaklardır. Onlara benim istekli ve hevesli olduğumu sezdireceğiz ama fiyatı biraz daha yukarı çekebilmek için zaman isteyeceğiz. Bu, sadece onların tereyağından kıl çeker gibi işi halledebilmelerinin onları şüphelendirmemesi için.” Tunç, bir süre duraksadı. Burnunu çekti. “ Sonra sadece bizimle anlaşmaları için kulübe gelmelerini bekleyeceğiz. Bizim de onlara güzel sürprizlerimiz olacak.”

Ali, başını inanamazca iki yana salladı. “Beni kendine hayran bırakıyorsun. Bu hiç iyi değil.”

Tunç, neşesizce güldü. “ Bir kaç tanıdığım var. Sanırım yardımlarına ihtiyaç duyacağız.”

Ali’nin telefonunun melodisi masanın üzerinden havaya süzüldü ve genç adam, eğilip numaraya baktı. “İt-çomak meselesi.” Dedi gülererek. Telefonu açtı ve ardından hoparlörü de açtı.

“Ben de beni unuttuğunu sanıp, yas tutmaya başlamıştım.” Taşkın, karşıdan bir kahkaha patlattı.

“Size bayılıyorum Ali Bey.”

“O kadar samimiyetimiz var, bırakalım artık Bey’leri...” Tunç ve Ali’nin gözleri telefonun üzerinden birbiriyle buluştu.

“ Pekala, sevgili Ali... Teklifimi düşündüğünü söyle lütfen bana ve kalplerimiz kırılmadan bu işi halledelim.”

Ali, kaşlarını kaldırarak Tunç’a baktı ve Tunç, başını eğerek sessiz sorusunu yanıtladı.

“Açıkçası ortağımla daha yeni bir görüşme yaptık ve onun bu duruma olumlu bakmasını her ne kadar hoş karşılamasam da sanırım sizden yana ve tek şikâyeti teklifinizin çok düşük fiyattan olması. “ Tunç, tekrar başını eğdi onaylarcasına.

“Ah... Öyle mi? İşte bu gece aldığım en güzel haber bu. Ama üzülerek belirtmeliyim ki

teklifimiz de bir kuruş bile aşağıya çekme durumu söz konusu değil!’’ alçak sesindeki hafif tehdit tınısı onun dişlerini açığa çıkardığına işaretti.

Ali, söylediklerinin hoşuna gitmediğini belirtmek ister gibi derince bir iç çekti. ‘‘O halde bize biraz düşünme süresi vereceğinizden eminim.’’

‘‘İşin başı-sonu bu! Neresini düşüneceğinizi merak ediyor olsam da elbette bir haftanın lafı olmaz aramızda. ‘‘

‘‘Pekala, o halde. Sanırım en kısa zamanda görüşeceğiz.’’

‘‘Tunç Bey’e ve tatlı bayanına selamlarımı ilet lütfen!’’ hat kesildi. Tunç’un bedeni irkildi. Çenesi kasılıp, yüzü taş kesmiş bir ifade alırken, yutkunarak gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı...

BÖLÜM 17

Gece yarısını geçmiş olmalarına rağmen, seyrek bir trafiği olan E-5 karayolunda yanlarından hızla geçtikleri araçların sert sesleri kulaklarına çarpıyordu sanki. Otobanın kenarındaki aydınlatmalar bir bir arkada kalıyor, genç kızın gözleri onları takip etmekte zorlanıyordu. Aracın içini Hayat'ın daha önce dinlemediği yumuşak bir melodi sarmış, oldukça rahatsız edici sessizliği dolduruyordu. Soru işaretleriyle dolu bakışları ilerledikleri güzergâhı tarıyor ama nereye gidiyor olduklarını bir türlü anlamıyordu.

Daireye dönmedikleri belliydi. İçini rahatsız edici bir his sardı. Başını çevirdi ve gözleri, arabaya bindiklerinden beri yüzünü taş kesmiş bir ifade kaplamış olan genç adamı buldu. Ne tek bir kelime konuşmuş ne de orada olduğuna dair herhangi bir tepki göstermişti. Hayat, bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı ama o şeylerin ne olduğunu bilmiyordu.

Mirza, bir robotmuş gibi mekanik hareketlerle arabayı kullanıyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Genç kız, gözlerini görebilseydi eğer belki bir şeyler anlayabilirdi. Dakikalar ilerledikçe ve o böyle sus pus durmaya devam ettikçe sinir uçları zıplıyor, Hayat, endişelenmeye başlıyordu. Ali ile görüşmek için onu asma kattaki kanepeye götürmüş, eline bir dergi tutuşturmuş, büyük ekran televizyonu açmış ve kulaklıkları kulağına yerleştirmişti.

Hayat, itiraz edip kulaklıkları çıkarmış, somurtmuş ama bu Mirza'ya bir fayda etmemişti. Kanepe ve fanteziler hakkında edepsiz yorumlar yapıp, zaten Ali'ye yakalanmış olmalarının utancını atamayan genç kız, yine tepeden tırnağa ama bu defa üzerine öfke de binerek kızarmıştı. Kulağına eğilip fısıldadığı sözler genç kızın iliklerine kadar ulaşmayı başarmış, kafasını karmakarışık yapmış ve Hayat, ne hakkında somurttuğunu ve kızdığını bile unutmıştı. Ve Mirza, onun bu durumundan yararlanıp, kulaklıkları kulağına yerleştirmiş ve beş yaşındaki bir çocuğu kandırmak ne kadar kolaysa Hayat'ta öyle kanmıştı ona.

Hızla geçtikleri aydınlatmaların gölgeler düşürdüğü çehresini bir anda çevirip ona baktı ve gözlerindeki soğuk bakış, onun gözleriyle kesiştiği anda yumuşadı. Hayat, onu izlerken yakalanmanın verdiği ufak çaplı bir heyecan dalgasına yakalandı ama gözlerini kaçırmamak için diretti. Genç adam, yola hızlı bir bakış attı, bir eli direksiyonu bırakırken diğeri onun yerini aldı.

Eli, usulca ona uzanıp tersiyle genç kızın yumuşak tenini hafifçe okşadı. Dokunuş, göğsünden yayınlan bir sıcaklığın tüm bedenini sarmasına neden oldu. Hayat, yutkundu. Ne zaman kendisine dokunsa aklı bir uçağa binip uzak diyarlara yolculuğa çıkıyordu sanki. Hislerini göz ardı etmeyi zorlukla başararak cesaretini topladı ve fısıldadı.

“Nereye gidiyoruz?” Mirza, bir anda elini çekti ve tekrar direksiyonu sıkıca kavradı parmakları ve başı tekrar önüne çevrilip, gözleri yola dikildi. Dirseğini cama dayayarak diğeri eli şakağına uzandı, iki parmağını bükerek şakağına bastırdı ve başının ağırlığını parmaklarına verip, burnunu çekti. Ah. Mirza, gergindi.

“Bizimkilerin yanına.” Sesinde hiçbir renk yoktu. Düz ve boş.

Hayat, titrek bir nefes aldı. O, böyle nereden eseceğini bilmeyen bir rüzgar gibi olduğu zamanlarda geçirdikleri iç karartıcı ve Hayat’ı dibe çöktüren günleri anımsamaktan kendini alamıyordu. Ama biraz önce yakaladığı cesarete yapışarak sordu, “Neden?”

“Öyle gerektiği için.”

Hayat, bir an için onun bu hallerinin kendisini geri çekmesine izin verecekti ama sonra dişlerini sıktı ve gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı. İçinde durdurulamaz bir öfke baş göstermişti ve genç kız, neler döndüğünü bilmek istiyordu. Tanrı aşkına! Gecenin bu saatinde Mirza’nın ailesinin evlerinde ne işleri vardı. Ve bunu bilmek Hayat’ın hakkıydı.

“Kafana bir şey indirmek istediğimi söylersem etkili olur mu?” dişlerinin arasından bir anda gelen hiddetiyle konuştu genç kız. Ve gözlerini açıp ona dikerek ne kadar ciddi olduğunu anlatmak istedi.

Mirza, başını çevirip ona baktı ve gürültülü bir kahkaha patlattı. “Ne indirmek istediğine bağlı” dedi o da alayla ve hafifçe tekrar güldü.

“Ayakkabımın sivri topuğu çok cazip geliyor!”

Mirza, yumuşakça güldü ama yine bir şey söylemedi. Arabanın konsolundaki müzik sistemine uzandı ve hafifçe sesini açarak çalan parçayı değiştirdi. Hayat, çileden çıkmış gibi bir elini dağılmış ve fena halde taranmaya ihtiyacı olan saçlarının arasından geçirdi. Asma kattaki kanepede uyuya kaldığı için ve sonra uyandırıldığı için uykusuz, yorgun ve... Berbattı işte. Ayaklarını ağrıtan ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmaklarını rahatlatmak için birkaç kere oynattı. Dizlerini yukarıya çekerek, topuklarını oturduğu yolcu koltuğuna bastırdı ve kollarını dizlerinin etrafından doladı.

“Hım. Çok kızmışsın!” dedi Mirza, mırıldanarak. Sonra gözleri sahte bir korku ifadesiyle genç kızın ayakkabılarına kayd. Hayat, her ne kadar ona kızmışsa da onun bu tepkisine sinirli bir gülüş kaçırdı dudaklarından.

“Önce beni, ailesinin konuştuklarını dinlememesi için kışkışlanmış küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden olarak asma kata postalıyorsun! Sonra müzik zevkimi umursamadan kulağımı saçma sapan bir müzikle dolduruyorsun! Muhtemelen uykularının en güzel yerinde olan ailenin endişelenmelerine neden olarak gecenin bir vakti onlara baskın yapmayı planlıyorsun... Bir şeyler ters gidiyor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum.” Eli, sinirle tekrar saçlarının arasından geçti.

“Kabahatlerim boyumu aşmış” dedi Mirza, sesinde alaylı bir tını vardı. Genç kıza kısa bir bakış atıp onu baştan aşağıya süzdü ve yine o ani değişimlerinden birini yaşayarak yoğun bir bakışla karardı gözleri. “Ama seni çocuk hissetmenden alıkoyacak bir sürü şey biliyorum. Belki affedilebilirim”

“Aklımı karıştırmaya çalışmaktan vazgeç! İçimde kaçırılıyormuşum gibi bir his var!” dedi Hayat, onun son sözlerinin kendisini kandırmasına izin vermeyerek. Mirza, derince bir iç çekti.

“Öyle zaten yavrum...” Dedi alçak sesle. Sesindeki bastırılmış hiddetin kime olduğunu anlayamadı Hayat. Bu, onu tedirgin etse de yine de sormasına engel olmadı.

“Neden?”

“Bunu vardığımızda konuşsak? Senden bir şey saklamak niyetinde değilim. Çünkü bilmen gerekiyor, çünkü senden bir şeyler isteyeceğim, çünkü bunlar senin hoşuna gitmeyecek” Mirza’nın sesindeki baskıcı tona karşı çenesi kasıldı genç kızın. Başını camdan dışarıya çevirip, aydınlatmalarla yanıp sönen parıltılı bir oyuncağı andıran geceye baktı.

“Bırak da ona ben karar vereyim.”

Genç kız, göz ucuyla onun öne doğru uzanıp, bir düğmeye basarak aracın içini sessizliğe gömmesini izledi. Onun konuşmak için böyle bir şey yaptığını düşünmüş olasına rağmen Mirza’dan uzun süre tek kelime çıkmadı. Başını çevirip ona baktı. Genç adamın kaşları derinleşmişti. Yüzünde yine o sert ifade, parmakları şakağında trampet çalarken sanki seçeceği kelimeleri en ince ayrıntısına kadar düşünüyormuş gibiydi. Hayat, dudaklarını konuşmak için araladığında onun sesi arabayı, bedenini ve rahatsız edici sessizliğin üzerini kapladı.

“Babam, mutlaka gidişimizin sebebini kurcalayacaktır. Söyleyeceklerimi sadece senin bilmeni istiyorum.” durup, dudaklarını yaladı.

“Gecenin bu saatinde onları rahatsız edeceğiz!”

“Anahtarlarım var”

“Ne yani... Öylece girip sabaha onları şoka mı sokacağız?”

“Evet.” Tanrım! Bazen, onu anlamakta güçlük çekiyordu genç kız. Başını iki yana salladı ve “dinliyorum!” dedi biraz önce açıklamasının yarıda kalmasını ima ederek. Mirza, sağa sinyal verdi. En sağ şeride geçen kadar bir süre dikkatini sadece yola verdi ve geçtiğinde hızını düşürdü. “Bunu sadece senden isteyeceğim şeyi neden yapman gerektiğini anlamam için açıklıyorum.”tekrar sustu. Ve Hayat’ın içinde bir anda beliriveren çılgılık atma isteği arttı. Gerçekten de... Hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyecekti.

“Kulübü çerez fiyatına satın almak isteyen bir şehir eşkıyası var. Birkaç işletmeyi devir almış ve sonunda gözünü Kayıp Şehir’e dikmiş. Diğer mekanlarda zor kullanmak, tehdit etmek ve can yakmak dahil bir çok boktan şey uygulamışlar. “Hayat’ın gözlerinin irice açıldığını fark edip, dişlerini sıktı genç adam. Ve Hayat, yutkunarak onun sözlerini sindirmeye çalıştı. Kalbi, onun tehlikede olabileceği gerçeğiyle olduğu yerde sıkışırken, nefesi boğazından yukarı tırmanacak bir boşluğu zor buldu.

Gözlerinde kaygılı bir bakışla ona baktı ve Mirza’nın yüzündeki ifade tüylerini diken diken etti. “Uzun süredir Ali’nin başının etini yemişler.” Diye devam etti Mirza.”Ben... durumu bu gece öğrendim. Eğer bilseydim sana oraya gitmeyi hiç teklif etmezdim.”

Hayat, keskin bir soluk çekti içine. Ayaklarını koltuktan sarkıtıp, ayakkabılarını giydi sırf bir şeyler yapıyor olmak için. “İzleyeceğimiz bir yol var ve kısa zamanda her şey sonuca

ulaşacak. Yaptığımız telefon görüşmesinde senin üzerinden uyarı niteliğinde bir tehdit savurdu. ‘’ duraksadı. Gözleri kapanıp, açıldı ve aniden direksiyona sertçe vurdu. Hayat, onun yüzüne yerleşen ürkütücü ifadeye mi yoksa yaptığı fevri harekete mi sıçradı bilemiyordu.

Mirza, başını çevirip, pişmanlıkla baktı ona. ‘Özür dilerim.’’ Dedi aldatıcı, ipeksi bir sesle. Hayat, sadece başını salladı. ‘Onların suyuna gidecekmişiz gibi görüldüğümüz için şimdilik bir problem yok. Ama bu iş sonuçlanana kadar ailemin yanında kalacağız. Benim fazla zamanım olmayacak ve yalnız kalmanı istemiyorum.’’ Son sözleri, açıklamadan çok emir vurgusundaydı.

Ama Hayat, bir şekilde onun istediği ‘Şey’in’ ailesinin yanında kalmalarının olmadığını biliyordu. ‘Benden istediğin nedir?’’ diye sordu sesini bir yerlerden bulup çıkarmayı başarak.

‘Okula bir süre gitmeyeceksin.’’

‘Ben mi?’’

‘Sen!’’ durdu. Hafifçe dudakları titredi bastırmaya çalışırken. ‘Başka çıtır öğrenci tanımıyorum...’’ Hayat, onun yine konuyu değiştirmek için bir girişimde bulunduğunu anladı.

‘Ne demek ‘okula bir süre gitmeyeceksin!’?’’ diye sordu genç kız, afallamış bir sesle.

‘Neresini anlayamadın yavrum? Okula bir süre gidemeyeceksin. Bu kadar. Hiçbir karmaşa, kelime oyunu, aldatmaca yok!’’ Hayat’ın çenesi titreyerek öne doğru uzadı. Onu anlıyordu. Onu tabii ki anlıyordu ama eğer derslerinden geri kalırsa vizelerini veremeyecek ve kalacaktı.

‘Yapamam.’’ Dedi birden.

‘Ben yaparım. ‘’ dedi Mirza, direkt. Hayat’ın gözleri kırpışarak ona döndü.

‘Neyi yaparsın?’’

‘Gerekirse seni bağlarım. Birinin gözetiminde tutarım. Bir şeyler yaparım!’’ Mirza, vitesi yükseltip gazı kökledi ve şerit değiştirdi. Hayat, öylesine öfkelenmişti ki ona bakıp da kararlılığıyla karışlaştığında sözlerinin nereye gideceğini düşünmeden bir anda konuşmaya başladı.

‘Bir kere daha senin yüzünden derslerimden kalmayacağım.’’ Dişlerinin arasından sert bir soluk çekerken Mirza, bir anda ona gözleri parlayarak döndü. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılmak istiyor ve Mirza’da onu zorlukla tutuyormuş gibi görünüyordu. Lanet olsun!

‘Ne? Ne dedin?’’ diye sordu Mirza, inanamazca.

‘Bir şey demedim.’’ Hayat’ın kalbi bir anda dışarı fırlamak ister gibi atarken genç kız, sanki onu olduğu yerde tutabilecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

‘Yanlıştım...’’ dedi Mirza, dili dudaklarının üzerinde gezindi ve Hayat, dikkatini dağıtan bu görüntüden kaçmak için bakışlarını ön cama dikti. Çenesiyle cama yapışan

sinekleri işaret etti genç kız.

‘‘Camını temizletmelisin!’’ dedi kayıtsız olmasını umduğu bir tonla. ‘Görüşünü engelleyebilir’’ Mirza, ona şaşkınlık dolu bir bakış attı ve bir kahkaha patlattı.

‘‘Kaçabileceğini mi sanıyorsun?’’ diye sordu genç adam. ‘‘Kaldığın dersten benim yüzümden mi kaldın gerçekten?’’ Tanrım! Sırf sesindeki memnuniyet için onu boğmak istiyordu.

‘‘Tabii ki hayır!’’ bir anda sözcükler sanki ona yardım etmek ister gibi fırladı dudaklarından’’ Seni tanı mıyordum bile.’’ Dedi sözlerinin üzerine basarak. ‘‘Sadece bir kere daha dersten kalmak istemediğimi söylemek istemiştin.’’ Başını çevirip, hızla bir nefes çekti genç kız içine.

Büyük eli, usulca elini kavradığında elinden yayılan sıcaklık bedeninde milim milim ilerlemeye başladı. Ta ki bütün bedeni alev alana kadar, ta ki Mirza, elinin üzerine dudaklarını hafifçe dokundurana kadar... Hayat, şaşkınlıkla ona baktı ve Mirza’yı kandıramadığını anladı. Elini geriye çekip, kollarını kendi kendini bir şekilde ele vermiş olmanın siniriyle göğsünde kavuşturdu. Ama açıklamasını yapmıştı değil mi? Her ne kadar yarı doğru yarı yalansa da inanıp inanmamak onun sorunuuydu.

‘‘Gitmem gerekiyor’’ diye belirtti kısa bir sessizliği ardından ona bakarak. Mirza’nın yüzündeki sıcak ifade dondu ve başını iki yana salladı.

‘‘Üzgünüm.’’

‘‘Lütfen... Vizelerim başladı ve kaçırırsam tekrar aynı dersleri görmek istemiyorum. Çok sıkı çalıştım. Ve heba olmasını da istemiyorum.’’

Mirza’nın bir eli çileden çıktığını gösterircesine sertçe yüzünde dolaştı. Uzun bir süre sadece sert bakışlarla yola dikti gözlerini. Ve yüzünden önce meydan okuma, sonra anlayış ve sonra çaresiz bir kabullenme geçti...

‘‘Söylediklerime harfiyen uyacaksan... Pekala.’’ Dedi zorlukla konuşarak. Hayat, dudağını ısırıp gülümseyerek.

‘‘Teşekkür ederim.’’ diye fısıldadı. Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Bir elini koltuğa dayayarak hafifçe kalkmak için destek aldı ve emniyet kemerinin elverdiğince ona uzanıp, dudaklarını yanağına değdirdi.

O, geri çekilmeden önce, Mirza, onun dudaklarını yakalayarak çabuk bir öpücük kondurdu ve Hayat’ı baştan aşağıya kızarmaya saldı.

‘‘Rica ederim.’’ Dedi Mirza, hafifçe gülümseyerek. Sonra, dikiz aynasından arka koltuğa kaydık bakışları. Kaşlarını çatıp, gözlerini yola dikti ‘‘Tam şu anda, seni arka koltuğa atmak istiyorum.’’ Diye boğukça fısıldadı.

Hayat’ın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı ve ona şoka girmiş bir halde baktı. ‘‘Çok...’’ dedi ve ne söyleyeceğini bilemeyerek duraksadı.

“Çok güzel bir fikir değil mi?” başını onaylar gibi salladı. “Kesinlikle”

Deryal, kaçan uykusunu tekrar yakalayabilmek için kendi tarafındaki aydınlatmayı yaktı, komedinin üzerindeki kitabı eline aldı ve gözlüklerini taktı. Burcu, mırıldanarak diğer tarafa döndüğünde ona bakıp, hafifçe gülümsedi. Kaldığı yeri bulup birkaç satır okumuştı ki merdivenlerden geldiğini düşündüğü tıkırtılarla kaşlarını kaldırdı.

Gözü, tam karşı duvarda asılı duran saate kaydı ve kaşlarını çatı. 01.45. Gecenin o saatinde yatak odalarının bulunduğu kısımda kendilerinden başka kimin, ne için dolandığını merak ederek örtüyü üzerinden fırlattı ve yataktan kalktı.

“Nereye?” diye mırıldandı Burcu, uykulu bir sesle.

“Geliyorum Burcum.” Dedi Deryal, mırıldanarak. Fakat Burcu, çoktan uykusuna geri dönmüştü. Kapıyı açtı, koridorda telaşsız adımlarla ilerledi. Merdivenlere yönelip bir basamak aşağıya inmişti ki iki kişinin fısıltılı tartışmasını duydu. Ne konuştukları anlaşılmıyorsa da kesinlikle tartıştıkları anlaşıyordu.

Deryal, birkaç basamak daha indi. Diğer tarafta merdivenleri tırmanan Mirza ve Hayat’la karşılaşınca tam bir şok yaşayarak adımları dondu ve kaşlarını kaldırarak onlara baktı. Deryal, herhalde evin içine meteor düşse bu kadar şaşırılamazdı. Birbirlerine kaşlarını çatarak, iki horoz gibi meydan okuyarak bakıyorlardı ve kendisini fark etmemişlerdi bile.

“Yolunuzu kaybettiniz sanırım.” İkisinin birden başı aniden kendisine çevrildi ve yüzlerinde tedirgin bir ifade belirdi. Hayat, ek olarak kulaklarına kadar kızarmaya başlamıştı.

Deryal’in şaşkınlığı hızlı bir manevra yapıp büyük bir endişeye dönüşse de alaylı yüz ifadesinden hiçbir şey kaybetmedi. Gençliğinde bile taşkınlık yapıp, geceleri evinin ne merdivenlerinde ne de başka herhangi bir yerinde yakalamadığı oğlu, şimdi eşiyle birlikte gecenin bir vakti habersizce gelmişti. Deryal, bundan daha fazla endişelenecek bir şey düşünemiyordu.

“Rahatsız ettik.” Dedi Mirza, mesafeli bir tonla. Tabii. Her zamanki gibi...

“dairede fare mi var?”

Hayat, onu anlayabilmek için kaşlarını çatıp, başını yana eğerek ona bakarken Mirza, başını eğerek güldü. Ve sonra gözlerini kaldırıp Deryal’in gözlerinin içine baktı. Ve Deryal, onun sabit tutmaya çalıştığı ifadesinde yatanları gördü bir bir...

“Öyle de denebilir” dedi genç adam onun alayına karşılık. Hayat, bir ona bir Mirza’ya baktı ve kafası karışık göründü.

“Hoş geldiniz” dedi Deryal, ona hafifçe gülümseyerek. Neden bu kıza her bakışında kendisini gülümsemek zorundaymış gibi hissediyordu.

“Teşekkürler.” Diye karşılık verdi genç kız, her zamanki kibarlığıyla. Gecenin bu saatinde? Güzel.” Biz... Rahatsız ettiğimiz için gerçekten üzgünüz.”

‘‘Kahve?’’ diye sordu Deryal, kaşlarını kaldırıp. Hala merdivenlerin başında durduklarını fark etmişti.

‘‘ Deryal?’’

Deryal, başını arkaya çevirip Burcu’nun yükselen sesinin geldiği yere, koridora baktı. Ve diğer ikisinin de bakışı aynı yönü buldu.

Burcu, görüş alanına girdi, ‘‘burada ne yapıyorsun?’’ diye sordu merakla. Menekşe gözlerinden uyku akıyordu. Birkaç basamak inerek yanına ulaştı, elini yüzüne doğru uzattı. Mirza, ksrdğnde Burcu, irkilerek başını iki gence çevirdi ve çenesi gerçekten aşağıya düşüp, bir süre açık kaldı.

Deryal, karısının çenesine uzanıp, yukarı doğru ittirdi. Saatine baktı. ‘‘Sanırım bu gece misafirlerimiz var.’’ Dedi yumuşak bir tonla.

‘‘İyi geceler, ocuklar.’’ Burcu, her ne kadar şaşkınlığını üzerinden atamadıysa da durumu kurtarmaya çalışıyordu. Hayat’ın gözlerindeki meraklı bakıştan neden bu kadar çok şaşırdıklarının anlayamadığını ve hiçbir şey bilmediğini düşündü. Gençler, mırıldanarak ona karşılık verdiler.

‘‘Sevgilim, neden Hayat’ı misafir odalarından birine gtrmyorsun?’’kaşlarını kaldırarak baktı Burcu’ya. ‘‘Biz de Mirza’yla bir kahve içeriz.’’ Deryal, Mirza’nın onu düzeltmesini beklemişti ama onu ikinci kere şaşkınlığa sürükleyerek hiçbir tepki vermedi. Ve Burcu, hala şaşkınlığını atamamış olmalı ki o saatte kahve ieeği için tek kelime şıkayet etmemişti.

‘‘Rahatsız olmanıza gerçekten gerek yok, baba’’ diye atıldı Mirza ve birkaç basamak çıkarken genç kızın da elini kavrayıp kedisiyle birlikte ilerletti. Deryal, onun kaçma girişimine kanmadı.

‘‘Hiç rahatsız olmam. Annenin aşk kitaplarını okuyacak kadar uykusuz durumdayım.’’ Mirza, gülümsedi. Ama gözlerine yerleşen huzursuzluk orada duruyordu. Hayat, dudaklarını bastırdı ve Burcu, kıkırdadı.

‘Geceleri kitaplarımı okuduğunu biliyordum!’’ dedi Burcu ve neredeyse yanlarına varmış olan Hayat’a elini uzatıp, mırıldanmasına devam etti.

‘‘ Kitaplarımı okuduğunu biliyordum! Ve her seferinde o, inkar ediyor...’’ dedi Burcu, Hayat’a doğru eğilmiş kulağına fısıldar gibi ama yüksek sesle konuşmuştu. ‘‘Ne güzel bir sürpriz.’’ Dedi konuyu hızlıca geçiştirerek ve genç kızını, arkasına şaşkın bakışlar atar halde merdivenlerden yukarı çıkarıp, misafir odalarından birine götürdü.

‘‘İyi geceler’’ dedi Mirza, Deryal’in yanından sıvışmaya çalışırken.

‘‘Kahve ieeğiz!’’ keskin bakışı Mirza’nın gözlerini buldu.

‘‘Bu saatte içtiğim kahveler uykumu kaçırıyor, yarına erteleseniz?’’

‘O zaman süt içersin!’’

Deryal, arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başladı ve onun da arkasından geleceğini biliyordu. İkisi de mutfığa ne için indiklerini biliyordu.

Deryal, kendisine bir kahve yaptı. Mirza için ise buzdolabından süt şişesini çıkardı ve omzunun üzerinden ona baktı. "Sıcak? Soğuk?" diye sordu kayıtsız bir sesle.

Mirza, neredeyse ona gözlerini devirecekken kendisini son anda durdurdu ve dudaklarını bastırarak "Soğuk..." diye mırıldandı. Sonra, öksürdü. Deryal, tekrar önüne döndüğünde gülümsedi ve sütü bir bardağa koyarak, masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturan Mirza'nın tam önüne ne koydu.

"Afiyet olsun!" dedi, renksiz bir tonla. Mirza'nın bakışları koca bir bardağa doldurulmuş süte kaydı, dudakları titredi ve bir eli bardağı kavradı.

"Sorun ne?" diye sordu Deryal, direkt onun karşısına oturduğunda. Mirza, süttten bir yudum aldı, başını kaldırıp ona baktı.

"Çok fazla üzerine düşülecek bir sorun yok. Bir anlaşmazlık..." Dedi, üzerindeki kalın gömleğin üst düğmelerinden birini açtı, eli ensesini bulup, ovuşturdu ve gözlerini kaldırıp Deryal'e baktı. "Sadece Hayat'ı güvende tutmak istediğimi bilin yeter." Arkasına yaslandı, tekrar öne eğildi ve süttten bir yudum daha aldı. "Teşekkürler" dedi bardağı havaya kaldırarak.

"Rica ederim." Gri gözleri dikkatle oğlunun yüzünde geziniyordu. Ah. Tabii ki daha fazlasını anlatmasını bekliyordu ama Mirza'nın gözlerindeki kararlı ifade daha fazlasının olmadığını söylüyordu. Eğer Mirza, yardıma ihtiyaç duyarsa ona danışacağını da biliyordu Deryal çünkü Mirza, mantıksız bir insan değildi.

"Burada mı kalacaksınız?" diye sordu dikkatle. Mirza, yutkundu. Süttünden bir yudum daha içti.

"Müsaade ederseniz, birkaç gün..." Sesindeki huzursuzluk resmen çığlık atıyordu.

"Elbette." Dedi Deryal, kahvesinden bir yudum aldı. Ve gözlerini kaldırıp fincanın üzerinden tekrar ona baktı. "Yardım edebileceğim başka her hangi bir şey?" diye sordu ve Mirza, bir anlık dalgınlıkla dudaklarındaki sözcükleri tutamadı.

"Hayat'ı okula gitme inadından vazgeçirmek için bir yol." Sonra, gözlerini kaldırıp kendi sözlerinin şaşkınlığının içinde boğulduğunu gösteren bir bakış attı ona.

Deryal, hafifçe gülümsedi. "İnan bana, şu hayatta bilmediğim bir şey varsa o da kadınları gerçekten istedikleri bir şeyden nasıl vazgeçirebileceğimi bilmemek..." Mirza'nın gözlerindeki şaşkın bakışın yerini sıcak bir parıltı aldı ve dudağının kenarı hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Onu okula ben bırakırım." Mirza, hızla karşı çıkarak başını iki yana salladı.

"Ben ayarladım bir şeyler." Başını yana eğerek, boynunu gerdi ve Deryal, onun bu huzursuz hallerine gülümsedi. Tanrım! Oğlu gerçekten aşıktı. Ve Deryal, hayatta bir mucizeye daha

tanık olmaktan büyük bir mutluluk duyuyordu.

‘‘Hayat, burada olduğu sürece güvende olacağından emin olabilirsiniz.’’

Mirza, birden ayağı kalktı. ‘‘Sanırım, bu kadar.’’ Deryal, başını eğdi. ‘‘İyi geceler.’’ Diye devam etti Mirza.

‘‘İyi geceler. ‘’ Deryal, sabit duruşunu bozmadan onun bocalamasını izliyordu oturduğu yerde. Mirza, arkasını döndü. Tekrar ona döndü.

‘Teşekkür ederim.’’ Dudaklarını yaladı. ‘ Her şey için...’’

‘‘Rica ederim. ‘’ Deryal, gülümsedi ve Mirza, tekrar arkasını dönüp giderken gözlerine bir hüznün çöktü. Eh. Yıllar sonra, bu da bir gelişmeydi...

Hayat, büyülenmiş bir halde Deryal Bey’in mutfakta şahaneler yaratmasını izliyordu. Burcu Hanım, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturmuş o da kocasını izliyordu hayranlıkla. Mutfaktaki yardımcı kadını ‘sepetlemişlerdi’- bu Deryal beyin tabiriydi- çünkü ikisi mutfakta kesinlikle anlaşıyorlardı. Hayat, Deryal Bey’in becerileriyle Mirza’nın beceriksizliğini karşılaştırmadan edemiyordu. Ve bu onun Mirza’nın yemek yapma çabası içindeyken yüz ifadesinin aklına gelmesine neden oluyordu.

Gözleri bir noktaya takılıp kaldığında, etrafındaki insanları unuttu, nerede olduğunu da unuttu. Şu sıralar sık sık bu durumla karşı karşıya kalıyordu ve kendisine geldiğinde baştan aşağıya kızarmasına engel olamıyordu. Ama elinde değildi. Mirza’nın başının her an bir derde girebileceğini bilirken ve bu gerçeklikle ruhu, kalbi ve aklı aynı anda sıkışırken kendinde kalması zordu. Tanrım! Ona yine tutulmuştu. Yine ona delicesine aşık olmuştu. Ya da aslında aşkıdan hiç vazgeçmemişti ve bunu yeni fark ediyordu.

Mirza’yı neredeyse üç gündür göremiyordu bile. Geceleri geç geliyordu ve Hayat, genellikle uyuyor oluyordu. Gözlerini karanlığa her açışında onun kollarının kendi bedenine sarılmış olmasıyla derin bir nefes alıyor ve başını ona doğru yaslayıp, tenini, sıcak ve güçlü bedenini, saçlarına değen ılık nefesini hissederek, yanında ve onunla olduğunu anlayıp içini anlamlandıramadığı garip bir his sararken uykusuna devam ediyordu. Ona zarar gelebilecek olmasının fikri bile karnına ağırlar saplarken nefes almakta zorlanıyordu genç kız. Ve bu, karmaşık ve tehlikeli işlerin bir an önce bitmesi için Tanrıya dualar yakarıyordu.

Sabahları onu okula bırakırken kısa bir zaman geçiriyor olsalar da Hayat, onun varlığının sürekli olarak yanında olmasına farkında olmadan öyle alışmıştı ki bu kısa görüşmeler ona yetmiyordu. Ve Mirza’nın da öyle olduğunu sanıyordu. Çünkü araçtan inene kadar onu kolları arasında tutuyor, genç kızın bedenini ateşlerin içinde bırakacak kadar yoğun bir şekilde dudaklarından öpüyor, birbirlerine veda ediyorlar ve Mirza, onu yakalayıp tekrar öpüyordu. Kendisi okul binasına girene kadar gitmiyor ve akşam da onu almaları için iki adam gönderiyordu. Kulübün güvenliğinden olduğunu söyledikleri iki adam onun çıkış saatinden yarım saat önce hazır bulunuyorlardı.

Kulalarına çarpan bir kıkırdamayla gözleri odağını buldu ve Deryal Bey’in gözlerinde muzip

parıltılarla kendisine baktığını gördü. Kaşlarını kaldırarak ‘Rica ederin bu sefer de dalga geçmeyin. İnanın alınacağım.’ Dedi ve yine baştan aşağıya kızardı.

‘‘ Hayır.’’ Dedi Deryal Bey ve ağır adımlarla masayı çoktan kurmaya başlamış olan Burcu Hanımın yanına ilerledi. ‘‘Kesinlikle öyle bir niyetim yoktu. Sadece hâsılatı merak ediyorum.’’ Önce, karısının yanığa bir öpücük kondurdu ve sonra masada kendisine ayrılmış olan yere oturdu. Dudaklarını büzüp elini daldırıp çıkarıyormuş gibi bir hareketle aşağı yukarı salladı. ‘‘Bu defa fazla derine daldım.’’

‘‘ Deryal! ‘‘ diye uyardı onu Burcu Hanım ama Deryal Bey, oralı bile olmadı. ‘‘Hayat’ı rahat bırakır mısın?’’

‘‘Tam yedi dakika sevgilim.’’ Gözleri irice açıldı. ‘‘Bu bir rekor! Kendime nasıl engel olabilirim?’’ Burcu Hanım, özür diler bir bakış fırlattı Hayat’a.

‘‘Lütfen, ona aldırma!’’

Hayat, neredeyse hazır olan masaya yardım etmek için çekmeceyi açıp çatalları ve bıçakları çıkarmaya başladı. ‘‘ Aldırmıyorum. Muhtemelen dün gece tavlada yenildiği için böyle yapıyor!’’ diye mırıldandı. Minik adımlarla yürüyen ve her zaman fark edemediği bir hızla hareket eden Nur, onun elinde tuttuklarını aldı, yerlerine koydu ve asıl takımları çıkarmaya başladı. Hayat, ona sert bir bakış fırlattı. Burcu Hanım, kıkırdamasını öksürükle boğmaya çalıştı. Deryal Bey, tabii ki fırsatı kaçırmadı ve bir kahkaha patlattı.

‘‘ dün geceki maçın rövanşını bu akşam göreceğimiz için, hiçbir sorunum yok o konuyla!’’

Hayat, masaya ilerlerken Deryal Bey’e kötücül bir bakış attı ve başını iki yana salladı. ‘‘Hile yapıyorsunuz!’’

‘‘Tanrım! Cazgır bir gelinimiz var! Hiç utanması yok’’

‘‘ Deryal!’’

‘‘Ne?’’ Burcu Hanım, başını iki yana sallarken Deryal Bey, Hayat’a dönüp göz kırptı. Ve genç kız bu göz kırpmaya bir gülücükle karşılık verdi.

Hayat, o çekingenlik sınırını ve mesafeyi ne zaman aştıklarını bilmiyordu. Öyle sıcak ve öyle sevgi dolu bir aileydi ki insanın kendisini evinde gibi ve yıllardır onlarla yaşayan, onlardan biri gibi hissetmemesi çok zordu. Sadece üç gün kalmış olmasına rağmen onlara çok fazla alışmıştı ve daireye dönecekleri zaman bunu nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Deryal Bey, daha orada uyandıkları ilk sabah onunla uğraşmaya başlamış ve genç kızın kızarıp bozardığını fark ettiğinden beri bile üzerine gidiyordu ve bundan büyük bir keyif aldığı bariz bir şekilde belliydi.

Burcu Hanım, daha ılıman, bilgili ve neredeyse her konuyu konuşabileceği anlayışlı bir kadındı ve Hayat, onunla ne hakkında olursa olsun bir şeyler konuşmaya bayılıyordu. Arada sırada kızları Melek de uğruyor ve onların bu samimi ortamına katılıyor, Hayat, gittikçe ona daha çok ısınıyordu.

Deryal Bey, derin bir iç çekti ve kaşlarını kaldırıp Hayat'a baktı. "Sanırım Mirza, yemeği yine kaçırarak." Hayat'ın bir anda kaşları derinleşti ve Deryal Bey'e dikti gözlerini.

"Eğer müsaadeniz olursa bir soru sormak istiyorum." Burcu Hanım, mutfaktaki yardımcı kadın geldiği için masayla ilgilenmeyi bıraktı ve eşinin yanında yerini aldı.

"Elbette" dedi Deryal Bey.

"Mirza'nın ismiyle sorunu ne?" diye sordu pat diye. Burcu Hanım, bir anda dikleşti, deryal Bey'in dudakları gülümsemekten çok uzak bir kıvrılmayla yanlara kaydılar ve kenarındaki kırışıklıklar daha çok belirginleşti. Kaşları çatıldı. Mutfaktaki çalışanlara şöyle bir göz gezdirdi ve düz bir tonla mırıldandı.

"İsmini ben koydum."

Hayat, hiçbir şey anlamamış olsa da onların arasında aşamadıkları bir sorun olduğunu artık biliyordu. Mirza'nın böylesine sıcak ve sevgi dolu bir ailesi varken neden ailesinden uzaktı? Eğer cesaretini toplayabilirse bunu sormayı düşünerek kâsesine doldurulan çorbaya kaşığını daldırdı herkes gibi.

Hayat, bina kapısından çıktı ve Mirza'nın telefonunu bir kez daha tuşladı. Cevap yoktu. Tanrım! Hızlı adımlarla ilerledi ve telefonunu cebine attı. Mirza, bu işe çok kızacaktı. Tam iki dersi boşa çıkmıştı ve onu eve götürmek için gelecek olan adamların geliş saatlerine daha çok vardı. Hayat, ne yapması gerektiğini bilemeyerek kampusun kapısından çıkmadan duraksadı ve ilk defa ulaşamadığı Mirza'nın onun dışarı çıkmasını istemeyeceğini düşündü. Buz gibi bir hava vardı ve genç kız telefonlarını kaydetmeyi akıl edemediği güvenliği beklemek istemiyordu. Tanrım! Mirza, gerçekten çok kızacaktı. Ona üzerine basa basa kaydetmesi gerektiğini söylemişti. Onların telefonlarını kaydetmesi gerektiğini biliyordu ve genç kız, bunu hala nasıl unuttuğunu bilemiyordu.

Ne yapacağını bilemeden bir süre ileri geri volta atı ve önce Deryal Bey'i aramayı düşündü fakat sonra onun doktor kontrolüne gideceğini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Aklına gelen bir düşünceyle yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve tekrar telefonuna uzandı. Rehberine kayıtlı olan ve daha önce onu okuldan alan Mustafa Bey'in numarasını tuşladı.

"Evet, güzel kızım?" diye açtı Mustafa Bey telefonu, o nazik sesiyle.

Hayat, ona durumunu üstü kapalı bir şekilde anlattı ve onun Etiler'de olduğunu öğrendiğinde Hayat'ın içi bir ferahlamayla doldu. Sadece on dakika sonra Mustafa Bey, kampusun araçlar için olan giriş kapsından taksisiyle girdi ve Hayat, ona gülümseyerek el salladı.

Mustafa Bey'in araçtan inmesini beklemeden önünde duran arabanın arka yolcu kapısını açtı, hızla araca bindi. "Teşekkür ederim, Mustafa Bey." Dedi ona dikiz aynasından gülümseyerek bakan yaşlı adama.

"Lafı mı olur kızım?" dedi adam ve vitesi takıp, arabayı hareket ettirdi. "Hem seninle sohbet etmeye bayılıyorum"

“Teşekkür ederim.” Hayat, sıcak arabanın içinde arkasına yaslandı ve bedeninde iğne batma hissi oluştuğunda ne kadar üşüdüğünü ancak o zaman fark etti.

“Uzun zamandır böyle soğuk görmemiştim. İnanın sizi Anadolu Yakasına sürüklemek istemezdim ama çaresiz kaldım.” Dedi genç kız, üşüyen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışırken.

“dert etme!” dedi Mustafa Bey, kayıtsızca omuz silkerek. “Biz nerelere nerelere gidiyoruz.” Dedi ve gazetede okuduğu bir haberi anlatmaya başladı bir anda. Konunun konuyu açtığı sıcak bir sohbet, genç kızın hem bedenindeki soğukluğu aldı hem içini sıcacık yaptı...

Ömerli’nin yakınlarında ormanlık bir alandan geçerken, seyrek trafik olmasına rağmen oldukça yavaş giden taksinin önünde bir araba yavaşladı ve dar yolda onlar da yavaşlamak zorunda kaldılar.

“Bu insanları hiç bir zaman anlayamayacağım.” öndeki çift kabinli kamyoneti başıyla işaret etti Mustafa Bey. “Yolun ortasında ne durursun be ahmak!” özür diler bir bakış attı genç kıza. “kusura baka kızım. “ dedi mahcup bir tonla.

“dert etmeyin!” diye mırıldandı Hayat ve Mirza’yı tekrar aramak için çantasına attığı telefonunu çıkardı.

“bir sorun var sanırım. Günahlarını aldık galiba adamların.” Diye mırıldandı Mustafa Bey... Önlerindeki araç durdu ve Hayat, sadece başını sallamakla yetindi ama aslında Mirza’ya ulaşamadığı için artık bünyesine yerleşen öfkeyi bastırmaya çalıştığı için tam olarak ne söylediğini anlayamadı. “Yardıma ihtiyaçları olmalı, bize doğru geliyorlar.”

Sonunda Hayat, Mirza’ya mesaj çekmeye karar verdi. Harfleri tuşlarken bir anda taksinin kapıları her iki taraftan açıldı.

“Ne oluyor beyefendi?” diye sordu Mustafa Bey, bir anda araca yerleşen iki adama şaşkınlıkla bakarak. “Ne yapıyorsunuz?”

Hayat, başını kaldırdı afallayarak ve hemen yanına oturan uzun paltolu, simsiyah saçları olan ve gözlerinde kindar bir bakışla kendisine bakan adamla göz göze geldi. Ön tarafa bir kişi daha oturmuştu.

Hayat’ın kelimeleri yaşadığı şokun üzerine bir yerlere kaybolmuş olmalıydı ki onlara ‘neler oluyor?’ diye sormadı. Aslında zihni neler olduğunu çoktan çözmüştü. Ama bu gerçeklikle yüzleşmek için öylesine korkuyordu ki kanı damarlarında donmuş, nefesi ciğerlerinden çıkmak için çığlıklar atıyordu. Adamlar Mustafa Bey’e susturucu takılmış bir silah dayadıkları anda çığlığı boğazında tikanıp kalmış, Hayat’ın tüm beden fonksiyonları o anda donmuş ve genç kız, nasıl hareket edeceğini bile unutmuştu.

“Hemen önündeki girişten içeriye dal.” Dedi arkada oturan adam kabaca. Mustafa Bey, dili tutulmuşçasına titreyerek başını salladı hızla ve aracı hareket ettirip onların isteği üzerine biraz ilerleyip, ormanın içine dalan bir yola saptılar.

Hayat’ın telefonu elinden düştü. Yanındaki adam ona bakıp, güldü. Başını ilerledikleri yola

çevirdiğinde... Hayat, yutkundu. Dudakları sanki birbirine dikilmiş gibi aralanmakta zorlansa da aralayıp birkaç kelime zırvalamaya çalıştı ama sesleri bir türlü bir araya getiremiyordu. Kalbi, göğsünden çıkmış, ağzının içinde atıyordu sanki. Hayat, korkuyu iliklerine kadar hissetmişti.

Korkunun içgüdülerine gönderdiği sinyalle kendinden bağımsız hareket eden elini gördü. Eli, kapının koluna asıldı ve hızla, titreyerek sarsmaya başladı. Yanında oturan adam, ona döndü, avucunun içini yukarı doğru kaldırıp bedeni yüksek voltajlı elektriğe tutulmuş gibi zangır zangır titreyen genç kızın şakağına sertçe çarptı. Hayat'ın başı bir top gibi cama çarpıp tekrar geriye savruldu. Genç kızın patlayan kaşından cama bulaşan kan, usulca aşağıya doğru süzüldü. Ve Hayat, acısını bir çığlıkla bastırmak istediye de yapamadı.

“Biz den ne istiyorsunuz?” diye sordu titrek bir sesle Mustafa Bey. “Canını yakmayın!” diye fısıldadı ama Hayat'a dönüp bakmaya cesareti yetmemişti.

“Sen sür lan!” dedi öndeki adam sertçe. Ve Mustafa Bey, sürmeye devam etti.

Hayat'ın titreyen parmakları şakağını buldu ve zonklayan yere değdi parmakları. Sıcak ve ıslak kanın eline bulaşmasıyla sanki yeni yaralanmış gibi yarası daha çok zonklaya başladı. Gözlerinden süzüldüğünü fark etmediği yaşlar, elindeki kana karışmıştı.

Alacakaranlıkta ormanın ıssız ve dar yolunda ilerlerken “Burada dur!” dedi mırıldanarak arkadaki adam ve Mustafa Bey'in kafasını silahıyla dürttü. Mustafa Bey, anında durdu.

Öndeki adam bir telefon uzattı arkaya doğru. Arkadaki adam birkaç kez üst üste bir numarayı tuşladı ve Hayat, bu sırada ne kadar zaman geçtiğini bile hatırlamıyordu. Bedeni korkuyla titrerken ona sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

“Sonunda” diye fısıldadı adam ve telefonun hoparlörünü açarak telefonu avucunda tuttu.

“Alo?” Mirza'nın tok sesi aracın içini doldurdu. Hayat, ona seslenmek için ağzını açtı ama korkudan tutulmuş dili bir türlü kelimeleri kıvrıp, bükemiyordu.

“Alo?” dedi Mirza, bir kez daha sertçe. Ve adam Mustafa Bey'in kafasının arkasına dayanmış silahı ateşledi. Hayat'ın gözlerlinin önünde parçalanıp ön cama, adamlara ve aracın birçok yerine dağılıp yapışan kanlı et parçaları, çatlayan cam ve Mustafa Bey'in bir çuval gibi hantalca öne doğru eğilip, direksiyona yaslanan bedeninin görüntüsü genç kızın göğsünde sırayla dizilmiş, dışarı çıkmayı bekleyen çığlıkları salıvermesine neden oldu. Art arda boğazı yırtılırcasına acı çığlıklar atarken ve olduğu yerde tepinip, çırpınırken hattın diğer ucundan bir fısıltı duyuldu.

“Hayat...”

BÖLÜM 18

Taşkın, hazırladıkları evrakları tekrar tekrar okudu, dosyayı ortadaki büyük, cam sehpaaya fırlattı ve oturduğu rahat koltukta keyifle arkasına yaslandı. “ Artık daha önceden alınmadığımız ne kadar mekân varsa elimizde lan!” dedi, geniş bir sırıtmayla. Bakışı, karşısında oturan kardeşinin siyaha yakın gözlerini buldu. Mehmet, ağır ağır başını salladı. Ama gözlerindeki kuşku hala orada duruyordu ve Taşkın, onun bu tutumuna karşı başını iki yana salladı.

“Yine ne var?” diye sordu, keyfi bir anda kaçarak. O böyle sevinirken Mehmet’in her seferinde canını sıkması artık sinirlerini bozuyordu.

“Kayıp Şehir işi çok kolay görünmedi mi sana da?” diye sordu Mehmet. Öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı. Sözleri üzerine Taşkın’ın kaşları derinleşti.

“Bir buçuk aydır peşindeyiz, hangi mekânda böyle uğraştık? Ali’ye kalsa hala uğraşıyorduk ama Tunç, denen o züppenin bulaşmak istemediği zaten başından belliydi. Parti veledi oğlum o...” Bir ‘cık’ sesi çıkardı. “Gelemez o böyle işlere.” Mehmet, yüzünü buruşturduğunda Taşkın’ın yüz hatları sertleşti.

“Herif, hiç çaba harcamadan parayı yukarı çekmenin peşinde! Ufak gözdağımız da onu tedirgin etmiştir. Ali, onu dinlemek zorunda, söz sahibi parti velediymiş...” Dosyayı gösterdi kaşlarıyla. “Her şey hazır!” İmzaları atacaklar ve bu iş kapanacak!”

“ Onların mekanına gitmeyelim. Bizim istediğimiz yere gelsinler.” Taşkın, gözlerini kapayıp başını arkaya yasladı ve küçük kırlentlerden birinin kumaşını avucunda sıktı.

“ Adamlar üç gün sonra imzayı atmak için hazır bekliyor olacaklar! Neden işi yokuşa sürelim.” Tekrar başını kaldırıp kardeşin baktı. “Mekan, herifin umurunda değil, anlamıyor musun? Onun işi başından aşmış zaten...” Mehmet, hala ikna olmamış gibi görünüyordu ama daha fazla uzatmayacağını belli ederek dudağının kanarını yana çekerek başını salladı onaylarcasına. Ve ayağa kalktı kendisine bir içki almak için.

Ellerinde ne kadar paraları varsa ortaya koyarak, takıldıkları kızları da kollarına takıp, felekten bir gece için çıktıkları gecenin sonu nezarete bitmişti. Hem kızlara hem arkadaşlarına rezil olmuşlardı. Sükseli ne kadar mekan varsa dolaşmışlar ve kıçlarına baka baka geri dönmüşlerdi. Paranın gözü kör olsun! Lan, o gece paraları da vardı hâlbuki ama içeriye herkesi almıyorlardı. Keyifleri kaçmış, herkes evlerine dağılmıştı. Giderayak bir ton da alaya alınmışlardı. Kızlar, sevmiyorlardı öyle söylediklerinin arkasında duramayan adamları. Bir daha onlarla görüşmeyecekleri küçümseyen bakışlarından belliydi zaten... Sonra, gururlarına yediremeyip akıllarına ilk geren yere gitmişler, kavga çıkarmışlar, bir kişinin canına kıymışlar ve sonra birkaç yıl hapis yatmışlardı.

Taşkın, adamı kendisi öldürdüğü için ondan daha fazla yatmıştı ve bu zaman sürecinde içeride

taniştığı, onu seven bir ahababı olmuştu. Hem ne ahabap! Sonraları, yani Taşkın'ın cezası bittikten sonra adamın ağır abi dedikleri türden olan heriflerden biri olduğunu anlamışlardı. Taşkın ve Mehmet'in resmen elinden tutmuştu. Baran abi, nereye girse orada insanlar ayağa kalkıyordu, arkası çok sağlamdı, insanlar ondan korkuyordu çünkü çok fazla acımasızdı. Ve ikisi de ondan çok fazla şey öğrenmişlerdi.

Birkaç yıl sonra Baran, yediği tek kurşunla yatağa mahkum olmuş, her zaman yerinde laflar eden dili bile konuşamaz olmuştu. Taşkın ve Mehmet, onu hiçbir zaman yalnız bırakmamışlardı. İşlerini idare etmişler ona en güzel şekilde bakmışlardı. Ama Mehmet, yaşadıkları o geceyi unutsa da Taşkın, unutmamıştı ve onun yatağa düşmesinden faydalanarak, adının arkasına sığınıp o gece alınmadıkları ne kadar mekan varsa hepsinin sahibi olmaya ant içmişti.

Mehmet, bu işe bulaşmayı hiç istememişti çünkü güzel bir gelecek hazırlamışlardı kendilerine ama Taşkın'ın neden böyle inat ettiğini de biliyordu. Hiçbir zaman ondan duymamış olsa da seviyordu Oylum'u. O rezil oldukları gecede koluna takıp hava atmak isteği kızı... Taşkın, onu bulmuştu, hatta ondan bir oğul sahibi bile olmuştu. Ama kendisini terk ettiği için ve o, sadece Taşkın'ın kendisine değil de parasına kandığı için onunla evlenmemiş, oğlunu nüfusuna almamıştı. Ama kadını hala seviyor, oğluna tapıyordu. Hem zaten bu kadar boka batmışken, onları açığa da çıkarmazdı... Onlarla seyrek görüşüyor ama bulduğu her fırsatı da değerlendiriyordu. Abisi hala Oylum'dan başka kadının koynuna girmemişti bile...

Çok sarhoş olduğu bir gece Taşkın, ağzından kaçırmıştı hayalini. Tüm mekânları eline geçirdiğinde Oylum'u koluna takacak ve başını gururla dikip onu tek tek hepsinde dolaştıracaktı.

Mehmet, hazırladığı kadehi dudaklarına götürdü ve tekrar Taşkın'ın yanına ilerlerken bir yudum aldı. Aynı anda kapı zili sesini duydular ve gözleri hızla birbirini buldu.

“Kim olabilir ki?” dedi Taşkın, kaşlarını çatarak. Gecenin kör vaktinde pek ziyaretçileri olmazdı. Bir dakika sonra, oturdukları alana çıkan merdivenlerde önce, yardımcıları Selen, sonra arkasında onun sağa sola sallanan kalçalarını keyifle izleyen Şeref, göründü.

Bu lavuğun çenesini bir gün kıracaktı. Ama onun abisine atmak istediği kazık yüzünden işlerini öyle kolaylaştırmış ki bir şey diyemiyordu. Zaten Taşkın'da ona izin vermezdi.

“Şeref Bey, geldiler.” Dedi Selen, huzursuzca. “İstedığınız herhangi bir şey yoksa ben müsaadenizi alsam?” Selen'de Şeref'ten hoşlanmıyordu çünkü kızı sıkıştırıp duruyordu.

Taşkın, Selen'e başını eğerek isteğini kabul etti ve Selen, gözlerini yere dikerek, Şeref'in onu izleyen pis bakışlarından kaçınmak ister gibi onun uzağından yürümeye çalışarak tekrar merdivenlere yöneldi. Şeref'in gözleri kız gözden kaybolana kadar onun üzerinde kaldı. Ve sonra, geniş bir sırtmayla Taşkın'a döndü. “Bayılıyorum senin bu hatuna!” dedi yılışıkça.

“Edebinle dur lan!” diye tersledi onu Taşkın ve Mehmet, bıyık altından gülümsedi. Ona, selam bile verme gereği duymadan abisinin yanında yerini alıp, kendilerine yaklaşan Şeref'e dikti gözlerini.

Şeref'in yüzündeki sırıtma bir anda yok oldu ve kendisine bir içki almak için bara yöneldi. “Siz bu koruma çocuğa o kadar parayı boşuna veriyorsunuz!”

Arkasını kendilerine dönüktü ve Şeref, viski şişesinin tıpasını sertçe çekip çıkararak sert hareketlerle kadehini doldurdu. Mehmet, onun ellerinin titrediğini o anda anladı. Abisiyle göze geldiler.

‘Kayıp Şehir’deki korumadan mı bahsediyorsun?’ diye sordu Taşkın. Ali’nin her hareketini izleyen ve orada yıllardır çalışan bir korumayı lüks bir ev ve araba karşılığında satın almışlardı resmen.

‘Ondan bahsediyorum.’ Şeref, teklifsizce gelip karşılarna oturdu. Ve koltukta arkasına yaslanarak rahatça yayıldı. Sonra doğrulup üzerindeki kalın yeleği çıkardı. ‘Burası da sıcakmış’ diye mırıldandı. Yüzündeki sıkıntılı ifade hoşuna gitmemişti Mehmet’in.

‘Lan! Anlatsana ne söylemek istediğini kıvrandırıyor sun.’ Diye atıldı Mehmet, dişlerinin arasından.

‘dün gece kulüpte yapılan büyük toplantıdan haberiniz var mı?’ diye sordu tek kaşı havada. İkisinin boş bakışlarına karşı alayla güldü. ‘Yok tabii... O, Tunç denen piç kuyunuzu kazıyor sizin haberiniz yok!’ Mehmet, bir anda öfkesinin onun gözlerini karartmasıyla ileriye doğru atıldı onu yumruklamak için ama Taşkın, kazağından tutup çekiştirerek onu yerine oturttu. Şeref, istifini bozmamıştı bile.

‘Rahat dur!’ dedi, sakın bir sesle Taşkın. ‘Bir dur da ne olduğunu anlayalım.’ Sert bakışları Şeref’i buldu tekrar. ‘Sen de adam gibi uzatmadan anlat neler dönüyormuş bakalım.’

‘Tunç, denen o şerefsiz aldığınız ne kadar mekan varsa hepsinin sahipleriyle ve ek olarak bir de ‘demir’le’ bir toplantı yapmış!’ Taşkın’ın sırtı dikleşti ve dişlerini sıkıp öne doğru eğildi.

‘Bu demir dediğin adam benim tahmin ettiğim adam mı?’ diye sordu aralayamadığı dişlerinin arasından konuşarak. Şeref’in gözlerinde ürkek bir bakış belirip kayboldu.

‘Aynen öyle. Tunç’la oldukça yakın ilişkileri varmış. Bizimkisi gururuna yedirse göbek atacak! Biraz önce, kafası bir milyon ne var ne yoksa anlattı bana...’ içkisinden bir yudum daha aldı. ‘Bana bakın eğer adım anılırsa biterim ben, abim kafamı kopartır sizinle birlik olduğum anlarsa!’ Taşkın, içinde kaynayan öfkeyle ve yanında gelen büyük endişeyle kaynarken yüzünde ölümcül bir ifade belirdi.

‘Başlatma lan adına da sana da! Şu işi adam gibi anlat yoksa az sonra kafanı ben koparacağım.’ Şeref, kadehini masaya bıraktı söz dinleyen küçük bir çocuk gibi ve bir ayağını diğerinin üzerine attı.

‘dün gece hepsi mekândaymış-’

‘Bizim kuş haber verirdi öyle bir şey olsaydı.’ Diye araya girdi Mehmet, Kayıp Şehir’deki korumayı ima ederek. ‘Tunç, uğramamış bile oraya!’

‘Siz öyle sanın! Herif mekândan çıkmıyormuş ki! İşlerini telefonla da halletmiyorlar bizzat gidip bizimkine de teklif götürmüşler, maksatları birlik olup sizi mekâna çekmek ve bir gecede yaptığımız ne varsa hepsinin içine etmek. Tunç, safa yatıyormuş. Adamın uğraştığı ilk siz değilmişsiniz ki bir de tutup herifin karısını tehdit etmişsiniz! Bence bırakın bu işin

yakasını çünkü sizi ortadan kaldırmaya niyetli piç! Arkasında bir dağ topluyor. ''Taşkın'ın gözleri irice açıldı. Ve sonra bir kahkaha attı.

''Karısı mı?'' diye sordu şaşkınlıkla.'' Desene hedefi on ikiden vurmuşuz'' Şeref'in yüzünde soğuk bir ifade belirdi onun sözlerinin ardından.

''Bence bu kadar hafife alma o herifi. Abim biraz araştırma yapmış ve adam bu güne kadar tek bir kişiye boyun eğip, geri adım atmamış! Onlara bile söylemedikleri bir şeylerin peşine düşmüşler... Bence götünüzü kollayın! Hiç iyi şeyler olmayacak. Tunç piçi bildiğin arıza-yani abim öyle dedi- onun saf ayağına kandık hepimiz.''

''Ben sana söylemiştim. Bu işte bir bit yeniği var demiştim!'' diye patladı birden Mehmet ayağa fırlayarak. Bir eli saçlarının arasından geçti sinirle. ''Bırakalım orayı demiştim!''

''Korktun mu lan!'' dedi Taşkın.

Mehmet, ona döndü ve abisinin yüzündeki kayıtsız ifade sinirlerini zıplattı. '' İşin içine demir'de girecek!'' diye bir hatırlatmada bulundu. Sonra, alayla tek kaşı kalktı havaya''Kimliksizin adını bile söyleyemiyorsun korkudan! Bana diyene bak...''

Taşkın'ın gözleri büyüdü bir an için. ''K...Kimliksiz ortalarda yok! Ondan bir zarar gelmez şimdilik.''' Taşkın, bir anda kapıldığı korkuyu sindirmeye çalıştı ve Şeref'in yanında düştüğü küçültücü durum karşısında başını havaya dikti. Kimliksiz'in yerine sahip olduğu zaman herkes onun nasıl biri olduğunu anlayacaktı ve Taşkın, bunu deli gibi bekliyordu.'' İstediklerini yapsınlar. Kimin girdiği sikimde değil! Orayı alacağım. Hem de bizim arkamızdan iş çevirecekler öyle mi? Ben en iyi bildiğim yoldan gidip elini kolunu bağladım mı hiçbir şey yapamaz. Ne kadar ciddi olduğumuzu göstermenin zamanı gelmiş bence...''

'' Ne yapacaksın?'' diye sordu Şeref endişeyle. Ama Mehmet, çoktan anlayarak başını iki yana salladı. Başlarına iş açacaklardı ve abisinin bu pervasız inadı yüzünden her şey boka saracaktı.

''Söyledim ya! Her zaman ne yapıyorsam onu... Zaten fazla beklemiştik'' içkisinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. ''ısınmış lan bu. ''Şerefe kadehini kaldırdı.'' Değiştir şunu.''

Tunç, eski model bir kamyonetin içinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, Taşkın'ın biraz önce girdiği, neredeyse tüm ışıkları yanan iki katlı müstakil eve dikmişti gözünü. İki saatten fazla kalmayacağını biliyordu çünkü iki gece önce de aynı şeyi yapmıştı. Tunç, derin bir araştırma yaptıktan sonra kadının Taşkın'ın sevgilisi, üç ya da dört yaşında olduğunu tahmin ettiği çocuğun da onun oğlu olduğunu öğrenmişti. Ama kayıtlarda isimlerinden eser yoktu. Ve bunun neden olduğunu bilmek için kâhin olmaya da gerek yoktu. Kişi kendinden bilir işi diye boşuna dememişlerdi...

Tunç, bir gece ve bir gün daha geçirip kadının ve oğlunun günlük yaşamlarında neler

yaptığını, nerelere gittiklerini, evlerine kimlerin gelip gittiklerini öğrenecekti. En küçük bilgi kırıntısına ihtiyacı vardı ve daha şimdiden kadının Taşkın'ın dışında bir sevgilisi olduğunu öğrenmişti bile. Oğluna bir bakıcı bakıyor, genç kadın onların yanında sevgilisiyle görüşmekten çekinmiyordu bile. Durum, mide bulandırıcıydı ama onu ilgilendirmiyordu. Tunç'un hoşuna gitmeyen tek şey havanın soğuk olmasıydı.

Ali'de boş durmuyordu tabii... daha şimdiden işlerine yarayacak bir çok bilgi toplamışlardı ve yaltakçılıklarını yaptıkları Baran'ın ahmak kardeşleri kullanarak bir sürü boktan işlere imza attıklarını öğrenmişlerdi. Ve Tunç, demir'e bu bilgiler için çok borçlanmıştı. Demir'le uzun yıllar önce büyük bir sürtüşmeleri olmuştu ve sonunda nasıl olduğunu anlayamadan ahbap olmuşlardı. Tunç, onu içine düştüğü ve sonunun hiç iyi olmadığı bir işin içinden çekip aldıktan sonra demir için vazgeçilmez bir dost olmuştu. Genç adam, Tunç'un isteğini yerine getirebilmek için bir saniye bile düşünmemişti. Elinin uzanamadığı bir yer yok gibi görünüyordu ve her saat başı onlar hakkında edindiği en ufak bilgiyi haber vermek için arıyordu. Taşkın'ın onlar hakkında öğrendikleri şeyleri ve ellerinde bulundurdıkları kozları fark ettiği andaki yüz ifadesini merak ediyordu Tunç.

Belirledikleri bir tarihte devir tesliminin imzalarını atmak için anlaşmışlardı ve diğer mekân sahiplerinin de desteğini arkalarına alarak onlara büyük bir sürpriz hazırlamışlardı. Tunç, kendi kendine gülümsedi. Taşkın ve kardeşi şoka girecekti. Ama onları emniyete vermeyi düşünmüyordu. Öyle bir düşman kazandıktan sonra öfkesinin nelere yol açacağını bilemediği için bilgileri elin tutacaktı güvence olarak. Ve bir de tabii demir'in başının belaya girmesini istemiyordu. Her ne kadar demir 'Ben sağlamdayım!' dese de Tunç, kendisi yüzünden ona zarar vermek istemiyordu.

Tunç, birkaç saniyeliğine batan gözlerini dinlendirmek için göz kapaklarını kapadı ve anında zihnine Hayat'ın görüntüsü düştü. Derince ve özlemle bir iç çekti. Tanrım! Onu öylesine özliyordu ki motoru çalıştırıp eve gitmek ve ona sarılıp varlığını hissetmemek için zor duruyordu. 'En fazla bir saat' diye kendisini telkin etmeye çalıştı. Daha önce birine özlem duyduğunu hatırlamıyordu, onun özlemini çekmek ne kadar yakıcıysa ona tekrar dokunduğu o anın tadı da kelimelerle anlatamayacağı kadar yoğun ve farklı bir duyguydu. Özlemi ve ona olan açlığı dilinde acı bir tat bırakıp, bedenini ağrıtabilecek kadar kaslarını gererken, onunla olmak başka bir boyuta adım atmak gibiydi.

Ve Tunç, onun yanından ayrılırken cehennem azabı çekiyordu sanki... Ne ona bakmaya, ne kokusuna ne de onu öpmeye doyabiliyordu. Daha varlığı onu terk ettiği saniyede genç adamın yüzü düşüyor, onu da alıp ülke dışına çıkma ve her şeyi arkada bırakma isteği Tunç'un aklını kurcalıyordu. Onu bir odanın içine kapatmak ve kilidini de bir daha bulamayacakları bir yere atmak istiyordu. İkisi baş başa kaldıklarında Tunç, ona kendisini unutturana kadar sevişmek istiyordu. Bedeni tarifsiz özleminde sertleşip, midesi kasıldığında bir küfür savurdu sessizce...

İnatçı bir karısı vardı ve Tunç, onu inadından vazgeçirmek için dizine yatırıp pataklamak istiyordu. Başını iki yana salladı. Taşkın'a her baktığında elleri onun boğazına yapışmak ve nefesini kesip, ciğerlerindeki son havayı tüketene kadar baskı uygulamak için sızım sızım sızılıyorlardı. Hayat'ı tehdit eden o dilini yerinden çekip almak istiyordu çılgın gibi.

Şimdilik işlerin gidişatı onların isteği yönünde olduğu gibi görüldüğü ve Tunç, hevesli bir görüntü sergilediği için bir tehlike yoktu. Tunç'un tüyleri diken diken oldu bir anda. Yine de

Taşkın'ın sözleri hala kulağını tırmalıyor ve Tunç, o an yaşadığı bocalamayı ve içini titretip, aklını başından alan korkuyu unutmuyordu.

Onun sözlerinden sonra bir anda ne yaptığını fark etmeden ayaklanmış ve Hayat'ı gidip kollarına alma, onu herkesten saklama isteği duymuştu. Elinden gelse onu cebine sokar ve uzun bir süre orada tutardı. Ali'nin çökmüş omuzlarını ve suçluluk duygusuyla dolan bakışlarını fark ettiğinde kendisine hâkim olabilmeyi başarmıştı.

Ve Hayat, güvendeydi. Küçük tehditlerinin varacağı bir yer yoktu ve Tunç, sürekli olarak kedisine bunu hatırlatıp durmak zorunda kalıyordu.

Taşkın, evden çıktığında karanlık olmasına rağmen biraz daha aşağıya çekti bedenini genç adam. Tanrım! Karısının adını ağzına alma cesaretini gösteren adam karşındaydı ve Tunç, sadece yumruklarını sıkıp, kendisini oturduğu koltukta kalmaya zorlamakla yetiniyordu. Işık sızan aralık kapıyla Taşkın'ın arasında duran kadın, omzunun üzerinden arkaya bir bakış attı ve gülüşünü saklamak için bir elini dudaklarının üzerine kapadı. Taşkın, paltosunun yakasını yukarı kıvrırıp, rüzgârdan korunmaya çalıştı. Arkasını dönüp gitmek için hareket etmişken tekrar dönüp kadının yanına bir öpücük kondurdu ve işaret parmağını havaya kaldırarak ona bir şeyler söyledi.

Kadın, tekrar omzunun üzerinden arkaya, evin içine bir bakış attı ve yüzünü ona çevirerek başını salladı. Taşkın, yürüyerek sokağın köşesine kadar ilerledi ve gözden kayboldu. Tunç, onun arabasını birkaç sokak ötedeki bir kapalı otoparka park ettiğini biliyordu.

Kadının sevgilisi gelip de ışıklar bir süre sonra kapanana kadar Tunç, orada kaldı. Motoru çalıştırıp hareket ettiğinde hayıflanarak saatin oldukça geç olduğunu ve Hayat'ın yine uyumuş olacağını düşündü. Kendisinin yokluğunda onun çok sıkılacağını ve ailesine alışması için zaman ihtiyacının olacağını düşünmüştü ama bir sabah beraber kahvaltıya indiklerinde Tunç, şaşırıp kalmış ve içinde hiç beklemediği bir kıskançlık hissiyle karşı karşıya bulmuştu kendisini.

Her zaman mesafeli davrandığı ve uzak durmaya çalıştığı ailesiyle karsının araları öyle iyiydi ki sanki Hayat, onları kızı kendisi dış kapının dış mandalı gibiydi. Babası ve Hayat'ın birbiriyle olan tatlı atışmaları ve arada annesinin onların bu atışmalarına karışmasıyla Tunç, kendisini masada fazlalık gibi hissetmiş, onlara dâhil olamamıştı. Tunç, hangisini daha çok kıskandığını bilemiyordu. Hayat'ı mı, ailesini mi, yoksa babasıyla karısının aralarındaki sıcak ilişkiyi mi? Tunç'un babasıyla sıcak bir diyalog içinde olduğu günler hatırlayamadığı kadar uzaktı ve bunu kendisi istemişti öyle değil mi?

Tunç, kafasını sürekli karıştıran bu düşüncelerini zihninde arkalara doğru savurup, bir yere kapattı. Dikkatinin dağılmaması gereken bu zamanda bir de kafasını karıştırmaya hiç ihtiyacı yoktu. Kulübün gizli otoparkına girdi, arabasını değiştirdi ve kendi arabasının rahatlığını özlediğini düşünerek daha fazla özlem duyduğu şeye doğru normalin üzerinde bir hızla yol aldı.

Tunç, her gece olduğu gibi kendisini bekleyen babasına her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra sabırsızca yanından ayrılıp, onlar için ayrılan yatak odasına girdi. Genç kızın odayı saran öz kokusu burun deliklerinden içeri usulca yol aldı ve Tunç, kendisini yuvaya dönmüş gibi hissetti. Başındaki siyah kasketi çıkardı önce... Gözlerini yatakta uyuyan

ve aklını başından alan varlığa dikti. Bukle bukle saçları başını koyduğu beyaz yastığa, yumuşak bir örtü gibi serilmişti. Bir kolu yataktan aşağıya sarkmış, bir dizini kendisine çekmişti. Üzerinde beyaz bir tişört ve siyah bir boxer vardı. Ve Tunç, onu çeken bu cezp edici manzaradan gözlerini hızla kaçırıp yüzüne odaklandı.

Genç kızın uykuyla gevşemiş yüzündeki huzursuzluk ifadesi Tunç'un göğsünü sıkıştırıyordu. Çünkü onun kendisini merak ettiğini- hatta fazlasıyla- biliyordu. Neredeyse her saat başı telefonda konuşuyorlar ve Tunç, onu sürekli olarak iyi olduğuna inandırmak zorunda kalıyordu. Karısı onu hala seviyordu. Tunç'un yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Hayat, inkâr ediyor olabilirdi, belki kendisine bile inkâr ediyordu ama Tunç, bunu biliyordu ve kalbi bu gerçeklikle kabarıyordu. Bunu gözlerinde görüyordu, bunu sesinde duruyordu ve Hayat, bilmiyor olsa da Tunç, bunu dudaklarının arasından fısıldayışını da duymuştu. Uykusunda olması bir şeyi değiştirmiyordu. Önemli olan; Onu seviyordu.

Kıyafetlerini çıkarıp kısa bir duş aldı ve üzerine sadece iç çamaşırını geçirerek örtünün altına, genç kızın yanına süzüldü. Kolunu beline dolayarak onu kendisine çekti ve dudağını şakağına bastırdı. daha önce o olmadan ne yapıyor olduğunu merak etti. Gerçekten de... Tunç, o yokken nasıl yaşıyordu? Ve Hayat, onu bulmak için neden bu kadar geç kalmıştı?

Hayat, kollarının arasında kıpırdandı ve başını hafifçe ona çevirdi. Derin bir nefes aldı genç kız önce ve "geç kaldın!" diye fısıldadı. Tunç, gülümsedi.

"Hayır, Hayatım..." Burnunu saçlarının arasına gömdü. "Asıl sen çok geç kaldın!"

"Evet, Pınar?" Tunç, bir sayfa daha çevirdi ve isminin altına imzasını attı. "Başka bir şey varsa acele etsen iyi olur!" Pınar'ın onu kaç defa aradığını bilmiyordu ve genç kadın resmen beyninin etini yemişti. İtalya'daki anlaşmalı oldukları firmaya göndermesi gereken raporların hemen o gün imzalanması gerektiğini söyleyip durmuştu. Pınar'dan bir cevap gelmediğinde gözlerini kaldırıp baktı ve onun gözlerini sabit bir noktaya diktiğini gördü. Bakışının yönünü takip etti ve Ali'nin güldü gülecek yüz ifadesiyle karşılaştı. Tunç, gözlerini devirip, boğazını temizledi ama Pınar, bunu fark etmedi bile.

"Pınar Hanım!" dedi bu defa Tunç, sertçe. Pınar, irkilerek ona döndü.

"Evet, Tunç Bey?" Tunç, ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Arkadaşımın yüzüne hayran hayran bakmaya bir ara verseniz de işimize dönsek?" Pınar, tepeden tırnağa kızarıp, mora çalarken Ali, gözlerini irice açıp onaylamaz bakışlarla baktı ona. Sonra, gülüşünü bastırmak için elini yumruk yapıp dudaklarına götürdü ve öksürdü.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Tunç, onun utancını umursamadan.

"Şey.. Hayır, hayır." Dedi genç kadın tarazlı bir sesle, başını iki yana salladı. Boğazını temizledi. Ve gözlerini kırıştırdı. Arkasını dönüp usul adımlarla ofisten çıktı.

‘‘Çok fena bir adamsın!’’ dedi Ali, bir ‘cık cık’ sesi eşliğinde. Karşısındaki koltukta, rahatça oturmuş gözlerinde muzip bakışlarla ona bakıyordu.

Tunç, tek kaşını kaldırıp baktı ona’’ Seni ofisime davet ederken bir kez daha düşünmeliyim! Çalışanlarımın performansını düşürüyorsun!’’

Ali’nin kaşları kendini beğenmiş bir edayla havaya kalktı ve eliyle çehresini işaret etti..
‘‘Tanrı’nın bir hediyesi...’’omuz silkti.’’elimden ne gelir ki?’’

‘‘Allah’ım!’’ Tunç, tekrar dosyaya döndü.’’Kibrin bu kadarı’’ diye mırıldandı. Sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve ofisin kapısına baktı.

‘‘Nerede kaldı bu çocuk?’’ Ali’ye çevirdi başını ve arkasına yaslandı. ‘‘Telefonumu arabada unuttuğuma inanamıyorum!’’ ağrıyan ensesini ovuşturdu yüzü huzursuzlukla buruşurken. Eğer Hayat, aradıysa kesinlikle meraktan çıldırmış olmalıydı.

‘‘Ben kendini bir yerlerde unutmadığına şaşıyorum asıl...’’ Ali, başını iki yana salladı ve sıkılmış gibi bir iç çekip, Tunç’un masasının üzerindeki dosyalardan birini alıp, incelemeye koyuldu sırf vakit geçirmek için.

Saniyeler sonra, Tunç, tekrar kâğıtlardaki yazıları okuyup altına imza atma işine girişmişken kapı bir anda açıldı. ‘‘Tunç Bey, özür dilerim’’ avucunda telefon, hızlı adımlarla ona ilerliyordu Tunç’un ofis elemanlarından Ersin. ‘‘Birisi art arda aradığı için kapıyı-’’

‘‘Önemli değil! diye kesti Tunç, onun sözlerini ve ayağa kalkıp telefonu onun avucundan aldı aceleyle. ‘‘Sen çıkabilirsin!’’ Ersin, hızlı adımlarla ofisi terk etti.

‘‘Liseli aşık!’’ dedi Ali, alaylı bir tonla o, numaraları kontrol ederken. Hayat, tabii ki aramıştı. Lanet olsun!

Tunç, Hayat’a geri arama yapmak için bir tuşa bastı ve aynı anda bilmediği bir numaranın rakamları göründü ekranda. Meşgule aldı ama aynı numara tekrar aradı. Tunç, önce dişlerini sıktı öfkeyle... Sonra, derin bir iç çekip kalçasını masanın kenarına dayadı ve bedenini pencereye çevirdi. Aramayı cevapladı.

‘‘Alo?’’ önce bir fısıltı duyuldu telefonda. Başını çevirip sanki cevap ondaymış gibi Ali’ye baktı. Sonra hattın diğer ucundan boğuk ve mekanik bir ses geldi. Tunç, anlamsız seslere odaklanırken Ali, sorarcasına başını salladı sağa sola... Tunç, omuz silkip telefonu kulağından çekti ve hoparlörü açıp, Ali’nin de duymasını sağladı.

‘‘Alo?’’ dedi tekrar sertçe, Ali, karşısına geçmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kalçasını geniş pencerenin pervazına dayamıştı.

Acı bir çığlık duyuldu hattın diğer ucundan. Ali, bir anda doğruldu. Tunç’un gözleri irice açıldı. Ardı arkası kesilmeyen çığlıklar ofisin içini doldurup, Pınar’ı bile ofise birden daldıracak kadar yükselmeye başladı. Çığlıklar kulaklarını tırmalarken Tunç’un içini bir karanlık sardı usul usul. Kanının akışı damarlarında donmuştu sanki. O an, kalbinin durduğunu biliyordu. Sonra yukarıya doğru çıkıp, dışarı fırlamak ister gibi attığını...

Sesi tanıdı... Korku, ayak parmaklarından saç diplerine kadar sardı onu ve iliklerine kadar

işledi. Tunç'un içinden bir şeyler çekip alınırken, genç adamın dizleri boşaldı bir anda ve tek eliyle masasının kenarını sıkıca kavradı düşmemek için. Her çığlık bedenine girip çıkan keskin bir bıçak misali ardından sızısını bırakıyordu. Her çığlık Tunç'un içinden bir şeyleri söküp alıyordu. Her çığlık Tunç'un ayakta durmasını sağlayan ve bir parça kalan gücünden çalışıyordu.

“Hayat...” dudaklarının arasından çıkan ve yoğun bir acıyla dolup taşan fısıltının farkında değildi.

Tunç, hayatında bir kez korkmuştu... Çok korkmuştu ve bir kez daha başına gelmemesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama böylesi bir korku... Tunç'un zihninde, beyininde hiçbir şey bırakmamış, kalbini yarıp geçmiş, bölmüş ve uzaklara savurmuştu. Atışını bile hissetmiyordu genç adam. Benliğindeki ruhunu alıyorlardı sanki onu parçalara ayırarak...

Ali, içinden lanetler okurken karşısında kireç gibi beyazlamış yüzüyle kendi gözlerinin içine çaresizce bakan adamın an ve an yıkılışını izliyordu. Bir eli, yüzünü bulup ovuşturdu sertçe, suçluluk duygusu ve Hayat'a bir şey olacak olmanın korkusu tüm bedenini sardı.

“Yapmayın! Yapmayın!” Hayat'ın feryadı bir kez daha yükseldi havaya ve Tunç, elindeki telefonu masanın üzerine attı eli yanmış gibi ve avuçlarını şakaklarına bastırdı. Sanki çığlık atmak ister gibi ağzı açılırken, boğulur gibi bir ses çıkardı. Avuçları kafasını arasında ezmek istercesine iki yandan sertçe baskı uygularken Tunç, öne doğru eğildi. Hayat'ın çığlıklarının yerini sertçe ve sık aldığı soluklar almıştı.

Ali, dişlerini kırmak ister gibi sertçe birbirine bastırdı. Çaresizlik elini kolunu bağlamıştı, hiçbir şey yapamadan öylece görmek ve duymak zorunda kalmak daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

“Tunç Bey?” tok ve kalın bir erkek sesi cızırtıları ve Hayat'ın sesini bastırdı.

Tunç, ellerini başından çekip bir anda doğruldu. Üst üste yutkunurken, gözlerini kapayıp açtı. Bir eli telefonuna uzanıp, avucunda sertçe kavradı. Ali, onun anlık değişimini şaşkınlıkla izlerken Tunç, sessizce boğazını temizledi.

“Evet.” Dedi sanki biraz önce kendinden geçen adam o değilmiş gibi.

“Sanırım kelime kalabalığına gerek yok. Bir saat sonra Mehmet Bey, imzalamanız gereken evraklarla birlikte kulüpte olacak. Demir Bey'i devre dışı bırakacaksınız ve arkamızdan çevirdiğiniz işlerden vazgeçeceksiniz! Eşinizin durumu gayet iyi... Öyle değil mi?” Hayat'ın sık nefeslerinden başka tek ses gelmedi karşı taraftan.

“Öyle değil mi Hayat Hanım?” adam kaba bir tonla dişleri arasından konuştu. Tunç, Hayat tek kelime de olsa konuşsun istiyordu çünkü çaresizce onun sesine ihtiyacı vardı. Hayat, önce tiz bir çığlık daha attı ve Tunç'un gözleri kapandı.

“Evet. Evet...” dedi sonra arka arkaya genç kız çabucak ve acı içinde.

Tunç, adamlara ona zarar vermemeleri için yalvarmak ve onları parçalara böleceğini

söyleyerek tehdit etmek arasında sıkışıp kalmıştı. Akli ona mantıklı ve soğukkanlı davranmasını söylerken ruhu ve kalbi yaşadığı korkunun esiri altına girmek üzereydi.

“Bir saat çok az.” Dedi sonunda sözcükleri ve sesini bulup toparlamak zor olsa da... Ali’ye bir bakış atıp, masanın etrafından dolaşıp ofisin ortasında bir heykel gibi duran Pınar’ın yanından geçti ve paltosunu askılıktan aldı. “Kulüpten çok uzağım. Yetişemem.” Düz sesinde hiçbir renk yoktu. Ofisin kapısından çıktı ve arkasından gelen sert adımları duydu.

“Bir saat Tunç Bey! Daha fazlasına ihtiyacınız yok...” dedi adam kararlılıkla.

“Bir buçuk saat!” Tunç’un alçak sesi kısa bir duraksamaya neden oldu.

“Pekala! Sadece bir buçuk saat...”

Tunç, telefonu kapadı, cebine attı ve bulundukları kattaki asansörün kapısının açılması için düğmeye bastı sertçe. İki yana açılan kapıdan içeri girdi. Arkasını döndü ve hemen arkasından Ali, kabine girip zemin katın tuşuna bastı.

“Ne yapacağız?” diye sordu Ali.

Tunç, onu taşımakta zorlanan dizlerini kırdı ve asansörün içine çöktü. Sesinin ferî gitmiş gibi alçak sesle konuşmaya ve aklından geçenleri anlatmaya başladı.

Tunç, arabasının kapısını açar açmaz içeriye atladı, hazırladığı anahtarları yerine taktı ve marşa basıp, motoru çalıştırdı. Vitesi takıp gaza basarken Ali, yanındaki koltuğa ancak oturmuştu. Bir kulağında telefon küfürler savuruyordu bir yandan.

“Okuldan erken çıkmış” diye bildirdi telefonu kapattığında düz bir sesle. “Bizimkiler gittikleri güzergâhta ilerliyorlarmış... Hayat’ın dersi erken bitmiş!” Tunç, başını eğdi sözlerine karşılık olarak.

Ali, tekrar telefonu kulağına götürdü. “Kimi arıyorsun?” diye sordu Tunç.

“Deryal amcayı...” Tunç, yine başını eğdi. “Hayat’ı kaldırmışlar.” Tunç, onun sözleriyle birlikte irkildi ve araba yalpaladı. “Görüşüğümüzde her şeyi anlatırız. Biliyorum! Evet.” Telefonu kapadı.

“Deryal amca bana küfür etti” dedi Ali sanki buna şaşırmış gibi. Tunç, ona cevap vermedi. İçi pişmanlıkla yanarken babasına her şeyi anlatmış olmasının gerektiğini düşündü. O, ne yapacağını bildirdi. O, zaten her zaman ne yapacağını bilmişti ve öyle yapmış olsaydı Tunç’un içi şimdi böylesine kavrulmazdı.

“Nereden öğrendiler?” diye bir soru attı ortaya Ali.

“İçlerinden biri geveze çıktı.” Dedi diğer mekân sahiplerinden bahsederek.

“Ne yapacaksın?”

“Ne gerekiyorsa onu...”

Otuz iki dakika sonra Tunç, Taşkın'ın evinin bahçe kapısının önünde durdu ve arabadan hızla atladı. Ali'yi beklemeden adımları onu evin giriş kapısına götürdü ve içinden evde olmaları için bir dua yakardı. Tunç, sertçe zile bastı. Zil onun basışıyla üst üste çalmaya devam etti ve içerden bir koşuşturmaca duyuldu. Kapıyı bebeğın bakıcısı olan genç, kısa boylu kız açtı.

‘‘Kimi aramıştınız?’’ diye sordu gözlerinde kuşkulu bakışlarla.

‘‘Oylum Hanım'ı...’’ dedi Tunç, sabırsızca. Aynı anda Ali, gelip yanında durdu.

‘‘Kimmiş Gülşen?’’ içerden Oylum'un meraklı sesi yükseldi ve sesinin hemen ardından kafası kapı aralığından uzanıp gök mavisi gözleri ikisinin üzerinde gezindi.

‘‘Buyurun?’’ gözlerinde soru işaretleri ve hafif bir endişe vardı genç kadının.

‘‘Bizi Taşkın Bey, gönderdi!’’ diye lafa girdi Tunç, sert bir sesle.’’ Bunlar kendisinin sözleri; Ne bok yediğınızden haberi varmış. Eğer kendisi gelirse katil olmaktan korktuğı için oğlunu bize teslim etmenizi istedi. Bizi zor kullanmak zorunda bırakmadan isteğini yerine getirseniz iyi olur’’ Kadın, hiddetle kapıyı açtı ve önünde gözleri şokla açılmış duran bakıcı kızını eliyle kenara iteledi.

‘‘Neden bahsediyorsunuz siz?’’ dedi cırtlak bir sesle Oylum.’’Oğlumu kimselere vermem ben!’’ kapıyı kapamak için eli kenarını kavradı sıkıca ve ittirdi. Tunç, kapı aralığına ayağını koydu ve Ali, kapıyı eliyle ittirerek tekrar araladı.

‘‘Oylum Hanım, bence zorluk çıkarıp Taşkın Bey'in buraya gelmesine neden olmayın. İnanın çok öfkeli ...’’ Ali'nin uzlaşmacı sesiyle genç kadının kapıyı kapama çabaları son buldu. Gözlerindeki suçunu ele veren bakışları kaçırmak için başını eğdi.

‘‘Ben bir şey yapmadım!’’ dedi zayıf bir itirazla.

‘‘Sevgiliniz öyle demiyor ama...’’ dedi Tunç, kara bir mizahla.’’ Taşkın Bey, bizzat kendisi sordu Enver'e... Sıranın size gelmesi bence hiç iyi olmaz.’’Tunç, ortaya attığı yemin doğru olmasını ve kadının sevgilisiyle henüz görüşmemiş olmasını diliyordu.

Kadının başı hızla yerden kalktı. Önce korku geçti gözlerinden, sonra bir meydan okuma ve sonra pişmanlık... Hızlı hızlı nefesler alırken kabullenilişiyle omuzları çöktü. ‘‘Ya... Yaşıyor mu?’’ diye sordu titrek bir sesle.

‘‘şimdilik...’’ Oylum, hızla bir nefes çekti içine ve gözleri yaşlarla dolarak yanında ürkmüş görünen bakıcı kadına çenesiyle işaret etti.

‘‘zorluk ıkarmadığınız için teşekkürler’’ dedi Ali, yumuşak bir tonla. Tunç, onun duygularını önemsemiyordu. İlerleyen her saniye onun ömründen bir gün çalıyordu sanki. Oylum, kollarını göğsünde kavuşturup perişan bir görüntü sergiledi.

‘‘Onu bana gösterecek mi?’’ diye sordu fısıltıyla. Gözlerinden yaşlar damlarken fısıltısı boğuk ıkımtı.

‘‘ Bizim bu konuda bir şey söylemek için yetkimiz yok’’ dedi Ali, ağırlığını bir ayağının üzerine vererek.

Dakikalar ilerledikçe ve Tunç'un sabırsızlığı arttıkça küçücük alanda volta atıyordu. Bakıcı kadın kucağında minik çocukla görüldüğünde Ali, Tunç'a bir bakış attı ve çocuğa uzandı. Oylum, bir anda atlayıp onun ellerini çekti ve oğlunu kucağına alıp sıkıca göğsüne bastırıp, yüzüne sayısız öpücükler kondurdu.

Gözlerindeki yaşlar minik çocuğun yüzünü ıslatmıştı. "Anne, nereye gidiyoruz?" diye sordu çocuk annesine bakıp, elini yanağına götürdü ve yüzündeki yaşlardan birini yakalayıp parmaklarının ucunu birbirine bastırarak inceledi. "Anne ağlıyor" dedi, hıçkırıklarını tutmaya çalışan bakıcıya bakıp.

Oylum, oğlunu elleri titreyerek Ali'ye uzattı, o çocuğu kucağına aldığı anda, her adımda hıçkırıkları daha da artarken koşar adımlarla yanlarından ayrıldı.

Tunç, arkasını dönüp ilerlerken içine dolan karanlık hisleri bastırmaya çalışıyordu. Ali, kucağında annesine seslenerek ağlayan çocukla arkasından geliyordu. Arabaya bindi, motoru çalıştırdı ve Ali, bindikten hemen sonra gaza bastı sertçe.

Araç lastikleri yakarak kulübün yolunu tutarken Ali, ağlayan çocuğu susturmaya çalışıyordu. Tunç, Hayat'ı düşünmemeye çalışıyordu yoksa o anda aklını kaçıtır ve işe yaramaz boş bir beden olarak kalırdı.

"Allah'ım" dedi içinden kendisini durduramayarak bir yakarışla. "Eğer günahlarımın bedelini ödüyorsam, işlenen hiçbir günahın bedeli böylesine ağır olamaz... Biliyorsun! Onun bendeki değerini biliyorsun..."

Kulübün yolunu yarılamışlarken çocuk hala ağlamaya devam ediyordu. Tunç, ciğerlerini rahatlatmaya yetmeyen bir nefes aldı. Ali'ye baktı. Çocuğun ağlayan sesi beynini oyuyor, kulaklarını uğuldatıyordu. Ve Tunç, birileri sanki başına art arda darbeler vuruyormuş gibi hissediyordu. Beyninin içinde açılıp kapanan ağızlardan çıkan çığlıklar görüşünü engelliyor, sanki onu sağır ediyordu.

"Sustur şunu!" dedi fısıldayarak.

"Tunç!"

"Sustur şunu!" dedi tekrar sesini yükselterek. Çocuk mızızlanmaya başladığında direksiyona vurdu üst üste. "Sus! Sus! Sus!"

"Kendini kaybediyorsun!" dedi Ali, sertçe. Çocuğun kafasını okşayıp, onun korkusunu hafifletmeye çalıştı ama Tunç'un çıkışı çocuğu susturmaya yetmiş gibiydi zaten.

Tunç, ofisin içinde volta atarken Ali, olan biteni en başından Deryal ve Adem'e anlatıyordu. Bekledikleri gibi teçhizatlarını kuşanıp öylece sonunu düşünmeden çıkıp gelmişlerdi ve Tunç, onların gelişiyile biraz olsun mantıklı düşünmeye başlamıştı. Keşke o da biraz olsun onların soğukkanlılığından nasibini almış olsaydı... Kulübün içini boşlatmışlar, içeride çalışanları göndermişler, dans pistinin orta yerine bir masa yerleştirmişler ve ellerindeki tüm bilgilerin kopyalarını üzerine dizmişlerdi ve Mehmet'in gelişini bekliyorlardı. Demir'in tüm adamları

ve kulübün güvenliği onların belirledikleri alanlara yerleştirilmişti. Kolunu çevirip saatine baktı Tunç.

“Nerede kaldı bu! Gelmiş olması lazımdı...” başını çevirip ayakta duran üçlüye baktı.

“ Kendi ellerindeki koza güveniyor, süreyi uzatıp seni daha fazla huzursuz etmek istiyorlar.” Dedi babası düz bir tonla.

“Hep böyle yaparlar...” dedi Adem, onun arkasından omuz silkerek. Sanki bunu bilmiyor olması şaşırtıcı bir şeymiş gibi. “Merak ediyorum da tüm bunlar yaşanırken sizin aklınız nerenize kaçmıştı...” diye mırıldandı sinirle. Ve başını iki yana sallayıp, sert bakışlarını Ali’ye çevirdi.

“Her neyse... Olan oldu.” Dedi Deryal ve düşüncelere dalmış gibi gözleri uzak bir noktaya kilitlendi.

Tunç’un elinde tuttuğu telefonun melodisi çınladı bir anda ofisin içinde. Tunç, hiç vakit kaybetmeden aramayı cevapladı.

“Geldi.” Dedi demir, hattın diğer ucundan.

Tunç, telefonu kapadı. “Gelmiş.” Dişlerini sıkışmış, arasından konuşuyordu. Hiç vakit kaybetmeden ofisten çıkıp kulübün ana salonuna indiler arka arkaya. Tunç, çocuğu Ali’nin elinden aldı ve dans pistinin ortasındaki masanın biraz gerisinde durdu. Çocuğu yere bırakıp, elini tuttu sıkıca. Babası, Adem ve Ali, onun arkasında yerini almıştı.

Mehmet, gözleri etrafta endişeli bakışlarla fıldır fıldır dönerken dakikalar sonra içeriye girdi ve bir an sertçe nefes alarak duraksadı. Arkasını dönüp kaçmak gibi yersiz bir girişimde bulundu ama döndüğü anda demir’in silahı alınının ortasına dayandı.

“Bir yere mi gidiyordun?” diye sordu genç adam alayla. Mehmet, ellerini havaya kaldırıp kendi etrafında döndü. Arkasından gelen adamları itilip kakılarak demir’in adamları tarafından içeriye sokuldu ve dizleri üstüne çöktürüldü.

“Amca...” dedi Tunç’un elini kavradığı çocuk ve ona gitmek için ileri atıldı ama Tunç’un sıkı tutuşundan kurtulamayıp, ağlamaya başladı.

Mehmet, bir anda sesin geldiği yöne çevirdi bedenini. “Yiğit.” Dedi alçak sesle ve ardından küfürler savurmaya başladı. Çocuğa doğru bir adım attı.

“Orada dur!” dedi Tunç, ipeksi bir sesle. “Abini ara...” diye ekledi. Mehmet, dişlerini sıkıp, ona ölümcül bakışlar gönderirken”Hemen” dedi Tunç.

Mehmet, hızlı hareketlerle telefonunu pantolonunun ve paltosunun ceplerinde aramaya başladı. Heyecandan elleri titriyordu ve sürekli, kısık sesle küfür edip duruyordu.

“Acele et!” diye araya girdi Deryal ve Mehmet, onun sakın ama ölümcül bir tehdit taşıyan ses tonunun üzerine gözlerinin içine ürkek bakışlarla baktı ve başını salladı hızla. Telefonunu çıkardı, numarayı çevirip kulağına dayadı.

‘‘Bir sikkıntı var...’’

Taşkın, arabaya nasıl atlayıp da yola çıktığını bilemiyordu. Orospu çocukları! Ne yapacaktı lan şimdi? Tunç’un hatununu ellerinden kaçırmıştı it oğulları, Tunç’la neyi takas edecekti de oğlunu geri alacaktı. Taşkın, önce onları taramayı düşündü ama bu tamamen çaresizlikle gelen saçma bir düşünceydi. Belki de yalvarmalıydı? Kimliksiz de oradaydı! Bir eli, saçlarının arasından geçip üst üste kafasına vurmaya başladı.

Arkasından gelen adamlarına baktı. Ne onların ne de dünyayı bir araya toplasalar kimsenin bir faydası olmazdı artık. Elemanlarından biri işlemeye gittiğinde, diğeri Tunç’un karısına asılmış nasıl becerdiyse hatun, onun gözüne kalem saplamış, arabadan kaçmış ve o da can havliyle karanlıkta karının arkasından rast gele ateş etmişti. Hatunun çığlığını duymuşlardı ama onun kaçtığı yöne gidip aralasalar da bulamamışlardı.

Taşkın, Taner’i eline geçirdiğinde tüm kemiklerini kıracaktı ama itin soyu kaçmıştı. Nasıl olsa bulurdu onu ama önce oğlunu Tunç’un elinden kurtarması gerekiyordu. Nereden bulmuştu oğlunu? Dahası nereden biliyordu bir oğlu olduğunu? Oylum’u aramak istemiş ama kadın kayıplara karışmıştı. Kevaşe! Onu da yakalarsa kalbini değil, aklını dinleyecekti bu defa... Nasıl her şey bir anda tepetaklak olmuştu lan?

Kulübün otoparkına girdi. Her zaman tıklım tıklım olan otoparkta tek tük araba vardı ve onun düşündüğü gibi kimse onu karşılamamıştı. Motoru durdurur durdurmaz arabadan atladı ve arkasından lastikleri acı çığlıklar attırarak elamanları girdi otoparka. O, kulübün girişinden içeri hızla dalarken onlar daha yeni park etmişlerdi.

Ensesinden aşağıya terler yuvarlanıp, beline kadar kayarken Taşkın, buz gibi havayı hissetmiyordu bile. Sanki içinde bir ateş yanıyordu ve ilk defa korkunun nasıl bir şey olduğunu tadıyordu. Daha kulübün ana salonuna girmeden çok iyi tanıdığı sesin yakarışlarını duydu.

İçeri girdi, kalabalık bir anda ona çevirdi başını ve Taşkın’ın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açıldı. ‘Ne yapıyorsunuz lan kardeşime?’ birkaç adım ileri atıldı silahını belinden çekerek pervasızca. Ama hiçbir tepki göstermeyen adamların gözlerindeki bakış onu olduğu yerde durdurmaya yetmişti.

Kimliksiz, dizini kardeşinin boğazına dayamış, saçlarını diplerinden koparacak derecede sıkı bir tutuşla çekerek yüzüne eğilmişti. Mehmet’in üzerinde sadece pantolonu kalmıştı ve yüzü Çarşamba pazarına dönmüştü.

‘‘Sohbet ediyoruz.’’ Dedi adam oldukça sakın bir sesle. Sanki muz dilimliyordu anasını sattığının adamı. Gözlerindeki boş bakış Taşkın’ın tüylerini diken diken etmişti.

‘‘Karım nerede?’’ Taşkın’ın korkulu bakışı sesin geldiği yöne çevrildi. Tunç, dans pistinin ortasında duran bir masaya kalçasını dayamış yüzünde buz gibi bir ifade ile gözlerini kısmış kendisine bakıyordu. Taşkın, arkasına baktı ve adamlarının neden hala gelmediğini düşündü.

‘‘Karım nerede?’’ diye sordu Tunç, bir kez daha sesini gittikçe yükseltmek yerine gittikçe daha alçak ama daha keskin bir tonla konuşuyordu.

‘Oğlum nerede?’ diye sordu o da karşı soru sorarak ve sesinin titremediği için şükretti. Tunç, başıyla yukarıyı işaret etti. Taşkın’ın gözleri hızla üst kattaki ofisin bulunduğu yere, kulübe bakan büyük pencereye kaydı.

‘‘Yiğit.’’ Diye fısıldadı. Derin bir nefes aldı, gözleri kapanarak. Ve oğluna gülümseyip elini salladı onun güvende hissetmesi için. Ali’nin kucağında duran Yiğit, iki elini havaya kaldırarak el salladı ona ve Ali, hemen arkasını dönerek çocuğu camdan uzaklaştırdı. İyi!

Taşkın’ın gözleri tekrar Tunç’u buldu ve kararlı bir bakışla baktı ona. ‘‘Önce oğlumu güvenli bir yere götüreceksiniz!’’ dedi, eğer başarabilirse oğlunu kurtarırdı ellerinden ve sonra kendisine ne istiyorlarsa yapsınlardı çünkü ona karısının nerede olduğunu istese de söyleyemezdi.

Tunç, başını iki yana salladı. ‘‘Karım nerede?’’ dedi sanki bu sözcüklere takılıp kalmış gibi. Taşkın, içinden lanetler okumaya başladı. Tunç, oturduğu masadan kalktı ve bir iki adım attı ona doğru sanki kendisini olduğu yerde zorlukla tutuyormuş gibi.

Bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve başını elleri arasına aldı Taşkın. ‘dramatik tiyatro oyunları pek ilimizi çekmiyor’’ dedi kalın ve tok bir ses. Taşkın’ın bakışı sesi buldu ve Adem’le göz göze geldi.

‘‘Oğlumu bırakın söyleyeceğim.’’ Dedi sesindeki çaresizliğe engel olamayarak. Kimliksiz ayağa kalktı ağır ağır kardeşini de kendisiyle birlikte kaldırarak.

Tunç’un duruşunda bir kırılma ve oldu adamın bedeni gözle görülür bir şekilde titredi. Sanki içinde salmaktan korkup sıkıca tutmaya çalıştığı bir canavar varmış gibi geri adım attı. ‘‘Karımı en kısa sürede buraya istiyorum... Yoksa hiç iyi şeyler olmayacak’’ dedi kısık bir sesle.

‘‘Bilmiyorum.’’ Dedi Taşkın, çaresizce. Tunç, hangi ara yanına gelmişti, hangi ara elleriyle kulaklarını kavrayıp başının arkasını yere vurmaya başlamıştı bilmiyordu Taşkın. Ama her sert darbede sanki beyni yer değiştiriyormuş gibi hissediyor, canı oradan çıkacakmış gibi acı çekiyordu.

‘‘Ne demek bilmiyorum lan! Ne demek bilmiyorum! ‘‘Tunç’un kendisini kaybetmiş haliyle aklı başından gitti Taşkın’ın. ‘‘Karım nerede!’’

Taşkın’ın çaresizliği, korkusu ve acısı giderek arttı ve sonunda kelimeler bir anda çıkmaya başladı dudaklarından ‘‘Kaçmış!’’ dedi tükürür gibi. Tunç, sonunda kafasını zemine vurmaya bir ara verdi ve sert soluklar alırken kara, boş bakışlarla bakan gözlerini gözlerine dikti. Yüz kaslarının hepsi ayrı ayrı oynuyor, Taşkın, onun aklını kaçırdığından şüphe ediyordu. ‘‘Bizimkilerden birinin gözünü oyup kaçmış.’’ Tunç’un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı. Söyleyeceklerinin adamın üzerindeki etkisinin ne olacağını bilmiyordu ama başka ne çaresi kalmıştı ki? Oğlunu kurtarsa yeterdi ona. ‘‘ Ömerli’deki ormanın yakınlarında... Bizimkilerden biri arkasından ateş etmiş.’’ Canının acısının artmasıyla bir inleme kaçırdı dudaklarından. Başı dönüyor, midesi sanki ağzına çıkmış ve oradan yere dökülmek istiyormuş gibi hissediyordu. ‘‘Öldü mü, kaldı mı bilmem! Ama bulamamışlar.’’

Tunç, kopacakmış gibi hissettiği kulaklarını serbest bıraktı ve bir anda ayağa kalktı. Ellerini başının arasına alıp, olduğu yerde tepinmeye başladı. Gözleri yukarıya, ofisin camına kaydı ve Taşkın'ın yüreği ağzına geldi. O anda tüm acısını, başından zemine yayılan ve ensesini ıslatan yapışkan sıvıyı unutmuştu. Tunç'un sertçe attığı birkaç adımdan sonra Kimliksiz onun önünde durdu.

“Tam olarak neresi olduğunu öğrenip aramaya başlayalım! Sonrasına sonra bakarız.”

Tunç, ona baktı uzun bir süre, yukarıya baktı tekrar ve son olarak gözleri yerde boylu boyunca yatan Taşkın'ı buldu.

“Onlar demir'e emanet.” Dedi kimliksiz sanki onun sessiz sorusunu duymuş gibi. Tunç, başını salladı ve Taşkın, o anda tuttuğunu fark ettiği nefesini dışarı salarak gözlerini kapadı ve karanlık bir yolculuğa çıktı.

Tunç, içinde alabora olmuş hislerinin hangisini tutup yakalaması gerektiğini ve hangisini görmezden gelmesi gerektiğini bilmiyordu. Ali'nin kullandığı kendi arabasının yolcu koltuğunda heykel gibi kıpırtısız duruyordu. Bedeni ne kadar hareketsizse içinde kıyamet kopuyordu. Ödü patlıyordu. Ya ona bir şey olduysa? Tunç, iliklerine kadar titreten bir korkuyla ve çaresizlikle sarmalandı. O zaman ne yapacaktı? Tanrım! Çocuğa zarar verecekti! Öylesine aklını kaybetmişti ki Taşkın'ın canını yakmak için ona zarar verecekti...

“Ona zarar verecektim” diye fısıldadı. Ali, başını çevirip ona kısa bir bakış attı. Karanlık gecede sanki araba yarışlarından birindeymişçesine hızlı ama dikkatli ilerliyordu.

“biliyorum.” Dedi genç adam düz bir tonla. “İzin vermezdik.” Tunç, acıyla yüzünü buruşturdu.

“Ama bu, istediğim gerçeğini değiştirmiyor.”

“Korkmuşsun.”

“Beni savunmaktan vazgeç! ‘titrek bir nefes çekti içine Tunç’ Ya ona bir şey olduysa.” sözcüklerinin sonuna doğru kelimeleri kaybolmuştu. Ama Ali, onun ne söylemek istediğini anlamıştı.

“O zaman da yanında olacağız.” Dedi Ali, güven veren bir tonla.

‘Yaşayamam ki’ diye düşündü Tunç, bir anda çaresizlikle. Ama sözcüklerinin dudaklarından fırladığının farkında değildi. Tam o anda fark ediyordu ki Hayat, giderse peşinden gidecekti. Dışarıdan görüldüğü kadar güçlü olmamıştı hiçbir zaman, içinde acılarla baş etmeye, onlarla savaşmaya yetecek kadar güçlü olmayan, savunmasız bir çocuk vardı. Tüm hayatını arkasında bırakıp, her şeyi görmezden gelmişken nereden çıkmıştı ki karşısına? Onun acısını yaşamak istemiyordu. Onsuz kalmak istemiyordu. O olmadan ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yokken yaşamayı nasıl becerebilirdi ki? Tunç, o anda geriye dönmeyeceğini bildiği kararını verdi ve rahatlatan bir his korkularının üzerine yumuşak bir örtü gibi serildi

Ali, başını iki yana salladı.”Seni rahatlatmaktan öte olduğunu bil söyleyeceklerimin.” Bir

arabayı sollayarak silme geçti ve ona kısa bir bakış attı.” Düşün bir kere... eğer kurşun ona isabet etmiş olsaydı kaçabilir miydi?” Ona hafifçe gülümsedi.” Hayat’tan bahsediyoruz.” güldü genç adam.”Sana dayanabilen bir kadından bahsediyoruz!”

Tunç’un dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. “Onu bulduğumda... dizime yatarım pataklayacağım.”

“İyi fikir.” Dedi Ali alayla...

En fazla bir saat sonra Taşkın’ın elemanının bulunduğu alandan gittikçe genişleyen bir arama çalışması başlatılmıştı. Tunç, kararını değiştirerek emniyete haber vermiş ve onlardan da destek alarak

Eğitilmiş köpeklerin de bulunduğu geniş bir arama çalışması başlatılmıştı. Bir acil yardım ekibi ve ambulans hazır bekliyordu. Mustafa Bey, ölmüştü ve Tunç, bu haberle birlikte yerle bir olmuş, içindeki korku giderek artmış, ellinde fener neredeyse her taşın altına bakarak çaresizce, Tanrıya dualar yakarak aramaya devam etmişti. Her şey olabilirdi. Yaralanmış ve kan kaybediyor olabilirdi, bilincini kaybetmiş olabilirdi, baygın olabilirdi, şokta olabilirdi, aç olabilirdi, üşüyor olabilirdi... korkuyor olabilirdi... İhtimaller her geçen saniye Tunç’un mantığından bir parça daha alıp götürüyor ve onu yine deliliğin sınırına getiriyordu.

Cep telefonu çaldığında hızla cebinden çıkardı ve babasının numarası ekranda belirince yüreği hoplayarak cevap verdi.

“Evet.”

“Bulduk. Senin tam ters istikametindeyiz?”

Tunç’un kalbi kulaklarını sağır edecek derecede şiddetle çarparken”Ya..yaşıyor mu?” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Sanırım... Uyuyor.” Diye mırıldandı babası sesi titreyerek.

Tunç’un gözlerinde tutmadığı damlalar yanaklarından aşağıya bir bir yuvarlanırken”Şükürler olsun” diye fısıldadı. Ciğerlerindeki nefes ona yetmeyene kadar koştu, ağzı kurumuş, boğazı sanki birbirine yapışmış gibiydi.

Kalabalığın bulunduğu ve fenerlerle aydınlanmış olan alana vardığında nefes nefes kalmış, kalbinin atışını artık hissetmiyordu bile. Kalabalığın önünde sağlık ekipleri duruyordu ve çalışmaları için geniş bir alan bırakılmıştı. Onlara yaklaştı ve çevresindeki herkesi, her şeyi unutarak ona doğrultulan fenerlerin ışığında derince, toprak bir oyuğun içinde top gibi büzüşmüş genç kızı gördü.

Tel gibi gerilmiş kasları onu bulabilmiş olmanın getirdiği rahatlıkla gevşerken, yaşadığı sarsıcı duyguların onu kendinden geçirmesine izin vermeyerek fenerini ve telefonunu attığının bile farkında olmadan ellerini toprağa dayayarak yukarıya tırmandı ve daracık oyuğun içine girdi. Usulca, boynu bükülmüş, dağılmış saçları yüzünün bir kısmını örtmüş genç kızın yanına ilerledi. Hayat’ın öne doğru bükülmüş sırtı, derin nefes alışıyla yukarı kalkıp indi yaşadığının sevincini haber verircesine.

Tunç, onu ürkütmekten korkarak, titreyen ellerini yüzüne uzattı ve elinin tersiyle hafifçe

okşadı. ‘‘Hayat’ım.’’ Diye fısıldadı. Yüksek sesle konuşamamıştı. Hem onu ürkütmemek için hem de sesinden emin olamadığı için. Hayat, mırıldanarak ve huysuzca kıpırdanıp, yüzünü buruşturdu. Tunç’un omuzları rahatlamayla birlikte gelen hıçkırıklarıyla sarsılır ve aynı anda kıkırdarken, saçlarını okşadı. Gözlerinden düşen sayısız damlalar görüşünü bulanıklaştırıyordu. Tunç, bir eliyle gözlerindeki ıslaklığı yok etmeye çalıştı.

‘‘ Bebeğim...’’ dedi gülerek.

‘‘Geç kaldın.’’ Diye mırıldandı Hayat ve Tunç, kısık sesli bir kahkaha attı. Hala uyuyordu. Ona sarılmak istiyordu, Tanrım, ona sıkıca sarılıp içine sokmak istiyordu. Ama alan öyle dardı ki uzanmakta bile zorlanıyordu.

‘‘Biliyorum!’’ dedi alçak sesle. ‘‘Telafi edeceğim.’’ Genç kızın, saçlarına uzandı ve dudaklarını saçlarına bastırdı. ‘‘Ama önce buradan çıkmamız gerekiyor...’’ Tunç, geri çekilirken Hayat, bir anda kıpırdandı, gözlerini kırıştırarak yüzüne doğrultulan fenerlerin ışığından kurtulmaya çalıştı. Önce, kafası karışık göründü.

Sonra bir anda çığlıklar atmaya başladı. Ve sanki kaçabilecekmiş gibi olduğu alanda geriye doğru kendisini itmeye çalıştı.

‘‘Benim...’’ Tunç, ona uzandı ama Hayat, hala çığlıklar atarak kaçmaya çalışıyordu. ‘‘Güvendesin bebeğim. Benim. Mirza!’’ Tunç’un içi onun kaçışıyla ve korkusuyla paramparça olurken onu tutmaya çalışıyordu bir yandan.

Hayat, duraksadı’’Mirza?’’ diye sordu fısıltıyla sanki sesini duymalarından korkuyormuş gibi.

‘‘Benim hayatım!’’ dedi Tunç, oldukça alçak sesle onu tekrar ürkütmekten çekinerek. Hareket etmeyi bıraktı ve onun kendisini tanıması için sessiz kalmaya çalıştı. Ve genç kız bir anda dar alanda onun boynuna atlamayı başarak sıkıca kollarını boynuna doladı.

‘‘Mirza...Mirza...Mirza...’’arka arkaya hıçkırıklarla ve titreyen sesiyle adını haykırırken Tunç, gözlerinden düşen damlalara engel olamamıştı ve bir kolunu beline sarıp, onun kucağına çekmeyi başardı sonunda.

‘‘Benim, sevgilim.’’ Dedi başının tepesine sayısız öpücükler kondururken.’‘Geçti... Buradayım!’’ Ve onu kollarıyla sıkıca sararak üzerine eğildi... Sanki onu içine sokabilecekmiş ve her şeyden koruyabilecekmiş gibi. Sanki o her nefes alışında yaşıyorum dercesine bağrışını duyabilecekmiş gibi. Sanki dünyayı ve kalan her şeyi arkasında bırakmış gibi... Tunç, bencilce onu biraz daha kollarında tutarak, sayısız kere öperek, onu, sadece onu soluyarak yaşadığını, yaşadıklarını hissetti...

BÖLÜM 19

Koyu renk gözleri, telaşsızca üzerinde dolandı. Yüzünde tek bir hareket olmamasına karşın gözlerindeki bakış kalbini durdurmaya yetecek kadar ürkütücüydü. Hayat, yutkundü. Hala zangır zangır titriyordu, çığlıklardan tahriş olmuş ve sızlayan boğazı için suya ihtiyacı vardı. Gözlerini ondan ayırmaktan korkuyordu. Adam hala, dikkatle ona bakıyordu. Bir şey yapabileceğinden değil ama bakışını kaçırmayışı, kendisini az da olsa güvende hissetmesine neden oluyordu. Ve Mustafa Bey'in cansız bedenine bakıp, tekrar çığlık atmak istemiyordu. Suçluluk duygusu kor gibi yaktı bedenini bir anda. Gözleri kapanıp açıldı. Kırmızı çizgilerinin üzerinde biriken yaşlar, gözkapaklarının kapanmasıyla dışarıya taşıtı.

“Çok da güzel değilmişsin!” dedi, sapkın bir sırıtişla adam. “Bu herif senin nereni beğenmiş ki?” garip bir gülüş çıktı bu defa dudaklarından. Hayat, titreyen ellerini koltuğa dayayarak kendisini geriye çekti. Ve sırtı canını acıtarak kapıya çarptı. “Ama bir ufakla iyi gidersin haa...” Hayat'ın nefesi içine düştüğü korku girdabıyla sıklaştıkça, kalbi davul gibi atmaya başladı.

Adamın eli ona doğru uzandı. Hayat, geriye doğru kaçabilecek yerinin olmamasını bilmesine rağmen engel olamadığı bir kaçma dürtüsüyle yine kendisini geriye doğru çekti. Adamın, eli kot pantolonunun üzerinden bacağına yapıştı. “Bacakların güzelmış bak!” dedi ve onun gözlerinin içine baktı sanki iltifatına teşekkür etmesini bekliyormuş gibi.

“Ellerini çek!” dedi Hayat, sesinin güçlü çıkması için uğraşsa da karga gıkılaması gibi çıkmıştı. Adam, yine o garip gülüşüyle güldü.

“Napcan? Engel mi olcan?” dedi, Hayat'ın sıkılı yumruğına bakıp alayla. Genç kız, ona gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Ama kendisine dokunmasını istemiyordu. Adamın eli hala bacağına yapışmış, sıkıca kavradığı parmakları usul usul hareketlenmişti. “Hadi...” dedi adam sesi boğuklaşarak. “Gelmez o şimdi. İki dakkada bitiririz.”

Diğer eli arabanın tavanına uzanarak ortada bulunan lambanın düğmesine bastı. Ortalık bir anda zifiri karanlık olmuş, genç kız sanki kara, şeytani bir gölgeye bakıyordu. Nefes alışları gittikçe artarken kanı sanki damarlarında akışını durdurmuştu. Adamın eli, yukarıya doğru tırmanıp, paltosunun altına süzüldü. Hayat'ın midesi sanki ağzına çıkmıştı ve kusmamak için üst üste yutkundü. “Memelerin nasıl ki?” dedi adam kısık ve boğuk sesiyle. Hayat, onun nefes alışlarının ritminin değiştiğini duyabiliyordu.

“dokunma abana!” diye çığlık attı ve ayaklarını birleştirerek havaya kaldırıp, üzerine eğilmiş yüzüne bir tekme savurdu. Beklenmedik tepkisi adamın küfür edip, kendisini geriye çekmesine neden oldu. “Vay orospuya bak!” dedi hırlar gibi. Aynı anda Hayat, tekrar ona tekme atmak için dirseklerini koltuğa dayayıp, güç almak istedi. Paltosunun cebinden avucuna düşen nesneyi sıkıca kavradı sanki gücüne güç katabilecekmiş gibi.

Korkuyla akli başından gitmesine rağmen elindeki nesnenin ne olduğunu kavradı bir anda. Adam, sertçe ayaklarını kenara ittirdi ve elini pantolonunun kemerine uzatıp çekiştirmeye

başlayınca Hayat, yine kendisine engel olamadan çılgılık atıp, onu tek eliyle itirmeye çalıştı. Ne yaptığından emin olamayarak Mirza'nın ona hediye ettiği dolma kalemin kapağını başparmağıyla ittirdi ve kapak yere düştü.

“dokunma bana!” diye bağırdı genç kız boğazı yanarak. Olanca gücüyle kolunu gerdi ve elindeki kalemi, sadece gölgelerden oluşuyormuş gibi görünen adamın bedenine rast gele sapladı. Adam, can havliyle bağırp geri çekilirken Hayat, hızla arkasını döndü. Ve titreyen elleriyle yoklayarak kapının mandalını aramaya koyuldu. Korku onun sarsak hareket etmesine yol açıyordu ama aramaktan vazgeçmedi.

“Lan! Lan! Lan! Gözüm. Gözümü çıkardın!” Hayat, onun acı yakarışıyla arkasına çabucak bir bakış attı ve tekrar önüne döndü. Mandalı bulup geriye doğru çekti. Nefes nefese kalmıştı. Bir göle yuvarlanmış gibi baştan aşağıya terlemiş, parmakları yağa bulanmış gibi kavramakta zorluk çekiyordu. Kapı, aniden açılıp, genç kız bir çuval gibi aşağı düştü. Sanki ciğerlerinde havaya dair hiçbir şey kalmamıştı ama arkasına bir kez daha bakmadan karanlık ormanın içinde koşmaya başladı. Tökezledi. Dizlerinin üzerine düştü ve ellerine kıymıklar battı. Arkasına çabucak bir bakış atıp tekrar koşmaya başladı. Gücünün tükendiğini düşünmesine rağmen korkuyla gelen adrenalinle bacaklarını hareket ettirmeyi başarabiliyordu.

Arkasından bir silah patladı ve genç kızın çılgılığı ormanın içinde yankılandı. Kolunun kıyısından geçen kurşunun ‘vın’layan sesini duymuştu ve yüreği ağzına geldi. Ama koşmaya hiç ara vermedi. Kendisinde kalan bir parça mantıkla koşması ve uzaklaşması gerektiğini biliyordu.

Karanlığın içinden birden bir gölge belirdi. Gölgenin etrafını parlak bir ışık huzmesi hızla sararken genç kızın adımları yavaşladı. Soluğunun sesi kendi kulaklarını doldurup, beyninde yankılanırken bir anda dondu.

“Mustafa Bey...” dedi heyecanlı bir sesle. Adam ona yaralı bir bakış attı.

“Beni burada mı bırakıyorsun?” diye sordu hüznle. Hayat, ona doğru tekrar adım atmaya başladı.

“Hayır. Hayır.” Dedi, tökezledi ama kendisini ayakları üzerinde durmaya zorladı. “Özür dilerim. Özür dilerim.” Dedi tekrar ağlamaya başlayarak. Suçluluk duygusu gelip oturmuştu kalbinin orta yerine “Birlikte gidelim.” Dedi ve adımlarını hızlandırdı ona ulaşabilmek için.

“Su dökmeye gidiyorum” diyen diğer adam bir anda Mustafa Bey’in arkasında belirdi. Ve Hayat’ın adımları o anda dondu. Sert bir soluk çekti içine.

“dikkat edin!” diye bağırdı ama Mustafa Bey, arkasına dönüp bakmadı.

“Bir yere mi gidiyordunuz?” diye sordu adam ve silahını kaldırıp Mustafa Bey’in kafasına dayadı.

Hayat’ın onu taşıyamayan dizleri bir anda toprakla bütünleşti. “Yapmayın.” Diye yalvardı genç kız, elini öne doğru uzatarak. “Lütfen.”

Tetiği çekerken adamın eli bile titremedi. Mustafa Bey, bir anda yere yığılırken Hayat’ın

çıgllıkları ormanın içinden karanlık göge doğru yükseldi.

Haykırış ve çırpınışlarının arasında güçlü bir kol beline dolandı. Bir eliyle terden sırsıklam olmuş saçlarını okşayıp, kulağına yatıştırıcı sözler sarf ederken genç kıızı kendi bedenine yasladı.

“Geçti bebeğim.” Diye fısıldadı kulağına Mirza. Hayat, uyandığını biliyordu. Onun sesini duyduğu anda karanlık kenara çekilmiş, genç kıızı kendini geniş yatakta, Mirza’nın bacakları arasında sırtı onun göğsüne yaslanmış bulmuştu. Ama bu bile gördüğü kâbusun etkisini hafifletmeye yetmiyordu.

Gözlerini her kapadığında göz kapaklarının ardında bir korku filmi gibi sevecen, güler yüzlü ve günahsız olan Mustafa Bey’in vurulduğu anın görüntüsü beliriyordu. Hayat, başının ağrılığını daha çok verdi Mirza’nın göğsüne.

“Aynı kâbus mu?” diye sordu genç adam usulca.

“Evet.” Hayat’ın fısıltısında, yakasını uzun zaman bırakmayacak olan pişmanlık vardı.

“Güvendesin hayatım.” Dedi Mirza, boğuk bir sesle. Sertleşen kasları genç kıızın teninin altında kıpırdandı. Mirza’nın dudaklarının baskısını saçlarında hissetti. Sonra, şakağında.

“Biliyorum.” Dedi Hayat, derince bir iç çekerek. Güvende olması içindeki suçluluk duygusunu ve pişmanlığını bastırmaya yetmiyordu. Onun yüzünden hiç suçu olmayan biri hayatını kaybetmişti. Günlerce ağırlık çalışmış gibi ağırlaşmış kollarını zorlukla kaldırarak kollarını beline doladı.

“Çok terledin!” dedi Mirza, onu uyararak. “Duş almalısın...” Hayat, omuz silkti bunu yapmakta bile zorlanarak. Gördüğü kabuslar sanki içindeki tüm enerjiyi tüketiyor, genç kııza hiçbir şey bırakmıyordu.

Mirza, bıkkın bir iç çekti. Öne doğru uzanırken genç kıızı da kendisiyle birlikte hareket ettirerek parmaklarıyla örtüyü kavradı ve onu sıkıca sardı. “Alacaksın!” diyeretti alçak sesle.

“Yorgunum.” Dedi Hayat, inatçı bir çocuk gibi itiraz edecek. Sesinin gücü kalmamış gibi fısıltıyla çıkmıştı dudaklarından sözcükler.

“Ve böyle kalırsan yanına ek olarak hasta da olacaksın!”

“Birazdan...” diye mırıldandı genç kıızı, uykuyla uyanıklık arasında. ‘Sakinleştiricilerin etkisi olmalı’ diye düşündü Hayat. Parmağını bile kıpırdatabilecek hali yoktu. Yemek yemek istemiyor, konuşmak istemiyor... Aslında hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sanki ruhu ölmüştü ve bedenini de yanına çağırıyordu. Belki de hala şoktaydı.

Mirza, örtünün üzerinden sırtını dairesel hareketlerle okşamaya başladı. Genç kıızı, hareketiyle ona daha çok sokularak gözlerini kapadı. Ve engel olamadığı hıçkırıklarla omuzları sarsılmaya başladı. Kapalı göz kapaklarının ardından taşan damlalar Mirza’nın göğsünü ıslatıyordu. Mirza’nın bedeni taş gibi kaskatı kesilse de tek kelime çıkmadı dudaklarından.

Hayat, onun sabrına şükrediyordu. Yaşadıklarının üzerinden sayamadığı günler geçmiş olmasına rağmen etkisi bir nebze olsun azalmamıştı. Hayat, her şeyin ötesinde onu yerle eden bir duyguyla boğuşuyordu. Yaşadıkları korkunç dakikaları bir kenara bırakabiliyordu ama vicdan azabı ve suçluluk duygusunu yenemiyordu.

Sadece durup, beklemeyi seçseydi ya da Mirza'nın telefonuna ulaşabilmek için biraz daha sabırlı olabilseydi yaşadıkları hiçbir şeyi yaşamayacaklardı ve suçsuz günahsız, emekli öğretmen Mustafa Bey, hayatta olacaktı ve yüzünden hiç silinmeyen sevimli gülümsemesi dudaklarında kalacaktı.

Hayat'ın hıçkırıkları azalmak yerine artarken Mirza, kollarını ona daha sıkı doladı ve çenesini başının tepesine dayadı. Hayat, bulunduğu andan beri Mirza, onu bir saniye olsun yalnız bırakmamıştı ve genç kız, her ne kadar onun hayatının akışına normal düzeninde devam etmesini istese de buna minnettardı. Ve Mirza, onu daireye değil, ailesinin evine getirmişti.

Hayat'ın şans eseri bulduğu oyuğun içinde Mirza, kollarını ondan zorlukla çekip, genç kız serbest bıraktığında Hayat, kendisini sağlık ekiplerinin ellerinde bulmuştu. İlk olarak kaşının üzerindeki derin yarayı temizleyip dikiş atmışlar, sonra sıkı bir kontrolden geçirmişlerdi genç kız. Hayır. Genç kızın başka herhangi bir yerinde yara yoktu. Ve bunu söylemiş olmasına rağmen Mirza, tüm bedenini kontrol etmiş, eğer şoktaysa farkında olmayabileceğini söylemişti. Sonra onu kendi aracına götürmüş, ifadesini Hayat, ne zaman müsait olursa o zaman alabileceklerini söylemişti. Arka koltuğu oturtup, yanına binmiş ve sonra onu kucasına çekmişti. İşte o an, onun kendine has kokusuyla sarıp sarmalanırken Hayat, gerçekten güvende olduğunu hissetmişti.

Hayat, o andan sonrasını hatırlamıyordu. Eve girdiğinde önce Burcu Hanım'ın, sonra Melek'in ve sonra Şirin Hanım'ın gözyaşı dolu sıkı sarılışlarına ve güven veren tatlı sözlerine maruz kalmıştı. Ve sonra hepsi üzerine titremişlerdi.

Hayat, hepsine minnettardı. Yalnız kalmaktan ödü kopuyordu ve asla onu yalnız bırakmıyorlardı. Bir de onu asla bırakmayan kâbusları vardı. Mirza, gözlerinde endişeli bakışlarla ne gördüğünü sormuş ama Hayat, cesaret edip anlatamamıştı. Mirza'da üstelememişti.

Hayat, her ne kadar yalnız kalmak istemese de kendi dünyasına yolculuğa çıkmış gibi hiç kimseyle konuşmak istemiyor, sorulan sorulara tek kelimelik kısa cevap vermekle yetiniyordu. Yine de suçluluk duygusu, korku ve vicdan azabının onu sardığı çemberin içinde koşup koşup başlangıç noktasına dönerken fark ettiği garip bir şey vardı.

Çevresinde ona yardım etmek için bir saniye olsun durup düşünmeyen insanların gözleri Mirza'nın üzerindeydi ve ona karşı oldukça temkinli davranıyorlardı. Sanki her an kaçıp gidecekmiş gibi yüksek sesle bile konuşma cesaretini gösteremiyorlardı. Hayat, bunun nedenini bir türlü kavrayamıyordu ve zaten üzerinde düşünecek kadar kendisini toparlayamamıştı.

“Sırılsıklam oldun!” dedi genç adam hafif bir öfkeyle. Sesinin dalgalanan ritmindeki çaresiz tını Hayat'ın içini sızlatıyordu. Genç kız, ona yaptıkları ve yanında kaldığı için teşekkür etmek istemişti ama kendisinde konuyu açıp, üzerinde konuşacak gücü bulamamıştı.

“Üzerimi değiştirsem?” diye sızlandı. Mirza, yine derin bir iç çekti.

“Sevgilim, sıksam suyun çıkacak.” sonra hafifçe güldü “Ayrıca kokarsın!”

Hayat, günlerdir ilk defa dudaklarının gülümsemek için kıvrıldığını hissetti. “Fazla açık sözlüsün!” diye mırıldandı.

“ direncin bu kadar savunmasızken hasta olmanı istemiyorum.”

“Tamam.” Diye fısıldadı kurtuluşunun olmayacağını anlayarak genç kız. Mirza, kıpırdandı, dizini yukarı çekerek onun arkasından çıktı. Genç kızı özenle örtüye sardı ve kundaklanmış bebek gibi kucağına alıp, banyoya taşıdı.

Onu klozete oturtup, suyun ısınıp ayarlamak için küvete ilerledi. Suyu ayarlayıp, tıpasını taktı ve dolmasını bekledi. Klozetin üzerinde iki büküm duran genç kızın yanına gelip, onu ayağa kaldırdı ve örtüyü üzerinden çekip aldı. Hayat, tüm bedenini uyuşmuş gibi hissediyor, ayak parmakları karıncalanıyordu. Mirza, tişörtünün eteklerinden tutup yukarı doğru çekti ama genç kızın ne açıktaki kalan tenini örtecek ne de kollarını kaldıracak hali vardı.

“Kollarını kaldır bebeğim.” Diye fısıldadı genç adam. Hayat, başını kaldırıp onun derin kuyular gibi görünen gözlerinin içine baktı ve orada kaybolmak istedi bir an için. Mirza, yüzüne eğilip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Ve Hayat, onu daha fazla zora sokmamak için isteğini yerine getirdi. Genç adam, tişörtü çıkarıp yere attı, eşofmanını çıkarmak için parmaklarını beline uzatıp kemer kısmına taktı ve aşağıya çekti. Hayat’ın uyuşmuş bedeni dokunuşuyla harekete geçti ve irkildi genç kız.

Mirza, paçalarını ayaklarından çıkarırken başını kaldırıp, yoğun bakışlarını ona dikti ve sonra muzipçe göz kırpıp genç kızı utandırdı. Hayat, eğer gücü olsaydı ona çıkışır ve üzerini örtmeye çalışırdı. Ama sadece iç çamaşırlarıyla kaldı ve Mirza’nın daha fazlasını çıkarma riskine girmediği için şükretti.

Genç adam, onu kucaklayıp küvete taşıdı. Usulca, sıcak suyun içine bırakarak ayaklarının üzerinde durmasını sağladı. Hayat, ayakta daha fazla durmaya katlanamıyormuş gibi dizlerini kırıp suyun içine çöktü ve sıcak su zaten uyuşmuş olan bedenini gevşetti. Mirza’nın hareketsizliğini fark ederek başını kaldırıp gölgeler düşen yüzüne baktı ve gözlerindeki kararsızlığı, bedenindeki gerginliği fark etti.

“Ben hallederim.” Dedi genç kız, kısıp bir tonla. Onun bakışlarındaki yoğunluk boğazına bir yumrunun gelip yerleşmesine neden oldu. Mirza, başını iki yana salladı ve üzerinde basketbol formasının şortuyla suyun içine, genç kızın tam karşısına çöktü.

Hayat, hallerine hafifçe gülümsedi.

“Ne?” diye sordu genç adam. Hayat, gözleriyle üzerindeki az sayıda kıyafeti işaret ederek omuz silkti.

“Çok saçma ama psikolojik açıdan beni rahatlatıyorlar.” Tek kaşı havaya kalkarak başını yana eğdi düşünür gibi ve sevimli bir görüntü sergiledi. “Bir nevi kalkan gibi yani...” Genç kızın, dudakları sözleri üzerine yukarıya kıvrıldı. Ve hareketi genç adamın gözbebeklerinin

büyümesiyle, yüzüne hüznü bir gülümseme yerleşmesine neden oldu. Mirza, karşısında bağdaş kurmuş otururken bir elini yüzüne, gamzesinin belirdiği noktaya uzattı.

“Ne kadar özlemişim.” Dedi boğuk bir fısıltıyla, başparmağı gamzesini okşarken.

“Özür dilerim.” Dedi genç kız, sözlerinin hemen ardından yüzü asılarak.

“Hayır. Hayır.” Dedi Mirza, aceleyle. İki elini de onun bacaklarına uzattı, parmakları tenini kavradı ve hafifçe havaya kaldırdı. Kendi bacaklarını onun iki yanından uzatırken onunkileri üzerine yerleştirdi usulca. Genç kızın, beline uzanıp, onu kendisine çekti ve ardından başını avuçları arasına aldı. “Özür dilemen için söylemedim.” diye fısıldadı, yüzüne eğilerek. Burnunu burnuna sürttü. “Sadece... Özledim seni.” Dudaklarını dudaklarına bastırdı çabucak ve arkasını dönüp, duş başlığını aldı.

Genç kızın saçlarını ıslattı, şampuanladı, özenle yıkadı ve duruladı. Hayat, onun kendisiyle böylesine incelikle ilgilenmesine şaşırıyordu şaşırmasına ama aklını sürekli meşgul eden görüntüler ve içinde boğulduğu yoğun hisler bunu derinlemesine düşünmesine engel oluyordu. Nasıl olmasın ki? Bir yaşam, bir can sadece onun sorumsuz hareketinin ve sabırsızlığının neticesinde yok olmuştu. Ve Hayat, bunun ağırlığını kaldırmakta zorlanıyordu.

Mirza, duş başlığını omuzlarına tutarken genç kızın gözlerinden düşen damlalar saçlarından ve yüzünden akan suya karıştı. Ve hıçkırıklarıyla nefes alışları sıklaştı. Mirza, başını kaldırıp onun kızarmış gözlerinin içine baktı. Duş başlığını elinden bırakıp, derin suyun içinde kaybolmasını sağladı.

Elleri genç kızın boynunun iki yanında kıvrıldı. Genç adam onu ıslak ve sert göğsüne bastırdı sıkıca ve sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi telaşa onun sırtını sıvazlamaya başladı. “Yapma ne olur” diye fısıldadı boğukça. “Sen böyle ağladığında kalan bir gram aklım da uçup gidiyor.” Onu geriye iterek yüzünü avuçları arasına aldı. “Geçti hepsi! Bitti!” dedi, onu ikna etmeye çalışarak. Gözlerindeki yalvaran bakışla kendisini zorlukla da olsa toparlamaya çalıştı genç kız ama yapamadı.

“Benim yüzümden...” dedi yüzü acıyla buruşarak. Dudakları titredi ve başını iki yana salladı. “Gözlerimi her kapadığımda...” susup, yutkundu ve tekrar yutkundu. “Her uyuduğumda karşımda beliriyor. Tek suçu beni yalnız bırakmak istememesiydi.” Hayat’ın sesi her sözcüğünde dalgalanıyor, genç kız konuşmakta zorluk çekiyordu. Canı yanmış gibi bir inleme çıktı dudaklarından. Ve suçlulukla dolup taşan bakışları onun gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Mirza, derin bir nefes aldı. Bir eli, usulca yüzünde hareketlendi ve parmakları çenesinin altına yerleşerek onu kendisine bakmaya zorladı. Genç kız, gözlerini kaçırdığında bakışını yakalamak için başını eğdi. Ve sonunda Hayat, cesaretini toplayıp onun siyaha çalmış gözlerinin içine baktı.

“Kâbusların? Onunla ilgili mi?” diye sordu yumuşak bir sesle. Eğilip dudaklarını kaşının üzerindeki yaraya bastırdı hafifçe ve dişlerinin arasından bir nefes çekip, gözlerini tekrar ona dikti. Hayat, başını salladı. Ellerini onun göğsünde birleştirdi ve alnını ellerinin üzerine dayadı.

“Seni dinlemeliydim! Beklemeliydim. “Kalbi hislerinin ağırlığı altında tuzla buz olurken

Hayat, başını iki yana salladı. Diline yapışıp kalan acı tat sanki hiç gitmeyecekmiş gibiydi. "Benim sorumsuzluğumun bedelini o ödememeliydi." Mirza, ayaklarını uzatıp, onun kucağına oturmasını sağladı ve arkasına yaslandı. Kollarını bedeninin etrafına sarıp, dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Belki..." dedi genç adam omuz silkerek. Ve Hayat, bu gerçeklikle irkildi. "Ama bazen ne olacakların önüne ne de kendi düşünce ve davranışlarımızın önüne geçebiliriz. Ben sana söylediğim gibi seni evde zorla tutabilir ve buna engel olabilirdim, seni kulübe hiç götürmeyebilirdim. Ali, olanları daha önceden anlatmış olabilirdi. Ben, daha sen masaya oturmadan bir şeyler öğrendiğimde senin orada kalmana izin vermeyebilirdim Ve bunun gibi sana daha bir sürü şey sıralayabilirim..." Tekrar genç kızın ıslak yüzünü kendisine çevirdi. "Ama hiç birimiz yapmadık, öyle değil mi? Sen..." dedi kaşlarını kaldırarak. "Kendine göre sorumlu davranarak onun yanında bulunmasını sağladın. Böyle olacağını bilemezdik." omuz silktilti. "Hiç birimiz bilemezdik." Eğilip, dudaklarından küçük bir öpücük çaldı. "Eğer bir suç varsa bu paylaşılması gereken bir suç."

Mirza'nın yüzü acıyla gölgelenirken, gözlerini kapadı ve uzun süre açmadı. Söyleyeceği kelimeleri dikkatle seçiyormuş gibi başını iki yana sallayıp duruyordu. Ve gözleri kapalıyken konuşmaya başladı. "O piç, senin nerede olduğunu bilmediğini söylediğinde ben..." dişlerini sıktağında çenesi kasıldı ve yüz hatları sertleşti. "Ben... Küçük bir çocuğa- sırf onun oğlu olduğı için- zarar vermek istedim!" gözleri açtı ve acıyla gölgelenen iki çift lacivert gözlerine dikildi. "Eğer durdurulmasaydım..." yutkundu gürültüyle... ve sözlerine devam edemedi.

Hayat'ın gözbebekleri büyüyüp, gözleri fal taşı gibi açılırken ve aslında kendi bencil vicdanının sızısına kapılıp, onun hislerini umursamadığını dehşetle fark ederken Mirza'nın yüzünde hiç görmediğı kadar karanlık bir ifade belirdi. "Onun açgözlülüğünün, hırsının kurbanıyız. Bunu bildiğim halde en başından beri seni daha iyi koruyamadığım için yaşadığım bocalamayı ve suçluluk duygusunu istesem de anlatamam sana. Yaşadık ve bitti! Mustafa Bey için çok üzgünüm. Ama benimle, burada, kollarımın arasında olduğun için... Gitmediğın için memnunum. Hiçbir şey... Yanımda olmanın mutluluğının üzerine geçemez!"

"Sen, elinden geleni yaptın!" dedi genç kız, fısıltıyla. "Senin suçlu hissetmen için bir neden yok!"

Mirza, neşesizce güldü. "Yapsaydım, olanların hiç birini yaşamazdık. Ve ben de seni kaybetme korkusuyla karşı karşıya gelip bir canavara dönüşmezdim!" dişlerini sıkta. Ve yine o, ani değişimlerinden birini yaşayarak gözlerine ürkütücü, sert bakışlar yerleşti. Üzerine daha çok eğildiğinde yüzleri arasında bir parmak mesafe kalmıştı. "Bir kez daha... Beni bir kez daha yokluğınla tehdit etme! Beni bırakıp gitmekle tehdit etme! Ve bil ki nereye gidersen git, peşinden geleceğim." Fısıltılı ve tehditkâr sesi sanki yemin ediyordu genç kıza...

Hayat, konunun ve onun ani değişimiyle afallamış, gözlerine şaşkın bakışlar yerleşmişti. "Bu..." Mirza, dudaklarını bir anda onun dudaklarına bastırdı. Ve sanki onu cezalandırır gibi sert bir öpücükle birleştirerek genç kızın sözlerini yarıda kesti. Kısa bir nefes aralığında "Sakın gitme!" diye fısıldadı ve dudaklarını tekrar yakaladı. Hayat'ın bilinçsizce araladığı dudakları arasından dilini içeri kaydırda.

Hayat, sersemleyerek ve o anda Mirza'ya olan ihtiyacını fark ederek öpücüğüne ürkeklikle karşılık verdi. Genç adamın göğsünden garip bir ses yükseldi. Bir eli, başının arkasını bulurken, diğeri onun kucağında kıvrılmış olan bacağının üst kısmına kaydı ve orada kaldı.

İkisini de nefessiz bırakan derin öpüşü alt dudağını ısıtırıp çekiştirmesiyle son buldu. Mirza, alnını alnına dayayıp, dişlerinin arasından sert bir nefes çekti içine. Ve Hayat, tepeden tırnağa titrerken, karnının altında bir kelebek sürüsü uçuşmaya başladı. “Ödümü patlattın!” dedi genç adam sitem edencesine.

“Kendimi yine yedi yaşında, o bekleme koltuğunda oturan küçük çocuk gibi hissetmeme neden oldun! Seni... Seni dizime yatırıp pataklamalıyım.” Sertçe başını sağa sola salladı.

Hayat, ona aptal aptal bakarken Mirza’nın yüz ifadesi boşaldı ve gözleri irileşti sanki neler söylediğinin o anda farkına varıyormuş gibi.

“Yedi yaşında mı?” diye sordu Hayat. Sesinin tınısı merak yüklüydü ve genç kız, hala şaşkıındı. Sözlerinden hiçbir şey anlamamıştı.

Mirza, bir anda sırtını dikleştirip doğruldu. Yüzü ifadesiz bir hal alırken bakışlarını suya dikti ve elini suyun üzerinde hafifçe oynattı ileri geri. “Su soğuyor.” Diye mırıldandı duygusuz bir tonla. Ve onun gözlerine bakmaktan kaçındı. “Çıksak iyi olur.”

Hayat’ı kucağından indirdi. Ayağa kalktı. Şortunun paçasından sular damlarken küvetten çıktı. Hayat, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu afallamış bir halde. “Sanırım sen gerisini halledebilirsin.” Havlu, dolabını açtı. Bir havlu çekip aldı ve genç kızın sessizliği üzerine başını çevirip ona baktı. Hayat’ın gözleri onun yüzünden bir saniye olsun ayrılmazken, genç kız başını yana eğdi. Sanki biraz önce dibe çöken o kız kendisi değilmiş gibi Mirza’yı böyle kaçmaya iten şeyin çekimine kapılarak, kısa süreliğine her şeyi bir kenara bıraktı. Mirza, gözlerini kaçırdı hızla.

“Hadî” dedi havluyla saçları kurularken.

“Su çok güzel...” Dedi genç kız, onun tepkisini merak ederek alçak sesle. Ve ayaklarını küvete uzatarak ona tekrar baktı.

Mirza’nın kararlı gözleri yakıcı bir bakışla onu baştan aşağıya süzdü. Ve gözleri kısıldı. Genç kız, onun bakışının etkisinde kalan kalbinin dörttnala gitmesini ve ayak parmaklarının kıvrılmasını görmezden gelmeye çalıştı.

Düşüncelerini kelimelere dökememiş olsa da soru dolu gözlerini onunkilerden kaçırmadı. “Herkes sanki sen, her an kaçacakmışsın gibi davranıyor.” Diye fısıldadı. Mirza’nın saçlarındaki elinin hareketi gittikçe yavaşladı ve sonunda hareketi durdu.

Gözlerini kaldırıp, genç kızın gözlerinin içine uzun saniyeler baktı ve sonra sinirle güldü. “Fark ettin demek!” diye mırıldandı ardından. Ve sadece bunu söylemekle kalarak saçlarını kurutmaya devam etti. Hayat, onun çıkıp gidebileceğini biliyordu. Onun, bedeninin gerginliğini olduğu mesafeden bile fark edebiliyordu ve sadece Hayat’ı yalnız bırakmamak için orada kalmaya katlandığını da biliyordu. Ama Hayat, onu serbest bırakmak yerine, neler döndüğünü öğrenmek istiyordu. Belki bencilceydi ama merakı onu serbest bırakamayacak kadar büyürken ve zihnini biraz olsun yaşadıkları korkunç dakikalardan uzaklaştırabilmişken buna sıkıca sarılmak istiyordu.

Mirza, bir anda havluyu omzuna atıp, sıırıslıkla olmuş basketbol formasının şortunu indirip karşısında çıplak kaldığında genç kızın zihnine üşüşen düşüncelere dair her şey buhar olup,

uçu ansızın... Genç kızın yüzünü sersem bir ifade ele geçirirken, neredeyse kayıp suyun içine düşecekti. Mirza, onun fal taşı gibi açılmış gözlerinin içine bakarak güldü. Ve havluyu beline sardı. İyi manevraydı ama genç kız bunu fark edemeyecek kadar afallamıştı.

“Ne?” diye sordu genç adam. Sesinde muzip bir tını, yüzünde eğlenen bir ifade vardı. Bakışı aşağıyı, sertleşmiş erkekliğini işaret etti ve omuz silkerek genç kıza baktı tekrar.” İkimiz, tamamen ayrı tellerden çalışıyoruz.”

Hayat, suyun içinde doğruldu ve yine kayıp düşme tehlikesi yaşamamak için, küvetin kenarını sıkıca kavradı parmakları.”Ben... Şey.” dedi ama ne söyleyeceğini bilemediği için boğazını temizleyerek susmak zorunda kaldı.

“Sen... Ne?” diye sordu genç adam onun için bir havlu çıkarırken. Hayat, sessizliğe gömüldüğünde omzunun üzerinden ona bir bakış attı.”Evet?” diye üsteledi. Parlak ışıkların altında ışıldayan yüzüne öylesine takılıp kalmıştı ki genç kız, Mirza’nın ne sorduğunu bile unuttu. Nemli, koyu renk saçları parıltıyordu. Her an gülecekmiş gibi kıvrılmaya hazır dudaklarının cazip görüntüsü genç kızın gözlerinin onlara takılıp kalmasına neden oldu. Her ne kadar yüzünde eğlenen bir ifade olsa da gözlerindeki yoğun bakış, bir girdabın içinde dönüp duruyormuş gibi hissetmesine neden oldu genç kızın.

“Evet?” diye sordu yine genç adam ve gülüşünü öksürükle bastırmaya çalıştı. Hayat, odağını bulmaya ve gerçekliğe dönmeye zorladı kendisini.

“Evet?” diye sordu o da ne sorduğunun bile farkında olmayarak. Mirza, omuzları hafifçe sarsılırken küvete eğildi, duş başlığını suyun içinden çıkardı. Boşta kalan eliyle genç kızın elinden tutarak ayağa kaldırıp, ayaklarının üzerinde durmasını sağladı.

Hayat’ın biraz önceki uyuşukluğundan eser kalmamıştı. Sanki günlerdir çıkamadığı o çemberin dışına bir anda savrulmuştu ve hız, başını döndürüyordu. Bedenindeki uyanışı kontrol edemiyor, tepeden tırnağa kızardığını hissediyordu zira tüm bedeni sanki alev almış gibiydi.

Ve sonra genç kız, biri onu dürtmüş gibi Mirza’nın birbirine bastırdığı dudaklarını fark etti. Ne kadar uzun süre öylece ayakta durduklarını bilmiyordu ama Mirza, onu tekrar sudan geçirdiğine göre genç kız, uzun süre kaybolmuş olmalıydı.

O, suyu kapatıp, duşu tekrar yerine takarken Hayat utanarak onun göğsüne bir şaplak attı. Mirza, gülerek geriye doğru bir adım attı. “Tanrım! Biri bana şiddet görmeyi özleyeceğimi söyleseydi aklımdan zoru olduğunu düşünürdüm.”

“Çok fenasın!” dedi Hayat, utancını huysuzluğuyla bastırmaya çalışarak.

“Öyleyim.” Dedi genç adam boğuk bir tonla ve omuz silktilti. Sesi, sanki genç kızın tenini okşar gibi üzerinde dolandı. Kollarını genç kızın arkasına uzatıp, sutyeninin kopçasını açtı. Biraz önce, bu işleri Hayat’a bırakmamış mıydı? Hayat’ın sertçe aldığı nefes ciğerlerini yalarken Mirza, askılarını omuzlarından sıyırdı ve ön kısmına tek parmağını takarak aşağıya çekip, düşmesini sağladı.

Hayat, iç organları yer değiştirmiş gibi hissetti bir anda. Sık aldığı nefesleri göğsünü şişirirken onun omzundaki havluya uzanıp, alelacele bedenini sardı.

Mirza, bir anda ondan esirgenen manzara karşısında hayıflanarak iç çekti.” Sen daha fenasın!” eğilip, dudaklarını alnına değdirdi hafifçe. Büyük eli yanağında şekillendi. Gözlerinde genç kızın bir anlam yükleyemediği pırıltılar oynasırken, başparmağıyla hafifçe gamzesinin bulunduğu noktayı okşadı. Ve onu orada, öylece bırakarak, arkasını dönüp banyodan çıktı.

Daha Hayat, küvetin dışına yeni adım atmıştı ki Mirza’nın önce kıyafet dolu olan bir eli, sonra başı göründü kapı aralığında. Kıyafetleri hafifçe havaya kaldırdı ve sonra kirli sepetinin üzerine bırakıp, tekrar gözden kayboldu. Hayat, başını yana eğdi, kaşları derinleşirken. Mirza, ya onun sorular sorup, üstelememesi için kaçıyordu ya da onun tabiriyle yine ‘içine girmek’ istediği için kaçıyordu. Bir anda ayak parmaklarından saç diplerine kadar titredi genç kız. Muhtemelen soru sormasını istemiyordu.

Hayat, çabucak kurulanıp, üzerine tişörtünü ve boxerını geçirdi. Banyoyu toparlayıp, çıplak ayaklarla usulca yatak odasına süzüldü. Mirza, eşofman altını giymiş, yatağa yüzükoyun uzanmıştı. Onu fark ettiğinde başını çevirip, tek gözünü aralayarak baktı. “Saçlarını kurulamalıyız!” alçak sesinde Hayat’ta geri adım atma isteği uyandıran bir tını vardı ama çenesini havaya dikerek ve omuz silkerek yatağa ilerledi. Kalçasını onun hemen kolunun yanına ilıştırerek yatağa oturdu.

“Yedi yaşında ne oldu?” diye sordu öğrenmeye kararlı bir tonla. Mirza, bıkkınca iç çekerek yüzünü yastığa gömdü. Hayat’ın eli usulca havalandı ve onun çıplak, pürüzsüz sırtını buldu parmak uçları. Genç adam boğukça inlerken omuzları dikleşerek, sırtının ortasında çizgi belirginleşti ve genç kızın parmak uçlarındaki teni kıpırdandı.

“Bazen çok inatçı oluyorsun!” dedi Mirza, yüzü hala yastığa gömülmüş bir halde. Sesi yastık engeline takılsa da genç kız, sözlerini duymuştu.

“Olabiliyorum.” Diye mırıldandı genç kız geri adım atmayacağını hissettirerek.

Mirza, huzursuzca kıpırdandı. Yan döndü, ona sert bir bakış attı ve gözleri tekrar kapandı. Hayat, onun içinden bir şeyler homurdandığını düşündü. Mirza, bir anda doğrulduğunda Hayat, geri çekilmek zorunda kaldı. Genç adam, bağdaş kurup, tam karşısında oturdu. Hayat’ta onun karşısında bağdaş kurdu çünkü onun gözlerindeki kabullenışı görmüştü.

Mirza, onun kucağındaki ellerine uzanıp, dalgınlıkla parmaklarıyla oynamaya başladı. Ve gözlerini ellerine dikti. Hayat, sanki dilinde onun huzursuzluğunun tadını alıyormuşçasına yüzünü gerdi.

“Herkes babasının kendisini çok fazla sevdiğini düşünür... Öyledir de...” dedi alçak sesle. Kelimeleri dudaklarından öyle sessiz çıkıyordu ki Hayat, onu duymakta güçlük çekiyordu. Mirza, başını iki yana salladı. “Ama deryal Yiğit, ailesine sevgiden daha öte bir his besliyordu. Bu, bakışlarında, sözlerinde, sesinde... Bizim için yaptığı her şeyde yoğun bir şekilde hissediliyordu.” kaşlarını kaldırarak şaşkın bir bakışla genç kıza baktı. “Allah aşkına... Hangi Baba, oğlu onu arkadaşlarıyla tanıştırmak istedi diye uzun zamandır beklediği bir görüşmenin tam ortasındaiken, işi kaybetme riskine rağmen, sırf oğlu istedi diye gelir ki?” Mirza’nın gözbebekleri titredi ve dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. ‘O geldi! İş alamadı ama bunu hiç umursamadı. O, böyle seviyor çünkü...’ genç adamın yüzü sanki iki taraftan çekiliyormuş gibi gerildi.” O, seni öyle seviyor ki sen istesen de istemesen de

içinde kendi bağılılığını da büyütüyorsun.” Tekrar, gözlerini hareket edip duran parmaklarına dikti. Ve Hayat, onun neden sözlerine buradan başladığını merak etti.

“Annemi de öyle seviyordu...” dedi, sözlerine devam ederek yine zor duyulur bir tonla.” Aralarında sanki somuttu aşkları...”Yüzü buruştu birden.”Ve o kaza oldu. Önce onun güçlü olduğunu düşündüğümünden yaşayacağına emindim. Ama hastaneye gittiğimizde durumun öyle olmadığını anladık. Ömer Amca’ya kalan tüm umutlarım, onun gözlerindeki çaresiz ve korku dolu bakışlarla söndü... Yine de babama olan inancımın içimde ufacık da olsa yaşayacağına dair bir his vardı. Ama o bekleme koltuğunda saatler ilerledikçe her şeyin sona erdiğini anladım. Babamı kaybedecektim ve yetmezmiş gibi onun gidişiyle annemi de kaybedecektim. “gürültüyle yutkundu ve derin bir iç çekti. Hayat’ın yüzü onun gözlerinde gördüğü acıyla buruştu ve sanki

Güç parmakları onun parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendi.

“Çok küçüktüm ve yaşadığım acıyı kaldırmakta güçlük çekiyordum. Öyle çok korktum ki ondan önce kendim ölmek ve beni içine çeken o duygulardan kurtulmak istedim. Dakikalar ileriye sararken ben, geriye, onunla geçirdiğimiz günlere dönüyordum. Ve hatırladıkça kalbim ağrıyor, sırtım yanıyor, sanki dövülmüş gibi hissediyordum. Beynim, uyuşmuş gibiydi. Yaşadıklarımı dün gibi hatırlıyorum ve ölene kadar da unutmayacağım.”

Mirza, duraksadığında genç kız, kendisini oturduğu yerde tutmakta zorluk çekiyordu. Ona atılmak, kollarını boynuna dolamak sanki o küçük çocuğu teselli edebilirmiş gibi başını göğsüne yaslamak ve tazeymiş gibi hissettiği acısını çekip almak istiyordu. Ama tepkisinden çekinip, gözlerinde biriken damlaları dışarı atmakla yetindi. Mirza, gözlerini kaldırıp ona baktı ve başını iki yana salladı. Kucağında sıkıca kenetlenmiş olan ellerini bırakıp, yüzüne uzandı. Başparmakları gözlerindeki yaşları silerken onun yüzünde yumuşak, sevgi dolu bir ifade vardı. “Yufka yüreklim benim...” diye fısıldadı.

Büyük elleri genç kızın belini kavradı. Kendisi yatak başlığına yaslanırken, onu da kucağına çekti. Kollarını beline dolayıp, çenesini başının tepesine dayadı. Hayat, bunu yüzünü gizlemek için yaptığını bir şekilde biliyordu.

“Sonra... Babamın kurtulduğunun haberini aldık. Herkes içindeki büyük rahatlamayı dışa vurup sevinirken ve neredeyse dans edecekken ben, sevinemedim. Bedenim öyle kasılmıştı ki günlerce dayanılmaz ağrılar çektim. Korku zihnimi öyle uyuşturmuş ki toparlayabilmek çok zor olmuştu. Ve her gece rüyalarım giriyordu o bekleme koltuğunda yaşadığım günler aynı korkuları bana yaşatarak. “Bedeni bir anda kasılarak, genç kızın canını yakacak kadar daha sıkı sardı kolları onu. Hayat, bunun farkında olmadığını düşündü ve şikayet etmedi.

“Kurtulduğunu öğrendiğimde doğru veya yanlış bir karar vermiştim. Bir daha aynı acıyı yaşamayacaktım. Belki kadere küsmek, trip atmak ya da neyse ne işte... Kendimi onlardan uzak tutup, soyutladım. Sevgilerini istemiyordum. Onları sevmeyi de istemiyordum. Ben uzaklaştıkça, onlar çırpınmaya, beni geri kazanmak için daha çok üstüme gelmeye başladılar ama kararımdan asla dönmedim. Onlarla vakit geçirmek için özlemle yandığım halde kendimi meşgul edecek bir sürü uğraş buldum. Başardım da... daha on dokuzumda evden ayrılıp, mesafeyi daha da açtım. Onlar, her bayramda, yılbaşında, doğum günlerinde ziyaret edilmesi gereken uzak bir akraba gibi oldular. Ve zaten onlar da sonunda vazgeçip, beni öyle kabullendiler...”

Hayat, başını çevirip göğsüne öpücük kondururken, gözyaşları onun çıplak göğsünü yıkadı. Mirza, onun saçındaki havluyu çekip çıkardı. Parmaklarını ıslak ve karışık saçlarının arasından geçirdi. ‘‘Saçlarını kurutmalıyız.’’ Dedi tarazlı bir sesle. Mirza, homurdanarak onu önünde tuttu ve havluyla saçının nemini almaya girişti.

‘‘Baban...’’ diye fısıldadı Hayat, ürkekçe.

‘‘Ne olmuş ona?’’ Mirza’nın elleri çok kısa bir an duraksadı ve tekrar hareket etti.

‘‘Ben, senin isminle probleminin ne olduğunu sorduğumda ‘Çünkü ben koydum’ dedi.’’ Hayat, Deryal’in başarılı bir taklidini yapmıştı ve Mirza, kıkırdadı.

‘‘Sen ne kadar meraklı çıktın böyle... Bir de arkamdan araştırma yapmışsın.’’ ‘ Hayat, kayıtsızca omuz silkti.

‘‘Evet. İsmi babam koydu. Tunç’u Melek istemiş. Ama bana ‘Mirza’ adıyla sesleniyorlardı. Bu bir tepki değil aslında. Sadece o olaydan sonra, bana her ‘Mirza’ dendiğinde ben, babamla geçirdiğim o tatlı anılara kayıyordum. Onun ismimi bir dua gibi, sevgiyle söyleyişi aklıma geliyordu. Ve kırılma noktasına geliyordum.’’

Havluyu yere attı. Kollarını genç kızın beline doladı. Burnunu saçlarına gömerek derin bir iç çekti. Hayat, tam onun artık konuşmayacağını düşünürken Mirza, tekrar mırıldanmaya başladı. ‘‘Kimseyi sevmeye niyetim yoktu. Çünkü bırakıp gitme ihtimalleri vardı ve ben, aynı acıları tekrar yaşamak istemiyordum. Bundan ödüm kopuyordu.’’ Genç kızın kulağını hafifçe dişledi. Ve sanki bir el genç kızın bedeninin içine girmiş ve dolanmış gibi ürpermesine neden oldu.

Mirza, hayıflanarak bir çekti. Cezalandırır gibi genç kızın boynunu dişledi bu defa.’’Ve karşıma bir anda sen çıktın! Hayatıma bomba gibi düştün. Ben aşık olmamak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen sana çok fena tutuldum. ‘‘Saçlarını bir tarafta toplayı, dudaklarını hafifçe ensesine değdirip Hayat’ın gözlerini kapamasına ve titremesine neden oldu. ‘‘Sanırım genlerimizden kaynaklanıyor. Sevdığımız zaman ayarı bir türlü tutturamıyoruz ve dibine kadar düşüyoruz.’’elini genç kızın tişörtünün altından soktu ve karnını okşadı usulca. ‘‘Sen hariç benim kör sevgilim, herkes sana olan düşkünlüğümün farkında. Bunun için yine kaçıp gideceğimden korkuyorlar.’’

Mirza, ellerini daha yukarılara kaydırırken Hayat, üst üste yutkundu ve sırtını gerdi. Mirza, onun tepkisine kıkırdayarak karşılık verdi. Elini tekrar karnına indirdi. Ve sonra bir anda irkilerek genç kızın bedenini de titretti. ‘‘Seni kaybettiğimi sandığımda... Açıkçası kaçmak aklımın ucundan bile geçmedi. Çünkü onların bilmediği; değil bir ömür boyu, bir saniye senden ayrı kalamıyor oluşum...’’

Derince bir nefes alıp, genç kızı koluna yatırdı ve yoğun bakışların yüklendiği gözlerini onun gözlerine dikti. ‘‘Sen öyle büyük bir armağansın ki... Korkularım sana sahip olmamın kefareti. Ve ben, yanımda olduğun sürece bunu çekmeye razıyım. Ve zaten, nereye gidersen git, peşinden geleceğim...’’ işaret parmağını gözleri ağlamaktan şişmiş kızın, kızarmış burnuna dokundurdu. ‘‘Sen bana inanmasan da... Bir gün beni anlayacaksın ve ben sabırla o günü bekliyor olacağım.’’

Gözlerindeki bakışı öyle yoğunlu ki sevgisi zaten içinde parıldıyordu. Zaten Hayat, onun

kendisi için yaptıklarından sonra ona nasıl inanmazdı ki? Genç kızın gözleri onun gözlerinden ayrılıp, tam karşıya dikili ve orada kaldı. Hayat, ona bir şeyler söylemek istiyordu ama bunun için yeterince cesareti yoktu. Genç kız, aslında onun kendisine olan o çirkin davranışlarını bir kenara bıraktığında ondan çok kendisine güvenmiyordu. Mirza, resmen parıldıyor, etrafına ışık saçıyordu. Ama Hayat'ın hiçbir özelliği yoktu. O, o kadar zeki ve bilgiliydi ki Hayat, onu dinlerken çenesini yerinde tutmaya zorlanıyordu.

Hayat, ona değil... Kendisine güvenmiyordu. Onun gibi bir insan Hayat'ı nasıl sevebilirdi ki?

“Çok yorgun görünüyorsun?” genç kız, gözlerini takıldığı yerden çekip aldı ve odağını bulmaya çalışarak onun gözlerine baktı. “Yatıp, dinlenmen gerekiyor.” Ve düşünceliydi. Her zaman kendisinden önce Hayat'ı düşünüyordu. Genç kız, başını iki yana sallayarak omuz silkti.

“İnatçı keçinin tekisin!” dedi Mirza, hafif bir sinirle. Hayat'ın dilinin ucuna kadar gelen kelimeler bir türlü yer bulup, dışarıya çıkamıyordu. Belki de o böyle yoğun bir şekilde gözlerini yüzünde aşkla gezdirdiği içindi. Sanki bakmıyor, genç kızın yüzünü ezberliyor, içiyordu. Hayat, derin bir nefes alarak kollarında kıpırdandı ve elinin tersiyle burnunu sildi.

“Sümüklü.” Dedi Mirza, alayla. Ama genç kızın kucağından kalkmak için hareketlenmesine şaşırılmış görünüyordu. Hayat, onun karşısında oturup bağdaş kurdu ve alayını umursamadı. Çünkü Mirza, zaten bulduğu her fırsatta onunla alay ediyordu.

Hayat, dudaklarını yaladı. Sonra ısırıldı. Bir eli saçlarının arasından geçti. Mirza, dikkatle onu izliyordu gözlerini bile kırpmadan ve genç kız, huzursuz olmuştu. Keşke ona başka yere bakmasını söyleyebilseydi. Belki o zaman daha rahat konuşabilirdi.

“Aslında...” dedi çatallanmış bir sesle ve boğazını temizleyip sustu. Mirza, kaşlarını kaldırarak onun konuşmasını beklerken genç kız uzun süre sessiz kaldı.

“Aslında?” diye sordu sonunda genç adam dayanamayarak. Ve sanki uzak kalmışlar gibi elini ona uzattı ama Hayat, başını iki yana salladı. Mirza'nın gözlerinde bir kırılma oldu ama yüzü ifadesiz bir hal alıp, bir ayağını yataktan saldı. Bir dizini kendisine çekip, kolunu etrafına doladı sanki kıza dokunmasını engellemek istiyormuş gibi.

“Aslında... Sana güvensizlikten çok kendime güvenmiyorum sanırım.” Dedi sonunda genç kız ve bir şeyler söyleyebilmiş olduğu için kendisini tebrik ederek derin bir nefes aldı. Mirza, dizine dayadığı çenesini kaldırdı ve şaşkınlıkla genç kıza baktı.

“O ne demek?” diye sordu kafası karışık bir halde. Hayat, kelimelerini toparlayabilmek için uzun süre sustu yine ve Mirza, sabırla bekledi.

“Bana olan çirkin davranışlarını bir kenara bırakırsak-” Mirza, pişmanlıkla gözlerini kapadı.

“Ne olur hatırlatma, canım yanıyor.” Diye fısıldadı gözleri kapalı bir halde ve sonra açıp, yalvarırcasına baktı genç kıza.

“Onları bir kenara bırakırsak...’ diye devam etti geç kız, onun durumunu umursamadan.” Bana aşık olduğuna inanmaktansa korkunç bir hastalığın pençesine düşüp, şuurunu kaybetmen daha mantıklı geliyor... “Mirza’nın yüzü şaşkın balık ifadesini aldı ve tam genç kız tekrar konuşurken başını geriye atıp bir kahkaha attı” Yoksa... Sana inanıyorum..” mırıldanması Mirza’nın kahkahası arasında boğulup gitti.

“İnan ne söylemeye çalıştığını anlamadım.” Dedi genç adam, kahkahaları durulduğunda ama gözlerinden gizli bir parıltı geçip gitti.

Hayat, onun kahkaha atmasına ve sözlerinin arada kaynamasına bozalsa da belli etmedi. Bir elini havaya kaldırıp onun yüzünü işaret etti. “Bir sana bak!” dedi ve sonra kendi yüzünü işaret etti.” Bir de bana...” başını iki yana salladı. “Senin bana aşık olman çok saçma... Güzel bile değilim ama bana hissettirdiklerini görmezden de gelemem.”

Mirza, kıkırdayarak başını iki yana salladı. Ve Hayat, onun zaten zorlukla kurduğu cümlelerine böylesine kayıtsız kalmasına ve alaya alınmasına öfkelenerek ayağa kalktı. Ve ayrıca iki kere ona inandığını da söylemişti ama arada kaynamıştı. Eh madem istemiyordu...

Büyük elleri onun belini kavradı ve genç kız ne olduğunu anlamadan kendini, yatakta onun bedeninin altında buldu. Genç kız, ona öfkeyle bakarak altından çıkmaya çalıştı. “Kalk üzerimden.” Dedi tıslayarak.

Genç adam, artık gülmüyordu. Kararmış lacivertleri onun yüzünde ağır ağır dolaştı. Yüzündeki sert ifade Hayat’ın yutkunmasına neden oldu. “Hayatımda duyduğum en saçma sözleri sarf ettin. Başka ne yapmamı bekliyordun.” Garip sesi, genç kızın kalbine bir el gibi uzanarak sıkışmasını sağladı ve nefesi boğazında tıkanı.

Mirza, onun burnunu öptü.”Sen.” dudaklarına sürttü dudaklarını.”öyle.” çenesini öptü.”güzelsin ki.” Dudakları derin bir öpücükle dudaklarını yakaladı. Hayat, onun altında heyecandan nefes almakta güçlük çekerken öpüşüne karşılık verdi istemsizce. Mirza, inleyerek dilini aralık dudaklarından içeri saldı ve derin bir keşfe çıktı. Genç kızın sırtına dolanan ellerini önce dirseklerinden yakalayıp, yukarı kaldırdı ve ellerini birleştirip tek eliyle kavrayarak başının tepesine uzatıp, orada öylece bıraktı. “Öyle güzelsin ki ben de akıl bırakmadın.” Garip bir gülüş çıktı dudaklarından.”Hem ben sana gözlerimle değil, kalbimle bakıyorum. Ve bu kalbin içinde güzel olan tek şey sensin!”

Tekrar onu öpmek için başını eğdi. Ve bir anda geriye çekilerek irice açılmış gözlerle baktı ona. “Sen ne dedin?” diye sordu boğuk bir fısıltıyla.

“Ne dedim?” dedi Hayat, afallayarak. İnlemekten başka hiçbir şey çıkmamıştı dudaklarından.

Mirza, onun tepesinin üzerindeki ellerini serbest bırakıp, dirsekleri üzerinde doğruldu. “Bana inandığını söyledin!” sesindeki dalgalanma ve gözlerindeki karmaşık bakışa güldü genç kız hafifçe. Utançla tepeden tırnağa kızarıırken”İki kere...” diye fısıldadı.” Daha önce fark etmeni beklerdim.”

Mirza, gözlerini kapayarak başını arkaya attı.”Akıl mı bıraktın ben de be kadın!” Başını tekrar eğerek, gergin bir yüzle baktı genç kıza.”Beni ne hale soktun”diye fısıldadı suçlarcasına. Gözlerinde yıldızlar oynaşıyordu sanki.” Birkaç kelime sarf ettin ve ben ergen gibi titriyorum.” sıkışan nefesi yüzünü yalayıp geçti genç kızın ve her konuştuğunda

Hayat'ın midesini düğümlenerek, nefesini içinde hapsedti. "Kalbim göğsümü parçalayıp, yerinden çıkacak..." Garip bir ses çıktı dudaklarından. Tam olarak gülme sayılmasa da ona benzer bir şeydi. "Ve ben, o heyecandan durmadan önce, içinde olmak istiyorum."

Daha Hayat, rahatlatıcı bir nefes alamadan dudakları sertçe dudaklarını buldu. Öpüşüyle, dudaklarından boğuk bir inleme çıktı ve genç kız bedenini sırtını gererek onu sert bedenine bastırdı kendisini.

'Acele etmel!' dedi Tunç, içinden. Ne onunla yaşadığı ilk deneyimdi- ki her saniyesi hafızasına kazınmıştı-, ne de kendisi ilk defa biriyle birlikte oluyordu. Ama on altı yaşında ilk defa bir kadınla birlikte olduğunda bile böylesine heyecanlanmamıştı. Onun dudaklarını engelleyemediği bir acelelilikle öper ve ağzının içini keşfederken sakın olması gerektiğini söyleyip duruyordu kendisine.

Eli, onun ıslak saçlarının arasına kayarken, kadife kıvamındaki nemli boynunu süpürdü dili... Boynuna bayılıyordu Tunç. Uzun, ince ve her hareketiyle oluşan kıvrım onu olduğundan daha narin gösteriyordu. Dudakları çenesine çıktı, minik dokunuşlarla kulaklarına ulaştı, dişleri, kulak memesini hafifçe arasına alıp sıkıştırdılar ve bu, utangaç bir inleme kaçırdı genç kızın dudaklarından.

Coşkun, sert bir rüzgar esiyordu dışarıda ağaçların yapraklarını döverek. İçeriye sızan uğultunun, cama vurup duran ağaç dalının seslerine karışarak genç adamın kulağına daha önce duymadığı, tatmadığı, egzotik bir melodi oluşturuyordu kulağında onun inlemeleri. Ve kalp atışları bu ahenge yüksek perdeden bir ötüşle eşlik ediyordu.

Boşta kalan eli, bacaklarının üst kısmından usul okşamalarla yukarı, kalçasına doğru tırmandı. Ve parmakları, tenini kavrayıp hafifçe sıktı. Tunç, benzersiz bir huzur hissinin onu yavaş yavaş sardığını hissetti. Damarlarındaki kan yerini, yoğun kıvamlı bir hazzın akışına bırakırken genç adam, onun tamamen kendisinin olacağını mutluluğunu yaşıyordu. Bunun ilkel bir dürtü olduğunun farkındaydı ama önemsemiyordu. Zaten, Hayat'a aşık olduktan sonra içinde bir mağara adamının yaşadığını fark etmişti. Kıskaç, sahiplenici fena halde korumacı ve sırılsıklam aşık...

Bünyesini yalnızlık hissi sararken doğruldu. Genç kızın şaşkın bakışları arasında, nemlenmiş, ışıldayan yüzüne bakarken omuzlarından tutup, onunda kendisiyle birlikte oturmasını sağladı. Pembemsi bir renk alan yanaklarına, heyecanla titreşe gözlerine, berelenmiş dudaklarında gezindi gözleri. Eli kendinden bağımsızca yüzüne uzandı. Başparmağı alt dudağını hafifçe okşadı. "Bir de güzel değilim demiyor musun?" dedi sertçe fısıldayarak. Tunç, ondan daha güzel bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Nasıl kendisini görmezdi? Nasıl güzelliğinden bihaber olabilirdi.

Hayat, umursamazca omuz silkti ve Tunç, başını iki yana salladı. Onu öyle sevecekti ki Hayat, tüm yanlış bildiklerini unutacaktı. Heyecandan titrediğini yeni fark ettiği ellerini tişörtünün eteklerine uzattı. "Tanrım!" dedi boğuk bir sesle titreyişine şaşırarak. Ve biraz da utanarak...

Tişörtünü başından çekip çıkardı ve nereye savurduğunu fark etmeden fırlattı. Hayat'ın bir anda omuzlarına dökülen nemli saçları, dolgun, uçları dikleşmiş göğüs uçlarına kıvrıla kıvrıla döküldü ve Tunç, nefes almayı bıraktı. Göğüslerinin teninden bir ton açık rengi, duruşu ve burnuna değen farklı kokusuyla ürperdi genç adam. Dişlerini sıkıp, arasından almayı unuttuğu

nefesi sertçe çekti. Ve
'Allah yardımcım olsun' diye düşündü.

İşaret parmağı genç kızın yüzüne uzandı. Burnundan, sık ve kesik nefesler aldığı aralık dudaklarının arasından, çenesinden aşağıya teninde hafif bir kırmızılık bırakarak bir yol çizdi. Göğüslerinin arasında durakladığında parmak ucundaki ten hafifçe titredi.

Tunç, yüzüne eğilerek tekrar dudaklarını kendi dudakları arasına hapsetti. Öyle tatlı bir tadı vardı ki... Genç adam, küçükken ağzını sulandırarak yediği farklı aromalı şekerlere benzetiyordu tadını. Dudakları göğüslerine inerken genç kızın dudaklarından kaçan inlemeler gözlerini kapamasına neden oldu. Tek göğsünü ağzının içine aldı ve sertleşmiş ucunu diliyle süpürdü. Hayat'ın sırtı küçük, utangaç bir çılgınlıkla yukarı doğru kavis çizdi. Elleri saçlarının arasına kayd ve parmakları genç adamın saçlarını sertçe çekti. Tunç, onun kopma noktasına gelmesini ve yine o ilk gece olduğu gibi içindeki vahşiliği ortaya çıkarmasını istiyordu.

'Mirza'' diye soludu genç kız sırtını tekrar yatağa bastırırken. Tunç, adını bilinçsizce zikrettiğinin farkındaydı. Diğer göğsüne geçerken, o tatlı kokusu art arda yutkunmasına neden olurken ona yaşadığı her şeyi unutturmaya kararlıydı. Aklını başından almak, kendisini bile unutturup yine o, neşeli, cıvıl cıvıl kız olmasını sağlamak istiyordu. Bir daha kabus görmeyene kadar onunla saatlerce sevişmek istiyordu.

Tunç'un dudakları teninden aşağıya yakıcı öpücüklerle kayarken, kulaklarında giderek şiddetlenen uğultu sanki onu sağır etmişti. Onun zevkini artırmak için kendisini öyle sıkı tutuyordu ki gerilen kasları ağrımaya, gittikçe daha çok sertleşen ve onun içinde olmak için çırpınan erkekliği zonklamaya başlamıştı.

Parmakları genç kızın boxerının kenarlarına takıldı. Onun kalçasını kaldırmasıyla bir çırpıda ayaklarından çekip çıkardı. Tekrar bedenine eğilmeden önce ayaklarının üzerine öpücükler kondurdu ve dilini küçük parmağa dokundurarak Hayat'ın yay gibi gerilmesine neden oldu. Kendi az sayıdaki kıyafetlerini bir çırpıda çıkarıp, dizleri üzerinde durdu ve heyecanlı, meraklı ve ürkek bir bekleyiş içerisindeki genç kıza baştan aşağıya, içercesine süzdü.

Odadaki loş ışık, genç kızın terlemiş bedenine vuruyor, teninin altın gibi parıldamasına neden oluyordu. Işığın kırılmasıyla oluşan gölgelerle belirginleşen ve gizli bir vaat sunan kıvrımları, genç adamın midesinin altında bir curcunaya yol açıyordu. Genç kızın vücudunu gideremeyeceğini düşündüğü bir merak ve baş dönmesiyle izliyordu. Onun seyrine doyamadığı görüntüsü karşısında ağzı kurumuş, boğazında bir ağrı hissi oluşmuştu ve seyri öyle güzeldi ki bir an önce ona sahip olma ve onu günlerce, gecelerce izleme isteğinin arsızlığıyla ikileme düştü.

Hayat'ın küçük bir öksürük krizine tutulduğunu fark ettiğinde bakışları çabucak gözlerini buldu ve onun da kendisini bilhassa en belirgin ve dikkat çeken sertliğinde takılıp kaldığını fark etti. Onun, utangaç bakışlarına karşılık kıkırdadı ve genç kız, gözlerini kırıştırarak tekrar onun yüzüne odaklandı.

Sonunda ciğerlerinin istediği havayı veremediği bir nefes çekti içine ve genç kızın üzerine uzandı. Kokusu bedenini etrafını sarıp, aklını bulandırırken dudaklarını öptü, dili onun çekingen ama hevesli diliyle buluşurken Tunç, arzusunun onu tamamen ele geçirmek üzere olduğunun farkındaydı. Onun her saniyesinden delice zevk almasını istiyordu ama o, altında

kıpırdanıp, dururken ayakları kıpır kıpır oynasırken kendi kontrolünü sağlaması güçleşiyordu.

Sonunda ona şeytanca bir bakış atıp, onun meraka saldı ve bedeninde kayarak en mahrem yerlerine doğru yol aldı dudakları. Dudakları aylakça karnının üzerinde uzun saniyeler geçirdi. Elleri dizlerinin arkasına baskı uygulayarak hafifçe yukarı kaldırdı. Bir eli, kaba etinden aşağıya genç kızın bedenini titreten okşayışlarla inerken gözleri hoş bir dalgınlıkla içeriye döndü.

Tunç, onun bilinçsiz hareketi karşısında alt dudağını dişledi sertçe. Parmakları kadınlığına ulaşp, ıslaklığını fark ettiğinde bedeni taş gibi sertleşerek tek parmağını içeriye daldırdı. Hayat, küçük bir çığlık atarak elinin altında ne varsa sıkıca kavradı ve başını kaldırarak gözleri irileşmiş bir halde genç adama

baktı. Bacaklarını kapamak istediye de Tunç, dirseğinin yardımıyla buna engel oldu ve başını eğip, parmağının keşfettiği kadınlığına dudaklarını bastırdı.

‘‘Ne... Ne yapıyorsun’’ diye fısıldadı genç kız dehşetle. Tunç, güldü. Başını kaldırıp ona baktı ve genç kız, daha fazla dik tutamadığı başını yastığa bıraktı sertçe.

‘‘Kötü şeyler...’’ dedi Tunç, boğuk bir tonla.

‘‘Tanrım!’’ dedi genç kız, Tunç tekrar dudaklarını ona bastırdığında. Dilinin her kıvrılışı genç kızın dudaklarından sert inlemelerin kaçmasına neden oluyordu. Elleri sertçe Tunç’un saçlarını kavradı ve sanki onu geriye çekmek istiyormuş gibi baskı uyguladı.

Tunç, onu umursamadan ve onun ‘Lütfen’lerinin arasında gözlerini kaldırıp genç kıza baktı tekrar. Hayat’ın göğsü yukarı kalkmış, boynu gerilmiş ve başını arada sağa sola sallayarak inlemelerinin arasında Tunç’a yalvarıyordu.

Tunç, kendi ilkel arzularını genç kız, rahatlayana kadar bastırmaya kararlıydı ama canı öyle yanıyordu ki alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Sırtından aşağıya yuvarlananları saymıyordu bile. Sonunda Hayat, güçlü bir çığlık atarak, tüm bedeni zangır zangır titreyerek ve anlamsız sözcükler fısıldayarak rahatladı.

Genç adam, onun titremeleri tamamen durduğunda üzerinde yükseldi ve yüzüne bir santim kalana kadar yüzüne eğildi. Yüzünün gevşemiş görüntüsü baş engel olamadığı bir gurur hissinin baş göstermesine neden oldu. Tunç, öyle bir mutluluk yalıyordu ki bu, zihninde veya kalbindekinden çok başka teniyle, onun bedeniyle yaşayarak tattığı bir mutluluktı.

Genç kızın gözleri odağını bulduğunda Mirza’nın kararmış gözleriyle karşı karşıya geldi. Bakışları öylesine karanlıktı ki Hayat, sert bir soluk çekti içine. Ama bariz bir gurur ışıltısı da o gözlerde parılıyordu. Genç adamın yüzünde sert bir ifade vardı. Hayat, onun kendisini tuttuğunu biliyordu ama bunu neden yaptığını bilmiyordu. Şakağındaki damar mavi bir boru gibi genişlemiş, pıt pıt atıyordu. Alnında ter birikmiş, ışığın altında parlıyordu. Gergin ve aralık dudaklarının arasından sığ nefesler alırken dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu ve genç kız, onun dudaklarında kendi tadını alarak utandı.

Kaslarının gerginliğinden sanki dayak yemiş gibi hissetmişti ama ağrıyan bedeni gevşemeyle birlikte uyuşmuştu. Parmağını kıpırdatacak hali kalmamıştı. Mirza’nın yoğun bakışları

üzerine, ''Ne?'' diye sordu nefes nefese.

''Ne, ne?'' diye sordu genç adam. Gerilen boğazından sesi çatlayarak çıktı.

''Bana çok garip bakıyorsun...'' diye fısıldadı genç kız.

''Garip mi? ''başını iki yana salladı. Elleri koltuk altlarından yukarı uzanıp, parmakları saçlarının arasına daldı ve başını avuçları arasına aldı. ''Sadece seni izliyorum.'' Diye fısıldadı.

''Hımm''

''Hımm.''Mirza, onun alt dudağını yakalayıp çekiştirdi. Ve Hayat'ın uyumuş bedeni bu küçük hareketle bile kıpırdandı.

Tunç, onun başını yana eğerek bir düşünceye dalmış gibi bakışını yakaladı. Her ne kadar sinir uçları zıplamış, gerginlikten darmaduman olmuş olsa da ne düşündüğünü merak etti.

''Ne düşünüyorsun?'' diye fısıldadı.

''Senin kötünden anladığınla benim kötünden anladığım tamamen başka şey... Ahh'' Tunç, bir anda tek ve sert bir hareketle içine daldığında genç kızın gözleri yine yukarı çevrildi ve sırtı Tunç'un bedeniyle birlikte yukarı kalktı.

Genç adam, onun ıslak sıcaklığında usulca hareket etmeye başladı ve Hayat'ı o anda kaybettiğini anladı. Boğuk bir gülüş çıktı dudaklarından.

''Ne diyordun?'' diye sordu gergin bir sesle. Kalçası gittikçe daha da hızlanıyor Hayat'ın dudaklarından kelimeler yerine inlemeler dökülüyordu.

''Ben..''

''Sen!'' Tunç, sertçe tekrar içine daldı ve Hayat, tekrar boğuk bir çığlık attı. Genç adam, kısa bir an duraksadığında ''Evet?'' diye sordu.

''Bilmiyorum'' diye soludu genç kız ve başını yastığa dayadı sertçe. Tunç, tekrar hareket edip, onun içindeki, gövdesinin ta derinindeki sarsılmayı hissettiğinde kontrolünü kaybetti ve o, altında kıpırdanırken hareketlerine mani olamadan kalçası ileri geri hareket etmeye başladı.

Hayat, sanki bir yerlerden düşüyormuş ya da boğuluyormuş da tek sığınağı Tunç'muş gibi onun sırtına geçirdi parmaklarını. Tunç'un canı yanırsa bile bunu fark etmedi. Onun çığlıklarını dudaklarıyla boğdu ve genç kızın kasılıp, erkekliğinin etrafını sararak karşılık verdiği salınımlarına ara vermeden devam etti. Ve en derinlerine girdi. Tunç, onun yine doruğa çıkmasını istiyor, bunun için sabretmeye çalışıyordu ama artık ne o güzel melodiye duyuyor, ne de dünyanın geri kalanının nasıl bir yer olduğunu hatırlıyordu. İkisi de terden sıırılsıklam olmuştu ama birbirlerine olan tutkularını yalıyor olmanın mutluluğu gözlerindeki karanlığın içindeki parıltılarda gizliydi. Birbirine sürten terli tenleri kayıyor, her dokunuşta sanki kıvılcım çakıyormuş gibi alev alev yanıyor ve bu onun aklını başından alıyordu.

“Üzgünüm bebeğim. Daha fazla direnemeyeceğim.” Dedi tunç, dişlerinin arasından boğukça Hayat, onun sözlerini duymamış gibi anlamsız bir bakış attı ona. Tunç, içinde daha hızlı hareket ederken ve onun bedeniyle birlikte şiddetli bir titreme nöbetine girip, yükseklere çıkarken Tunç, kendisini adının Hayat olduğu bir dünyada buldu.

Bedeni şiddetle sarsılıp, bütün kasları önce gerilip sonra rahatlamayla gevşerken Hayat’ın zevk çılgınlıkları kulaklarından içeri dalıp, onun hazzını artırdı ve sonunda hala titreyen genç adam, onun üzerine yığılarak başını boynuna gömdü ve derisini hafifçe dişledi.

Gürültülü nefesleri birbirine karışırken uzun saniyeler kıpırdamadan öylece durdular. Genç kız, ona sıkıca sarılmış kollarından birini aşağıya salıp, diğerini yukarı kaldırarak ensesindeki saçlarıyla oynamaya başladı usul usul. Parmaklarının hareketi Tunç’un bedenini ürpertti. Başını çevirip, kulak memesini dişledi. “Yine uyuyup kalmadan önce üzerinden kalkmam lazım.” Diye fısıldadı. Hayat, yumuşak bir sesle güldü ve Tunç, gülüşünün üzerinde yarattığı etkiyle sarsıldı. Derin bir iç çekişle hala genç kızın içindeyken kalçasını çevirdi ve Hayat’tan boğuk bir ses yükseldiğinde kıkırdayıp yana kaydı.

“Tanrım! Ne kadar duyarlısın.”

Uzanıp, genç kızın kolları arasına aldı ve başının tepesine dudaklarını bastırdı. Sessizlik, aralarında dağ gibi büyüyüp tüm odayı sararken onların parmakları kıpırdanıp durarak birbirlerinin tenlerini buluyordu. Sonunda Tunç, onun bu derin sessizliğine dayanamadı ve elini çenesine uzatarak başını çevirip yüzünü kendisine çevirmesini sağladı. Ama genç kız farkında değildi. Hayat, sanki başka bir dünyadaymış gibi gözleri uzak bir noktaya odaklanmıştı. Tunç, uzanıp başparmağıyla onun kaşlarının arasında düşünceli kıvrımı düzeltmeye çalıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu sonunda dayanamayarak fısıltıyla. Hayat, titredi ve gözleri odağını bulduğunda kendisini onun gözlerinin derinliklerine bakarken buldu. Tunç’un kaşları onun derin düşüncelerle kırılgan çizgilerini fark ettiğinde çatıldı hafifçe.” Allah aşkına, aklından neler geçiyor?”

“ düşünüklerimin senin bilmeni isteyip istemediğimi düşünüyorum.” Genç adamın kaşları onun karışık cümlesiyle havaya kalktı.

“Anladım demek isterdim ama anlamadım” diye mırıldandı Tunç. Hayat’ın yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti. Gözleri huzursuz parıltılarla oynadı ve başını eğerek yüzünü ondan gizledi.

“Hayat’ım?” diye sordu Tunç ve kendi sesindeki meraklı tınıya şaşırdı.

“Evet?” Hayat, ona bakamadan fısıldadığında. Tunç, gözlerini kapayıp açtı. Ve sonunda onun kararsızdan çok utandığını fark etti ve yüz ifadesi şefkatli bir ifade aldı. Onu sıkıştırmak yerine sabırla söylemek istediği şeyleri dışarı atıp kurtulmasını bekledi. Saniyeler sonra genç kız zor duyulur bir sesle fısıldadı.

“Seni seviyordum.” Fısıltısı genç adamın kalbine bir çekiç darbesi indirdi bir anda ve Tunç, allak bullak oldu. Onun itirafını beklemiyordu. Tunç’un bedeni onun sözlerini devamı beklerken kaskatı kesildi ama konuşarak onun cesareti kırmak istemediği için sessiz kaldı.

“Seninle tanıştığımız gecedan çok önce seni tanıyordum ve sana aşıkım.” Hayat, utangaç bir

gölüşle sözlerine ara verdi kısa bir süre.” Öyle bir saplantı yapmışım ki senin gittiğin her yeri biliyor, seni takip ediyordum. O gece... Tüm aptallıklarım şaşkınlığım yüzündendi...”Tekrar sustu ve Tunç, onu sıkıca sararak dudaklarını saçlarına bastırdı sertçe ve cesaretine hayranlık duydu her şeyine duyduğu gibi. “Genetik dersine hiç çalışmamışım çünkü yaz okulunda kalıp seni daha fazla görebilirim diye umutlanıyordum. Kaldım da... Seni her gördüğümde yanında güzel kadınlar oluyordu ve ben kıskançlıktan çılgına dönüyordum. Biliyordum sana ulaşamazdım çünkü sen... Benim için her şeyin fazlasıydın.” Gözlerini kaldırıp, sanki tüm dünyayı o yumuşak kahverengilere yüklemiş gibi Tunç’un gözlerine baktı. Bakışı kalbine bir yol çizdi ve gümbürtüyle atmasına neden oldu. “Seninle tek bir gün diledim ama sen... Tamamen senin olmak hayallerimin çok ötesindeydi.”kurumuş dudaklarını yaladı ve utangaç bir pembelik saran yanağına uzandı Tunç ve eli yanağında şekillenip öylece kaldı. O, konuşmadan hemen önce minnetle, teşekkür edencesine dudaklarını öptü. “Senden nefret ettiğimi sandığım zamanlarda bile aslında seni seviyordum. Hala seviyorum ve sanırım bu, sonsuza dek süren bir hastalık...” sinirli bir gülüş çıktı dudaklarından ve yutkunarak gözlerini kaçırıldı.

Tunç, tekrar onun yüzünü kendisine çevirdi. “Teşekkür ederim.” Diye fısıldadı sesinin ritmi dalgalanırken. Onu uzun uzun öptü. Geri çekildiğinde “Seni seviyorum.” Dedi boğuk bir fısıltıyla. Fısıltısında sevgisi, aşkının büyüklüğü gizliydi. Sonra bir dudağının kenarı yana kaydı. “Ve senin beni sevdiğini biliyorum.” Diye mırıldandı. Hayat, hızla başını geriye çekerek ona şaşkınca baktı.

“Tanrım! Senin kadar kibirlisini görmedim.” Dedi huysuzca.

“Ali!”

“Ne?” Hayat, onun göğsüne bir şaplak attı.”Ali nereden çıktı şimdi?” kaşlarını çatıp, sinirle baktı genç adama.

“O benden daha kibirli” omuz silkti genç adam ve Hayat, inanamazca başını iki yana salladı. “Ama beni sevdiğini kibrimden bilmiyorum. Gerçekten bildiğim için biliyorum.”

Genç kızın gözleri kuşku ifadesiyle kısılrken, yüzü kulaklarına kadar kızardı yine. “Nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.” Omuz silkti. Genç kız, onun gözlerindeki gurur ifadesini görebiliyordu. “Kendini beğenmiş.” Dedi içinden ama sevimli yüz ifadesine hafifçe gülümsedi.

“Biliyor musun? ” dedi Mirza, bir anda.”Ofisimde Hayat’ımın yapbozunu yapıyorum ama oldukça zorlu...” Genç kızın kafası onun sözleriyle tamamen karıştı. Bir anda konunun bir yapboza nasıl geldiğini kavrayamadı. Kaşları şaşkınlıkla kalkmış, genç adama bakarken.”Belki bana bir gün yardım edersin? ” diye sordu Mirza. “Tamamlamak için elimden geleni yapıyorum ama dediğim gibi... Oldukça güç!”

Hayat, hala gözlerinde karmaşık ifadelerle onun göğsüne yasladı başını.”elbette.” dedi afallamış bir sesle.”Elimden geleni yaparım.”

“Teşekkür ederim.”

Uzun dakikaların sonunda genç kız, uyuklu bir sesle sordu. “ne yapmayı düşünüyorsun?”

Mirza'nın parmakları onun sırtında daireler çiziyordu.

“Kendimi toparlayabildiğim an yeniden üzerine çıkmayı düşünüyorum.” Hayat, yine onun göğsüne bir şaplak attı.

“Çok edepsizsin!” dedi hafif bir sinirle.

“Ne düşündüğümü sordun?” Mirza, gülerek omuz silkti.

“Ailen hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?” dedi genç kız bir anda ve Hayat'ın parmak uçlarındaki ten bariz bir şekilde gerildi.

“Sanırım... Bir şekilde kendimi affettirmeye çalışacağım.”

BÖLÜM 20

“Deryal Bey, zar tutuyorsunuz!” diye şikayet etti Hayat, gözlerini irice açıp karşısındaki adama bakarak.

“Tatlım, henüz cisimleri düşünce gücü ile hareket ettirebilme yeteneğine sahip değilim” Deryal’in kayıtsız ses tonuna ve umursamazlığına karşı başını iki yana salladı genç kız ve dudaklarından sert bir nefes çıktı.

“Ne demek istediğimi gayet iyi anladınız!” dedi Hayat, zarları avucunda çalkalayıp ileri fırlatırken.

“Evet. Ama işime gelmiyor” Hayat, Deryal’in sözleri üzerine başını geriye atıp bir kahkaha patlattı.

“Baban ona bayılıyor” diye mırıldandı Burcu, gözlerini eşi ve Hayat’tan ayırıp, Tunç’a dikerek. Tunç’un yüzündeki gülümseme silinmeden annesine çevirdi başını.

“Öyle görünüyor” dedi ve tekrar bakışı Hayat’ı buldu. Bazen, küçük bir çocuk gibi görünebiliyordu sevimli karısı. O kadar saf ve masumdu ki ona uzatılan elma şekerine kanan bir çocuk gibi bazen bir şeker için her şeyi ardında bırakabileceğini düşündürüyordu. Ama Tunç, sadece onun öyle görünmesini istediğini biliyordu. Derinliği, içinde yaşadığı acıyı ve fırtınayı başkalarının görmesi ve bundan etkilenmemesi için oluşturduğu bir kalkanıydı sanki. O, her şeyi kendi içinde yaşayacak ve kendisinden başka hiç kimse zarar görmeyecekti. Tunç, başını iki yana salladı. Bir de o, kendisinden önce konuşan yüzü olmasaydı neredeyse başaracaktı. Hayat, her zaman fedakâr ve kendisinden önce başkalarını düşünen bir insan olacaktı. Onun en büyük ve değerli özelliklerinden biriydi bu ama Tunç, biraz olsun kendisini düşünmesini isterdi.

Hayat, başka bir aleme gözlerini dikip daldıkça Tunç’un elleri hala ona zarar verenleri çıplak elle parçalamak için sızlıyordu ama bu işin peşine düşmektense Hayat’ın yanında kalmayı tercih etmişti. Mustafa Bey’in ölümüne duyduğu üzüntüyü aşması çok zor olmuştu. Gerçi hala daha tam olarak aşabildiği söylenemezdi ama Hayat, artık geceleri çılgınlık atarak uyanmıyordu. Tunç, onu bulduktan sonra geçirdikleri ilk geceyi anımsadıkça tüyleri diken diken oluyordu.

Genç kızın uykusunda yakarışları ve haykırışları Tunç’un tüylerini diken diken ediyor, onun acısını ta içinde yaşayarak, çaresi olmayan bir bocalamanın içine düşüyordu. Tunç, onun gözünden düşen tek damlaya kıyamazken narin ve kırılgan Hayat’ının içine düştüğü derin acının ve vicdan azabının neden olduğu ve onu parçalara bölüyormuş gibi göğsünden gelen yaralı sesleri Tunç’un kalbini eziyordu.

Hayat, sonunda ona güvendiğini söylediği andan sonraki geceleri öylesine yoğun geçiyordu ki genç kızın başka bir şey düşünmeye hali kalmıyordu. Tunç, onu öpmeye, ona dokunmaya

doyamıyor, genç kız bitap düşene ve artık yoğunluğa dayanamayıp yalvarana kadar Tunç, onunla sevişiyor, onu tadıyor, ona yeni şeyler öğretiyor ve Hayat'ın utangaçlığını yenmesini sağlayıp kendi bedeninin isteklerini ona söylemesini istiyordu, sonra onun derinliklerine dalıyordu. Hayat, çok çabuk kavrayan ve uygulamaya geçen bir öğrenciydi. Ve Tunç, onunla geçirdiği gecelere bayılıyordu. Artık kâbuslarından değil aldığı hazdan çığlıklar atıyordu genç kız. Ve Hayat, değil kâbus, rüya göremeyecek kadar yorgun olduğu için her seferinde Tunç'un göğsüne yığılıp kalıyor, sabaha kadar deliksiz bir uyku çekiyordu.

Tunç, daha sonraları onun ifadesini almak isteyen emniyet memurlarını birçok kere geri çevirmiş ve genç kızın toparlanmasını beklemişti. Taşkın, kardeşi, birkaç adamı ve kulüp sahiplerinden biri olan Erol Bey'in kardeşi- kardeşi ondan nefret ediyordu- gözaltına alınmışlar, Tunç'un elindeki bilgilerle de mahkemeye çıkarılıp tutuklanmışlardı. Ali, Taşkın'ın kaçan sevgilisinin yerini çocuğun bakıcısını sıkıştırarak öğrenmiş ve istemeye istemeye Yiğit'i annesine teslim etmişti.

Sonunda Hayat, ifade verebilecek kadar iyi olduğuna dair Tunç'u ikna etmişti. Tunç, onun kuru bir sesle anlatımını dinlerken hop oturup hop kalkmış, ifade boyunca sinir uçları gerilmiş ve bir daha gevşeyemeyeceğini düşünmüştü. Tanrım! Adam karısına tacize yeltenmişti. O adamı öldürmek istiyordu. Eğer demir parmaklıkların ardında olmasa bunu yapardı da... Tunç, aklına geldikçe hala kırılma noktasına gelecek kadar dişlerini sıkıyordu. Eve döndüklerinde onu sıkıştırmış, ona dokunup dokunmadığını öğrenmeye çalışmış ve Hayat 'Eğer bana dokunmaya kalkmasaydı ben hala şokta olup, kaçamazdım!' demişti. Tanrım! Her şeyin içinde iyi bir şey bulmak Tam da 'Polianna'nın modern bir sürümü olan karısına göreymiş. Tunç, o gece onunla Hayat, yorgunluktan bitap düşene ve genç adam, aklındakilerden biraz olsun kurtulana kadar sevişmişti.

Hayat'ın ailesini de çağırıp aralarındaki soğukluğu artık bitirmek ve genç kızın özlemini dindirmek istemişti ama Halis Bey, daha onun sesini duyar duymaz telefonu suratına kapatmıştı. Tunç, bundan genç kıza bahsetmemişti onu üzmemek için ama Hayat'ı havaların düzeldiği ilk anda Adana'ya götürmeye kararlıydı. Halis Bey, istesin ya da istemesin kızıyla arasını düzelterek ve Tunç, bunun için gerekirse zor kullanmaya bile razıydı. Duruma Halis Bey'in gözlüklerinden baktığında onu da bir yere kadar anlayabiliyorsa da hiçbir baba, kızını böyle savunmasız ve bir başına bırakma hakkına sahip değildi. Ona kızabilirdi ama baba olmak kızdığına sırtını dönmek demek değildi.

Tunç, aile ve dostluk kavramlarının ne demek olduğunu o zamana kadar bilmiyorsa da öğrenmişti. Yakınındaki herkes onlar için canla başla çırpınır ve Hayat, için en az kendisi kadar özveride bulunurlarken içinde garip bir sızıyla bunu tatmıştı. Göremediğin yerde göz, uzanamadığın yerde el, sen dik duramadığında seni ayakta tutacak direnç ve güç, senin için atan onlarca kalp demektir... Ve genç adam bunu, yirmi yedi yaşında öğrenmiş olduğu için pişmandı. Başta annesi ve babası olmak üzere herkes Hayat, için el birliği yapmıştı. Ve Tunç'un kalbine giderek daha fazla insan sığmaya çalışıyordu. Tunç, bir yerden sonra bunu kaldırıp kaldıramayacağını, ağırlığı altında ezileceğini düşünüyordu.

Bir de Ali vardı tabii... Kendisi gibi işi gücü bırakıp, her gün yeni bir fikirle pat diye salonun ortasında bitiyor, Hayat'ın arkadaşlarını da yanına katarak ne Tunç'a ne Hayat'a nefes aldırıyorlardı.

“Kimse de rastlayamayacağınız sinema sistemimde ve evimin benzersiz konforunda...” Ali, burada durup Tunç’a anlamlı bir bakış attı. “...sizi film izlemeye davet ediyorum ve ‘Hayatı’ cevap olarak kabul etmiyorum” Ali, Seçil, Ahmet ve Gülen’i de peşine takarak, Tunç ve Hayat’ı almak için gelmişti. Tek tek herkesin yüzüne sevimli bir bakış atıp, kaşlarını kaldırarak sormuştu.

“Bu çocuğu yaparken ters bir hareket yaptık sanırım. Fazla kibirli!” Dedi Adem, bir anda dudaklarını burarak. Ali ve Tunç, aynı anda öksürdü, Hayat’ın arkadaşları salonu çok beğenmiş gibi yeniden incelediler. Deryal ve Burcu kıkırdamalarını saklama gereği duymadılar. Şirin’in gözleri irileşti ve hala bir genç kız gibi kızarmayı başararak yüzüne tatlı bir pembelik yerleşti. Ama gözleri ateş saçıyordu.

“Adem!” dedi, neredeyse tıslayarak. Adem, kaşlarını sorarcasına kaldırdı. “Ne kadar ayıp!”

“Ne? Hala onları leyleklerin getirdiğine inanmıyorlar herhalde.” Ali, inanamazca başını iki yana salladı.

“Tanrım! Ben ondan daha kibirlisini tanımıştım bir zamanlar...” Şirin, hızlı hızlı nefesler alarak zaten düzgün olan yakasını tekrar düzeltti.

“Takılma anne, tek derdi benim sistemimin bir alt sürümünü kullanıyor oluşu” Adem, gözlerini kısarak baktı Ali’ye ve sonra bir kahkaha attı.

“Sana demiştim!” dedi Şirin’e tek kaşını kaldırıp bakarak.

“Tanrım, nasıl meydana geldiğim açık oturumla tartışmaya açılmadan bir an önce tüyebilir miyiz?” Gözlerini devirdi genç adam.

Tunç, daha eve yeni adım atmıştı ve Hayat’ı yatak odalarına götürüp sabaha kadar onu uyanık tutmak niyetindeydi. Gözlerini çevirip sorarcasına baktı genç kıza.

“Tabii. Neden olmasın...” diye mırıldandı genç kız ve Seçil, yumruğunu havaya kaldırarak bir sevinç nidası kaçırdı dudaklarından. Herkesin şaşkın bakışı bir anda onu bulunca başını yere eğerek kızaran yüzünü gizledi. Ali’ye çoktan kapılmıştı bile ama Tunç, genç adamın ona karşılık veremeyeceğini biliyordu.

Ali’nin sinema odasında- Tanrım! Adamdan baştan aşağıya kibir ve kalite akıyordu- genç adamın, onların önüne dizdiği filmlerin içinden birini seçmeye çalışıyorlardı ve tabii ki seçim hakkı Hayat’taydı ama nedense Tunç, onun beğendiklerinin hiç birisini izlemek istemiyordu. Tunç, filmleri tek tek ona uzatıp “Bu?” diye soruyordu her seferinde.

“Ah. Bunun erkek başrol oyuncusuna bayılıyorum! Öyle bir yüze sahip biri daha yeryüzüne inmedi!” Tunç, ona tek kaşını kaldırarak bakmış ve bu konuda ne kadar ciddi olduğunu fark etmişti.

“Bunu izleyenler beğenmiyorlar” diye kestirip atmıştı hızla. Ali, Seçil ve Ahmet, koltuklarda oturmuş sabırla ikisini bekliyorlardı.

“Bu?”

‘‘Bu adamın gözleri okyanuslar gibi...’’

‘‘Bu, bana hiç güzel gelmedi. Konusu çok saçma. Peki ya bu?’’

‘‘Tanrım! Bu aktör aksiyon alanında tek! Şu kaslara baksana...’’

‘‘Kapağındaki resmi beğenmedim. Ya bu?’’

‘‘Şu kapkara saçlara bakar mısın? Yaşına rağmen tek bir beyaz tel göremezsın ve vücudu hala oldukça dinç duruyor...’’

‘‘Bu salt aşk! Vıcık vıcık... Biraz macera lazım! Bu?’’

Sonunda salondan kıkırtılar yükselmeye başladığında Tunç, önce elini alınına dayayıp gözlerini gizleyen ve omuzları sarsılarak gülen Ali’ye baktı. Sonra, dudaklarını birbirine bastıran Seçil’e, Gülüşünü saklamaya gerek duymayan Ahmet’e ve sonra filmlere değil de onun gözlerinin içine yumuşak bir bakışla bakan Hayat’a...

‘‘Orada bir yerlerde yunusların yaşamlarını anlatan bir belgesel olacaktı. Ne kaslılar, ne kara saçlı ne de erkeklerle dışısını birbirinden ayırt edebiliyorsun...’’ diye atıldı Ali ve ardından kahkahalarını koyuverdi. Tunç, sonunda mahcubiyetini gizlemeyi başarak ağır adımlarla barın olduğu bölüme geçip kendisine bir içki doldurarak yerine geçip, film seçme işini Hayat’a bıraktı.

Deryal, Hayat’ı bir kez daha kızdırdı. Ve genç kız, çileden çıktı. Hayat’ın sesi Tunç’u düşüncelerinden koparıp aldı. ‘‘Ya da babam Hayat’a takılmaya bayılıyor.’’ Dedi genç adam gülerek.

‘‘Sanırım... Tavla oynamak bahane.’’ Dedi annesi ve kulaklarına kadar kızaran Hayat’ın görüntüsü karşısında kıkırdadı. ‘‘Tanrım! İyi dayanıyor.’’ Tunç, başını çevirip annesine baktı.

‘‘Bana katlanabildiğine göre babam onun için hiçbir şey.’’ Tunç’un yüzünden hüzünlü bir gölge geçti ve Burcu’nun sırtı dikleşti. Tunç’la konuşabilmek, onunla ne zaman kaçıp gidecek diye düşünmeden özgürce vakit geçirebilmek bir şeydi ama onun kendisini böyle rahatça açabilmesi bambaşka bir şeydi.

Mayın tarlasında yürür gibi dikkatle oğlunun gözlerinin derinliklerine baktı ve orada yatan pişmanlığı gördü. ‘‘Çok mu üzdün?’’ diye sordu bir anda ne söyleyeceğini bilemeyerek.

‘‘Tahmin edebileceğinden daha fazla...’’ Tunç, derince bir iç çekip başını iki yana salladı ve bir eli saçlarının arasından geçti. Burcu, hafifçe ve şefkatle gülümsedi oğluna.

‘‘Seni seviyor.’’ Diye mırıldandı. ‘‘Sonuçta her şey tatlıya bağlanmış gibi görünüyor. Geçmiş su yüzüne çıkarıp kendini ve onu üzmemelisin.’’

Tunç’un gözlerine bir hüzün gölgesi çöktü ve derin lacivertleri dikkatle annesinin gözlerinde tuttu. ‘‘Geçmiş...’’ diye fısıldadı. ‘‘Bir süre su yüzünde tutmak zorundayım. Pişmanlıklarım

boyumu aştı ve ben, nasıl davranacağımı bilemiyorum. Hayat olmasa yolumu kaybedebilirim.” kaşları derinleşip, yüzündeki çizgiler sertleşti ve sanki olduğundan daha yaşlı bir adam gibi göründü.”Telefi etmem gereken çok fazla şey, kapatmam gereken büyük bir mesafe var. Ve ben ömrüm bunun için yeter mi bilemiyorum.”Pişmanlıkla harmanlanıp, dalgalanan ses tonu, Burcu’nun kalbine dokundu ve onun ne hakkında konuşup durduğunu anladı. Burcu’nun gözleri sulanıp, titrerken oğlunun kendi mesafelerinden bahsettiğini biliyordu.

“Hiçbir şey için çok geç değil.” Diye fısıldadı. Dili, kurumuş dudaklarını yaladı ve ne yapacağını bilemediği kolları göğsünde kavuştu.”Yeter ki sen bunu gerçekten iste!” Tunç’un dudakları hüznle buruldu.

“Teşekkür ederim.” Dedi Tunç, derin bir sesle. Ve uzun süre annesinin gözlerini içinde kaldı gözleri. Burcu, ona başını salladı ve hafifçe dudakları kenarlarından yukarı kıvrılıp çizgilerini derinleştirdi.

“Ama Deryal Bey, yine hile yaptınız!” diye ciyakladı Hayat. Tunç, kıkırdayarak başını onlara çevirdi.

“Sanırım karımın yardıma ihtiyacı var.” Dedi ve oturduğu koltukta doğrulup, ayağa kalktı. Burcu, küçük bir kahkaha atarken Tunç, babası ve Hayat’ın yanına gitmek için adımlarını atmaya başlamıştı bile.

Yanlarına ulaştığında ikisi de önce onu fark etmedi. Tunç, yan oturduğu koltukta karısının arkasına geçti ve hiç çekinmeden Hayat’ın gözlerinin şokla irileşmesine neden olarak, kolunu beline dolayıp, diğer eliyle avucundaki zarlari kendi avucuna aldı.”Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor” diye mırıldandı ama gözleri babasının parıltılarla dolu gözlerindeydi.

“Baş edebildim.” Diye hayıflandı genç kız ve hem Deryal hem Tunç, aynı anda kıkırdadılar.

“Güç birliği ha?” dedi Deryal, tek kaşını havaya kaldırarak. Tunç, başını salladı onaylarcasına.

“Karımı yaşlı bir kurdun eline bırakacak gibi mi görünüyorum?” Dedi meydan okurcasına. Deryal, uzun süre ne kadar zaman geçtiğini bilemeden onun gözlerine baktı. Mirza, meydan okumayı severdi. En çok da bir gün yenebileceğini düşündüğü babasına karşı...

“Burcum, burada bana meydan okuyama çalışan iki velet var?” Tunç’un ve Hayat’ın kaşları aynı anda havaya kalkarken Burcu, elini dudaklarına götürüp, gülüşünü gizleyerek onların yanına ulaştı.

“Bence küçümsemek için çok erken .” dedi hemen yanlarına ilişirken. Ve Tunç, elindeki zarlari tavla sandığına fırlattı. Deryal, oğluna tek kaşını kaldırıp baktı.

“Zar tutuyorsun!” dedi suçlayarak. Tunç, ona genişçe gülümsedi.

“Henüz düşünce gücüyle cisimleri hareket ettirebilme gibi bir özelliğe sahip değilim.” Dedi Tunç, birebir onun sözlerini kullanarak. Burcu ve Hayat, kahkaha atarken deryal, gözlerini kısarak baktı onlara.

“Öyle olsun... Marsa uğurlarken arkanızdan su dökerim. “

Her nasılsa oyunu Deryal aldı ve tavla sandığını onların koltuk altlarına sıkıştırıp ‘Büyüdükleri zaman tekrar görüşebileceklerini’ söyledi. Hayat ve Tunç, yenilginin hezeyanıyla birbirleriyle didişirken Deryal, galibiyetiyle övünüyordu.

Günler sonra, alacakaranlıkta gökyüzündeki kar yüklü bulutlardan aşağıya kristal gibi parlayan yumuşak karlar tek tek yeryüzüne indi ve her şeyin üzerini beyaz, yumuşak bir örtü gibi kapladı. Burcu, mutfaktan salona geçerken yüzünde hatırlarının vermiş olduğu hafif bir gülümseme vardı. Yine bitki çayıyla kavga eder gibi görünen kocasının yüzüne şefkatle baktı. ‘Kar yağıyor’ dedi alçak sesle.

Deryal, başını kaldırıp keskin gri gözlerini ona dikti ve bakışları derinleşerek dudakları kenarlarından yukarı kıvrıldı. ‘Keşke dışarıya çıkıp kardan kadın yapabilecek kadar genç olabilseydik.’ Diye mırıldandı derin bir iç çekişle.

Ders çalışmaya çalışan ama daha çok didişiyor gibi görünen Tunç ve Hayat, başlarını aynı anda kaldırıp Deryal’e baktılar. ‘Kardan kadın mı?’ diye sordu Hayat, şaşkınca ve sonra kıkırdadı.

Ama ne Burcu ne de Deryal, ona bir cevap vermeyip kendi âlemlerinde kaldılar. Tunç, gözlerinde ışıltılar ve yüzünde gizemli bir ifade ile genç kıza çevirdi başını. ‘Sana göstermek istediğim bir yer var. Ve tam zamanı...” Diye fısıldadı.

Hayat’ın gözleri ıslıl ıslıl oldu ve bir anda ayağa zıpladı. ‘Harika bir fikir!’ dedi şakıyarak. Tunç, ona gözlerini devirdi. Anne ve babasına çabucak bir bakış atıp, genç kızın poposuna bir şaplak attı.

‘Tembel teneke seni’ dedi gülerek. ‘Hiçbir fırsatı kaçıрма. Geri döndüğümüzde tekrar çalışacağız’ Hayat, gözlerini irice açarak aralarında kısık sesle konuşan Burcu ve Deryal’e baktı.

‘Utanmaz’ diye fısıldadı onun hareketine karşılık. ‘Ayrıca ben kendi başıma çok daha iyi çalışıyordum. Sen kafamı karıştırıyorsun!’

‘Stratejin yanlış!’ Sözlere üzerine Hayat’ın dudaklarından bikkın bir homurdanma yükseldi.

‘Burada durup benim ders çalışma sistemi mi tartışacağız?’ diye sordu başını yana eğerek.

‘Hayır. Sen şimdi üzerini sıkıca giyinip geleceksin. Ben seni arabada bekliyor olacağım.’

Arabada ilerlerken genç kızın meraklı bakışları Mirza’nın üzerindeydi. Birkaç kere sormasına rağmen genç adam ona ‘sabırlı olmasını’ öğütlemiş ama nereye gidiyor olduklarını söylememişti.

‘Uzak mı bari onu söyle?’ diye sızlandı genç kız, kaşlarını düşürerek. Mirza, ona dönüp baktı.

‘Bakma öyle yavru kedi gibi. ‘dedi gülerek. ‘Hayır. Birazdan varacağız. ‘

Genç kız, kollarını göğsünde kavuşturarak onun bu bekletme anından haz almasına homurdandı ve bakışları lapa lapa yağın kara takıldığında huysuzluğu buhar olup uçtu. Neden karın süzülüşü insanların içini çocuksu bir mutlulukla dolduruyordu hep merak etmişti. Sadece bakmak bile insana garip ve farklı bir huzur hissi veriyor, içinde gülümseme isteğini uyandırıyor.

Zamanı olmamasına rağmen erken gelen kar yağışına sevinmişti genç kız. Bazen yaşadığı hayatın kendisinin değil de başkasının hayatı olduğundan şüphe ediyordu. Sanki o durmuş, kendisini uzaktan izliyor ama aslında başkasının rüyasını yaşıyormuş gibi geliyordu ona. Bu kadar mutlu olabilmesi imkânsız gibiydi ama mutluydu işte.

Mirza, onun hayallerinin en uç noktası olmasına rağmen canlı kanlı, onu seven bir koca olarak tam yanında nefes alıp veriyordu ve genç kız, bunun hala bir mucize olduğunu düşünüyordu. Kalbinde buruk bir yan vardı tabii... Kedi ailesiyle – aslında sadece babasıyla- görüşemiyor olmak yaşadığı mutluluğu bölüyor ve genç kız, onları hatırladıkça içindeki sızıyı dindirmek için sıkıca Mirza'nın aşkına sarılıyordu. Ama yine de bir gün, babasıyla görüşeceği umudunu taşıyordu içinde.

“İşte geldik.” Dedi genç adam ve motoru durdurmadan ve farları açık bırakarak araçtan aşağıya atladı. Hayat, düşüncelerinde öylesine derinlere dalmıştı ki baktığı yeri göremediğini fark etti. Çenesi aşağıya düşmüş bir halde büyük iki çam ağacının ortasına park edilen arabanın tam karşısındaki küçük göl manzarasına bakıyordu.

O daha kendisini toparlayamamışken Mirza, kapısını açtı ve onun beline uzanarak genç kızı aşağıya indirdi. Elleri onun bedenini serbest bıraktığında Hayat, büyülenmiş bir halde arabanın burun tarafına doğru ilerledi. Eğer Mirza'ya bakmış olsaydı gözlerindeki sabırsız bekleyişi görebilirdi. Adımları bileklerine kadar gelen karlara bastıkça, pudra kıvamındaki beyazlık botlarının çevresinde şekilleniyordu. Her nefes alışında burnunda süzülen beyaz buhar havanın ne kadar keskin bir soğukluğu olduğunu fark ettiriyordu ama Hayat, adımlarına ara vermeden gölün kıyısına kadar ulaştı. Alacakaranlık olmasına rağmen, beyazlık etrafa ışık saçıyordu sanki.

Mirza'nın botlarından çıkan gıcırtilı ses onu adım adım takip etti. Ve genç kız, mat gümüş rengini almış, saklı bir cennet gibi görünen ve onu anında büyülen göle bakıyordu. Arabanın farlarının ışığı altında tek tek süzülen karlar suyla bütünleştğinde anında kayboluyor, sanki yıldızlar gökyüzünden düşüyormuş gibi parıltılı bir ışık aldatmacası sergiliyordu.

Bir çift kol beline dolandı ve genç adam çenesini başının tepesine yerleştirdi. “Beğendin mi?” diye fısıldadı sanki yüksek sesle konuşursa büyü bozulacaktı gibi.

“Bayıldım” Hayatın kelimesi bir solukta çıkmıştı dudaklarından. Başını geriye atarak onun göğsüne yaslandı ve ellerini kalın paltosunun kumaşının kavradığı koluna yerleştirdi.

“Hiçbir şeyi umursamadığımı ve herkesi arkamda bıraktığımı düşündüğüm anlarda bile bazen içinden çıkamadığım bir sıkıntıyla baş etmek zorunda kalıyordum.” Diye konuşmaya başladı Mirza, alçak sesle. “Sanırım sığınmak istediğim bir liman, bir kucak arıyordum. Bilemiyorum... Yalnızlık bazen gerçekten zordu ama bana etki etmediğini düşünürdüm. İşte kendimi kandırdığım o anlarda günün hangi saati olduğuna aldırmadan buraya gelir ve hiçbir şey düşünmeden içimdeki beni huzursuz eden sıkıntının geçmesini beklerdim. Kimsenin

haberi olmazdı.”yumuşak bir gülüş çıktı dudaklarından. “İlk defa arabayla geldim buraya çünkü daha önce geldiğimi kimsenin bilmesini istemiyordum.” Burnundan sertçe verdiği nefesle çıkan beyaz bulutumsu görüntü genç kızın gözleri önünden uçup gitti. “Sanırım kendime bile itiraf edemesem de özlemim bana fazla geliyordu ve bu yer, yalnızlığımı paylaşıyordu bir sırdaş gibi.”

Mirza, hüznle güldü ve başını iki yana salladı. “Aslında ben yalnız olduğumu sanıyordum. Birkaç gün önce annem ağzından kaçırıldı. Ben her geldiğimde babam da arkamda durup yalnızlığımıza ortak oluyormuş.”Gürültüyle yutkundu Mirza.” Umarım bir gün onun kadar güçlü olabilirim...” diye mırıldandı sonra zayıf bir sesle.

“Zaten güçlüsün.” Dedi Hayat, boğazındaki yumru sesinin çatlamasına neden olmuştu.

“Kocasına da laf söyletmez...” Dedi Mirza, alaya almaya çalışarak.

“doğru veya yanlış yedi yaşındaki bir çocuktan beklenmeyecek bir kararlılığa ve dirayete sahip olmuştun. Ve verdiğin kararın arkasında durmuşsun. Kendi hislerine ve isteklerine söz geçirebilme iradesine sahipsin-“

“Sana kadar...” diye araya girdi Mirza, üşümüş parmakları onun çenesini okşadı.

“Ama bunu yıllarca başarabilmiş ve ayakta kalabilmişsin. Bu, bence güçtür.”

“Tanrım! Beni kendime bile haklı çıkartıyorsun. Hiç duymadın mı? Kontrolsüz güç, güç değildir.” Dedi genç adam alayla.

Hayat, kıkırdadı. “O tamamen başka bir şey! Konumuzla ne alakası var?”

Mirza, omuz silktiğinde genç kız, onun daha fazla konuşmak istemediği için konuyu saptırdığını anladı ve sessizliğe gömüldü. Bazen susmakta çok şey anlatıyordu ve her zaman kabullenmek değildi. Hayat, o ne derse desin onun güçsüz olduğunu düşünmüyordu. Aslında çocuk gibi başını göğsüne yatırıp onu teselli etmek istiyordu ama bu, onun güçsüz olduğunu düşündüğü için değildi. Buna ihtiyacı olduğunu bildiği içindi.

Dakikaları uzun süren sessizlikle doldurdular ve öylece birbirlerine sarılarak, gölü seyre daldılar. Keskin soğuk, bedenlerindeki sıcaklığı çekerken sonunda Mirza, onun kolunu ovuşturdu ve doğruldu. “Üşüyeceksin!” dedi kendisine kızar gibi. Hayat’ın bedenini kendisine çevirdi ve onun kızarmış burnunu fark ettiğinde dudaklarını alına değdirdi. “Tanrım! Bazen tam bir ahmak olup çıkıyorum. Donmuşsun.” dedi sinirle.

“Fark etmedim.” Dedi genç kız, orada biraz daha kalabileceklerinin umuduyla. Mirza, onun elini sıkıca kavradı ve Hayat’ın bedeni sanki sözlerle kanıtlanınca bunu ancak fark etmiş gibi şiddetle titredi. Mirzanın göğsünden sert bir ses yükseldi ve genç kız hızla araca sürükledi. Kar yağışı bir saniye bile ara vermeden devam ederken hala motoru çalışan arabanın yolcu kapısını açtı ve genç kız, titrerken onu arabaya yerleştirdi.

“Arabanın içi sıcak!” Dedi genç kız ve dişleri takırdadı.”Lütfen biraz daha kalalım.”

Mirza, başını iki yana salladı. “Olmaz.” Dedi kararlılıkla.

Hayat, yüzünü asarak ona kaşlarını indirip baktı ve Mirza'nın gözkapakları kapandı.

“Tanrım! Lütfen bana şöyle bakma. ” diye şikâyet etti. Gözlerini açtı ve genç kızın bakışlarında hala yalvaran ifadeyi gördüğünde inleyerek omuzları çöktü ve sinirle başını iki yana sallayıp, arka yolcu kapısını açtı. Koltuğun sırtlığındaki bez kulpı çekti. Sırtlık onun baskısıyla katlanarak öne eğilirken genç kız, kaşlarını çatmış merakla ve titrerken onu izliyordu. Mirza, bir battaniye çıkardı ve koltuğu tekrar eski haline getirip, hızla ön kısma, genç kızın yanına geçti.

Onun yanında bir anda yükselince Hayat, kaşlarını kaldırarak ona baktı sorarcasına. “Öne kay!” dedi genç adam.

“Ne yapıyorsun?” dedi genç kız onun isteğini yerine getirip öne kayarken.

“Seni ısıtmaya çalışıyorum.” Mirza, bacaklarını aralayarak geniş koltukta arkasına oturdu. Battaniyeyi üzerine örterken koltuğu biraz daha arkaya yasladı ve onu da göğsüne çekerek, battaniyenin üzerinden sıkıca sarıldı genç kıza.

“Arabanın için fırın gibi zaten birazdan ısınırdım.” Dedi Hayat, başını iki yana sallayarak. Mirza, bazen korumacı tavırlarını gerçekten abartıyordu. Altı üstü üşümüştü ama onun göğsünde, sıcak battaniyenin altında yatmanın tadını aldığında memnun bir mırıltı koyuverdi dudaklarından. Mirza, hafifçe kıkırdadı ve genç kıza daha sıkı sarıp, başını arkaya yasladı.

Hayat, ısındıkça bedenine iğneler batıyormuş gibi hissediyordu ve Mirza'nın onu battaniyeyle sarmasına daha çok memnun oldu.

“Isındın mı biraz?” diye sordu genç adam, kulağının hemen dibinde fısıltıyla.

“Hı hı” Hayat'ın sesi uyuşuk çıkmıştı.

“Güzel.” Dedi genç adam. “Ben de ısındım.” Dedi boğuk bir tonla ve Hayat, onun sesinde gizlenen şeyi merak etti. “Hem de fazlasıyla.” Diye devam etti genç adam.

Birkaç dakika sonra Mirza'nın burnu, genç kızın boynuna sürtüldü ve Hayat, bu defa üşüdüğü için değil, onun hareketinin verdiği hisle titredi. Genç adamın parmakları onun başındaki bereyi kavradı ve çekip alarak, saçlarını özgür bıraktı. İçine derin bir soluk çekip nefesini dışarı verirken fısıldadı. “Kokun beni çıldırtıyor.”

Hayat'ın ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı ve ayakları pelte gibi oldu. O, bedenine her dokunduğunda olduğu gibi derinlerinde bir sarsıntı oldu ve genç kız, ürperdi. Mirza, saçlarını bir omzunda toplayıp, açıkta bıraktığı boynuna dilini değdirdi ve genç kızın midesinin altında kelekler uçuşurken kasları gerildi.

“Mirza?” diye sordu genç kız hızlanan nefesinin arasında.

“Evet?” Mirzanın bir eli, kabanının altından pantolonunun kemerine uzandı ve ilk düğmesini bir çırpıda açtı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı genç kız sesi titrerken.

“Seni ısıtmaya çalışıyorum.” Mirza, bir düğme daha açtı.

“Birazdan kafamdan alev çıkacak kadar ısındım.”

“İyi. O zaman fazlalıkları atalım.”

Genç kızın paltosunun düğmelerini açtı ve çıkarıp, arka koltuğa fırlattı ama battaniyeyi atmaya cesaret edemedi. Ve kaldığı yerden devam ederek genç kızın pantolonunun düğmelerini açıp, parmaklarının çamaşırının içinden usulca içeri soktu.

Hayatın bedeni onun elleri altında kıvrılırken genç kız, birilerinin gelebileceğinden şikâyet ediyor ama Mirza, bunu umursamıyordu. Zaten, Mirza, kazağını yukarı sıyırdığında Hayat, aklındaki tüm endişelerinden sıyrılmıştı. Dudakları arsından küçük inlemeler kaçırırken, sıkça aldığı enfesler aracın camlarını buharla kapladı. Ve birkaç adım ötedeki ayak seslerini fark etmek için fazlasıyla meşgullerdi.

Yabancıнын adımları, arabanın içindeki hareketlenmeyi fark etti ve gözleri irileşirken geri geri adımlar atarak uzaklaşmaya başladı. Onlardan tamamen uzaklaştığında şeytanca bir parıltı gözlerine yerleşip, dudağını ısırdı. Ve muziplikle tek kaşı havaya kalktı.

Bir haber kanalında sevgilisini sokak ortasında döven bir adamın görüntülerine takılıp kalmıştı gözler dikkatle. Tunç, hariç. O, kendisinden uzakta oturan Hayat’a bakıyordu. Genç kız, hala yüzündeki tatlı pembelikten kurtulamamış ve Tunç’un bakışlarını fark ettikçe de huzursuzca kıpırdanıp, gözlerini kaçırıyordu. Tanrım! Utangaçlığı bile bir başkaydı onun.

“Allah aşkına bu haberde gülünecek ne buldun?” Tunç’un bakışı sesin geldiği yöne çevrildi ve elinde kahve fincanı hemen yanındaki koltuğa yerleşen Melek’i buldu. Eşi iş için şehir dışına çıkmıştı ve Melek, evde yalnız kalmaktansa onlarla birlikte kalmayı tercih etmişti.

Bakışlar bir an ilgisizce onları bulup tekrar televizyona döndü. Tunç, onun gözlerindeki muzip pırıltıları fark etti ve kaşlarını çatıp, “dalmışım...” diye mırıldandı.

“Hımm” dedi Melek. Ve gözleri bir an için uzağa dalarak odağını kaybetti. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi tekrar Tunç’a döndü. Tunç, onun neyin peşinde olduğunu merak ettiği için dikkatle yüzüne bakıyordu.

“Siz nereye kaybolmuştunuz?” diye sordu ilgili bir tonla. Tunç’un gözleri Hayat’ı buldu çabucak ve genç kızın sırtının dikleştiğini fark edip bıyık altından gülümsedi.

“Göle gittik.” Diye kısa bir cevap verdi ilgisizce.

“Öyle mi?” Melek’in kaşları havaya kalktı ve masum bir ifade yerleştirdi yüzüne.” Burhan Bey’e sizin nereye gittiğinizi sordum ve o da göl tarafına gittiğinizi söyledi.”

Tunç, başını yana eğerek ona baktı ve çenesi yana kaydı. Kahretsin! “Sonra ben de size eşlik etmek için geldim ama sizi göremedim. Arabanın farlarını yakıp gitmişsiniz...” dudakları titredi ve gülüşünü saklamak için başını çevirdi. “Neredeydiniz?” diye sordu masum bir merakla. Yalancı!

Tunç'un bakışı utançtan kulaklarına kadar kızaran zavallı karısını buldu ve dudakları seyirdi. "Yazık olmuş o zaman" dedi kayıtsızca. Tanrım! Melek, ne zaman fırsatını bulsa el şakası dâhil Tunç'la uğraşıyordu Ve Tunç, bir gün saçlarını çekip koparacaktı.

Anne ve babasına çabucak bir bakış attı, gözleri televizyona dikildi ilgiyle ama başını Melek'e doğru eğdi ve fısıldadı. "Tek bir kelime daha edersen, yemin ederim çok fena yapacağım." Fısıltısı tehditkardı. Anlamamış gibi yapmaya gerek görmedi zira Melek'in yüzündeki ifade onları sıkıştıracağına benziyordu.

"Şimdi neden beni tehdit ediyorsun?" dedi Melek, sesini yükselterek. Hayat, yutkundu ve huzursuzca kıpırdanıp, saçlarını omzunun arkasına savurdu. Tunç, Melek'in kaba etini parmakları arasında sıkıştırdı ve gözlerini irice açıp, onun susmasını sağlamaya çalıştı.

"Geveze!" dedi fısıltıyla. Melek, ciyakladı.

"Baba! Oğlun bana şiddet uyguluyor!" dedi şikayet eden küçük bir çocuk gibi.

Deryal, zaten fark ettiği ama karışmadığı didişmelerine kendisini de dahil etmelerine gözlerini devirdi ve kayıtsız bir bakış attı kızına.

"Şansına küs! " dedi renksiz bir tonla."Kocan gelince ona şikâyet edersin." Deryal, hala Melek'i paylaşmak zorunda kalmış olmaktan dolayı engelleyemediği bir kıskançlık duruyordu ve her defasında bunu dile getirmekten çekinmiyordu.

"Deryal!" diye uyardı onu Burcu ve Deryal omuz silkti. Gürkan'ın iyi biri olmamasından değildi bu kabullenememe... Deryal'in paylaşamamak gibi bir sorunu olduğundan kaynaklanıyordu ama kızı mutluydu ve önemli olan buydu.

Melek, garip bir sesle homurdandı ve tekrar Mirza'ya dönerek bir şeyler fısıldadı. Mirza'nın sırtı onun sözleri üzerine dikleşti ve dudaklarını birbirine bastırdı. O da eğilip Melek'e bir şeyler söyledi ve Melek, onun dizine bir şaplak attı.

"terbiyesiz." Dedi Melek, gözleri irileşerek.

"Söyleyene bak!"

Melek, gözlerini kısıp Mirza'ya baktı ve Deryal, onun bu çocuksu sinirine güldü. Tam, bir şeyler söylemek için dudakları aralanmıştı ki Tunç, eliyle onun dudaklarını kapadı ve iki kardeş kendi aralarında tatlı bir sürtüşmeye sürüklendiler.

Deryal, Melek'in niye böyle davrandığını biliyordu. Küçük kardeşine yıllarca öyle çok özlem duymuştu ki zamanında yaşamaları gereken çocukluklarının acısını şimdi çıkarmak istiyordu. Ve Mirza'ya kızgınlığını ona sataşarak hafifletiyordu. Sıcak kare ve geçen yılların çalınmış duyguları kalbini burdu. Tunç, Melek'in saçlarını çekti ve Melek, onun burnunu parmakları arasına sıkıştırıp hızla koltuktan fırlayarak öfkeden deliye dönen Mirza'dan kaçmaya çalıştı.

Burcu ve Hayat, onların bu küçük çocuklar gibi itişmelerine kıkırdarken deryal, hafifçe gülümsedi ve hızla geçip giden zamandan çalabildikleri kadar çalmalarını diledi. Hiçbir şey

için asla çok geç değildi.

Mirza, ayağa kalktı. Babasına baktı. ‘‘Müsaadenizle kızınızı boğazlayıp geliyorum.’’ Dedi ve ağır adımlarla ilerleyerek Melek’i takip etti.

İçeriden Melek’in ciyaklamaları yükseldi ve sonunda sesler bir anda kesildi. Mirza, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle salona dönüp, kayıtsızca koltuğa serildi. Deryal, kaşlarını kaldırarak Mirza’ya baktı. ‘‘Kızıma ne yaptığını sorabilir miyim?’’

‘‘Elbette.’’ Dedi Mirza ve Deryal güldü.

‘‘Ne yaptın?’’ diye sorusunu yineledi.

‘‘Onu mutfak balkonuna kapadım. Hepimiz huzurlu bir nefes alabiliriz.’’ Yaptığından hiç de pişmanmış gibi görünmüyordu.

‘‘Bu soğukta mı?’’ diye sordu Burcu, endişeyle.

‘‘İnanın ona soğuk vız gelir.’’ Sonra ciddi bakışlarla baktı annesine. ‘‘Kocasını ne zaman geliyor demiştiniz?’’ Deryal, içten içe gülerken. ‘‘Üç gün sonra.’’ Diye cevap verdi.

‘‘İyi. Üç gün içinde buzdan bir heykelimiz olacak.’’ Mirza, dönüp karısına göz kırptı ve Hayat, ona gözlerini devirdi.

Deryal, yavaşça ayağa kalktı. ‘‘Her ne kadar beni terk edip gittiği için ona kızsam da...’’ derin bir nefes aldı. ‘‘Gönlüm onu bir dakika daha orada tutmaya el vermez.’’

Tunç, babasıyla birlikte salona gelen burnu ve yanakları kızarmış kardeşine uyarıcı bir bakış attı. Melek, ürperirken başını ‘Ben sana gösteririm.’ Dercesine salladı.

‘‘Bence bir kahve sana iyi gelir’’ dedi Hayat, dudakları titreyerek. Melek, onun gülüşünü bastırmaya çalıştığını fark etti ve gözlerini kıstı. ‘‘Kahveye ihtiyacım olmasaydı gülüşünü görmezden gelmezdim.’’

Mutfaka ilerleyen kızların arkasından kaşlarını çatarak ayaklanan Tunç, babasının gözlerini devirmesiyle olduğu yerde duraksadı.

‘‘Ben verandaya çıkacaktım.’’ Diye mırıldandı ama kimse inanmadı ve gözleri görüş alanından kaybolan kızların ardındaki boşlukta takılıp kalarak usul adımlarla ilerledi. Sonra, Hayat’ın çınlayan kahkahasını duydu ve hafifçe gülümseyerek kendisine bir bira kapıp, verandaya çıktı.

Soğuk hava bedenini sarıp, genç adamı ferahlatırken Tunç, gözlerini kapayıp sessizliği dinledi. Gecenin sesinde bile bir başkalık vardı ve Tunç, kimi zaman buna ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Rüzgârın savurduğu karlar verandadaki hasır koltuklara uçuşuyor, tatlı bir görüntü sergiliyordu. Tunç, koltuklardan birine oturmak için ilerledi. Üzerindeki karları eliyle süpürerek, ıslaklığına aldırmadan oturdu. Dirseklerine dizlerine dayayarak başını kaldırdı ve tek tek düşen karları seyre daldı.

Birkaç dakika sonra, verandanın kapısı hafif bir gıcırtyla açıldı. Tunç’un bakışı gelen figüre

odaklandı ve üzerine geniş örgü desenli hırkasını giymiş babasını gördüğünde, onun yüzündeki ifadeden sonunda konuşmaları gerektiğini anladı. Düşünce bedenindeki kasların gerilmesine neden oldu. Hala onunla yüz yüze konuşmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu ve her zaman dobra, sözünü esirgemeyen babasının bunu neden bu kadar uzattığını da merak ediyordu. Tunç, fark etti ki bu konuşmayı aslında oraya geldikleri ilk günden beri bekliyordu ve geçen her saniye onun gerginliğini artırıp, kendisini geriye çekmesine neden oluyordu. Belki de babası onun konuşmasını beklemişti, kim bilir...

Girizgâha gerek duymadan yanındaki koltuğa kaşlarını çatarak baktı ve Tunç, onun temizlik takıntısına hafifçe gülümsedi. Yıllar geçse de bazı şeyler değişmiyordu işte. Sonunda deryal, bakışıyla ürkütmeye çalıştığı karlarla kavgalaşmaktan vazgeçerek, kalçasını masanın kenarına illeştirip kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Hala buradasın?” diye sordu direkt olarak. Tunç, zaten onun gelmek istediği yere gelene kadar sözleri dallandırıp budaklandırmayacağını biliyordu. Dilinin ucuna kadar gelen alaylı sözleri yuttu.

“Evet.” Dedi mırıldanarak. Ona bakmaktan vazgeçip yine karşıya, gecenin karlarla taçlanmış maviliğine baktı. Deryal, derin bir iç çekti.

“Ne için pişmanım biliyor musun?” diye sordu ve Tunç, onun sitemini beklerken böyle bir soru sorduğu için şaşkınlıkla kalakaldı.

“Ne için?” diye sordu sesi çatallaşarak. Dudaklarının arasından çıkan buhar havaya süzüldü.

“Zamanında seni bir güzel dövmediğim için.” Tunç, önce kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı sonra güldü. “Eğer yapmış olsaydım eminim bizden çaldığın zamanı elimizde tutabilirdik” Sesi bir an için dalgalandı ve boğazını temizledi. “Melek’e takılma... O, sadece seninle geçiremediği çocukluğunun acısını böyle çıkarıyor. Sanırım o da en az benim kadar seni pataklamadığı için pişman.”

Tunç, bunu daha önce fark etmemişti ve ablasının ona olan davranışlarına bir açıklık getirebilmiş olmak onu rahatlatmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Tek söyleyebileceği haklıydı ve Tunç, kuzu kuzu sesini çıkarmadan kabullenmek zorundaydı.

“Hala bir şansınız var...” Dedi sonra ciddi bir sesle. “en az sizin kadar ben de kendimi dövmek istiyorum” dudaklarından bir ‘hımp’ sesi çıktı ve başını iki yana salladı.

“Yaşlandım çocuk! Aklımı kaçırmadım. Senin gibi bir boksörün karşısına geçecek kadar aklım uçmadı daha. Hele Murat Bilir’in burnunun yerini değiştirdikten sonra...” Dedi Deryal, alayla. “Ama üzülme zaten burnu yamuktu.” Tunç, bir anda hızla başını çevirip ona baktı.

“Biliyor musunuz?” diye sordu sesi titreyerek. İçinde bir yerlerde saklanan küçük çocuk başını uzattı ve babasına gururlu bir bakış fırlattı.

“Elbette. Tüm maçlarını izledim.” Tunç, afallayarak ne diyeceğini bilemedi.

“Haberim yoktu” dedi kısık sesle.

“Olsaydı bir daha maça çıkmazdın!” suçlarcasına söylememiştir bunu, sadece durum tespitiydi.

Tunç, içi sızlayarak derin bir soluk aldı. Babası onu ondan iyi tanıyordu.”Sanırım haklısınız.”

Tunç’un içindeki çocuk daha fazlasını duymak için genç adamı çimdikleyip duruyordu. Tunç’un dudakları aralandı ve vazgeçerek sıkıca birbirine yapıştı. Sonra tekrar aralandı. “Nasıl buldunuz?” diye sordu sonunda kalbi gümbürdeyerek.

Deryal’in kaşları düşünür gibi derinleşti.” Oldukça iyi.” Dedi ve duraksadı. Tunç, daha fazlasını beklediğini ve onun kendisiyle gurur duyduğunu duymak istediğini fark etti. Burnunu çekti ve konuşmalarının bittiğini düşünüp bir iç çekişi bastırmak zorunda kalarak kıpırdandı.

“Solun biraz zayıf ama sağına denk gelenin Allah, yardımcısı olsun.” Tunç, içindeki meraklı, zıp zıp zıplayan çocuğun tepesine bir şaplak attı ve tekrar koltuğa yerleşti.” Ama en sevdiğim özelliğin savunma sistemin. Tek bir yumruk sana erişemiyor.” Deryal’in sesi gurur doluydu ve Tunç’un dudakları engel olamadığı bir gülümsemeyle kıvrıldı.” Soğukkanlısın ve hala nasıl olup da gelecek her darbeyi önceden kestirebildiğini anlamış değilim.” Deryal’in çenesi yukarı kalktı kendini beğenmişçesine.” Tabii genlerinden gelen yeteneğini de görmezden gelemeyiz.”

Tunç, kıkırdadı onun kendi beğenmiş ses tonuna karşı.”Sanırım hayatımı genlerime borçluyum çoğu zaman.”

“Öyle olmalı.” Babasının kibrine gözlerini devirdi Tunç. Yine, kısa bir sessizlik oldu aralarında.

“Hayatım da yaptığım en iyi ikinci şey ne biliyor musun?” diye sordu Deryal, sessizliği yarararak.

“Ne?”

“Seni Hayat’la evlenmeye zorlamak...”

“Bunun için size gerçekten minnettarım...”sonra başını yana eğerek babasına baktı merakla.”Birincisi ne?” diye sordu fazla özele girmediğini umarak.

Deryal, ona saçma bir soru sormuş gibi bir bakış attı.”Annenle evlenmek” ve omuz silkti...

BÖLÜM 21

FİNAL

Genç kız, gözlerine çarpan gün ışığıyla göz kapaklarını, hafifçe aralık bırakacak kadar indirdi. Sabah güneşinin parlaklığına ve keskinliğine şaşırarak çantasını kurcalayıp, güneş gözlüklerini çıkardı.

‘Sana söylemiştim.’’ Diye mırıldandı Mirza, tepeden bakan ses tonuna güldü genç kız.

‘‘Evet. Kabul ediyorum.’’ Gözlüklerini taktı ve başını çevirip ona baktı. ‘‘Mutlu musun?’’

Mirza’nın güneş gözlüklerinin üzerinde kalan kaşlarından biri kusursuzca havaya kalktı. ‘‘Haklı olduğum her anda olduğu kadar’’

Hayat, inanamazca başını iki yana salladı. Ve sonra neredeyse şafak vakti yola çıktıklarından beri bininci kez sorduğu soruyu yineledi. ‘‘Nereye gidiyoruz?’’

‘‘Gidince görürsün...’’ Genç kız da Mirza’yla birlikte aynı anda söylemişti sözcükleri ve bu, Mirza’nın gürültülü bir kakhaha patlatmasına neden oldu.

Valizlerini kendisini toparlamış, her şeyi kendisi ayarlamış ve sadece onu uyandırıp ‘Seni kaçırıyorum’ demişti. Kendisi bilmiyorsa da evdeki herkesin bu seyahatten haberi var gibi görünüyordu. Hayat, onun değişken ruh halleri gibi ani fikirlerine ve sürprizlerine de çoktan alışmıştı ama valizleri gördüğünde küçük çaplı bir şok geçirmişti. Günleri zaten tekdüze olmaktan oldukça uzakken bir tatile ihtiyaçları yoktu. Hem de okulun en kritik döneminde! Yaz mevsimini ve mezun olmasını da bekleyebilirlerdi pekâlâ... Ama işte Mirza, bir şeyi kafasına koymasın...

İçindeki geveze ses Mirza’ya iyi olmayan birkaç kelime homurdanırken, genç kızın bakışı parlak güneş ışığı altında ışıldayan ve bir su birikintisini andıran asfalt yolun kenarındaki henüz ekilmemiş, kızılımsı toprakla kaplanmış tarlalara kaydı. Sessizce iç çekip, genç adamın gerçekten kararlı olduğunu kabullendi.

Uzun saatler yol aldıktan sonra- Hayat, her saat başı genç adamı dinlenmesi gerektiği için ikna etmeye çalışıyordu- bir yerlerden anımsadığı yol güzergâhları için ani bir panik dalgasının sarmasına neden oldu. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı ve istemsizce gerilen kaslarını gevşetmek için kıpırdandı. Adana- İstanbul arası birçok kez mekik dokumuştı ama genelde uçakla seyahat ettiği için otobüsle yolcuğu bir kez denemişti. Ve bir kez de ilk senesinde, Seçil’in hala oturduğu evi kiralamak için babasıyla birlikte karayolunu kullanmışlardı.

Genç kız, önce yutkundu. Sonra, aniden kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı ve karşı istikametten gelen araçların farlarından arada yüzüne çarpan ışıkla tam olarak seçemediği ama gergin görünen genç adamın yüzüne dikkatle baktı.

“Adana’ya gidiyoruz” diye fısıldayarak tuttuğu soluğunu dışarı verdi. Mirza, ona cevap vermedi. Zaten genç kız da soru sormamıştı. Mirza, dikkatle ilerledikleri yola bakıyordu. Dirseği cama dayanmış, tek parmağı gerginliğinin bir ifadesi olarak- Hayat, artık onun vücut dilini okumayı öğrenmişti- alt dudağında geziniyordu. Dengesiz hissederek “Biliyorlar mı?” diye sordu sonunda ve biliyor olmaları için içinden bir dua yakardı. Bu, en azından babasının kendisini beklediği, onun için açık kapı bıraktığına dair bir işaret olabilirdi.

“Hayır.” Dedi Mirza, renksiz bir tonla. Ama bedenindeki gerginlik sanki genç kıza çarpıyordu. Hayat, sinirle gözlerini kırıştırdı ve çenesi titrerken dudakları aralandı.

“Benim fikrimi almanı dilerdim.” Dedi sonunda gücenmiş bir sesle.

“İstemezdin” yine o, huzursuzluğunu sakladığı anlarındaki kuru ton... Genç adam, burnunu çekti sertçe.

“Ve sen, bunun için bana sormalıydın!”

Mirza’nın göz kapakları kapanıp açıldı. “Lütfen bana öyle bakmayı keser misin?” dedi, sesinin tınısında incinmişlik vardı.

“Nasıl bakıyormuşum?” diye sordu genç kız, neredeyse tıslayarak. Mirza’nın çenesi kenetlendi. Yutkundu.

“düşmanına bakar gibi.” Diye fısıldadı.

Hayat, bir anda endişesinin düşüncelerini ve kontrolünü ele geçirdiğini anlayarak, pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.” Diye fısıldadı. “Ama eğer elimiz boş dönersek bunun altından kalkamam.” Kaygıyla dolup taşan ses tonu kendi çaresizliğini fark ettirdiğinde başını iki yana salladı. Daha şimdiden kalbi dört nala koşmaya başlamıştı bile. Boğazı susamış gibi yaniyor, genç kız bu duyguların hiç birisini tatmak istemiyordu.

Mirza’nın zarif eli onun kucağında sinirli sinirli gömleğinin etek ucuyla oynayan parmaklarını kavradı ve rahatlatmak ister gibi usulca okşadı. “Özlüyorsun” diye mırıldandı. “Senin her ‘baba’ sözcüğünün ardından dalıp gittiğini görerek ve neler düşündüğünü bilerek çaresiz hissetmeye dayanamıyorum. Kendimi boş, işe yaramaz bir varlık gibi hissediyorum-”

“Lütfen” dedi Hayat, onun kendisini suçlayan sözlerine katlanamayarak.

“Bebeğim, bunu düzeltmeme izin vermelisin. Yükün ağırlığı kaldıramayacağım kadar büyük. Ve bana biraz güven. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek.” Onun kendisine güvenen ses tonuna karşı biraz olsun ferahlayabilmeyi dilerdi. Tabii kaygı ona delip geçen ve giderek içinde daire çizerek dönüp büyük bir yara açan mermi gibi saplanmasaydı.

Kalan yol, Mirza’nın yatıştırıcı, yumuşak sesiyle onun cesaretlenmesi için sarf ettiği sözcüklerle geçti. Ama Hayat, değil sakinleşmek mesafe kapandıkça giderek daha büyük bir endişe çukurunun içine dalıyordu. Vücudu öylesine kıpır kıpırdı ki Mirza, sık sık uzanıp, ona dokunuyor, parmaklarını teninde tutarak ona güç vermeye çalışıyordu.

Genç kızın asıl korkusu eğer reddedilirlerse içinde taşıdığı umudun kapısı sonsuza kadar

yüzüne kapanacaktı. Hayat, en azından onu bir kez daha göremeyecekte olsa beslediği umuduyla kendisini kandıracaktı.

Çiftliğin girişindeki büyük, oymalı demir kapıya geldiklerinde genç kızın midesi büküldü ve yanmaya başladı. Heyecandan sıklaşan nefesiyle göğsü inip kalkıyor ama hiç biri onu rahatlatmaya yetecek kadar derin olamıyordu.

Mirza, sürgülü demir kapıyı açmak için arabayı durdurdu ve tam inecekken karanlığın içinden sigarasının turuncu ucu ve havaya savrulan dumanı beliren uzun boylu bir figür onlara doğru hızla yaklaştı. Giriş kapısını aydınlatan lambanın altına gelip, yüzü açığa çıkana kadar genç kız, onu tanımadı. Atların bakımını yapan Bekir amcayı görünce anlık bir sevinç ve özlem dalgasıyla sarsıldı genç kız. Dudağının kenarları yukarı doğru kıvrılırken, onun tedbirli davranarak elini hafifçe beline doğru kaydırıldığını gördü.

‘‘Buyur Beyim?’’ diye sordu, sigaradan kalınlaşmış, çatallı sesiyle. ‘‘Kime bakmıştınız?’’ Aracın yanına kadar geldi ve araştıran, kuşkulu gözlerini Mirza’nın yüzüne dikti. Gözleri kısılmış, kenarları kırışıklarla dolu olan derisindeki çizgiler daha da artmıştı.

‘‘Halis Bey’le görüşmek için geldik.’’ Mirza’nın tek olmadığını belirten sözleri onun gözlerini kaldırıp aracın tepe lambasının ışığı altında aşırı bir heyecan duygusuna kapılıp, yüzü kızarmış olan genç kıza bakmasına neden oldu.

Önce, gözleri biraz daha kısıldı sonra engel olamadığı bir mutluluk ifadesiyle irice açılarak, dudakları kulaklarına kadar vardı. Şaşkınlığı yüzünden hızla geçip giderken hızlı adımları aracın etrafından dolaşıp yolcu kapısını buldu.

‘‘Vay benim, altın kızım’’ dedi kapıyı açar açmaz ve teklifsizce genç kıza uzanıp, onu paldır küldür aşağıya çekti. Hayat, kendisini bir anda onun kollarında bir oyana bir buyana savrulurken buldu. Arkadan Mirza’nın yüksek sesli homurdanmasını duydu ve kapısı açılıp sertçe kapandı.

Hayat’a ikinci bir baba gibiydi Bekir. Ata binmeyi, düştüğünde ağlamamayı ve yaralarını büyüyünce unutacağını ondan öğrenmişti. ‘‘Kız seni nasıl özledim ben...’’ Diye sayıklıyordu yaşlı adam, kalın kolları onu hapsedmişken.

Hayat, kollarını onun boynuna doladı ve özlemle sıkıca sarıldı. At, deri, tütün... Ve Hayat’ın özlediği her şey gibi kokuyordu. Mirza, kule gibi yanlarında dikildi ama sesini çıkarmadan durmayı başarabildi. Sonunda Bekir, onu ayakları üzerine bıraktı, ona gülen gözlerle, özlemle baktı ve tutup tekrar kendisine çekerek bir kez daha sarıldı. Neden sonra yanlarında dikilen Mirza’yı fark etti ve hafifçe utanarak kasketini başından çekti, iki eliyle kavrayıp karnının üzerine koydu.

‘‘Kusura kalmayasın Beyim...’’ Dedi hala heyecanla hafifçe titreyen bir tonla. ‘‘Heyecandan sizi de unuttuk.’’

‘‘Estağfurullah.’’ Dedi Mirza ve tokalaşmak için elini uzattı Bekir’e. Bekir, afallayarak önce Mirza’nın kendisine uzanan eline, sonra ciddi ifadeli yüzüne ve tekrar eline baktı. ‘‘Ben, Hayat’ın eşi Mirza Yiğit.’’ Dedi Mirza, onun şaşkınlığını anlamaya çalışarak. Bekir, sıkıca kavradığı şapkasından elini çekti, pantolonuna şöyle bir sildi ve nasırlı eli genç adamın elini kavradı. Hayat, Bekir’in gururla dolan yüz ifadesine hafifçe gülümsedi.

“Ben de Bekir, Beyim.” Çenesi gururla yukarı kalktı.”Burada atlar benden sorulur.” Hayat, sırtıttı ve Mirza’nın kaşları havaya kalktı, sonra dudakları kenarlarından yukarı kıvrıldı “Öyle mi? Çok memnun oldum” dedi. Eli hala Bekir’in iki eliyle birlikte sıkıca kavranmış, yukarı aşağı sallanan Bekir’in elleri arasındaydı. Mirza, genç kıza kaçamak bir bakış atıp, hala elini sallayan Bekir’e döndü ve dudaklarını birbirine bastırarak sabit yüz ifadesini korumaya çalıştı.

“Ben, beyime haber vereyim.” Dedi Bekir, sesinin tonunu yükselterek.

“Bence hiç gerek yok.”Mirza, elini ondan fark edilmeyen bir manevrayla çekip, hafifçe kolunu kavradı. “Siz arabayı içeri alırsanız, biz de hem uyuşmuş ayaklarımızı biraz açar hem de sürpriz yapmış oluruz.”

“Olur beyim, olur...” Bekir, arkasını dönmüştü ki aniden duraksadı, ağır ağır kendilerine döndü, yüzü buruşarak olduğundan daha yaşlı bir adam resmi çizdi ve konuşmak için bir süre bekledi “Şey... Beyim, ben haber vereyim. Şeyden sonra... Altın kızım... Yani ben vereyim de kıyamet kopmasın.” Sözlerinin altında ezilmiş gibi omuzları çöktü yaşlı adamın.

Hayat’ın gözleri onun sözlerinden sonra titredi. Bir ses çıkarmış olmalıydı ki Mirza, aniden başını çevirip ona baktı, ona uzanıp parmaklarını parmakları arasından geçirdi ve Bekir’e gülümsedi. “Biz, yürüyelim, sen arabayı içeri al, biz beklerken haber verirsin.”

“Geri dönelim.” Diye fısıldadı Hayat, titreyen sesiyle. Bekir’in sözleri onun yakasını bırakmayan korkusunu tekrar ateşlemişti.

“Her şey yoluna girecek...” Dedi Mirza, onun elini hafifçe sıkarak. Bekir, demir kapıyı yana doğru kaydırıp açarken, yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Mirza, sanki kendi evindeymiş gibi rahat adımlarla ilerler ve genç kıızı da peşi sıra sürüklerken, başını eğip saçlarına dokundurdu dudaklarını.

“Tanrım! Titriyorsun!” dedi, kısık bir sesle. Elini bırakıp, kolunu omzuna doladı ve onu kendi bedenine bastırdı.

“Birazdan bayılacağım.” Hayat’ın fısıltısı neredeyse duyulamayacak kadar soluktu. Kolunu Mirza’nın ceketinin altından beline doladı. Yanlarından Mirza’nın aracısıyla geçen Bekir, klakson çaldı ve ikisi de ellerini kaldırıp şöyle bir salladılar. Mirza, genç kızın havaya kalkan titreyen elini yakalayıp, dudaklarına götürüp, hafifçe öptü. “Bayılmayacaksın.” Diye fısıldadı.

Onlar, avluda gergin bir bekleyiş içinde, gözlerini evin girişine dikmişken, hala işlerini bitirememiş olan çalışanların meraklı bakışları onların üzerindeydi. Fısıltılar bir uğultu halini aldı ve Hayat, onlara dikilen kimi kötücül, kimi meraklı bakışlardan huzursuz oldu.

Bekir’i beklerken genç kızın annesi Tülay, çıplak ayaklarla, yüzünde gözlerinden düşen damlaların ıslaklığıyla ve müthiş bir acelecilikle onlara koşturuyordu. Saçları, başının tepesinde topuz yapılmış, aceleciliği topuzunu yana kaydırmıştı ama o, hiçbir şeyi umursuyor gibi görünmüyordu.

“Hayat?” diye soludu nefes nefese kalmış ve heyecandan titreyen bir sesle. Hayat, bir anda

Mirza'nın kolları arasından çıktı ve annesini karşılamak için sarsak adımlarla ilerledi.

Tunç, telaşla koşturan genç kızın ardından hüznle baktı. Tanrım! Ürkek bir tavşan gibiydi. Başını iki yana sallayarak sıkıca sarılan anne kıza baktı. Ve Halis Bey'in biraz olsun yumuşayacağını ümit etti.

'Yavrum.' Dedi kadın, kızının saçlarını öperken. Tunç, böyle sahnelerden etkilenmezdi ama annesine sarılan karısının yüzündeki ıslaklık, kollarını onu bir daha bırakmayacak gibi yaşlı kadına dolması ve bulunduğu mesafeden bile fark ettiği titreyen bedeni kalbinin ağrmasına neden oluyordu. Tunç, kızına özlemle bakan ve sıkça öpen Tülay Hanım'ın yüzüne baktı ve sabit ifadesini korumaya çalıştı. Onlara öfkeliydi. Kızlarını kendisi gibi bir vicdansızın ellerine bırakıp, dönüp bakmadıkları için çok öfkeliydi ama ters bir harekette bulunup genç kızın canını sıkmak istemiyordu.

Sonunda zorlukla ayrılabilen anne kız, kendisine doğru ilerlediler ve Tunç, kalçasını dayadığı süs havuzunun mermerinden doğrularak onlara doğru adım attı.

'İyi akşamlar, Tülay Hanım.' Dedi kuru bir sesle ve yüzüne zorlukla bir gülümseme yerleştirdi. Kadın, başını eğerek onu selamladı.

'Hoş geldiniz, oğlum.' Dedi utangaç bir tonla. 'Ne iyi ettiniz.' Diye ekledi ardından minnetle.

Hayat, annesine huzursuz bir bakış attı. 'Babam?' diye sordu. Sesi titredi. 'Evde miydi?'

Tülay Hanım, hızla başını salladı onaylamak için, gözleri huzursuz bir bakış attı giriş kapısına ve tekrar kızına döndü. 'Evde... 'gözlerinde şefkatli, yumuşak bir bakış belirdi. Elini kızının yanağına uzatarak hafifçe okşadı. 'Ne olur, ters bir şey söylese de sen aldırma kızım. Hala kendine gelemedi.'

Hayat'ın gözleri titrer ve başını yüz ifadesini gizlemek için saklarken Tunç, yine dilinin ucuna kadar gelen kelimeleri dudaklarını bastırarak yutmak zorunda kaldı. Genç kız, buruk bir gülümsemeyle omuz silkti ve annesinin eline hafifçe sıktı.

Başını kaldırıp neredeyse- eğer doğru tahmin ediyorsa- on bin metre karelik bir alanın içinde yer alan, iki katlı eski tip konağa baktı. Oldukça büyük ve heybetli görünüyordu. Ve yine tahminine göre konak yedi yüz metre kare civarında olmalıydı. Modern çağın keskin çizgilerini taşımıyordu ama döneminin en iyi yapılarından biri olduğuna kalıbını basardı genç adam. Tunç, eğer o derecede gergin olmasaydı, konağı her açıdan incelemeye alır ve üzerinde sıkı bir değerlendirme yapabilirdi. Çünkü gerginliğine rağmen konağın bir ruhunun olduğunu fark edebilmişti.

Kendileri avlunun tam ortasındaki fiskiyeli süs havuzunun dairesini oluşturan mermerlerin üzerinde oturuyorlardı. Annesiyle hala hasret gideren Hayat'a baktı ve gözleri keşişti. Ona, cesaret verici bir gülümseme yolladı genç adam.

Aynı anda Bekir, karnına yapıştırdığı şapkasını yine iki eliyle sıkıca kavramış, başı yerde ama arada kaçamak, mahcup atan gözlerini kaldırarak onlara doru ilerledi. Bedeninin duruşu ve gerginliğinden Halis Bey'in onları reddettiğini anlamıştı genç adam. Dişlerini sıkarken çenesi

kasıldı ve gözleri hızla Hayat'ı buldu. Çenesini yukarı kaldırmıştı başını dik tutmak adına ama... Gözlerini kırıp duruyordu akmaya çalışan gözyaşlarına hâkim olabilmek için.

Tunç, birkaç adım öne çıkarak Bekir'in yolunu kesti. Onun söyleyecekleri ayan beyan ortada olmasına rağmen Hayat'ın duymasını istemiyordu.

Bekir, başını kaldırıp, karşısında bir anda kule gibi dikilen genç adamı görünce irkildi. Kendisi uzun boyluydu ama adama bakmak için başını geriye atmak zorunda kalmıştı. O, yüzündeki amansız ifade ile daha dudaklarını yeni aralamıştı ki Bekir, telaşla konuşmaya başladı.

“Halis Beyim, bu akşam çok yorgun beyim... Sizi karşılayamayacak. Ama akşam misafir odalarından birinde konaklayabileceğinizi söyledi. Sabaha da şehre inecek, işleri var...”
“kelimeleri telaştan yakalanması zor bir hızla çıkmıştı ama karşısındaki adamın şakağındaki damar ‘pıt pıt’ atmaya başladığına göre o, anlamıştı. Bekir, başını eğdi mahcup bir ifade ile ve tekrar kaldırıp yüzü hüznle buruşurken sözlerine devam etti.” “Sizi uğurlayamayacakmış.”

Karşısındaki adamın yüzü taş gibi sert bir ifade aldı. Elleri iki yanda yumruk oldu, gözlerini kaldırıp konağa bir bakış attı ve Bekir, onun gözlerinden bir parıltının geçtiğine yemin edebilirdi. “Öyle mi?” dedi, dişlerinin arasından kara bir mizahla genç adam. “Halis Bey’in kusura bakmayacak artık...”

Altın kız, gözleri endişeli bir bakışla titrerken tam arkalarında bittiğinde genç adam, çoktan konağa gitmek için adım atmıştı. Bekir’in ağzı hayretle açıldı. Çocukluğundan beri orada, önce büyük beyin, sonra Halis Bey’in yanında çalışırdı ve Allah razı olsun bildiği ne varsa ondan öğrenmiş, karnını onun sayesinde doyummuş ve başının tepesinde bir çatısı olmuştu. Ama o güne kadar ona karşı gelen birini görmemişti. Halis Bey, kudretli bir adamdı ve herkes ondan korkardı.

Hayat’ın talihsiz durumuyla yüzü yere düşse de beyinin, kimse onun yüzüne karşı alaya alamamıştı onu. Herkes elbette arkasından konuşuyordu yüzüne söylemeye cesaret edemediklerini... Ama bu genç adam, ondan korkmak şöyle dursun, sanki o anda beyi karşısında olsa, onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu.

“Mirza!” diye haykırdı genç kız, kocasının arkasından. Ama ayakları yere sağlamca basan genç adam, omzunun üzerinden karısına yumuşak bir bakış fırlatıp, tekrar önüne döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı.

“Hay Allah...” dedi hanımı endişeyle. Bekir, hanımına döndü kaygılı bakışlarla “Ne olacak şimdi?” der gibi, sonra yanına gelip, ellerini omzuna koyup hafifçe sıkarak güç vermeye çalıştığı kızına...

“Üzülme sen altın kızım...” ona hafifçe gülümsemek zorunda hissetti kendisini.” Kocan ne yaptığını biliyor gibi...” Hayat, ona çaresiz bir bakış attı ve başını iki yana salladı. Bekir, tekrar gözlerini konağa çevirdi ve yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. Allah içini biliyordu, herkesten saklasa ondan saklayamazdı aklındakileri ve yüreğinden geçenleri. Bu uzun adam, eğer ne yaptığını biliyorsa bu iş olurdu. Hem ne vardı? Altın kız, kocasını da almış, el öpmeye gelmişti. Ve Bekir, beyinin artık yüzünün gülmesini istiyordu. Hiçbir şey eski tadı vermiyordu o, çiftliği saran neşe, heves... Her şey altın kızın evlenmesiyle son bulmuş, bir kasvet çökmüştü üzerlerine kara bulutlar gibi...

Onu durdurmak, ne içinden geldi ne de üzerine vazife olmasına rağmen öyle bir harekette bulundu. Sonra, düşünceyle başını yana eğdi. Mirza Bey, nereye gideceğini bilmiyordu ki... Koskoca konakta yolunu kaybederdi maazallah. Dudakları gerilerek ve beyinin onu sonradan affetmesini dileyerek Mirza Bey'in arkasından seğirtti hızla.

Merdivenleri hızla çıktı. Ah şu zıkkım olmasaydı daha da iyi olurdu ciğerleri ama bu hız bile nefesini kesmeye yetmişti. Göğsü gürültülü nefeslerle şişerken, dar girişi geçti ve alt kattaki tüm bölümlere açılan kapıların ve üst kata çıkan merdivenlerin bulunduğu geniş hole girdi.

Mirza Bey, ortalıkta görünmüyordu. Sonra tam üst kata çıkmak için hareketlenmişti ki Mirza Bey, mutfığa açılan çift kanatlı kapıdan fırtına gibi çıkıp, merdivenlere yöneldi. Bekir, hafifçe gülümseyerek onun biraz da sıyırmış olduğunu düşündü.

'Beyim!'' dedi merdivenleri çıkan adamın arkasından ama hedefe kilitlenmiş bir makine gibi ilerliyordu genç adam arkasına bakmadan. O da merdivenlere yöneldi ve aynı anda mutfak kapıları tekrar açılıp, içeriden mutfak çalışanı Yaren, fırlayıverdi. Yüzüne düşmüş başörtüsünü hızlı bir el hareketiyle yukarı sıyırdı.

'Tövbe bismillah...' dedi, başparmağıyla damağını yukarı çekti, elini göğsüne koyup gözleri irice açılmış bir halde Bekir'e baktı. 'Kim bu adam yahu?'

'Sorma sorma...' dedi Bekir, elini havada sallayarak. Diğer eli tırabzanları sıkıca kavramış, telaştan düşmemek için destek alıyordu. 'Bizim altın kızın kocası...' sesi biraz daha yükselmişti havadisin büyüklüğüyle.

'deme?'' dedi Yaren, kelimeleri yayarak ama Bekir, artık onu görmüyordu. Çoktan sarmal merdivenlerin başına gelmişti bile.

Genç adamı, ana salonun kanatlı kapısının önünde yakaladı ve nefes nefese zorlukla konuşmaya çalıştı. 'Beyim, orada değil!' Dedi. Genç adam, hızla başını çevirip omzunun üzerinden baktı ona sertçe ve gözlerine kuşkulu bakışlar yerleşti. 'Yalan değil, beyim... Halis Bey, kendi odasında...'

'Mümkünse ben tuvalete kadar girmeden önce bana gösterebilir misin?'

Bekir, gülümserken başını salladı ve genç adamın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçip gitti. 'Bu taraftan beyim...' dedi, ona eliyle kendisini takip etmesini işaret ederek. Genç adam, hemen arkasından geliyordu ve Bekir, onun hızına rağmen kendisi gibi nefessiz kalmadığını fark ederek içerlendi. Bırakmalıydı artık şu zıkkımı. Kaşlarını çatarak bir anda arkasını döndü ve Beyin, kendi özel işlerini hallettiği odasının kapalı kapısının önünde durdu ve bakışlarını sabırsız gibi görünen geç adama çevirdi.

'Şey... Beyim... Ben demedim size yerini.' Dedi sıkıntıyla. Bir ayağının üzerine verdi ağırlığını ve başını öne eğdi. Genç adam, uzanıp kolunu ovuşturunca hafifçe gülümseyerek ona baktı 'Bu çocukta iş var...' diye düşündü içine mutluluk dolarken. Ve hızla arkasını dönüp giderken Allah'ın yanlarında olmasını diledi.

Tunç, derin bir nefes alma ihtiyacı hissetti odaya girmeden önce. Sanki tüm bedeni elektrik yüklüymüş gibi genç adam vücudundaki cızırtıyı duyabiliyordu. Kapıyı çalmaya gerek

duymadı. Üzerinde altın işlemeli figürler bulunan, gümüş kapı kolunu çevirdi. Biraz önce karşısına çıkan tüm kapıları içine düştüğü öfke ve acelecilikle bir bir açarken duraksama ihtiyacı hissetmemişti. Ama o anda hazırlıksız olduğunu fark etti ve öfkeyle yanlış bir adım atmak istemiyordu.

Usulca kapıyı ileri itti. Kapı çok hafif bir gıcırtyla açıldı. Pencereden bakan ve arkası Tunç'a dönük olan adamın omuzlarının duruşundan onun da en az kendisi kadar gergin olduğunu fark etmişti. Üzerinde kısa kollu bir gömlek vardı. Ve onun üzerine uyumsuz bir yelek geçirmişti. Henüz yatacakmış gibi görünmeyen Halis Bey'in bileklerini sıkıca saran ve dizlerine kadar tırmanan deri çizimleri hala ayaklarındaydı.

“İyi akşamlar Halis Bey...” dedi Tunç, kuru bir sesle. Adam, bir anda irkildi ve hızla arkasını döndü. Gözlerinden bir anda şimşekler çıkmış gibi öfke parıltıları geçti. Yaşlı adamın çenesi onun gözlerinin içine kara bir öfkeyle bakarken titriyordu. Bir eli yumruk oldu ve harcadığı çaba kolunun da titremesine neden oldu.

“Çık dışarı...” dedi Halis Bey, öfkeden kısılmış sesiyle. Antika olduğu her halinden belli olan süs eşyalarıyla dolu olan bir büfenin raflarından birine koydu elini sanki ayakta durabilmekte güçlük çekiyormuş gibi...

Tunç, başını iki yana salladı kararlılıkla. “Üzgünüm ama bunun için önce beni dinlemek zorundasınız...” Halis Bey, hırsla ona doğru bir adım attı ve onu diğer adımları takip etti. Sonra yarı yolda sanki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Bir eli yüzünü buldu ve sertçe ovuşturdu.

“Senin kadar terbiyeden yoksun olamadığım için sana sadece beş dakika veriyorum...” Hala öfkeliydi, hala onu elinden gelse tekme tokat dışarı atmak istiyormuş gibi görünüyordu ama Tunç, onun ders vermek konusunda derin bir tecrübeye sahip olduğunu anlamıştı. Bedenini bir pişmanlık dalgası yokladı öfkesini bastırarak. Onu, hiç vicdan azabı çekmeden evinden kovmuştu ve bu hareketi yüzüne tokat gibi çarptı genç adamın. Hak etmişti ve söyleyecek tek sözü yoktu ama konuları Tunç ve ne kadar kaba bir insan olduğu değildi.

“Teşekkür ederim.” Dedi Tunç. Sesinin rengi yoktu. Halis Bey, arkasını dönüp, meşe ağacından yapılmış, cilası parıldayan masasının arkasına geçti. Ahşap, büyük sandalyesine oturduğunda yana doğru hafifçe eğildi ve bir çekmeceyi açarak öylece bıraktı. Ne yani? Kan mı dökmek istiyordu? Tunç, hareketinin anlamını kavrayamayacak kadar cahil değildi.

Umursamadı. Gidip karşısına da oturmadı zira Halis Bey'de böyle bir teklifte bulunmamıştı. Ayakta dikilerek ellerini ceplerine soktu kayıtsız bir tavırla. “Sözlerimi kesmeden dinlerseniz, çok memnun olurum.”

Halis Bey'in kara gözleri onun yüzünde dolaştı ağır ağır... Sadece gözlerini kaldırmış bakıyordu ve o gözlerin içinde dinmeyecek gibi görünen bir hiddet vardı. Ellerinden birini masanın üzerine koydu ve diğerini sandalyesinin koluna koydu. Başını usulca eğdi sanki alay edercesine ve konuşması için çenesini havaya kaldırdı cevap vermeye tenezzül etmiyormuş gibi. Belki de Tunç, sözünü kesmesini istemediği için böyle davranmıştı...

“Sizin tanıdığım en kötü baba örneği olduğunuzu düşünüyorum.” Dedi Tunç, direkt. Halis, beyin göz bebekleri irileşti. Dudaklarının gerilmesiyle üzerindeki kırılmış bıyıklar hafifçe kıpırdandı. Yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama yüz kasları seğirdi ve Tunç,

konusmasına devam etti. “ duruma sizin tarafınızdan bir bakış attığımda yaşadığınız şokla birlikte öfkelenmezine, sert tepkilerinize ister istemez bir yere kadar hak veriyorum.” Tunç’un kaşları havaya kalktı alayla.” Ama Allah aşkına sadece gördüğünüz aldatıcı manzara karşısında sanki kızınız affedilemeyecek bir suç işlemiş gibi onu benim, bir canavarın ellerine terk ettiniz...” Tunç’un gözlerinin önünden bir bir yaşadıkları o çirkin ve hatırlamak istemediği anlar geçti engel olamadan ve sırtı dikleşip, hatırlarıyla yandı. “ Ona olan çirkin davranışlarımı açıkça gözünüze soktuğum halde nasıl yalnız bırakabildiniz, nasıl onun kadar narin ve kırılgan birine sırtınızı dönebildiniz?” Tunç’un cebinin içindeki elleri yumruk oldu. Dişlerini aralamak zorunda kaldı yoksa konuşmasına devam edemeyecekti. Halis Bey, bir heykel gibi duruyor, gözlerini bile neredeyse kırpmadan ona bakıyordu. Ne yüz ifadesinde bir kıpırtı ne de gözlerinde bir geri çekilme vardı. Ve dudaklarını sımsıkı kapamıştı açmamaya yemin etmiş gibi...

Tunç, derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı. Ve bedenini bulunduğu noktada sabit tutmak için neredeyse insanüstü bir çaba harcıyordu” Sizin onu görmezden geldiğiniz anlarda neler yaşadığımı en ince ayrıntılarına kadar bilmenizi istiyorum... Ki ne kadar fena bir baba olduğunuzu bilin! Onun harçlığını kestiniz ve dünyada tanıdığım en aptal yaratık olan ben, parasal sıkıntısını fark edene kadar kızınız gururundan ödün vermemek adına kimseye belli etmeden aç yaşadı. “ Halis Bey’in duruşunda bir kırılma oldu ve adem elması hızla yukarı inip kalktı. Tunç, başını yana eğip, neşesizce güldü.” Aylarca... en büyük lüksü simitti...” Tunç’un sesinde belirgin bir dalgalanma oldu ve devam edebilmek için boğazını temizledi. “Ona öyle kötü davrandım ki üç adımlık bir alanda yaşamaya mahkûm ettim... Mutlaka magazin haberlerinde adımları başka başka kadınlarla anılırken duymuşsunuzdur... Bunların ağırlığını kaldırmaya çalışırken pislik yuvası bir barda çalışmayı düşünecek kadar çaresiz kalmıştı. Neredeyse tacize uğruyordu? Siz onu nasıl beş parasız, bir başına- üstelik onunla ilgilenmediğimi bildiğiniz halde- bırakabildiniz?”

Halis Bey’in göz kapakları ağır ağır kapandı ve küçük bir yaş damlası gözlerinden aşağıya parlak bir yol çizdi.” Kızınız ölümlerden döndü Halis Bey? Onun hayatından daha mı değerliydi gururunuz? Onun bir gülüşünden daha mı değerliydi?” Bir anda şefkatle gülümsedi yüzündeki sert ifadeyi kırarak.” Ama size bir teşekkür etmem gerekiyor, böyle bir evladı dünyaya getirdiğiniz ve yetiştirdiğiniz için, çünkü öyle sağlam bir karaktere sahip ki narinliğinin altında hayranlık duyduğum bir gücü var... Ölse çenesi havada kalır gururundan...” yumuşak bir sesle güldü genç adam. Ve Halis’in beyin dudakları bir gülümsemeyi yakalayarak seğirdi. Gözleri akıtmadığı yaşlardan cam gibi parlarken, göz kapaklarını kapamamak için diretiyordu.

“Çok geç fark etmeme rağmen o, sadece beni sevdi... Başka hiçbir hatası olmadı ve ben onun sevgisinin üzerine bastım hiç acımadan. Ben, ondan her gün af diliyorum ve bilmiyorum ömrüm o beni affetse de kendimi affetmeye yeter mi? “Tek kaşını kaldırdı ve ellerini ceplerinden çıkardı. “Bence siz de yol yakınken dilemeye başlayın... Bakarsınız bir gün affedilirsiniz...”

Tunç, arkasını dönüp çıkmak için adım attı. Arkasını dönmeden önce gördüğü, Halis’in beyin yüzündeki karman çorman olmuş ifade ile onu baş başa bıraktı. O, söylemesi gerekenleri söylemişti. Ve artık gerisi Halis Bey’e kalmıştı...

Hayat, gözlerini konağın giriş kapısına dikerek endişeli bir bekleyiş içine girmişti. Ne Mirza ne de babası geri adım atacak insanlardı ve aralarında geçecek her hangi bir sıcak tartışma bir kartopu gibi büyüye bilirdi. Ama cesaret edip konağa adımını atamıyordu. Babasıyla

karşılaşmaya cesareti yoktu, onun tepkisinden öyle çok çekiniyordu ki topukları kışına vura vura kaçmak istiyordu. Ama Mirza'nın gidişi ardından annesinin telaşla anlattıklarından sonra baktığı yolun sonunda cılız bir ışık belirmişti.

Hayat, daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı bir anda. "Ben burada duramayacağım..." dedi annesine, ağrıyan boğazı yüzünden kısık sesle konuşarak. Bir eli saçlarının arasından geçti ve başını iki yana salladı. Bekir'de onunla aynı anda ayağa kalkmıştı.

"Geliyor..." dedi annesi hemen arakasından ayağa kalkıp tedirginlikle. Hayat, hızla arkasına döndü ve konağın merdivenlerinden inen ve duruşundan hiçbir şeyi ele vermeyen Mirza'yı gördü. Gürültüyle yutkundurmuş genç kız. Öylesine heyecanlanmıştı ki dizlerinin bir anda boşaldığını hissetti. Ve bir adım dahi atamayacak haldeydi.

Mirza, ayakkabılarının ucu birbirine değene kadar durmadı. Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle kollarını genç kızın beline doladı. Başını eğerek alnını alnına dayadı ve Hayat, onun çabasının boşuna bir çaba olduğunu anladı. Babası Hayat'ı affetmeyecekti. Göğsünün derinliklerinde bir yer önce hafifçe sızladı, sonra ısı arttı ve genç kızın bedenini hızla sararak neredeyse kavurdu ve bu yanma boğazından garip, derin bir hıçkırık olarak dudaklarının arasından fırladı.

Ses, Mirza'nın kollarını daha da sıkmasına neden oldu. "Bir hafta burada kalacağız bebeğim." Diye fısıldadı. "Babanın biraz kendisini dinlemeye ihtiyacı var..." yükselttiği sesinde ince bir mizah gizliydi. Başını sağa sola salladı genç kızın alnında sürterek. "Hem yaşlı insanları bilirsin..." omuz silkti genç adam. "Hava karardı mı tavuk gibi erkenden..."

Arkalarından gelen gürültülü bir öksürük ikisini de yerinden sıçrattı. Halis Bey, öksürüğünün ardından sertçe boğazını temizledi. Hayat, Mirza'nın bir anda arkasını dönüp yana çekilmesiyle birlikte babasıyla karşı karşıya geldi. Saçlarının gür perdesi arasından bakışlarında derin bir hüznle karşıya, onun gözlerinin içine baktı. Bayılacaktı. Kesinlikle bayılacaktı çünkü kararan gözlerinin önünde ışık huzmeleri oynamaya başlamıştı. Gümbürdeyen kalbi kulaklarında davul gibi hızlı bir ritim tuttururken babasının Mirza'ya olan onaylamaz bakışlarını fark etti.

"düşündüm de..." dedi babası tok bir sesle. Ve dudaklarını burduğunda bıyıkları kıpırdandı. "Bu bir haftada belki kocana terbiyenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatırız." Babasının sesi bir borunun içinden geliyormuş gibi titreyerek ulaştı genç kıza. Yuvarlak yüz hatları her saniye daha da uzadı ve sağa sola kaymaya başladı. Babası, hala konuşurken ve araya Mirza'nın sesi karışırken Hayat'ın kulakları onları uğultulu bir karmaşa olarak algılıyor, kelimeleri bir araya getirip anlamlı bir cümle oluşturamıyordu.

Fişi çekilmiş gibi bir anda kendisini karanlıkta savrulurken buldu ve havada süzülürken ruhunu içinden çekiyorlarmış gibi boş bir bedenle kalakaldı.

Sabırsız ve endişeli sesler kaşlarının derinleşmesine neden oldu. Tüm bedeninde acımasızca kendisini belli eden bir ağırlık vardı.

"Sanırım kendine geldi..." Mirza'nın kaygıyla dolup taşan sesi onun gözlerini açmasına ve

bir anda beyninin geriye sarıp gözlerinin karardığı anı hatırlamasına neden oldu. “Sevgilim?” diye sordu genç adam, parmakları yüzünde telaşla dolanıyor, parmakları şakaklarını ovuyordu. “İyi misin?”

Hayat’ın yüzü sersem bir ifade aldı ve Mirza’nın başının tepesinden bakan babasının endişeli yüzüyle karşılaştı. Annesi, onun hemen yanında duruyordu.

“İyiyim...” dedi genç kız, sesi çatlayarak. Boğazını temizledi. Mirza’nın kucağında yattığını fark ederek bir anda doğruldu.

“Yavaş ol bebeğim... Başın dönecek!” diye mırıldandı Mirza, alçak sesle. Hayat, bulunduğu odanın hangi oda olduğunu biliyordu. Yıllarını bu odada kimi zaman koşuşturarak, kimi zaman ders çalışarak, kimi zaman babasını atlara binmek için kandırmaya çalışarak geçirmişti.

Konağın aile salonunun oturma gruplarından birinde oturuyordu ve başını eğdiği yerden kaldırması için beklediği şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Mirza’nın bedeninden yayılan ısı biraz olsun gerginliğini alıyordu ama genç kız, başını kaldırıp bakamıyordu. Eli, genç kızın kolunu okşadı hafifçe ama tek kelime konuşmayarak Hayat’la babasını baş başa bıraktı.

“Umarım beni görmüş olduğun için sevincinden bayılmışsındır? ”babasının dudaklarından bir ‘cık cık’ sesi yükseldi.”Eğer korkudan bayıldımsa yeni aldığım safkana binmene izin vermeyeceğim...”babasının sesi cümlesinin sonuna doğru kaybolup, yok oldu.

Hayat’ın kalbi dört nala ilerlerken başını ürkekçe kaldırıp, babasının akıtmadığı gözyaşlarıyla parlayan gözlerinin içine baktı sanki en derinine bakar gibi. Ondan bir şey bekler gibi görünüyordu... Ama ne olduğunu o anda bilemiyordu Hayat... Zihni düşünmeyi bırakmış, gözlerinin içine takılıp gitmişti.

Aslında her kızın aşık olduğu ilk erkek babasıdır, yani o, öyle olduğunu düşünüyordu... Babasının da onu ne kadar derinden sevdiğini biliyordu genç kız, onun için affetmesi daha zordu, onun için kabullenmekte güçlük çekiyordu. Hayat, bunu biliyordu bilmesine ama bazen öyle anlar geliyordu ki konuşmak için ya da en ufak bir harekette bulunabilmek için sizi tetikleyecek bir şeylerin olması gerekiyordu.

Tıpkı, babasının beş yaşında suç işlediği zamanlarda yaptığı gibi önünde diz çökmesi gibi... Mirza’nın usulca ayağa kalktığını göz ucuyla gördü genç kız, ama ona dönüp bakamadı. Annesinin koluna giren Mirza, onu salondan çıkarırken Hayat, hala babasının gözlerinin içine bakıyordu. Halis Bey, ellerini genç kızın dizleri üzerinde sabitledi.

Genç kızın gözünden düşen damlalar onun ellerine ve kendi dizleri üzerinde tek tek yer buldu... “Özür dilerim...” diye fısıldadı ama sesinin çıkıp çıkmadığından emin değildi.

“Ben de...” babasının ses tonunda derin ve onu yaktığı gözlerinden belli olan bir pişmanlık vardı.

Hayat, bir anda kollarını yukarı kaldırıp, aynı anda hem ağlamaya devam edip hem hıçkırırken kalın, kısa ve kat kat çizgiler bulunan nemli boynuna sıkıca doladı.

“Çok özledim seni...”boğuk fısıltısı, başını gömdüğü boynunda yok olup gitmişti. Halis

Bey'in elleri genç kızın sırtında yatıştırıcı okşamalarla yukarı aşağı dolanırken''Özleseydin arardın!'' dedi yaşlı adam gücenmiş bir tonla. Hayat, hem onun yüzüne bakmak istiyor hem başını gömdüğü boynunun kokusundan, hissettirdiklerinden ayrılmaktan korkuyordu. Saçmaydı ama öyleydi işte. Bazen bazı şeylerin açıklaması olmadığı gibi bunu da açıklayamıyordu genç kız.

Sonunda babasının yeni yeni çıkmaya başlamış sert sakallı yanağına bir öpücük kondurdu ve kolları hala onun boynunda başını geriye çekip, özlediği yüzüne baktı. Gözyaşları hala deli gibi akıyor ve o bulanıklığın arasından gözlerini, yüzünün hatlarını görmeye çalışıyordu.

''Aramamı mı istiyordun?'' diye fısıldadı. Dudakları titredi ve büzüldü ister istemez. ''Beni artık istemeyeceğini düşünmüştüm.''dedi başını yere eğerek.

''Kaldı o başını!'' dedi yaşlı adam hafif sert bir tonla. Hayat, onun sözlerini tekrarlatmadan başını kaldırdı tekrar.

''İçten içe hep ararsın diye bekledim.''pişmanlıkla yüzü eğildi yaşlı adamın.''Paranı kestim belki annene söylersin diye... O zaman seni görmek için bir bahane yaratacaktım.''titreyen, buruşmuş elleri genç kızın yanağında şekillendi.''Babasının güzel çukurlusu... Affet beni ne olur, kocan sana bakıyor sandım senden haber çıkmayınca...''

Hayat, önemsiz der gibi başını iki yana salladı. Tanrım! Mirza, ona neler anlatmıştı o kısa dakikalara sığdırıp... Elinin tersiyle yüzündeki ıslaklığı gidermeye çalıştı. Burnunu çekti ve omuzları sarsılıp, hıçkırıklarla tekrar ona sıkıca sarıldı.

''Bazen hava kararınca tavuk gibi erken yatan yaşlı adamlar biraz gururlarından, biraz da çevrelerindeki boş kafalı cahiller yüzünden, büyük büyük hatalar yapabiliyorlar...''genç kızın başının tepesini öptü sertçe. ''Hiçbir bahane sana sırtımı dönmenin özrü olamaz ama sen affet beni kızım...''sesi, duygularının esaretinde boğulurken tekrar tekrar başının tepesine öpücükler kondurdu yaşlı adam.

Hayat, eğer konuşabilecek durumda olsaydı ona yatıştırıcı bir şeyler söylemek isterdi ama sadece başını salayıp, onu öpmekle yetindi.

''Bekiiir'' Mirza, homurdanmayla gülme arasında bir ses çıkardı. Saçları göğsüne dağılmış genç kızın sırtındaki eli duraksadı ve başını hafifçe eğerek uyanık olup olmadığına baktı. Hayat'ın dudakları hınzır bir gülümsemeyi zorlukla zapt ediyormuş gibi bastırılmıştı.

''Halis Bey, her sabah böyle gürlüyor mu?'' diye sordu alayla.

Genç kız, kıkırdayarak doğruldu ve bacaklarını aralayarak genç adamın karnına oturdu. Mirza'nın gözleri onun ani hareketiyle kapanıp açıldı.

''Hayır.'' Çocukça, genç adamın göğsüne hayali şekiller çizerken Mirza, gürültüyle yutkundu. ''Bu akşam onurumuza verilen bir yemek daveti var unuttun mu?'' Mirza'nın yüzündeki huysuz ifadeye yumuşak bir kahkahayla karşılık verdi genç kız.

''Hiç unuttur muyum?'' gözlerini devirdi genç adam, elleri bacaklarının üst kısmını

kavrarken.”Dıdısının dıdısına kadar gelecekmiş...” gözleri sahte bir heyecan ifadesi ile irileşti.” Bayılırim ben öyle şeylere.”

Hayat, onun göğsüne bir şaplak attı ve genç adam elini hızla yakalayıp ikinci şaplaktan kurtuldu. Genç kız, ona sataşmaya devam edecekti ama yüzünde istemsizce beliren minnet ifadesi ile Mirza’nın çıplak göğsüne uzanıp, kulağını kalbinin üzerine dayadı.”Sana nasıl teşekkür edebilirim?” diye sordu ciddi bir tonla.

Mirza’nın elleri yukarılara doğru kaydı ve hafifçe sıktı kalçalarını.”Dün gece bana şahane bir teşekkür sunmuştun.”dedi, genç kıızı tepeden tırnağa kızartarak. “Ama ikinci bir taneye asla hayır demem.”

“Tanrım!” Hayat, hızla doğruldu.”Hiç uslanmayacaksın değil mi?” Mirza, ona saçma bir soru sormuş gibi bir bakış attı tek kaşını kaldırarak.

“Tanrım!” dedi onun neredeyse mükemmel bir taklidini yaparak.”Sana sahibim... Neden uslanayım ki?” ve bir anda genç kız, daha ne olduğunu anlayamadan kendisini onun bedeni altında buldu. Yüzünün her santimine baştan çıkaran minik öpücükler kondururken,” Gerçekten de...” dedi sesi boğuklaşarak.”Neden uslanayım ki?”

Geniş avluya kurulmuş, birbirine eklenerek büyük bir ‘U’ şeklini alan masaların etrafını Tunç’un sayamadığı kadar akraba ve eş dost sarmıştı. Masaların üzerinde çeşit çeşit lezzetler, rengârenk ve iştah açıcı bir manzara sunuyordu insanlara. Onların onuruna büyük baş hayvanlar bile kesilmişti ve bu, kendilerine verilen değer bir göstergesiydi. Yani en azından Hayat, böyle açıklamıştı. Tunç, sadece bir günde bu kadar büyük bir davetin bu derece iyi bir organizasyonla hazır olabildiğine şaşırmıştı. Ama işte her şey tastamam gelen misafirlerine kadar karşısındaydı.

Tunç’un etrafını ailenin erkekleri kuşatmış sürekli ona sorular sorup duruyor ve dikkatle onun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyorlardı. İlk tanıştıklarında insanların yüzlerindeki hor ifadenin yerini, sıcak bir gülümseme ve öğrenme merakı sarmıştı.

Hayat’ın annesinden öğrendiklerine bakılırsa, o anda orada bulunan tüm insanlar uzun süredir kapılarına bile uğramıyordu. Tunç’un magazin basınında, farklı farklı kadınlarla birlikte görüntülenmiş haberleri ve ‘gözde bekar’ açıklamalarını yalanlamaması insanların şüpheye düşmesine ve Hayat’ın başına çok felaket bir iş geldiğini düşünmesine yol açmıştı. Halis Bey’in başı yere eğilmiş, kimseyle görüşmez hale gelmişti.

O anda Tunç, karşısında gururla çenesini havaya kaldırmış adamın, ne kadar büyük bir utanç girdabının içine düştüğünü anlayabiliyordu. Gelen her misafiri Tunç’la tanıştırmış ‘damadım’ diye böbürlenerek yaptığı işlere kadar anlatmıştı. Tunç, iki dakikada bir karşısına tanıştırılmak için getirilen insanlara, kendi çerçevesinde saygısını sunmak için oturup kalkmaktan baldırları ördek yürüyüşü yapmış gibi ağrıyordu. Halis Bey, daha sonra ona surat asacaktı, bundan emindi genç adam ama o anda onunla gurur duyduğunu herkese göstermek için elinden geleni ardına koymuyordu. Eh... Bunun yanında baldır ağrıları çekmek hiçbir şeydi...

Masaya ilk oturduklarında hemen yanında olan karısını akraba kızları ele geçirip, utangaç gülümsemelerle soru yağmuruna tutmuşlardı. Ve Tunç, o kısacık anda bile onu gerçekten

özlemişti. Hala daha kötü niyetli insanların bakışlarına maruz kaldıklarını biliyorlardı genç adam. Kısılmış gözlerle kendilerine bakan bir kadın- Tunç, adını bile hatırlamıyordu- genç kızın karnına manalı manalı bakarak, "Biz de şey sandıydık..." deyip sözlerini kim nereye çekmek isterse oradan yakalasın diye yarım bırakıp ortaya savurmuştu.

Tunç, utançla kulaklarına kadar kızarıp, başını eğmemek için mücadele veren Hayat'ın elini sıkıca kavradı ve kadına tatlı tatlı gülümsedi o anda. Genç kadının göz bebekleri onun kendisine bakışıyla irileşirken, yüksek sesle konuşmaya başladı "Takdir edersiniz ki Hayat kadar değerli bir mücevheri bir başkasına kaptırmadan elimi çabuk tutmam gerektiğini fark ettiğimde ona yakışır şekilde bir düğün organizasyonu için aylar gerekecekti... "Tunç, hafifçe gülümseyerek başını yere eğip tekrar kaldırdı." Ama benim ondan ayrı kalabilecek bir saniyeye bile tahammülüm yoktu..." yüzündeki çizgilerin hatları belirginleşirken, gözlerine sert bir ifade yerleşti."Kaşınızın gözünüzün ayrı ayrı oynayıp, yersiz imalar savurmanıza gerek yok. Hayat, tanıyabileceğiniz en onurlu insanlardan biridir!"

Gözlerini ayırmadan sert bakışlarını üzerine saldıği kabarık saçlı kadının zaten iri olan gözleri fal taşı gibi açıldı ve göz kapakları birkaç kez kırıştı. Tunç'un sözleri üzerine Halis Bey'in gür kahkahası sanki masada bulunan diğer insanları tetiklemiş gibi kahkahaların çınlamaları uzun süre kulaklarda kaldı...

Ve gecenin sonuna kadar narin ve güzel karısının yüzünden mutluluğun gülümsemesi, gözlerindeki yıldızları andıran parıldamaları bir an bile yok olmadı...

"Bu safkan arap tayını yeni getirttik çiftliğe." Halis Bey, kır atın boynunu okşar ve at sanki bunu bekliyormuş gibi çenesini nazlı bir edayla yukarı kaldırırken, genç adam hayranlık dolu bakışlarını atın üzerinden alamıyordu."Aslında söylediğim gibi tay depomuzda da çok iyi atlar var ama bu... Uzun zaman peşinde koştuğum bir taydı. Henüz, yarıştırmak için yaşı yeterli değil ama çok büyük bir beklentimiz var ondan. Şecere defteri atalarının ödülleriyle dolu... Açık arttırma zamanında bu işe başladığımdan beri en iyi fiyatı alabileceğim bir tay..."

Halis Bey, ellerini arkasında kavuşturarak ilerlemeye başladığında Tunç, hayıflanarak gözlerini taydan ayırdı ve adımları yaşlı adamın ağır adımlarını takip etti. Atların bulundukları bölümleri temizleyen işçilerin arasından zikzak çizerek geçerken uzun süren bir sessizlik hüküm sürdü...

Sonunda ahırlardan çıktılar ve kızgın güneş gözlerinde patlarken kısılan gözleriyle yan yana ilerlemeye başladılar. Tunç, onu dinlemekten keyif almıştı. Halis Bey, bir haftanın sonunda Tunç'a surat asmaktan ve onu tersleyip durmaktan vazgeçmiş, ona haraları gezdirmeye karar vermiş ve varlığını adadığı bu yeri gururla, en ince ayrıntısına kadar anlatarak onunla uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Tabii Tunç, ona olan yakınlığının orada bulunma sürelerini biraz daha uzatmaları için olduğunu da fark etmemiş değildi ki Hayat'a zaten bir hafta kalma sözü zaten vermişti ama Tunç'un bunu şimdilik Halis Bey'e söylemeye niyeti yoktu... Onu kıvranırken izlemek eğlenceli olacaktı.

Çardak benzeri bir yerin ortasındaki ahşap masanın etrafına yerleştirilmiş sedirlerden birine karşılıklı oturdular. Onlar oturduğu anda ellerinde, üzerlerinde buğulanmış camından yol yol su damlacıkları akan sürahilerin içindeki soğuk limonataları taşıyan tepsileri ile çalışanlar

etraflarını sardı. Ve bardaklara servis yaptılar.

Tunç, gezip gördüğü tüm bu yerlerin sahibi olan adamın mütevazılığını o anda daha iyi anlamıştı. Yıllarını verip daha da zenginleştirdiği bu yerlere tırnağıyla gelmiş olan adam, ne karakterinden ne duruşundan bir şey kaybetmemişti. Çalışanlarıyla arasındaki mesafeyi korusa da onlara sanki her biri ailesinin bir ferdiymiş gibi davranıyor, onlarca çalışanın her birinin adını, kaç çocuğu olduğunu, hastalıklarını, sıkıntılarını her şeyini biliyordu ve Tunç, ona büyük bir hayranlık beslemişti.

Hemen yanlarında bulunan, atlara egzersiz yaptırılan engelli koşu alanında güneşin yakıcılığına aldırmayıp harıl harıl çalışan işçileri izlerken, Halis Bey, damlama sistemiyle yetiştirdikleri tarım ürünlerini anlatan bir söylev tutturmuştu.

Tunç, arada ona merak ettiklerini soruyor ve Halis Bey, yalın ve açıklayıcı bir dille tüm merakını gidermek için hiç üşenmiyordu. Tunç'un gözü bir an engelli koşu alanında tırıs giden, kar gibi beyaz bir atın üzerinde, binici kıyafetleriyle, kadife kaplı togunun altında sıkıca bağladığı saçlarının uçları uçuşan kadına kaydı.

Ve yüreği bir anda ağzına geldi. Halis Bey, hala konuşup duruyor bir şeyler anlatıyordu ama Tunç'un bedeni daha o beynine emir vermeden ayaklanmıştı bile. Gözleri irice açılmış bir halde, daracık binici pantolonunun içinde oldukça rahat bir tavırla ata binen karısına baktı. Kalbi endişeyle dörtlüğe giderken Halis Bey'in söylediklerini artık duymuyordu bile.

“Biz de, bizim damın üzerindeki saksığanın beline kazmayı vurduk işte...” diye mırıldandı Halis Bey. Tunç'un bakışı saniyelik bir anda onunkileri buldu ve tekrar karısına bakıp, bir adım ileri attı.

“Hı hı” dedi dalgınca onun ne söylediğinin bile farkına varmadan. Halis Bey, bıyık altından gülümserken Tunç, orada durmak ve deli gibi onun yanına koşturup, Hayat'ı attan indirmek arasında kalmıştı.

“Sen ne düşünüyorsun bizim saksığan konusunda?” diye sordu yaşlı adam, omuzları sessiz kahkahasıyla sarsılmaya başlamıştı bile.

“Bu ciddi konuyu daha sonraya ertelemek istersem alınmazsınız umarım.” Tunç, ona bakmamıştı bile. Hızlı ve endişeli adımlarla alanın içindeki Hayat'a doğru ilerleyerek yolu yarılamıştı.

“Tabii tabii” dedi Halis Bey, ödü patlamış adamın arkasından kahkahalarla gülerken. “Bu ciddi konuyu sonra da konuşabiliriz...”

Tunç, çitlerin arkasında durmuş kızını gülümser bir yüzle izleyen Tülay Hanım'ın yanına vardığında ona öfkeli bir bakış fırlattı. “Tanrım! Hayat'ın o şeyin üzerine binmesine nasıl müsaade edersiniz?” dudakları düz bir çizgi halini aldı ve çitlerin üzerinden atlayarak alana daldı.

Tülay Hanım'ın yüzündeki gülümseme dondu ve şaşkın bir bakış fırlattı genç adamın arkasından, sonra hala gülerken yanına gelen kocasına sorarcasına baktı. “Niye bu kadar kızdı ki bu çocuk şimdi?”

‘Saksağanlardandır...’ diye mırıldandı Halis Bey, gözlerini Hayat’ın atının hemen yanında duran adama dikerek.

‘‘Bugün ben de mi bir sorun var yoksa sizde mi anlayamadım.’’ Dedi Tülay, kaşları derinleşerek ve bir ‘cık cık’ sesi çıkardı.

‘‘O şeyin üzerinden hemen iniyorsun?’’ Hayat, bir anda sıçradı ve hızla Mirza’ya dönüp endişeyle gölgelenmiş yüzüne baktı.

‘‘Onun bir adı var sevgilim!’’ dedi, yumuşak bir tonla.

‘‘Pekâlâ, bir adı olan o şeyin üzerinden hemen iniyorsun!’’ diye karşılık verdi Mirza ona... Elleri beline koymuş, bacakları aralık bir halde kararlı bir duruş sergiliyorsa da Hayat, ona aldırmayarak onun etrafında dönmeye başladı.

‘‘Adı Güneş!’’ dedi, ısıltılı bir gülümsemeyle. Mirza, onunla birlikte kendi etrafında dönmeye başlamıştı.

‘‘ Adı, umurumda değil, eğer düşersen seni dizime yatırıp pataklarım!’’

Hayat, onun gerçekten kaygılandığını fark ederek şaşkına döndü. ‘‘ Bu benim atım... ’’ dedi. Dudakları gururlu bir gülümsemeyle büküldü. ‘‘Yıllarca beni üzerinde taşıdı ve seni temin ederim çok iyi bir biniciyim.’’

Mirza, dönüp durmayı bıraktı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti içine. ‘‘Rica ederim Hayat’ım, ben kalp krizi geçirmeden önce onun üzerinden iner misin?’’ gözlerini açtı ve Hayat’ı tam karşısında bulduğunda gözkapakları titreşti. ‘‘Gerçekten çok endişeliyim.’’ Dedi, onu ikna etmeye çalışan bir tonla.

Hayat, sırtarak ona elini uzattı. ‘‘Bence bana eşlik etmelisin!’’ onun kendisine ilk tanıştıkları gece dans teklifi ettiğindeki ses tonunu taklit ederek konuştu genç kız.

Mirza, güldü ve başını iki yana salladı. ‘‘Aklını kaçırmış olmalısın!’’ Atı ve genç kızı ürkmüş gözlerle süzdü ve tekrar başını iki yana salladı. ‘‘ Ne ben, ona bineceğim ne sen, binmeye devam edeceksin!’’

Hayat, onun asla karşısında duramadığını bildiği bakışlarını yerleştirdi gözlerine. ‘‘Lütfen.’’ dedi, yalvaran bir tonla. Alçak sesi genç adamın duruşunda hafif bir kırılma yarattı.

‘‘Tanrım! Bana şöyle bakmayı keser misin?’’ öfkelenen genç adam ellerini belinden indirip, yanlara saldı. ‘‘ Bu defa işe yaramayacak!’’ genç kız, başını yana eğdi.

‘‘Bir daha uzun bir süre bu fırsatı yakalayamayacağım.’’ Sonra çenesini dikleştirdi. ‘‘Ya benimle birlikte gelirsin ya da ben tek başıma gidiyorum!’’

‘‘Tanrım! İpleri hangi ara senin eline verdim ki ben!’’ diye öfkeyle mırıldandı genç adam. Ata tekrar bir süzdü sanki düşmanını tartıyormuş gibi ve genç kızın kararlı bakışlarında kaldı gözleri. Omuzları çöktü ve başını yukarı kaldırıp, bir şeyler mırıldandı dua yakarır gibi. ‘‘Uzun zaman önceydi sanırım.’’ Dedi hayıflanarak ve Hayat, kıkırdarken bir seyis

yardımla genç kızın tam arkasında buldu kendisini.

Genç kız, onun göğsünün hızlı aldığı nefeslerle inip kalktığını sırtında hissediyordu. “Teşekkür ederim” dedi, neşeyle şakıyarak ve topukları hafifçe atın karnına değdi. At tekrar düz bir ritimle koşmaya başladığında Mirza’nın dudaklarından çıkan keskin soluk genç kızın ensesine vurdu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu başını hafifçe arkaya çevirip, ama genç adamın yüzünü görememişti. Tunç’un kolları, onun beline dolanmıştı. Genç adam, çenesini omzuna dayadı.

“Endişeli...” diye mırıldandı. Dudakları genç kızın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. “Ama gözlerimi açarsam ne hissederim bilmiyorum.” Dedi, sanki sadece dudaklarını kıpırdatmış gibi zor duyulur bir sesle. Hayat’ın melodik kahkahası kulaklarını çınlatıp, etraflarını sardı.

Birkaç dakika sonra “Hımm” dedi, Mirza. Genç kız, onun sesindeki gizlenmiş şeyin ne olduğunu anlayabilmek için, kaşlarını çatıp, başını yana eğerek düşündü. “Sanırım bunu seveceğim.” Dedi, genç adam ve kollarını hafifçe geriye çekerek genç kızın neredeyse tamamen kucağına oturttu.

“Sen delisin!” dedi, genç kız homurdanarak, anne ve babasına ve başlarını eğerek, gülümsemelerini gizlemeye çalışan antrenörlerine çabucak bir bakış atıp, sertçe soluk aldı. “Asla uslanmayacaksın değil mi?” Mirza’nın sert bedenine öyle sıkı bastırılmıştı ki sanki tek vücut gibi olmuşlardı. İçinden yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışmak için atın nal seslerine yoğunlaşmaya çalıştı.

“Sana söylemiştim.” Mirza’nın sesindeki endişenin yerini tatlı bir keyif almıştı. Hayat, inanamazca başını iki yana salladı. Sonra aklına gelen bir düşünceyle dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi.

“Mirza” diye mırıldandı aldırılmaz bir tonla.

“Evet, sevgilim.” Genç adam, burnunu onun gözlerini açık tutmakta zorlanmasına neden olarak boynuna sürttü.

“Hamileyim...” diye fısıldadı. Mirza’nın boynundaki dudakları dondu. Başını bir anda geriye çekerek neredeyse attan düşeceği anda kendisini zorlukla sabit tuttu ve afallamış bir sesle sordu.

“Nesin? Nesin?”

“Hamileyim!” dedi Hayat, dudakları kahkahasını bastırmak isterken titredi. Sırtına yapışmış beden bir anda taş kesildi.

“Nasıl...” diye sordu sanki sadece sormuş olmak için.

“Sana gerçekten nasıl olduğunu anlatmamı-“

“Tanrım!” Mirza, öfkeyle burnundan solurken tüm bedeni kaskatı kesilmişti. “Hamilesin! Bir

atın üzerinde gidiyorsun! Kendinin ve oğlumun hayatını tehlikeye atıyorsun öyle mi?’’ Hayat, atın dizginleri çekti ve durmasını sağladı. Arkaya dönüp şaşkın bir bakışla baktı ona.

‘‘Oğlun mu?’’

‘‘Elbette!’’Mirza’nın, yoğun bakışlı gözlerinde parıltılar oynaşıyordu. ‘‘Ve biz, şimdi usulca bu şeyin üzerinden iniyoruz ve ben seni pataklama işini doğumdan sonraya bırakıyorum.’’

Hayat, onun sözlerini duymamıştı bile. Genç adamın keskin hatlı yüzündeki gurur ifadesine büyülenmiş gibi takılıp kalmıştı. Mirza’nın gözleri alev alev yanıyor gibiydi... Ve gözlerinde yüzen sayısız duygu genç kızın gözlerine yol olmuş, içine akıyordu sanki...

‘‘Tanrım! Seni seviyorum.’’ Dedi Mirza, çatlayan bir sesle ve sanki sadece orada ikisi varmış gibi genç kızın dudakları ve kendi dudaklarını derin bir öpücük için birleştirdi...

Hayat, yeni ve büyük evlerinin salonundaki geniş camların penceresinden bakarken, kollarını göğsünde birleştirmiş, bahçelerinin zeminini bembeyaz ve yumuşak bir örtü gibi kaplayan karı izliyordu. Evlerini seviyor olmasına rağmen ara sıra o küçük ama onlara büyük anılar bırakan daireyi özliyordu ve her fırsatta küçük kaçamaklar için kendilerini orada buluyorlardı.

Hayat, ne kadar dairede kalabilmek için sızlansa da Mirza’nın ev değişikliği yapmak istemesi konusunda haklı gerekçeleri vardı. Kalabalık bir aileydiler ve her defasında onları ziyarete gelen misafirlerini bir otelde veya ailesinin evinde ağırlamak istemiyordu. Hayat, açıklamasının sonunda ona hak vermiş ve hamileliğinin son dönemlerinde Mirza’nın plazasına yakın bir mesafede olan bu eve taşınmışlardı. Taşınma sürecinde Hayat, onun ailesinin yanında kalmıştı ki hamileliğinin neredeyse tümünü orada geçirmişti.

Mirza, kendisi işte olduğu zamanlarda onun yanında olamadığı için bunun bir zorunluluk olduğunu söylemişti-ki Hayat, şikayetçi değildi- ve ailesinin yanında kalırsa aklını işine gerçekten verebilir ve endişelenip durmazdı. Gerçi ailesinin yanında kalıyor oluşu bile onun yarım saatte bir genç kızı aramasına engel olamıyordu. Herkesin diline alay konusu oluşunu bile umursuyor gibi görünmüyordu.

İşten eve her dönüşünde elleri kolları dolu olarak ‘oğluna’ hediyeler almış olarak geliyordu ve genç kız, bunalıp çılgılık atana kadar onun üzerine düşüyordu. Kulağını karnına dayayıp saatlerce bebeğin kıpırdanmasını bekliyor, onunla konuşuyor, ona bir şeyler anlatıyor, masal kitapları okuyordu. Ve genç kız, kızının böyle bir babası olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyordu. Evet. Bir kızları olmuştu ama Mirza’nın sevgisinin yoğunluğunda ve heyecanında hiçbir değişiklik olmamıştı. Değişen sadece hediyelerin içerikleriydi.

Hastaneye yakın olduğu için kendi evlerinde kalmayı uygun görmüşlerdi ve hem kendi ailesi hem Mirza’nın ailesi neredeyse yanlarına taşınmışlardı. Doğumdan sonra uzun bir süre de genç kızı yalnız bırakmamışlardı ve Hayat, hepsine büyük bir minnet duyuyordu.

Mirza’nın kızlarını ilk gördüğü andaki şokunu hatırlayarak hafifçe kıkırdadı. O kadar minikti ki Mirza, onu tutmak için büyük bir endişeye kapılmış, bir yerine zarar verecek olmaktan ödü kopmuştu. Ve sonra sanki yeni bir oyuncak bulmuş gibi bebeği kucağından almak için dil

dökmek zorunda kalmışlardı. Tanrım! Sanki onu gerçekten anlıyormuş gibi hiç sıkılmadan, yumuşak kahverengi gözlerini kendisine şaşkınca diken minik ‘dolunay’la konuşuyordu. Doğduğunda ay gibi parlayan yüzüne baktığı ilk anda Mirza, onun adını koymuştu bile...

Bir anda saçlarına değen dudaklar, genç kızı yerinden sıçrattı. Mirza, derin bir iç çekerken Hayat, sırtını onun göğsüne yasladı.

‘‘Özür dilerim.’’ Dedi genç adam, kollarını karsının beline dolarken. ‘‘Korkutmak istememiştim...’’

Hayat, onun kolları arasında döndü. Parmak uçlarında yükselip çenesine bir öpücük kondurdu genç adamın. ‘‘dalmışım...’’ diye mırıldandı. Kolları usulca havalanarak onun boynunda sabitlendi. ‘‘Erkencisin!’’

‘‘Çünkü sana bir hediyem var ve akşamın olmasını beklemeylebilmek için fazla heyecanlıydım.’’ Alnını onun alnına dayadı ve dudaklarını dudaklarına sürttü. ‘‘Hem seni özledim...’’ diye fısıldadı. ‘‘Ayrıca küçük kraliçemi de...’’

Hayat, hayıflanarak bir iç çekti. ‘‘Pabucum dama atılalı ne kadar oluyor?’’ diye sordu alayla. Mirza, hafifçe kıkırdadı.

‘‘Pabucunun dama atıldığından haberim yoktu.’’ Genç kız, başını geriye çekti ve yana eğerek ona baktı.

‘‘Hediyem nerede?’’ diye sordu heyecanla.

Mirza, kollarını onun belinden çekip arkasını döndü. Ve birkaç adım ötedeki sehpanın üzerinden geniş, kırmızı bir kurdeleyle sarılmış hediye paketinde olan nesneyi sıkıca kavradı parmakları. Hayat, onun güzel yüzündeki gerginliğe ve sabırsızlığına bir anlam veremeyerek kendisine doğru ağır adımlarla gelen Mirza’yı izledi.

Genç adam, paketi ona uzattı. Hayat, neden heyecanlandığını bilmiyordu ama kalbi hızlı bir ritimle atmaya başlarken hafifçe titreyen ellerle pakete uzandı. Belki de Mirza’nın ifadesi onu böylesine tedirgin etmişti.

Genç adam, bir adım geriledi ve dikkatle onun yüzüne baktı sanki yüzündeki tek bir kas hareketini bile kaçırmak istemiyormuş gibi.

Hayat, birkaç kere üst üste başarısızlığa uğrayıp, basit bir paketi bile zorlukla açtığı için kızardı ama onun yüzüne bakamadı. Işıltılı paketin altından çıkan ve genç kızın kalbini bir saniye için duyurup, sonra gürültüyle atmasını sağlayan deri kaplı defteri anında tanıdı genç kız.

‘‘Bu...’’ diye fısıldadı ama sözcüklerinin devamını getiremedi.

‘‘Hayat’ımın yapbozu...’’ diye mırıldandı Mirza, yoğun duygularla boğuklaşan bir tonla. Hayat, geri itmeye çalıştığı gözyaşlarını göz kapaklarının ardında tutmaya çalışırken, dudakları aralandı ama tek bir fısıltı bile çıkmadı dışarıya. Çenesi titredi ve üst üste yutkunarak defterin kapağını açtı.

Ona öfkesinden gözünün hiçbir şeyi görmediği o anda parçaladığı defteri, en az eskisi kadar sağlam bir halde ellerinin arasında tutuyordu. Göğsünün içinde kalbinin giderek büyüyüp, göğsünü sıkıştırdığını hissediyordu. Nefes almak güçleşirken, en küçük parçasına kadar özenle birleştirilmiş sayfaları tek tek inceledi.

Her sayfada gözlerinden düşen damlalarla birlikte kah gülüyor kah hıçkırıklara boğuluyordu. Defterini parçaladığı için çok pişman olduğu anları da olmuştu genç kızın ama geri dönüşü olmayan bir davranıştı ve içi arada sızlasa da üzerinde durmamaya gayret gösteriyordu.

“Ben, duygularının öylece yok olup gitmesine katlanamamıştım.” Dedi Mirza, gergin bir tonla. “eğer daha önce içinde yazılanları okumasaydım ne olduğunu bilemezdim ama sonuçta biliyordum ve onu geri almak zorunda hissettim kendimi. O zaman, sana aşık olduğumu bilmiyordum ve senin aşkın üzerimde tepinmişti...” dalgalanan sesi son kelimelerine doğru iyice yok olup gitti. Yüzünde sabırsız bir bekleyişle ifadesiyle genç kızın sayfaları çevirmesini izledi.

Hayat, eğer daha önceden bilseydi ona çok fazla öfkelenir ve defteri kafasına fırlatırdı çünkü duygularını ondan gizlemek için elinden geleni yapmıştı. Mirza, sabırla ve bazen de isyan ederek onun kendisiyle konuşmasını beklediği o anlarda genç kızın aşkından zaten haberdardı... Bu, genç kızın midesinin burulmasına neden oldu. Ona hiçbir şey belli etmemişti... Genç kız, onun inceliği karşısında Mirza’ya bir kez daha hayranlık duydu.

Ve sonra şaşkınlıkla kafasını geriye çekip, ek sayfalara baktı. Onun satırlarının bittiği yerde Mirza’nın satırları başlıyordu.

“Mirza...” diye fısıldadı genç kız. Ve gözyaşları bir bir kalp içine alınmış kendi adının üzerine düştü. Elinin tersiyle görüşünü engelleyen gözyaşlarını sildi ve tek tek sayfaları çevirdi.

Kendisinin güzel bir fotoğrafının üzerinde yazan sözcükleri fısıldadı. “Sana ne zaman aşık olduğumu bilmek isterdim ama sanırım öyle hızlı çarptın ki beni, fark edemedim...”

Bir sayfa daha çevirdi... Ve geniş gülümsemesiyle gamzesinin belirdiği bir fotoğrafıyla karşılaştı. “dünyada başka hangi varlığın böyle büyüleyici gamzeleri olabilir ki? Her bakışımda, başımın dönmesine engel olamıyorum”

Başka bir sayfa, başka bir fotoğraf... “Tanrım! Bu resme her baktığımda kendimi ofisimde zor tutuyorum!” genç kız, kıkırdarken tüm yüzünü bir kırmızılık ve alev bastığında onun göğsüne hafif bir şaplak attı. Ve Mirza, elini yakalayıp, dudaklarına götürerek küçük bir öpücük kondurdu.

Bir başka sayfa, bir başka fotoğraf... “İsyanım; Seni çok geç fark edişim... Sen olmadığın anlarda, anlamsız geçen tüm günlerim için her güne senden af dileyerek başlamak istiyorum.”

Bir başka sayfa... Ve genç kızın sadece yüzünü kareleyen bir fotoğraf. “İşte benim tüm ‘HAYAT’IM”

“Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum....”

“Tanrım! Seksi bir piliçsin ve sana bayılıyorum...”

Sayfalar, onun her fotoğrafa yazdığı kalbinden dökölüp satırlara dönüşen yorumlarıyla, genç kızın nefesini keserek akıp gitti...

Sonra sayfada Hayat ve dolunay'ın yatak odalarındaki geniş yatağın üzerinde uyurken karelenmiş bir fotoğrafı vardı.

'Bu karenin bana hissettirdiklerini sana açıklayabilmem için yeterli kelimem yok... Ama eğer başını kaldırıp, gözlerime bakarsan belki hissedersin...'

Hayat, yutkunarak başını kaldırıp, Mirza'nın derin kuyular gibi görünen lacivertlerine baktı. Orada öylece durmuş, bakışları genç kızın kalbinin ağırlaşmasına neden olacak kadar yoğun duygular yüklenmişken Hayat, onun anlatmak istediklerini ruhunun en derinlerine inene, iliklerine işleyene kadar gördü, hissetti ve duydu.

'Seni seviyorum...' diye fısıldadı. Ve Mirza, artık kendisini sabit tuttuğu yerde zorlukla duruyormuş ve onun sözlerini bekliyormuş gibi genç kızı, kendisine çekip, dudaklarını dudaklarına bastırdı... Başını geriye çekti ve sanki ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi onu tekrar tekrar öperken her nefes aralığında fısıldadı...

'Sen mi, ben mi...'

SELVİ ATICI'NIN DİĞER KİTAPLARINI OKUMAK İÇİN FACEBOOK HAYRAN SAYFAMIZI TAKİP EDİN: <https://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>